

Robert Ludlum • TRĂDAREA LUI TRISTAN

Robert Ludlum

TRĂDAREA LUI TRISTAN

ROBERT LUDLUM

TRĂDAREA LUI TRISTAN.

Traducător:
Cristian Fulaș.

THE TRISTAN BETRAYAL.

**Copyright © 2003
by Robert Ludlum.
EDITURA ORIZONTURI.**

CUPRINS

Moscova, august 1991.

1. Paris, noiembrie 1940.

2

3

4

5

6

7

8

9

10

Moscova, august 1991.

11. Moscova, noiembrie 1940.

12

Washington.

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

Moscova, august 1991.

25. Berchtesgaden, Alpii Bavarezi, noiembrie 1940.

26. Moscova, noiembrie 1940.

27

28

29

30

Berlin.

31

Moscova, august 1991.

32. Berna, Elveția, noiembrie 1940.

33

34

35

36

37

38. Moscova, Lubianka.

Berlin.

Ialta, Crimeea sovietică, februarie 1945.

Moscova, august 1991.

Moscova, august 1991.

Limuzina lucioasă, neagră, cu geamuri antiglonț și cauciucuri de kevlar, cu armură din ceramică de înaltă tehnologie și placă blindată de carbon-oțel de duritate dublă, se afunda în pădurea Bitsevski din zona de sud-vest a orașului. Era în disonanță cu acest teritoriu străvechi, pădure primitivă plină de mesteceni și plopî tremurători, presărată cu pini, ulmi și arțari, care amintea de triburile nomade din Epoca de Piatră ce cutreierau pământul brăzdat de ghețari și vâneau mamuți cu sulite cioplite de mână, în mijlocul faunei cu colți și gheare înspăimântătoare.

Moscova era un oraș sub asediu. Era capitala unei superputeri în pragul prăbușirii. Un grup de conspiratori extremiști comuniști se pregătea să întoarcă Rusia de pe calea reformei. Zeci de mii de soldați înțesau orașul, gata să tragă în populație. Coloane de tancuri și transportoare blindate zornăiau pe Kutuzovski Prospekt și pe șoseaua Minskoie. Tancuri înconjurau primăria, sediile televiziunilor, birourile ziarelor, clădirea Parlamentului. Radioul nu transmitea nimic în afară de decretele grupului de conspiratori, care se intitula Comitetul de Stat pentru Starea de Urgență. După ani de progres către democrație, Uniunea Sovietică era pe punctul de a fi înapoiată forțelor întunecate ale totalitarismului.

În limuzină se afla un om în vârstă, cărunt, cu trăsături plăcute, aristocratice. Era ambasadorul Stephen Metcalfe, un simbol al americanismului, consilierul a cinci președinți de la Franklin D. Roosevelt încoace, un om extrem de bogat care își dedicase viața slujirii guvernului său. Deși pensionat, cu titlu pur onorific, ambasadorul Metcalfe fusese chemat de urgență la Moscova de un vechi prieten din cercurile intime ale puterii sovietice. El și prietenul său nu se mai întâlniseră de decenii: prietenia lor era un secret adânc îngropat, necunoscut de nimeni la Washington sau Moscova. Faptul că prietenul său rus – cu numele de cod Kurwenal – insistase să se întâlnească în acest loc pustiu era îngrijorător, dar erau vremuri îngrijorătoare.

Pierdut în gânduri, vizibil nervos, bătrânul coborî din limuzină doar după ce zări silueta vechiului său prieten, general cu trei stele, șchiopătând rău

din cauza protezei care-i înlocuia un picior.

Ochii experimentați ai americanului scanară pădurea în timp ce porni și sângele îi îngheță în vine.

Văzuse un spion între copaci. Un al doilea! *Al treilea! Supraveghere.* El și rusul cu nume de cod Kurwenal fuseseră localizați!

Asta ar însemna un dezastru pentru amândoi!

Metcalfе voia să strige la prietenul său, să-l avertizeze, dar observă lucirea unei lunete în soarele târziu al după-amiezei. *Era o ambuscadă!*

Îngrozit, bătrânul ambasador se întoarse și fugi cât îl țineau picioarele bolnave de artrită către limuzina blindată. Nu avea gardă de corp, niciodată nu călătorea însoțit de așa ceva. Îl avea doar pe șoferul lui, un pușcaș marin neînarmat de la ambasadă.

Deodată văzu mai mulți bărbați alergând spre el din toate direcțiile. Purtau uniforme negre, berete negre paramilitare și erau înarmați cu mitraliere. Îl înconjurară, iar el începu să se lupte, dar, așa cum își spunea mereu, nu mai era tânăr. *Era o răpire? Îl lua ostatic?* Strigă răgușit la șofer.

Bărbații în negru îl escortară pe Metcalfе către cealaltă limuzină blindată, un ZIL rusesc. Îngrozit, urcă în despărțitura pentru pasageri. Acolo, deja instalat, se afla generalul.

— Ce dracu' e asta? mârâi Metcalfе, mai puțin panicat acum.

— Scuzele mele cele mai sincere, replică rusul. Sunt vremuri primejdioase, instabile și nu puteam să-mi asum riscul de a ți se întâmpla ceva chiar aici, în pădure. Aceștia sunt oamenii mei, sub comanda mea și sunt antrenați în operațiuni antiteroriste. Ești o persoană mult prea importantă ca să te expun vreunui pericol.

Metcalfе îi strânse mâna rusului. Generalul avea optzeci de ani și păr alb, deși înfățișarea lui rămăsese de uliu. Făcu un semn cu capul șoferului și mașina porni.

— Îți mulțumesc că ai venit la Moscova. Îmi dau seama că apelurile mele urgente trebuie să-ți fi părut misterioase.

— Știam că trebuie să aibă legătură cu puciul, zise Metcalfе.

— Lucrurile evoluează mai repede decât se anticipase, zise rusul cu voce scăzută. Și-au asigurat acordul bărbatului cunoscut ca *Dirijorul*. Poate că e deja prea târziu pentru a-i opri să pună mâna pe putere.

— Prietenii mei de la Casa Albă privesc lucrurile cu mare îngrijorare. Dar sunt ca paralizați – părerea generală a Consiliului de Securitate pare a fi

că o intervenție ar însemna riscul unui război nuclear.

— O temere îndreptățită. Acești oameni vor cu disperare să răstoarne regimul lui Gorbaciov. Vor recurge la orice măsură. Ai văzut tancurile pe străzile Moscovei – acum complotiștii nu mai așteaptă decât ordinul ca forțele lor să lovească. Să atace civili. Va fi o *baie de sânge*. Mii de oameni vor fi uciși! Dar ordinul de a ataca nu va fi dat fără aprobarea *Dirijorului*. Totul depinde de el.

— Dar el nu e unul dintre complotiști?

— Nu. După cum știi, el e cel mai puternic în interior, un om care controlează pârghiile puterii într-un secret absolut. Nu va apărea niciodată la nici o conferință de presă; acționează nevăzut. Dar simpatizează cu complotiștii. Fără sprijinul lui, lovitura va eșua. Cu ajutorul lui, va reuși cu siguranță. Iar Rusia va deveni, încă o dată, o dictatură stalinistă – și lumea va fi în pragul războiului nuclear.

— De ce m-ai chemat aici? Întrebă Metcalfe. De ce pe mine?

Generalul se întoarse cu fața spre Metcalfe și acesta văzu frica în ochii lui.

— Pentru că ești singurul în care am încredere. Și ești singurul care are o șansă de a-l găsi pe *el*. Pe *Dirijor*.

— Și de ce m-ar asculta *Dirijorul* pe mine?

— Cred că știi de ce, zise rusul încet. Poți schimba istoria, prietene. În fond, știm amândoi că ai mai făcut-o o dată.

1. Paris, noiembrie 1940.

Orașul luminilor se cufundase în întuneric.

Încă de când naziștii invadaseră Franța și preluaseră controlul asupra ei, cu șase luni în urmă, cel mai important oraș al lumii era părăsit, dezolant. Cheiurile Senei erau pustii. Arcul de Triumf, Place de l'Etoile, acele minunate repere strălucitoare care aprindeau cândva cerul nopții erau acum întunecate și abandonate. Deasupra Turnului Eiffel, unde unduia odată tricolorul Franței, flutura un drapel cu svastica nazistă.

Parisul era tăcut. De-abia mai întâlneai mașini sau taxiuri. Majoritatea marilor hoteluri fuseseră ocupate de naziști. Duse erau orgiile, râsetele rătăcitorilor nocturni, ale chefliilor. Duse, de asemenea, păsările, victime ale fumului de benzină arsă în timpul primelor zile ale incursiunii germane.

Noaptea, cei mai mulți oameni rămâneau în case, intimidați de ocupanți, de interdicția de a ieși, de noile legi ce le fuseseră impuse, de soldații Wehrmachtului în uniforme verzi ce patrulau pe străzi legănându-și baionetele și revolverele. Un oraș odinioară mândru se cufundase în disperare, lipsuri și frică.

Până și aristocratica Avenue Foch, cea mai largă și cea mai importantă dintre arterele principale a Parisului, mărginită de frumoase fațade de piatră albă, părea pustiită de vânt și mohorâtă.

Cu o singură excepție.

Un *hotel particulier*, o reședință privată, strălucea de lumini. Dinăuntru răzbăteau acorduri abia perceptibile: o orchestră de swing. Clinchet de porțelanuri și cristaluri, voci surescitate, râsete nestingherite. Era o insulă a privilegiului strălucitor, cu atât mai radios în contrast cu fundalul mohorât.

Hotel de Châtelet era reședința contelui Maurice Leon Phillipe du Châtelet și a soției lui, legendara și grațioasa gazdă Marie-Helene. Conte du Châtelet era un industriaș cu o avere fabuloasă și în același timp membru al guvernului colaboraționist de la Vichy. Cel mai bine, însă, era cunoscut pentru petrecerile lui, care susțineau *tout-Paris* în zilele negre ale ocupației.

O invitație la o petrecere la Châtelet era prilej de invidie socială, căutată, anticipată timp de săptămâni. În special în zilele acelea, cu toate raționalizările și reducerile de hrană, când era aproape imposibil să găsești cafea adevărată sau unt, sau brânză, când doar cei cu relații foarte sus-puse

obțineau carne sau legume proaspete. O invitație la cocteil la familia du Châtelet însemna o ocazie de a te ghiftui. Aici, în acest cămin grațios, nu exista nici un indiciu că se trăia într-un oraș în care lipsurile erau îngrozitoare.

Petrecerea era în toi când un oaspete, un întârziat, fu introdus de valet.

Bărbatul era un tânăr de aproape treizeci de ani, foarte arătos, cu păr negru, bogat, ochi mari, căprui ce păreau să clipească neîncrezător și un nas acvilin. Era înalt și lat în umeri, cu o constituție athletică bine întreținută. În timp ce îi dădea haina majordomului, dădu din cap. Zâmbi și zise:

— *Bonsoir, merci beaucoup.*

Numele lui era Daniel Eigen. Locuise cu intermitențe în Paris în ultimii doi ani și era un obișnuit al petrecerilor, unde toată lumea îl cunoștea ca fiind un argentinian bogat și un burlac foarte vânat.

— O, Daniel, dragul meu, îngână Marie-Helene du Châtelet, gazda, când Eigen intră în sala de bal aglomerată.

Orchestra cânta o melodie nouă, pe care el o recunoscuse, „*How High the Moon*”. Doamna du Châtelet îl zărise de la jumătatea încăperii și își croise drum către el cu acel soi de exuberanță pe care o rezerva de obicei celor foarte bogați sau foarte puternici – să spunem ducele și ducesa de Windsor sau guvernatorul militar al Germaniei în Paris. Gazda, o femeie arătoasă, abia trecută de cincizeci de ani, într-o rochie neagră Balenciaga cu un decolteu adânc ce-i dezvelea pieptul generos, era vizibil înnebunită după tânărul ei oaspete.

Daniel Eigen o sărută pe amândoi obraji și ea îl trase mai aproape, vorbind în franceză pe o voce joasă, intimă:

— Sunt atât de bucuroasă că ai ajuns, dragul meu. Mă temeam că n-o să apari.

— Și să ratez o petrecere la Hotel de Châtelet? zise Eigen. Crezi că mi-am pierdut mințile? Scoase de la spate o cutie mică învelită în hârtie poleită. Pentru dumneavoastră, doamnă. Ultima uncie din toată Franța.

Gazda radia când luă cutia, desfăcu lacom ambalajul și scoase flaconul pătrat de cristal cu parfum Guerlain. I se tăie răsuflarea.

— Dar Voi de Nuit nu poate fi cumpărat de *nicăieri*.

— Ai perfectă dreptate, zise Eigen zâmbind. *Nu poate* fi cumpărat.

— Daniel! Ești prea dulce, prea atent. De unde știai că e preferatul meu? El dădu din umeri, modest:

— Am propria mea rețea de informații.

Doamna du Châtelet se încruntă și-l dojeni dând din deget:

— Și încă după tot ce ai făcut ca să obții pentru noi Dom Perignon! Ești prea generos, zău așa... Oricum, sunt încântată că ești aici. În ziua de azi, tinerii frumoși ca tine sunt mai rari ca diamantele, dragul meu. Va trebui să le ierți pe unele dintre invitatele mele dacă leșină. Pe cele pe care nu le-ai cucerit deja, vreau să spun. Coborî vocea din nou. Yvonne Printemps e aici cu Pierre Fresnay, dar pare să umble iar după pradă, așa că ai grijă. Se referea la faimoasa stea din comediile muzicale. Iar Coco Channel e cu noul ei iubit, neamțul acela cu care locuiește la Ritz. Perorează întruna împotriva evreilor – zău, devine odios.

Eigen luă o cupă de șampanie de pe tava de argint purtată de un servitor. Aruncă o privire de jur împrejurul imensului salon pardosit cu parchet vechi, provenit de la un mare castel și cu pereții îmbrăcați în panouri albe și aurite, acoperite la intervale regulate cu tapiserii de Gobelin. Privi la plafonul spectaculos pictat de același artist care a executat mai târziu plafoanele de la Versailles.

Dar nu îl interesa atât decorul, cât oaspeții. În timp ce trecea în revistă mulțimea, recunoscuse destul de multe persoane. Erau celebritățile obișnuite: cântăreața Edith Piaf, care câștiga douăzeci de mii de franci pe reprezentație în fiecare seară, Maurice Chevalier și tot felul de vedete de cinema vestite care lucrau acum pentru compania de film Continental, condusă de Goebbels, făcând filme pe care naziștii le aprobau. Obișnuitul amestec de scriitori, pictori și muzicieni care nu ratau niciodată una din aceste ocazii pentru a mânca și a bea pe săturate. Și obișnuiții bancheri francezi și germani și industriașii care făceau afaceri cu naziștii și cu regimul marionetă de la Vichy.

În sfârșit, erau ofițerii naziști, atât de vizibili în circuitul social în zilele acelea. Toți erau în uniformă de gală, mulți etalau monocluri și purtau mici mustăți ca ale Fuhrerului. Era guvernatorul militar german, generalul Otto von Stulpnagel; ambasadorul german în Franța, Otto Abetz, cu tânăra franțuzoaică cu care se căsătorise; comandantul general al Parisului, bătrânul general Ernst von Schaumburg, cu părul lui tuns perie și manierele sale prusace, căruia i se spunea Stânca de Bronz.

Eigen îi cunoștea pe toți. Îi întâlnea regulat în saloane ca acesta, dar, fapt important, tuturor le făcuse favoruri. Stăpânii naziști ai Franței nu doar tolerau piața neagră, ci aveau nevoie de ea la fel ca restul lumii. Cum altfel ar fi făcut rost de cremă de față sau de pudră pentru nevestele sau amantele

lor? Unde altundeva ar fi găsit o sticlă de Armagnac? Până și noii conducători germani ai Franței sufereau de pe urma privațiunilor războiului.

Așa că un contrabandist ca Daniel Eigen era întotdeauna necesar.

Simți o mână pe braț. Recunoscui imediat degetele încărcate de diamante ale unei foste iubite, Agnes Vieillard. Deși fu cuprins de un fior de groază, se întoarse cu fața luminată de un zâmbet. N-o văzuse pe femeie de luni de zile.

Agnes era o mignonă atrăgătoare, cu păr roșu strălucitor, al cărei soț, Didier, era un foarte important om de afaceri, comerciant de muniție și proprietar de cai. Daniel o întâlnise pe încântătoarea, deși nimfomana Agnes la curse, la Longehamps, unde avea o boxă privată. Soțul era la Vichy în momentul acela, consilier al guvernului marionetă. Ea i se prezentase frumosului și bogatului argentinian ca văduvă de război. Aventura lor, pasionată, deși scurtă, durase până la întoarcerea soțului ei în Paris.

— Agnes, *ma cherie*, pe unde ai umblat?

— Unde am fost eu? Nu te-am văzut din seara aceea de la Maxim. Se legăna din ce în ce mai imperceptibil în ritmul în care orchestra executa în stil de jazz „Imagination”.

— A, îmi amintesc bine, zise Daniel, care abia își amintea. Am fost teribil de ocupat, scuză-mă.

— Ocupat? Tu nu ai o slujbă, Daniel, îl dojeni ea.

— Ei bine, tatăl meu întotdeauna zicea că ar trebui să-mi găsesc o ocupație utilă. Acum, că toată Franța e ocupată, cred că am ieșit din încurcătură.

Ea clătină din cap și se încruntă într-o încercare de a-și ascunde zâmbetul involuntar. Se aplecă, apropiindu-se de el.

— Didier e la Vichy din nou. Și petrecerea asta e în întregime plină de *Boches*. Ce-ar fi să evadăm spre Jockey Club? La Maxim e prea plin de Fritzzi. Șopti: Potrivit anunțurilor de la metrou, oricine i-ar numi pe germani *Boches* ar fi împușcat. Germanii au fost hipersensibili la ridicolul franțuzesc.

— A, nu mă deranjează germanii, zise Daniel încercând să schimbe subiectul. Sunt clienți excelenți.

— Soldații – cum li se spune, *fasole verde*?

— Sunt niște brute! Atât de prost creșcuți... Întotdeauna se leagă de femei pe stradă și le înșfacă pur și simplu.

— Trebuie să-i compătimești puțin, zise Eigen. Bietul soldat german simte că a cucerit lumea, dar nu poate prinde privirea unei franțuzaice. E atât de nedrept!

— Dar cum să scapi de ei?

— Spune-le doar că ești evreică, *mon chou*. Asta îi gonește. Sau holbează-te la picioarele lor mari, asta-i jenează întotdeauna.

Acum nu se mai putu abține să nu zâmbescă.

— Dar cum bat pasul de găscă pe Champs-Elysees! Crezi că e ușor să bați pasul de găscă? Întrebă Daniel. Încearcă, într-o zi vei sfârși căzând în fund. Aruncă o privire fugară prin încăpere, căutând o scăpare.

— Ca să vezi, chiar ieri l-am văzut pe Goring coborând din mașină pe Rue de la Paix. Căra bastonul ăla tâmpit de mareșal – jur, trebuie că doarme cu el! A intrat la Cartier și directorul mi-a spus mai târziu că a cumpărat un colier de opt milioane de franci pentru nevastă-sa. Împunse cămașa albă, scrobită a lui Daniel cu arătătorul. Fii atent, îi cumpără soției produse franțuzești, nu germane. *Boches* fac întotdeauna caz de decadența noastră, dar o adoră!

— Ei bine, doar ce-i mai bun pentru *Herr* Meier.

— *Herr* Meier? Ce vrei să spui? Goring nu e evreu.

— Știi ce-a zis – dacă vreodată o bombă cade peste Berlin, numele meu nu va mai fi Hermann Goring, spuneți-mi Meier.

Agnes râse.

— Vorbește încet, Daniel, zise printre dinți. Eigen îi atinse mijlocul.

— E un domn aici pe care trebuie să-l întâlnesc, dulceață, așa că permite-mi...

— Adică ai pus ochii pe o altă doamnă, zise Agnes cu reproș, zâmbind cu o grimasă exagerată.

— Nu, nu, jubilă Eigen. Mă tem că e vorba chiar despre afaceri.

— Ei bine, Daniel, cel puțin poți să-mi aduci niște cafea adevărată? Nu suport amestecătura aia, cicoare, ghindă prăjită! Vrei, dulceață?

— Desigur, zise el, de îndată ce va fi posibil. Aștept un transport în câteva zile.

Dar de cum îi întoarse spatele lui Agnes fu acostat de o voce seacă, bărbătească:

— *Herr* Eigen!

Chiar în spatele lui era un mic grup de ofițeri germani în centrul căruia se afla un SS *Standartenfuhrer* cu înfățișare regală, un colonel cu părul

pieptănat pe spate într-un smoc, cu ochelari cu rame de baga și cu o mică mustață, imitație slugarnică a Fuhrerului său. *Standartenfuhrer* Jurgen Wegman fusese foarte folositor, obținându-i lui Eigen o licență de serviciu public care-i permitea să conducă unul dintre puținele vehicule private îngăduite pe străzile Parisului. Transportul era o adevărată problemă în zilele acelea. De vreme ce doar doctorii, pompierii și, dintr-un anumit motiv, actorii și actrițele importante aveau voie să-și conducă propriile mașini, metroul era ridicol de aglomerat, iar jumătate din stații erau oricum închise. Nu se găsea petrol și nici taxiuri.

— *Herr Eigen*, acele *Upmanns* erau depreciate.

— Îmi pare rău să aud asta, *Herr Standartenfuhrer* Wegman. Le-ați ținut în cutia specială pentru păstrarea umidității, așa cum v-am spus?

— Nu am așa ceva.

— Atunci va trebui să vă procur una, zise el.

Unul dintre colegii săi, un SS *Gruppenfuhrer* impozant și cu fața rotundă, un general de brigadă pe nume Johannes Koller, chicoti ușor. Le arătase colegilor săi un colaj de cărți poștale franțuzești în tonuri de sepia. Le puse repede la loc în buzunarul de la piept al tunicii, nu înainte însă ca Eigen să le vadă; erau fotografiile demodate și impudice ale unei femei statuare care purta doar jartiere și ciorapi, izbitoare prin varietatea pozițiilor lascive.

— Vă rog, erau râncede când mi le-ați dat. Nici măcar nu cred că erau din Cuba.

— Erau din Cuba, *Herr Kommandant*. Împăturite pe coapsa unei tinere virgine cubaneze. Iată, luați unul din acestea, cu complimentele mele. Tânărul băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase o husă de catifea în care erau câteva trabucuri înfășurate în celofan. „Romeo și Julieta”. Înțeleg că sunt preferatele lui Churchill. Îi întinse unul germanului, făcând cu ochiul.

Un chelner se apropie cu o tavă de argint plină cu tartine.

— *Pate de foie gras*, domnilor?

Koller înhață două cu o mișcare agilă. Daniel luă una.

— Nu pentru mine, spuse Wegman solemn chelnerului și bărbaților din jurul lui. Nu mai mănânc carne.

— Nu e ușor de procurat, nu?

— Nu asta e problema, răspunse Wegman. Știți, pe măsură ce omul îmbătrânește, trebuie să devină vegetarian.

— Da, Fuhrerul dumneavoastră e vegetarian, nu-i așa? zise Eigen.

— Corect, spuse Wegman cu mândrie.

— Deși uneori înghite țări întregi, adăugă Eigen. SS-istul se încruntă.

— Pari în stare să răstălmăcești orice, *Herr* Eigen. Poate poți face ceva cu penuria de hârtie de aici, din Paris.

— Da, trebuie să-i înnebunească pe birocrații dumneavoastră. Ce mai e de procurat?

— Acum totul e de calitate inferioară, zise *Gruppenfuhrer* Koller. În după-amiaza asta a trebuit să încerc o coală întreagă de timbre poștale până să găsesc unul care să se lipească de plic.

— Oamenii dumneavoastră mai folosesc încă timbrul cu capul lui Hitler?

— Da, desigur, încuviință Koller nerăbdător.

— Poate lingeți partea care nu trebuie! zise Eigen făcând cu ochiul.

Neamțul roși de jenă, tuși ciudat, dar înainte să-i vină în minte o replică, Eigen continuă:

— Aveți perfectă dreptate, desigur. Pur și simplu francezii nu se ridică la standardele producției germane.

— Ați vorbit ca un adevărat german, aprobă Wegman, chiar dacă mama dumneavoastră e spaniolă.

— Daniel! se auzi o voce de contralto. Se întoarse, ușurat de ocazia de a scăpa de ofițerii naziști.

Era o femeie solidă, de vreo cincizeci de ani, într-o rochie stridentă cu volane care o făcea să semene puțin cu un elefant de circ dansând. Doamna Fontenoy își purta părul nenatural de negru strâns într-un coc cu o bentiță albă de blană. Purta cercei enormi pe care Daniel îi recunoscuse ca fiind ludovici de aur, veche monedă de douăzeci și două de carate. Îi întindeau lobii urechilor. Era soția unui diplomat de la Vichy, ca însăși o gazdă importantă.

— Mă scuzați, le spuse ea nemților, trebuie să-l răpesc pe tânărul Daniel.

Brațul doamnei Fontenoy era așezat în jurul unei tinere subțirele de vreo douăzeci de ani, într-o rochie de seară, cu umerii goi, o frumusețe cu păr ca pana corbului și cu ochi gri-verzui luminoși.

— Daniel, zise doamna Fontenoy, aș vrea să ți-o prezint pe Genevieve du Châtelet, încântătoarea fiică a gazdei noastre. Am fost uimită să aud că nu te cunoaște – trebuie să fie unica femeie singură din Paris pe care n-o cunoști. Genevieve, el e Daniel Eigen.

Fata întinse mâna delicată, cu degete lungi, în ochi strălucindu-i un scurt avertisment. Privirea îi era adresată doar lui Daniel.

Daniel îi apucă mâna.

— Încântat de cunoștință, zise el, înclinând capul. În timp ce strângea mâna tinerei frumuseți, arătătorul lui o zgârie ușor în palmă, răspunzând tacit semnalului ei.

— Domnul Eigen e din Buenos Aires, îi explică văduva tinerei, dar are un apartament pe malul stâng.

— O, sunteți de mult în Paris? întrebă Genevieve cu o privire fixă, nepăsătoare.

— De destulă vreme, zise Eigen.

— Destulă ca să știe să se descurce, zise doamna Fontenoy arcuindu-și sprâncenele.

— Înțeleg, zise Genevieve de Châtelet șovăielnic. Deodată ochii ei părură să spioneze pe cineva din partea opusă a încăperii. A, iat-o pe mătușa mea, Benoâte. Vă rog să mă scuzați, doamnă Fontenoy.

Depărtându-se, ochii fetei se întâlniră ca din întâmplare cu ai lui. Apoi indicară cu înțeles către o cameră alăturată. El dădu din cap aproape imperceptibil, înțelegând semnul imediat.

Daniel se scuză și el după două minute interminabile de conversație insipidă cu doamna Fontenoy. Două minute: trecuse mult timp. Își făcu loc cu umărul prin aglomerație, zâmbind și salutându-i din cap pe cei ce îl strigau pe nume, dând de înțeles că nu se poate opri din cauza unor probleme personale urgente.

La mică distanță, pe coridorul cel mare, era biblioteca la fel de spațioasă. Pereți și rafturi încastrate, lăcuite în roșu chinezesc; rânduri de volume legate în piele, vechi, niciodată citite. Camera era goală, din sala de bal se auzea un murmur vag, îndepărtat. Șezând pe divan între perne Aubusson, stătea Genevieve, răpitoare în rochia ei neagră, cu umerii goi și strălucitori.

— O, slavă Domnului, șopti cu înfrigurare.

Se ridică, fugi spre Daniel și își aruncă brațele în jurul lui. El o sărută îndelung și pătimaș. După un minut ea se trase înapoi.

— Am fost așa de ușurată că ai venit în seara asta, mă temeam că ai alte planuri.

— Cum poți spune asta? protestă Daniel. De ce aș rata o ocazie să te văd? Vorbești prostii.

— Pentru că ești atât de discret, atât de atent ca părinții mei să nu afle despre noi. Oricum, ești aici, mulțumesc lui Dumnezeu. Oamenii ăștia sunt

atât de plictisitori, am crezut că o să mor. Nu vorbesc decât despre mâncare și iar despre mâncare.

Eigen frământa umerii lăptoși ai iubitei sale, strecurându-și degetele până la umflătura sânilor ei. Simțea mirosul de Shalimar, un dar de la el.

— Doamne, mi-ai lipsit atât de mult, murmură.

— A trecut aproape o săptămână, zise Genevieve. Ai fost băiețel rău? Nu, așteaptă – nu-mi răspunde. Îți știi tertipurile, Daniel Eigen.

— Întotdeauna vezi prin mine, zise Eigen moale.

— Nu știi ce să zic despre asta, replică Genevieve vicleană, țuguind buzele. Ești un om cu multe fețe, cred.

— Poate ai reușit să-mi descoperi câteva, replică Eigen. Genevieve părea șocată, dar era pură afectare și amândoi o știau.

— Nu aici, oricine ar putea intra peste noi.

— Ai dreptate, să mergem undeva unde să nu fim întrerupți.

— Da, vestiarul de la etajul doi. Nimeni nu intră niciodată acolo.

— Cu excepția mamei tale, zise Daniel Eigen dând din cap. Îi venise o idee. Biroul tatălui tău. Putem încuia ușa.

— Dar tata o să ne omoare dacă ne găsește acolo. Daniel dădu trist din cap.

— Ah, draga mea, ai dreptate. Cred că ar trebui totuși să ne alăturăm din nou celorlalți.

Genevieve îl privi consternată.

— Nu, nu, nu, zise. Știu – știu unde ține cheia. Vino! Să ne grăbim!

O urmă afară din bibliotecă pe ușa ce dădea spre o scară de serviciu strimțată care ducea la al doilea nivel, apoi pe un coridor lung și întunecat, până se opri într-o nișă mică, lângă un bust de marmură albă al mareșalului Petain. Lui Daniel îi zvâcnea inima în piept. Era pe cale să încerce ceva periculos și pericolul îl excita întotdeauna. Îi plăcea să trăiască la limită.

Genevieve întinse mâna în spatele statuii și luă, îndemânatică, o cheie cu care descuie ușile duble de la biroul tatălui său.

Tânăra și încântătoarea Genevieve nu avea nici o idee, desigur, că Daniel mai fusese în această încăpere. Fusese chiar de mai multe ori în timpul întâlnirilor lor secrete aici, la Hotel du Châtelet, în mijlocul nopții, când ea dormea, părinții ei erau plecați, iar servitorii aveau zi liberă.

Biroul privat al contelui Maurice Leon Phillipe du Châtelet era o cameră cu un caracter foarte masculin, care mirosea a tutun de pipă și piele. Se găseau acolo o colecție de bastoane vechi, o mulțime de fotolii Louis XV

îmbrăcate în piele maro închis și un birou masiv, cu ornamente sculptate, plin de teancuri ordonate de documente. Pe șemineu era bustul în bronz al unui membru al familiei.

Genevieve încuie ușile, iar Daniel ocoli biroul, alegând din corespondența financiară și personală ce era mai interesant. Dintr-o aruncătură de ochi își dădu seama că depeșele diplomatice de la Vichy aveau legătură cu probleme militare ultrasecrete.

Dar înainte ca el să poată face mai mult decât să identifice hârtiile interesante, Genevieve încuiase ușa pe dinăuntru și se grăbea spre el.

— Aici, zise ea, divanul de piele.

Eigen nu voia totuși să se îndepărteze de birou. O împinse ușor în marginea acestuia, plimbându-și mâinile pe corpul ei, de-a lungul mijlocului subțire, în jurul feselor mici și tari, unde se opri, frământându-i blând carnea. Între timp îi săruta gâtul, începutul sânilor.

— O, Doamne, Daniel! gemu ea, cu ochii închiși.

Apoi Eigen își petrecu vârfurile degetelor de-a lungul despicăturii mătăsoase a feselor ei, stimulând gingaș părțile intime, lucru care o acapara în așa măsură că nu observă mâna lui dreaptă părăsindu-i posteriorul, întinzându-se în spatele ei către un anumit vraf de documente și ridicând abil teancul de hârtii.

Nu se așteptase la o asemenea șansă. Trebuia să improvizeze.

Fără zgomot, puse hârtiile în buzunarul lateral al hainei de seară. Documentele dispărură în căptușeala de mătase a sacoului, iar el strecură mâna stângă spre fermoarul de la spatele ei și îl deschise, trăgând rochia în jos și dezvelindu-i sânii, apoi supuse discurile maronii ale sfârcurilor tremurului fluturător al limbii lui.

Documentele, țepene în căptușeala hainei sale de seară, foșniră ușor când se mișcă.

Deodată, îngheță. Ciuli urechile.

— Ce e? șopti Genevieve cu ochii larg deschiși.

— Ai auzit?

— Ce?

— Pași. Alături.

Daniel avea un auz deosebit de fin, dar acum, mai ales, era în alertă, situația fiind compromițătoare în mai multe sensuri.

— Nu! Ea se depărta de el, bâjbâind să-și tragă rochia în sus ca să-și acopere sânii. Închide-mi fermoarul. Te rog, Daniel. Trebuie să plecăm.

Dacă cineva află că suntem aici...

— Ssst! făcu el. Era zgomotul produs de picioarele a două persoane, după cum își dădu seama, nu numai ale uneia. După zgomotul pantofilor pe marmura holului, își dădu seama că erau doi bărbați. Se auzeau din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropiau.

În timp ce Genevieve se strecura spre ușă de-a curmezișul încăperii, el putea distinge vocile. Erau doi bărbați discutând în franceză, dintre care unul cu un puternic accent german. O voce, aceea a francezului, era joasă și răgușită; îl identifică pe conte, tatăl lui Genevieve. Celălalt era generalul von Stulpnagel, guvernatorul militar german? Nu era sigur.

Genevieve întinse prosteste mâna după cheie – de ce? Ca să descuie ușa chiar în momentul sosirii tatălui ei și a germanului? Îi atinse mâna, oprind-o chiar în clipa în care voia să deschidă și scoase cheia din broască.

— Pe acolo, șopti el. Arată spre ușa din capătul opus al biroului. Ultima dată intrase în birou pe ușa aceea. Poate că Genevieve va crede că o observase chiar acum, deși, în panica ei, probabil nu mai gândea prea limpede.

Încuviință și fugi spre ușă. Când o ajunse, stinse luminile, cufundând camera în întuneric. Dar Daniel se mișca ușor în întuneric și înregistrase detaliile încăperii, obstacolele din drumul său.

Genevieve se sufocă când ajunse la ușă și, apăsând pe clanță, își dădu seama că e încuiată. Dar Daniel scoase cheia. Dacă n-ar fi făcut-o, cele câteva secunde irosite s-ar fi soldat cu prinderea lor. Descuie abil ușa care rezistă puțin, fiind rareori folosită. Împingând-o pe Genevieve pe coridorul strimt și întunecos, trase ușa după ei, hotărând să n-o încuie. Butucul era ușor ruginit și zgomotul ar fi putut fi auzit de cei doi bărbați.

Auzi ușa principală a biroului deschizându-se și pe cei doi bărbați care intrară discutând.

Genevieve strânse brațul lui Daniel, înfigându-și unghiile ascuțite ca niște gheare în catifeaua mânecii lui. Chiar dacă auzise foșnetul hârtiilor din buzunarul lui, părea să nu-l fi luat în seamă.

— Ia-o în jos pe scări, către bucătărie și întoarce-te la petrecere.

— Dar servitorii...

— Nu vor ști de unde vii și, în orice caz, vor fi discreți.

— Dar dacă tu vii după mine, chiar și după câteva minute...

— Nu pot, firește. Își vor da seama și atunci vei fi terminată.

— Dar tu unde te vei duce? șopti ea cam tare.

— Nu te teme pentru mine. Ne-ntâlnim curând. Dacă te întreabă mama ta unde am dispărut, n-ai nici o idee, desigur. Daniel simți că trebuia să-i spună asta lui Genevieve, care nu era cea mai inteligentă femeie pe care o întâlnise.

— Dar unde...? începu ea.

El îi acoperi buzele cu degetul.

— Du-te, *ma chérie*.

Dădu să plece, dar el o atinse pe umăr. Se întoarse și Daniel o sărută ușor pe buze. Apoi îi aranja corsajul rochiei și urcă rapid scara de serviciu. Purta încălțăminte cu talpă de cauciuc, care nu făcea zgomot, aproape mai greu de obținut în zilele acelea decât cea din piele.

Mintea îi lucra frenetic, trecând în revistă ceea ce se întâmplase și întrebându-se încotro o va lua. Știuse că o va vedea pe Genevieve în seara aceea, dar nu întrevăzuse posibilitatea de a intra în biroul tatălui ei – ocazie pe care nu ar fi putut să o rateze. Dar acum, cu documentele vârate în buzunarul hainei, nu era o idee bună să se întoarcă la petrecere, unde, în aglomerație, oricine putea să se ciocnească de el, să le audă foșnind și să descopere ce ascundea.

Totuși, existau câteva căi de a evita acest lucru. Putea să-și caute la garderobă pardesiul, pretinzând, dacă ar fi fost întrebat, că își rătăcise bricheta. În felul ăsta ar putea muta actele în pardesiu. Dar exista riscul să fie văzut; probabil că cineva se ocupa de garderobă.

Și riscul acela era un nimic comparativ cu mult mai grava posibilitate ca, întorcându-se la petrecere, să se afle că fusese cu Genevieve în biroul tatălui ei. Scara de serviciu ducea drept în bucătărie, unde servitorii l-ar vedea intrând la câteva minute după trecerea lui Genevieve. Ar pune lucrurile cap la cap. Servitorii nu erau deloc discreți, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Genevieve și e sigur că și ea știa adevărul: trăiau pentru asemenea bârfe.

Lui Eigen nu-i păsa de șușoteli, bârfe și zvonuri. Cui îi păsa dacă Marie-Helene du Châtelet afla că o sedusese, în trecere, pe fiică-sa? Nu, îl preocupa ceea ce era lanțul de descoperiri, pentru că îi putea vedea capătul. Avea să vină momentul în care contele va descoperi că anumite hârtii, vitale pentru siguranța națională, îi dispăruseră din birou își va întreba imediat soția și servitorii. Acuzațiile ar zbura în stânga și în dreapta. Poate una dintre bucătărese, pentru a proteja personalul, ar fi putut să dezvăluie că o văzuse pe tânără coborând direct din birou.

Și apoi, chiar dacă stăpânul casei nu ar fi sigur că Daniel furase hârtiile, el ar fi totuși cel mai la îndemână acuzat. Și acoperirea – cel mai prețios bun al său – i-ar fi distrusă. Cu siguranță nu se putea expune unui asemenea pericol.

E drept, existau și alte modalități de a ieși din casă. Putea urca pe scara de serviciu până la al treilea sau la al patrulea nivel și să traverseze etajele superioare, fără îndoială neiluminate, către o altă scară. Pe acolo putea să coboare în curtea din spate, o grădină ce fusese cândva remiză de trăsură. Grădina era împrejmuată de un gard de lemn înalt care nu avea ieșire. Ar sări gardul, dar era sigur că ar fi văzut de la câteva din ferestrele sălii de bal, care dădeau în curte. Un bărbat în smocking alergând prin curtea din spate și sărind gardul – nu, ar fi zărit imediat.

Avea o singură cale de a ieși în siguranță din Hotel de Châtelet.

Într-o clipă ajunse la ultimul etaj, unde locuiau servitorii. Tavanul era scund și foarte înclinat, iar podeaua de aici nu era din marmură sau piatră, ci din pin care scârțâia. Nu era nimeni acolo: toți servitorii erau jos, la petrecere. Tânărul trecuse pe-acolo în recunoaștere – nu pentru că s-ar fi așteptat la necazuri, ci pentru că era indispensabil să aibă întotdeauna o ieșire de urgență. Era modul său de operare și nu o dată îi salvase viața.

Știa că se poate ieși prin acoperiș și că, de vreme ce proprietatea era lipită de casele vecine care alcătuiau un lung șir negru, ar trebui să existe câteva căi de scăpare.

Hotel de Châtelet avea un acoperiș mansardat, cu ferestre care alcătuiau lucarne arcuite. Văzu dintr-o privire că toate ferestrele care dădeau pe acoperiș erau în partea din față a clădirii, în camerele servitorilor. Era puțin probabil ca vreun servitor să-și încuie camera; totuși, se simți ușurat când încercă prima ușă la care ajunse și aceasta se deschise imediat.

Camera era micuță, cu puțină mobilă în afară de un pat de o persoană și un dulap. Era luminată de razele slabe de lună ce se strecurau prin geamul prăfuit. Alergă la fereastră, ferindu-și capul când se strecură spre lucarna îngustă și apucă închizătoarea. Era clar că ferestrele acelea nu erau deschise des, dacă erau deschise vreodată. Totuși, reuși să forțeze mai întâi o parte, apoi pe cealaltă.

În aerul rece al nopții care năvăli înăuntru, se uită afară și ceea ce observase când studiase clădirea cu câteva zile mai înainte se confirmă. Fereastră dădea direct pe un acoperiș înclinat, smolit, care continua vreo trei metri până la parapet – un soi de gard înalt de piatră ornamentală care l-ar

ascunde de trecătorii de dedesubt. Cel puțin cât s-ar mișca pe acoperișul acestei clădiri. Cele învecinate, construite în alte variante ale stilului celui de-al Doilea Imperiu, nu aveau parapeti. Ei bine, se va ascunde cum va putea.

Smoala de pe acoperiș se încrețise și crăpase din cauza vechimii și a căldurii din timpul verilor. Acum, acoperită de un strat subțire de zăpadă și de gheață, devenise alunecoasă. Avea să fie riscant.

Trebuia să urce întâi câțiva metri, ceea ce nu era ușor din cauza ținutei de seară. De asemenea, pantofii săi cu talpă de cauciuc, deși excelenți pentru a se deplasa neuzit prin casă, nu erau făcuți pentru cățărare. Nu va fi ușor.

Ținându-se de partea de deasupra a tocului ferestrei, balansa picioarele în sus, apoi direct afară. De îndată ce pantofii lui luă contact cu acoperișul smolit, simți că alunecă pe gheață. Rămase agățat de rama ferestrei, cu corpul atârându-i pe jumătate în afară. Zgârie cu tălpile înainte și înapoi până răzui suficient gheața ca suprafața să nu mai fie atât de alunecoasă.

Dar nu era suficient, nu într-atât încât să renunțe la rama ferestrei. La vreun metru în stânga era un coș înalt de cărămidă. Își eliberă mâna dreaptă, apoi își răsuci corpul, folosind piciorul stâng ca punct de sprijin, pentru a putea să se prindă de coș, continuând să se țină cu stânga de tocul ferestrei.

Cărămida era rece și aspră în palma lui; totuși, asprimea era bună. Mortarul dintre cărămizi era vechi și suficient de sfărâmicios încât să-i permită să-și strecoare degetele în crăpături și să se țină bine. Își încorda corpul, își balansa greutatea și priza deveni destul de sigură pentru a-i permite să se agate de coș cu ambele mâini.

Zgârie cu pantofii pojghița de gheață până când obțină alt loc pe care putea sta în picioare. Acum era suficient de aproape de coș încât să-l poată cuprinde cu brațele, cam ca un alpinist. Avu nevoie de toată forța sa considerabilă pentru a ajunge la coș, răsucind gheața până putu să se țină iar pe picioare.

Știa că, în secolul trecut, hoții treceau adesea așa de la o casă la alta. O făcuse și el de câteva ori și știa că e mult mai greu decât pare. Dar se îndoia că vreun hoț era suficient de nebun sau sinucigaș să se cațăre în felul ăsta prin gheața și zăpada unei ierni pariziene.

Daniel urcă vreun metru pe coș până ajunsese la un zid scund de cărămidă ce separa acoperișul pe care se afla de cel alăturat. Fu ușurat să vadă că următorul acoperiș nu era smolit, ci acoperit cu plăci curbate de teracotă. Puteau fi alunecoase din cauza gheții, dar suprafața lor ondulată oferea

aderență. Descoperi că se poate târî pe plăci destul de ușor. Coama acestui acoperiș nu era în unghi, ci netedă, o curbă de o jumătate de metru. Urcându-se pe coamă, încercă aderența tălpilor și fu mulțumit. Acum putea traversa acoperișul, balansându-și cu grijă greutatea, legănându-se ușor de parcă ar fi mers pe sârmă.

Departe, jos, era Avenue Foch, întunecată și pustie, cu luminile stinse în vremurile acelea de criză de electricitate. Știa că dacă el poate vedea strada, oricine din stradă îl poate vedea, de vreme ce nici un obstacol nu obstrucționa privirea.

Și mai existau și alte posibilități de a putea fi văzut. Îl putea vedea oricine privea de la ferestrele unuia dintre apartamentele de la etajele superioare ale unei clădiri învecinate. Oamenii erau anormal de vigilenți în zilele acelea, când se vorbea întruna despre sabotori și spioni. Nici un om care ar fi văzut pe cineva cățărându-se pe acoperișul unei clădiri nu ar fi ezitat să anunțe Prefectura de Poliție. Era vremea scrisorilor anonime, când marea amenințare care plana asupra francezilor era denunțarea la *Kommandantur*. Riscurile ca Daniel să fie descoperit erau reale.

Se mișcă mai repede, atât de repede pe cât putea îndrăzni, până ajunse la zidul scund de cărămidă ce despărțea clădirea de următoarea. Acoperișul acesteia era mansardat, la fel ca la Hotel de Châtelet, dar era acoperit cu plăci de ardezie; avea, de asemenea, o coamă plată, deși mai îngustă decât prima, cam de o jumătate de metru.

Înainta cu grijă pe coamă, trăgând un picior după altul. Se uită în jos, la stradă și o clipă îl cuprinse frica. Dar se concentra asupra importanței misiunii sale și teama trecu imediat.

În aproximativ treizeci de secunde ajunse la următorul zid despărțitor. Era un zid gros de piatră în care era fixat un rând de guri de ventilație și un coș de șemineu. Câteva fumegau, indicând că ocupanții casei de dedesubt erau printre puținii privilegiați care aveau cărbuni pentru încălzire. Se întinse și apucă o deschizătură rece la atingere, apoi pe cea de lângă ea și, pe când urca, observă ceva interesant.

Zidul de piatră oferea o ieșire bună de pe acoperiș în curtea din spate a unei case. La trei metri de streășină acoperișului se aflau, în perete, niște trepte de metal ce se întindeau pe toată distanța, din vârful zidului până la curtea întunecată de dedesubt. Treptele erau folosite de către coșari pentru a ajunge la hornuri.

Un moment, Daniel rămase blocat. Treptele erau prea departe. Nu putea să stea în picioare pe zidul de piatră și să încerce să manevreze printre deschizături: zidul nu era destul de lat în vârf. Nu avea altă soluție decât să se întindă pe spate către țevile de lut, să apuce una, apoi alta și alta, avansând lateral, legănându-și picioarele, puțin câte puțin, ca o maimuță, pe fațada zidului. Țevile de ventilație erau cilindrice și cu un diametru destul de redus, așa că se putea ține de ele în siguranță.

Merse înclinat câteva minute până ajunse la treptele de metal. O apucă pe cea de sus și în același timp își balansa picioarele către o treaptă de mai jos. Coborî încet la început, apoi mai repede, până ajunse la bază.

Rămase un moment nemișcat în curtea pustie. Ferestrele casei ce dădeau în curte erau întunecate. Judecând după fumul ce ieșea pe coșuri, casa părea locuită, dar locatarii dormeau probabil. Merse încet, fără zgomot, pe bolovani. Într-un gard înalt de lemn era o poartă, încuiată. Pe lângă obstacolele de până acum, asta putea fi cu greu numită o provocare. Urcă pe gard, sări peste și ajunse pe o alee în apropiere de Avenue Foch.

Daniel cunoștea bine această parte a orașului. Rezistând impulsului de a o lua la fugă, se plimbă pe alee până ajunse la trotuarul îngust. Își pipăi haina și simți hârtiile la locul lor.

Strada era neluminată și sinistru de pustie.

Trecu pe lângă ferestrele întunecate ale unei librării care aparținuse cândva unui evreu și fusese ocupată de nemți. Firma era acoperită cu o pancartă albă pe care, între svastici, se putea citi, scris cu litere gotice, negre, cuvântul FRONTBUCHHANDLUNG. Odinioară fusese o elegantă librărie străină, acum era străină în alt fel: nu vindea decât cărți germane.

Semne ale prezenței germanilor erau peste tot, însă, ciudat, nu demolaseră nici unul dintre reperele faimoase, nici una dintre clădirile îndrăgite. Naziștii nu încercaseră să elimine Parisul așa cum era cunoscut dintotdeauna. Pur și simplu vruseseră să-l anexeze – să-și însușească giuvaierul de coroană a Europei. Însă era ceva ciudat de pripit și *temporar* în felul în care naziștii își lăsaseră amprenta. Cum ar fi posterul alb cu FRONTBUCHHANDLUNG care fusese lipit la repezeală peste firma gravată a librăriei. Toată pânza aceea mare și albă putea fi dată jos într-o secundă. De parcă nu voiau să zgârie noua lor bijuterie. Când încercaseră prima oară să ridice drapelul cu svastica pe Turnul Eiffel, acesta fusese sfâșiat de vânt și ei înălțaseră altul. Până și Hitler fusese doar câteva ore în

vizită, ca un excursionist stingher. Nici măcar nu rămăsese peste noapte. Parisul nu-i dorea și ei o știau.

Așa că își puseseră posterele peste tot. Daniel le vedea pe pereții clădirilor pe lângă care trecea, lipite atât de sus că abia puteau fi văzute, dar exista o rațiune în treaba asta: când germanii le-au pus la nivelul ochiului, pancartele lor idioate fuseseră inevitabil trântite la pământ sau șterse. Câte un parizian mândros scrijelise pe ele „Moarte pentru Boches!” sau „Dumnezeu să binecuvânteze Anglia!”

Zări un poster cu un Winston Churchill fumând trabuc și rânjind, lângă el cu o femeie ținând în brațe un copil pricăjit care plângea. „Vezi ce le face blocada copiilor noștri?” spunea sloganul. Se referea la blocada britanică, dar toată lumea știa că era o absurditate. Până și pe acesta, lipit atât de sus, cineva scrijelise „Cum rămâne cu cartofii?” Toată lumea era furioasă: adevărul e că toți cartofii produși de fermierii francezi se trimiteau în Germania.

Alt poster, de data asta doar cuvinte: „Sunteți în regulă? Aveți acte în ordine?” Sau; „Sunteți dumneavoastră în regulă?” Trebuia să ai mereu la tine cartea de identitate pentru cazul în care te oprea vreun jandarm sau funcționar francez – erau mai răi decât soldații germani.

Tânărul avea întotdeauna actele la el. Mai multe rânduri, de fapt. Pe nume diferite, cu naționalități diferite. Îi permiteau să facă schimbările rapide la care era nevoit să apeleze.

În cele din urmă, ajunsese la destinație: o clădire veche și dărăpănată, pe o stradă oarecare. O firmă de lemn uzată atârna de un braț de fier forjat: *La Cave*. Subsolul. Era un bar plasat sub nivelul străzii, la capătul unui mic șir de trepte de cărămidă uzate. La fereastra mică fuseseră trase draperii de camuflaj, dar pe la margini străbătea lumină.

Se uită la ceas. Abia trecuse miezul nopții, oră după care *Domnii aceia* – naziștii – impuseseră interdicția de circulație în Paris.

Cu toate acestea, barul era deschis. Jandarmii și naziștii închiseseră ochii și permisese funcționarea până noaptea târziu. Se dăduse mită și băutură pe gratis cui trebuia.

Coborî scările și trase de trei ori de soneria demodată. Auzi un zgomot înăuntru care acoperi amestecul de voci și muzică.

În câteva secunde, un punct de lumină apărură în vizorul din centrul ușii masive și îndoliate. Lumina clipi în vreme ce cineva îl verifica, apoi ușa se deschise și i se îngădui să intre.

Locul era un adevărat *subsol* – cu podea de piatră neregulată, crăpată, ziduri de cărămidă deformate și un plafon scund. Atmosfera era încețoșată de fum și mirosea a transpirație, tutun ieftin și vin prost. Muzica de la radio se auzea hodorogit. De-a lungul barului de lemn ședeau șase sau șapte muncitori și o femeie care părea prostituată. Se uitară la el oarecum curioși și ostili.

Barmanul, care îi deschisese ușa, îl salută.

— N-ai mai trecut de mult, Daniel, zise Pasquale, un bătrân uscățiv, la fel de brăzdat de vreme ca și barul său. Dar mă bucur întotdeauna să te văd. Zâmbi, dezvelind un șir de dinți îngălbeniți de tutun și doi de aur. Se aplecă spre Daniel: Tot nu se găsesc Gitanes?

— Cred că primesc un transport mâine sau poimâine.

— Excelent. Nu sunt tot o sută de franci, nu-i așa?

— Sunt mai scumpe. Coborî vocea: Pentru ceilalți. Pentru tine, reducerea specială care i se cuvine barmanului.

Omul miji ochii, suspicios:

— Cât?

— Gratis.

Pasquale râse din toată inima, un râs hârâit, de fumător. Eigen nu-și putea da seama ce fel de porcărie obișnuia să fumeze.

— Condițiile tale sunt rezonabile, spuse el, întorcându-se la locul său, în spatele barului. Pot să te servesc cu un cocktail?

Daniel clătină din cap.

— Scotch whisky? Coniac? Ai nevoie de telefon? Arătă spre cabina din capătul barului, a cărei fereastră o spărsese el însuși ca un avertisment pentru clienți să-și țină gura. Chiar și aici, unde nu erau admiși străini, nu puteai ști cine ascultă.

— Nu, mulțumesc. Doar la toaletă.

Pasquale strânse scurt din ochi, apoi încuviință din cap, înțelegând. Era un tip aspru, arțăgos, dar era discreția întruchipată. Știa în cine poate avea încredere cu adevărat și-i ura pe germani la fel de mult ca toată lumea. Doi nepoți dragi îi muriseră în bătălia Ardenilor. Dar niciodată, niciodată nu discuta politică. Își făcea meseria, servea băutură și atât.

Mergând de-a lungul barului, Eigen auzi pe cineva mârâind „*Espece de sans carte!*” Persoană fără carte de identitate, înjurătura standard adresată traficantilor. Evident, omul auzise discuția dintre Eigen și Pasquale. Ei bine, asta era situația.

La capătul încăperii lunguiește, unde era atât de întuneric încât Eigen abia putea vedea ceva, se afla o ușă care se deschidea spre o scară de lemn păraginită. Treptele scârțâiau în timp ce coborî. Mirosul de urină și fecale era puternic, deși ușa de la closet, fără îndoială și mai mirositor, fusese închisă de îndatoritorul patron.

Însă, în loc să intre în closet, Eigen deschise ușa unei debarale. Intră și pași printre găleți, mopuri și borcane cu soluții de curățat. O mătură scurtă era rezemată de zidul din fund. Apucă mânerul – bine fixat în perete – și trase de el în jos, în sensul acelor de ceasornic. În același timp împinse și zidul – de fapt o ușă care se deschise rotindu-se.

Acum intră într-o altă încăpere întunecată, cam de un metru pătrat, mușcărită și prăfuită. Se auzeau pașii din barul de deasupra. Chiar în fața lui era o ușă de oțel care fusese nu de mult vopsită în negru.

Aici era o sonerie, mult mai nouă decât cea de la intrarea în bar. Apăsă de două ori, apoi încă o dată.

O voce răstită se auzi dinăuntru:

— Da?

— Sunt Marcel, spuse omul cunoscut sub numele de Eigen. În franceză, vocea continuă:

— Ce vrei?

— Am niște marfă ce te-ar putea interesa.

— Adică?

— Pot să-ți ofer niște unt.

— De unde?

— Dintr-un șopron de lângă Porte des Lilas.

— La ce preț?

— Cincizeci și doi de franci kilogramul.

— E cu douăzeci de franci mai scump ca pe piață.

— Da, dar diferența e că eu chiar pot să ți-l procur.

— Înțeleg.

O pauză, apoi ușa se deschise cu un clinchet metalic, urmat de un fâșâit.

Un tânăr scund, îngrijit, cu obrații rumeni, cu păr negru buclat, pieptănat a la Iuliu Cezar și cu ochelari negri, rotunzi îi adresă un zâmbet viclean.

— Ei, ei, ei. Stephen Metcalfe, în carne și oase, zise bărbatul vorbind cu un accent de Yorkshire. Gătit ca scos din cutie. Ce ai pentru noi, prietene?

Stephen Metcalfe – alias Daniel Eigen, alias Nicolas Mendoza, alias Eduardo Moretti, alias Robert Whelan – trase ușa după el, asigurându-se că s-a închis. Ușa metalică era prevăzută cu garnitură de cauciuc – o măsură de protecție fonică.

Bineînțeles că toată încăperea în care intră era izolată fonic după cea mai avansată tehnologie. Era, de fapt, o cameră într-altă cameră, înconjurată de pereți dubli, de plăci de oțel și pereți de cauciuc lați de șaptesprezece centimetri; până și gurile de aerisire erau izolate cu cauciuc și vată de sticlă. Camera era joasă, pereții interni erau construiți din noile blocuri de zgură, vopsiți în griul armatei americane.

Totuși, această nouă culoare strălucitoare era puțin vizibilă, căci pe tot perimetrul încăperii se aflau console sofisticate.

Până și Metcalfe, care venea aici cel puțin o dată pe săptămână, nu știa ce reprezintă nici jumătate din toate acestea. Recunoștea o parte din dotare – Mark XV și transmițătoare radio de unde scurte, teleimprimatoare, telefoane de bruiaj, o mașină de cifrat M-209, dispozitive de ascultare.

Consolele erau mânuite de doi tineri cu căști care luau notițe pe suporturi; chipurile lor erau scăldate în lumina de un verde sinistru reflectată de ecranele rotunde. Purtau mănuși, rotind atent mânerule, reglând frecvențele. Semnalele Morse pe care le supravegheau se transmiteau prin cablurile suspendate care traversau clădirea – proprietatea unui francez cooperant – și ajungeau până pe acoperiș.

De fiecare dată când Metcalfe vizita *La Cave*, cum era numită această stație clandestină – nimeni nu-și amintea dacă porecla venea de la barul de deasupra, *La Cave*, sau de la faptul că baza semăna cu o pivniță electronică – rămânea impresionat de calitatea și cantitatea dotării. Toate piesele fuseseră transportate ilegal în Franța, o parte pe cale maritimă, o parte parașutate și bineînțeles că toate erau strict interzise de ocupanții naziști. Simpla deținere a unui emițător te putea trimite în fața plutonului de execuție.

Stephen Metcalfe era unul dintre puținii agenți care acționau în afara Parisului pentru o rețea de spionaj a Alianței, a cărei existență era cunoscută de un număr foarte restrâns de oameni influenți din Washington și Londra.

Metcalfe cunoscuse prea puțini agenți. Așa acționa rețeaua. Fiecare parte era ținută separat de cealaltă, totul era organizat pe compartimente. Un nucleu nu era niciodată la curent cu ceea ce pregătea celălalt. Securitatea dicta metoda.

Aici, în Pivniță, trei tineri radiotelegrafiști și decodificatori supravegheau și comunicau codificat cu Londra, Washington și cu o rețea importantă de agenți sub acoperire din Paris sau din alte orașe din zona ocupată a Franței și din toată Europa. Cei mai buni erau doi britanici și un american, pregătiți la Batalionul Regal de Codificare din apropiere de Oxford și la Școala Specială de Antrenament 52. Radiotelegrafiștii calificați erau o raritate în vremurile acelea, iar englezii erau mai avansați decât americanii în ceea ce privește sistemul de pregătire.

Un radio care transmitea pe frecvența BBC se auzea în surdină: radioul era supravegheat îndeaproape, în așteptarea mesajelor codificate transmise sub forma unor „mesaje personale” ciudate, înainte de știrile de seară.

La o măsuță pliantă din mijlocul încăperii, o partidă de șah fusese abandonată. Seara, când frecvențele erau mai puțin solicitate, se puteau emite și primi mesaje mult mai ușor.

Pe pereți atârnav hărți reprezentând Europa, granițele și liniile de coastă franceze, ale fiecărui arondisment din Paris. Existau și hărți marine, topografice, precum și grafice cu mersul navelor și cargourilor din Marsilia, hărți detaliate ale bazelor maritime. Și totuși, în încăperea se simțea prezența umană: printre hărți și grafice se afla poza Ritei Hayworth de pe coperta revistei *Life* și un decupaj dintr-o altă revistă, reprezentând-o pe Betty Grable la plajă.

Derek Compton-Jones, bărbatul cu obraji rumeni care deschisese ușa, apucă mâna lui Metcalfe și i-o strânse cu putere.

— Sunt bucuros că te-ai întors teafăr, colega, declară el solemn.

— Spui asta de fiecare dată, îl tachina Metcalfe. Ca și cum ai fi dezamăgit.

— Pe naiba, bolborosi Compton-Jones. Păru stingherit și indignat. Nu ți-a spus nimeni că suntem în plin război?

— Măi să fie? replică Metcalfe. Dacă stai să te gândești, par să fie prea multe uniforme pe afară.

Unul dintre oamenii cu căști, așezat la o consolă, în celălalt colț al încăperii se întoarse spre Compton-Jones și remarcă pe un ton plictisit:

— Dacă și-ar fi ținut scula în pantaloni, ar fi putut lua aminte la ce se petrece în afara dormitoarelor în care-și petrece atât de mult timp.

Vocea răgușită și accentul de nobil englez erau ale lui Cyril Langhorne, criptograf și decodificator de primă mână.

Celălalt, Johnny Betts, din Pittsburg, un radiotelegrafist de mare clasă, se întoarse și spuse:

— Am înțeles.

— Ha, zise Langhorne, Stephen ar înțelege orice fustă. Compton-Jones râse și roși. Metcalfe li se alătură firesc, apoi spuse:

— Cred că ar trebui ca voi, specialiștii, să mai ieșiți puțin. Ar fi bine să vă duc la 122. Toți știau că era vorba despre faimosul bordel din strada Provence, numărul 122.

— Sunt de-al casei, se laudă Compton-Jones. Acum am fata mea. Le făcu cu ochiul celorlalți și adăugă: O s-o vizitez mai târziu, după ce ridic ultimul transport de piese.

— Așa consideri tu că poți pătrunde adânc în Franța? întrebă Langhorne.

Chipul lui Compton-Jones se aprinse din ce în ce mai tare, pe când Metcalfe izbucni în râs. Îi plăceau cei ce lucrau aici, mai ales Compton-Jones. Îi compara adesea pe Langhorne și Betts cu gemenii Bobbsey, deși nu aveau nimic în comun. Cheia operațiunilor lor era alfabetul Morse și secretul cifrului. Munca era istovitoare și încordată, iar Metcalfe știa că glumele lor se numărau printre puținele forme de eliberare a tensiunii ce-i măcina. Îl socoteau pe Metcalfe propriul lor Errol Flynn și îl priveau cu un soi de gelozie amestecată cu teamă și adorație.

Înclină capul, ascultând muzica în surdină de la radio.

— Asta-i la modă, spuse el. Vechea muzică americană. Asta-i Glenn Miller; transmite de la Cafe Rouge din New York.

— Îmi pare rău, nu ai dreptate, îl corectă Compton-Jones. Colega, mi-e teamă că-i orchestra lui Joe Loss din Londra. Asta-i frecvența lor.

— Ei bine, mă bucur că voi, băieți, aveți tot timpul din lume să ascultați radioul, spuse Metcalfe. Cineva trebuie să facă treabă!

Căută în interiorul hainei și scoase un teanc de hârtii, cel mai îngrozitor lucru pe care-l puteai avea asupra ta. Le flutură zâmbind mândru:

— Planurile complete ale subdiviziei din Saint-Nazaire, inclusiv detalii asupra ambarcațiunilor, chiar și sistemul de siguranță!

— Bună treabă! se minună Compton-Jones. Langhorne fu incapabil să-și ascundă uimirea.

— Ți-a dat-o micul tău spion din Gestapo?

— Nicidecum. Din biroul privat al contelui Maurice Leon Philippe du Châtelet.

— Din văgăuna de la Vichy? întrebă Langhorne.

— Chiar aceea.

— Îți bați joc de mine! Cum ai intrat în biroul lui privat? Metcalfe clătină din cap.

— Un gentleman nu-și dezvăluie secretele așa ușor, Cyril, îl persifla el.

— Soția lui, Dumnezeule mare, Stephen, n-ai pic de mândrie? Doamna este o iapă bătrână.

— Iar domnișoara este prea mână. Acum trebuie să i-o strecurăm cât mai repede unui curier și să i-o trimitem lui Corky la New York. De asemenea, aș dori să codifici un rezumat al acestor documente pentru a trimite pe unde.

Se referea, bineînțeles, la Alfred „Corky” Corcoran, șeful lui, un spion genial care conducea rețeaua secretă de agenți din care făcea parte Metcalfe.

Rețea secretă: îi dădeau socoteală doar lui Corcoran, nu vreunei agenții guvernamentale, nici vreunui comitet. Dar nu era nimic ilegal în toate acestea, nimic neguvernamental. Căci fusese înființată la sugestia președintelui Franklin Delano Roosevelt.

În America erau vremuri ciudate. Europa era în război, dar America nu. America privea, aștepta. Vocile non-intervenționismului erau puternice. Dar se auzeau și voci care susțineau vehement că Statele Unite ar trebui să se implice, ar trebui să-l atace pe Hitler și să-și apere prietenii europeni, altminteri întreaga Europă va fi cوتropită de Germania nazistă, iar atunci va fi prea târziu. Atunci Hitler va fi un dușman de neînvins.

Și totuși nu exista nici o agenție de spionaj centralizată. Roosevelt își dorea cu disperare să obțină informații temeinice, directe despre ceea ce naștii erau capabili să facă și despre cât de puternică era opoziția față de Hitler. Oare Marea Britanie va supraviețui acestui război? Roosevelt nu avea încredere în serviciul militar de spionaj, amator în cel mai bun caz și disprețuia Departamentul de Stat, atât de izolaționist și tentat să divulge informații oricărui ziar.

Așa că, la sfârșitul anului 1939, Franklin Roosevelt și-a chemat un vechi coleg și prieten de la Harvard. Alfred Corcoran fusese în slujba serviciului de spionaj militar G-2 în timpul primului război mondial, apoi fusese ridicat la un rang înalt în societatea secretă MI-8, cunoscută sub numele de Camera

Cenușie, unitatea new-yorkeză care spărsese codul cifrurilor diplomatice ale Japoniei în 1920. Apoi, în 1929, Corcoran a jucat un important rol din umbră în soluționarea unei serii de crize diplomatice în decursul anilor '30, de la Manciuria la Munchen.

FDR îl știa pe Corky ca fiind cel mai bun și – mai important, știa că se poate bizui pe el.

Cu fonduri alocate din bugetul secret al Casei Albe s-a pus pe treabă, alegând special o locație în afara cercurilor bârfitoare din Washington. Ultrasecretul său serviciu de informații, care raporta direct Casei Albe, avea sediul în Flatiron Building din New York, deghizată într-o firmă de comerț internațional.

Lui Corcoran i se dăduse mână liberă să-i angajeze pe cei mai buni și străluciți și alesese cu greu dintre absolvenți din Ivy League, tineri bine pregătiți care s-ar fi simțit confortabil în cercurile înalte ale Europei. Așa că majoritatea celor recrutați proveneau de la Registrul Social; de fapt, au început să numească rețeaua lui Corcoran „Registru”, iar porecla s-a păstrat. Unul dintre primii săi angajați a fost un tânăr absolvent al Universității Yale, pe nume Stephen Metcalfe.

Fiul unui industriaș milionar și al soției sale de origine rusă – mama lui provenea dintr-o familie de nobili care părăsise țara înainte de revoluție – Stephen călătorise mult cu familia sa și fusese educat în Elveția. Vorbea fluent, fără accent, germana, rusa, franceza și spaniola.

Familia Metcalfe avea afaceri uriașe în Argentina și de ani de zile își petrecea o mare parte din iarnă acolo. De asemenea, familia Metcalfe făcea constant comerț cu guvernul rus.

Fratele lui Stephen, Howard, preluase conducerea afacerilor familiei după moartea tatălui lor, cu patru ani în urmă. Stephen călătorea cu el, îl ajuta cu sfaturi aproape în orice problemă, dar refuza să fie legat de răspunderea conducerii unei afaceri de anvergură.

De asemenea, nu-i era teamă de nimic, era rebel și-i plăcea riscul – calități despre care Corcoran susținea insistent că îi vor fi de folos în noua sa postură de playboy argentinian la Paris.

Derek Compton-Jones își drese glasul, nervos:

— De fapt, nu e nevoie să trimiți un curier, spuse el. Langhorne ridică privirea, apoi se întoarse repede la consola lui:

— Da? Serios? Știi o cale mai rapidă de a-l trimite în Manhattan? întrebă Metcalfe.

Chiar atunci ușa din celălalt capăt al încăperii se deschise. Era o figură pe care nu se aștepta să o vadă: chipul sumbru, tras al lui Alfred Corcoran.

Bătrânul era îmbrăcat elegant ca întotdeauna, cu un nod dublu la cravată. Costumul său gri închis era pus în evidență de dungile subțiri ale cravatei. Mirosea a mentă, ca întotdeauna – era dependent de pastilele Pep-O-Mint Life Savers – și fuma dintr-o țigaretă. Tuși spart.

Compton-Jones se întoarse imediat la stația lui și camera se cufundă în liniște. Buna dispoziție dispăruse brusc.

— Dumnezeu! mă-sii, blestematele astea de țigări franțuzești sunt îngrozitoare! Am rămas fără Chesterfield când veneam încoace, undeva deasupra Newfoundland-ului. Stephen, de ce nu vrei să te pui bine cu șeful tău și să faci rost de niște tutun american? N-ar trebui să fii un blestemat de traficant?

Metcalf se bâlbâi puțin când veni să-i strângă mâna lui Corky. În mâna stânga strângea documentele furate.

— Desigur, Corky! Ce faci aici?

Corcoran nu era un funcționar de birou. Ieșea adeseori pe teren. Dar călătoria în Parisul ocupat era dificilă, complicată și incontestabil riscantă. Nu venea des în Paris. Trebuia să aibă un motiv întemeiat pentru care se afla acolo.

— Ce fac *eu* aici? răspunse Corcoran. Adevărata întrebare e ce cauți *tu* aici? Se întoarse, se îndreptă spre camera din care venise și-i făcu semn lui Metcalfe să-l urmeze.

Metcalf închise ușa după el. Era clar că bătrânul voia să-i vorbească între patru ochi. Remarcă la Corky o grabă cum nu mai văzuse înainte.

În camera învecinată erau depozitate o gamă de echipamente, printre care o mașină de scris germană pentru eliberarea de permise și cărți de identitate. Apoi o mică presă de tipărit, folosită pentru falsurile simple în documente – majoritatea lucrărilor serioase se făceau la New York sau Londra – permise de călătorie și de muncă franțuzești. Pe o tablă era un amestec de ștampile de cauciuc, printre care și o copie bună a unei ștampile de cenzură germane. Într-un colț al încăperii, lângă un dulap cu uniforme, era un birou de stejar plin de hârtii. O lampă de bibliotecă verde arunca un cerc de lumină.

Corcoran se așază la birou și-i făcu semn lui Metcalfe. Singurul loc rămas era un pat de campanie militar rezemat de zid. Metcalfe se așază

nerăbdător. Puse sulul de hârtii furate pe pat, lângă el.

Corcoran îl privi îndelung, în tăcere. Ochiul lui erau de un verde palid apos, îndărătul ochelarilor înrămați în baga de culoarea pielii.

— M-ai dezamăgit foarte tare, Stephen, zise Corcoran încet. Te-am instalat aici cu cheltuieli enorme din resurse limitate și ce-mi dai în schimb?

— Domnule... începu Metcalfe. Dar Corcoran nu putea fi întrerupt.

— Lumea pe care o cunoaștem e devorată de fâlcile lacome ale lui Hitler. Naziștii au cucerit Norvegia, Danemarca, Olanda, Belgia, Luxemburg și acum Franța. I-au silit pe britanici să fugă la Dunkerque. Demolează Londra cu bombardamente. Tot jocul războiului îi aparține lui Hitler. Dumnezeu, tinere, asta ar putea fi sfârșitul lumii libere. Și tu? Tu desfăci bustiere, pentru numele lui Dumnezeu! Scoase o Pep-O-Mint Life Savers și și-o aruncă în gură.

Între timp, Metcalfe apucă hârtiile de pe patul de campanie și i le flutură dinaintea șefului și mentorului său.

— Domnule, acum chiar am pus mâna pe planurile ultrasecrete pentru baza navală de pe coasta Atlanticului, la Saint-Nazaire.

— Da, da, îl întrerupse Corcoran nerăbdător, ronțind o Life Savers. Îmbunătățirile germane la barajele acvatice ce controlează intrarea la remizele de submarine. Le-am văzut deja.

— *Poftim?*

— Nu ești singurul meu agent, tinere.

Metcalfe roși, incapabil să-și reprime un val de indignare.

— Cine vi le-a adus? Aș vrea să știu. Dacă mai mulți agenți se ocupă de același lucru, riscăm să dăm unul peste altul și să stricăm totul.

Corcoran țâțâi din buze și clătină ușor din cap.

— Nu ești atât de prost încât să mă întrebi așa ceva, Stephen. Nici unul dintre agenții mei nu știe ce face altul – asta e o lege inviolabilă.

— Și asta e nebunie... domnule.

— Nebunie? Nu. E prudență. Principiul atotputernic al compartimentării. Fiecare dintre voi trebuie să știe doar ce este necesar despre sarcinile sale și colegii respectivi. Altminteri e suficient ca unul dintre voi să fie capturat și torturat și toată rețeaua e compromisă.

— De-asta ni se dau tuturor pastile de cianură, obiectă Metcalfe.

— Da. Și care funcționează doar dacă ai suficient timp. Dar dacă ești luat prin surprindere? Să-ți spun ceva: unul dintre agenții mei – pe care reușisem să-l plasez într-o poziție importantă în Compania Franceză a Petrolului – a

fost ridicat de Gestapo acum o săptămână. E un tip care știe de existența acestui loc. Corky întinse mâinile, arătând în jur. Dacă vorbește? Dacă e convertit? Iată soiul de întrebări care-mi tulbură somnul.

Se scurse un moment de tăcere.

— De ce vă aflați aici, domnule? Corky își mușcă buza de sus.

— Numele tău de cod, Stephen. E Romeo, nu-i așa? Metcalfe dădu ochii peste cap și încuviință jenat.

— Uneori mă aduce la disperare lipsa ta de reținere în ceea ce privește sexul frumos. Clefăi în sec și înfulecă o altă bomboană. Dar din când în când șirul tău de inimi rupte face bine cauzei noastre.

— Cum așa?

— Mă refer la o femeie cu care ai avut o aventură acum câțeva vreme.

Metcalfe clipi. Asta descria nenumărate femei și nu se simțea chiar în dispoziția de a ghici.

— Această femeie – această veche pasiune a ta – s-a înhăitat cu un foarte important oficial nazist.

— Nu știu despre cine vorbiți.

— Nu și nu există nici un motiv să afli. A fost acum șase ani. La Moscova.

— *Lana!* șopti Metcalfe.

Simți o izbitură ca un șoc electric. Simpla pronunțare a numelui ei, un nume pe care nu crezuse să-l mai audă vreodată, o aduse înapoi, încă vie în amintirea lui.

Lana – Svetlana Baranova – era o femeie extraordinară, neînchipuit de frumoasă, atrăgătoare, pătimasă. Fusese prima iubire a tinereții lui.

Moscova anului 1934 era un loc întunecat, înspăimântător și misterios când Stephen Metcalfe, proaspăt absolvent de la Yale, vizitase prima dată orașul. Familia Metcalfe făcea unele mici afaceri în Rusia – în 1920, bătrânul Metcalfe contribuise la încheierea a șase afaceri în colaborare cu guvernul sovietelor, de la fabrici de creioane în Novgorod la explorări petroliere în Georgia. Când apăruse o neînțelegere, cum se întâmpla invariabil din cauza birocrăției sovietice, Metcalfe senior își trimisese cei doi fii să rezolve disputa. Pe când impasibilul său frate, Howard, stătea în ședințe interminabile și neconcludente cu funcționarii sovietici, Stephen explora orașul cu o fascinație neobosită. Era mai ales atras de

impresionantul teatru Balșoi, de coloanele sale înalte în vârful cărora se afla bronzul unui car condus de Apollo.

Acolo, în edificiul construit în secolul XIX, inima i-a fost răpită de o balerină tânără și frumoasă. Pe scenă plutea, se înălța, zbura, cu aura ei eterică dată de pielea ca porțelanul, de ochii întunecați și părul mătăsos. Seară după seară, îi urmărea mișcările ușoare, minunate, în „The Red Poppy”, „Lacul lebedelor”, „Boris Godunov”. Dar niciodată nu fusese mai minunată ca în rolul principal din „Tristan și Isolda” de Igor Moiseiev.

Când Metcalfe a reușit să o întâlnească în cele din urmă, tânăra rusoaică părea copleșită de atențiile bogatului american. Dar nu își dădea seama – deși se considera sofisticat și om de lume – cât de fascinat era tânărul de ea. După câteva luni, o dată afacerile rezolvate, frații Metcalfe părăsiseră Moscova. Stephen considerase despărțirea de Svetlana cea mai dureroasă încercare prin care trecuse. În trenul de noapte Moscova-Leningrad, Stephen nu închisese un ochi, abătut. Fratele lui, Howard, dormise confortabil și, când fusese trezit de bătrâna încăpățânată care servea ceaiul, cu o oră înainte de Leningrad, glumise cu el său, se distrase pe seama lui. Howard era cât poate fi un frate mai mare de sensibil și nepăsător.

— Hai, uit-o, îl zorea pe Stephen, e doar o *balerină*, pentru numele lui Dumnezeu. Lumea e plină de femei frumoase – o să vezi.

Stephen tăcea, privind dezamăgit pădurea ce se desfășura în viteză în fata ochilor.

— Oricum, nu se poate s-o fi luat în serios. Nu vreau să mă gândesc ce-ar zice tata dac-ar afla vreodată c-ai ieșit c-o balerină. E aproape la fel de rău ca o *actriță*!

Metcalfe se încruntă, uitându-se fix pe geam.

— Deși sunt de acord, zise Howard, fata aia e deosebită.

— Svetlana Baranova e în prezent primă-balerină la Balșoi, zise acum Corcoran. În ultimele luni a devenit amanta unui înalt funcționar de la Ministerul de Externe german staționat la Moscova.

Metcalfe clătină din cap de parc-ar fi încercat să scape de o pânză de păianjen.

— Lana? zise din nou. Cu un *nazist*?

— Evident, replică Corcoran.

— Și... și de unde știați că avusesem o... o aventură cu ea?

— Amintește-ți că atunci când ni te-ai alăturat te-am pus să completezi un formular lung și îngrozitor, de vreo cincizeci de pagini, în care ți-am cerut să faci o listă cu toți cunoscuții din țări străine – prieteni, familie, relații, toți. Ai scris despre rude în Buenos Aires, colegi în Lucerna, prieteni în Londra, în Spania. Dar nu ai amintit pe nimeni în Moscova, deși în alte părți ai trecut Moscova printre orașele vizitate. Te-am întrebat cum puteai petrece luni de zile în Moscova fără să întâlnești pe nimeni. Și ai mărturisit că, în fine, ai avut o aventură.

— Uitasem.

— Am puțini oameni în New York, cum știi, dar sunt plini de resurse. Sunt antrenați să facă legătura între nume. Când un raport de informații răătăcit, în care era vorba despre un atașat al Ambasadei germane din Moscova, pe nume Rudolf von Schussler și despre faptul că nu ar fi cu totul pronazist, a trecut pe la birourile cercetătorilor mei, una dintre fetele mele a fost suficient de atentă să lege două puncte. Raportul de supraveghere a lui von Schussler îl lega de o balerină de la Balșoi numită Svetlana Baranova și numele a declanșat un resort în memoria cercetătoarei mele.

— Lana se vede cu un diplomat german? gândi Metcalfe cu voce tare, mai mult pentru sine.

— De când Hitler și Stalin au semnat pactul de neagresiune, anul trecut, comunitatea diplomatică germană din Moscova a putut să întrețină relații rezonabil de libere cu anumiți ruși privilegiați. Desigur, Ministerul de Externe german e plin de aristocrați conservatori – Registrul Social nu există doar în țara noastră, cum știi – și o parte din ei nu sunt prea discreți în legătură cu dezacordul lor cu Hitler și naziștii lui turbați. Am presupus că von Schussler ar putea fi considerat printre aceia care se opun în secret lui Hitler. Dar e oare adevărat? Și cât de tare se împotrivesc în realitate? Și se opune într-atât încât i-ar ajuta un pic pe cei cu șepci albe? Asta vreau să afl.

Metcalfe încuviință, simțind cum îi crește emoția. Moscova din nou! Și... Lana!

— Iată deci ce vreau să faci, continuă Corcoran. Acum e al dracului de greu pentru un străin să intre în Rusia. N-a fost niciodată ușor, dar acum e mai greu ca niciodată. Cred însă că nu e imposibil de infiltrat vreun agent sub acoperire, în lumină – sub numele tău adevărat. Până la urmă vei avea un motiv perfect plauzibil să te duci la Moscova. Familia ta are nevoie să finalizeze transferul unor bunuri legate de unele din fostele colaborări bilaterale.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ei, inventezi tu ceva. Rezolvă detaliile cu fratele tău. O să-ți înlesnim noi asta. Crede-mă, dacă există promisiunea unei infuzii de valută forte, sovieticii vor fi cât se poate de nerăbdători să aranjeze întâlniri. Chiar și în perioada asta, când ne acuză în *Pravda* în fiecare zi.

— Vă referiți la mită.

— Mă refer la orice e necesar. Chiar nu contează. Ideea e să-i convingem pe ruși să-ți acorde o viză ca să ai un motiv legitim de a te afla în Moscova. În timp ce vei fi acolo, vei da întâmplător peste vechea ta pasiune, Svetlana, la o petrecere la Ambasada americană. Vă veți întâlni, cum e de așteptat.

— Și?

— Detaliile ți le las ție. Poate vei reaprinde o veche poveste de dragoste.

— Asta-i trecutul, Corky. S-a terminat.

— Te cunosc eu... Toate fostele tale iubite par să se gândească la tine cu o afecțiune ce le umezește ochii. Cum faci, nu înțeleg.

— Dar *de ce*?

— E o ocazie foarte rară. O șansă pentru tine de a fi împreună, într-un cadru liber, personal, în afara cercurilor oficiale, cu un foarte important diplomat german care are o linie directă cu Ribbentrop însuși și, ca urmare, cu Fuhrerul.

— Și *ce* să fac?

— Evaluează-l. Vezi dacă rapoartele pe care le-am primit – că ar fi, în secret, în opoziție – se confirmă.

— Dacă-ai primit rapoarte, afinitățile sale nu pot fi așa de ascunse.

— Diplomații noștri americani sunt talentați la descifrarea nuanțelor. Raportează subtilități, glume deplasate, lucruri dintr-astea. Dar asta nu egalează o evaluare completă, personală, susținută de pregătirea unui ofițer de informații antrenat. Dacă într-adevăr von Schussler se opune nebuniei lui Adolf Hitler, am putea planta un fir de informații foarte prețios.

— Vreți să-l convertesc, așa-i?

— Să o luăm încet, bine? Vreau să ceri o viză pe propriul tău nume la Consulatul sovietic de aici, de pe bulevardul Lannes. Chiar și cu privilegiile acordate familiei tale de către sovietici, completarea actelor va dura de la câteva zile la o săptămână. Între timp, încheie-ți afacerile în Paris fără să-ți distrugi legăturile. Măine te vei întâlni cu un asociat de-al meu foarte inteligent care-și face specializarea în unele dintre secretele meseriei de care vei avea nevoie la Moscova.

Metcalfe încuviință. Ideea de a merge la Moscova era extrem de atrăgătoare, dar nu era nimic în comparație cu a o revedea pe Svetlana Baranova – și dintr-un motiv atât de important.

Corcoran se ridică.

— Du-te, Stephen. Nu avem timp de pierdut. Cu fiecare zi care trece, naziștii înregistrează o nouă victorie. Invadează o altă țară. Bombardează un alt oraș. Sunt tot mai puternici, mai lacomi, în timp ce noi stăm cu mâinile încrucișate și îi privim. Ne lipsesc destul de multe lucruri, după cum știi – zahăr și pantofi, benzină și cauciuc, muniție. Dar ceea ce ne lipsește cel mai tare e timpul.

Violonistul executa bucata lui favorită, “Sonata Kreutzer” de Beethoven, dar nu se simțea bine deloc. În primul rând, pianista cânta îngrozitor. Era nevasta fără gust a unui oficial SS, cu un talent infim: cânta ca o adolescentă la un recital de școală. Muziciană – nici vorbă. Lovea clapele fără nici un simț al dinamicii, acoperindu-l complet pe violonist la unele pasaje mai puternice și sensibile. Și avea un fel enervant de a-și sparge propria armonie, cântând cu stânga o clipă înaintea drepte. Prima parte, furtunosul *allegro*, i se potrivea mai bine. Dar hoasca bătrână nu simțea subtilitățile ritmice, de mare virtuozitate ale părții a treia, *andante cantabile*.

În al doilea rând, piesa era complexă chiar și pentru un bun muzician ca el. Când Beethoven îi trimisese manuscrisul marelui violonist parizian Rudolphe Kreutzer, căruia i-o dedicase, Kreutzer însuși o catalogase drept imposibil de cântat și nu o executase niciodată în public.

De asemenea, acustica era îngrozitoare. Era casa șefului direct al violonistului, *Standartenfuhrer* H.J. Kieffer, șeful secției de contraspionaj din Paris al *Sicherheitsdienst*, poliția secretă nazistă. Camera era acoperită cu covoare și împodobită cu tapiserii și draperii grele, așa că sunetul se estompa pur și simplu. Pianul era un excelent Bechstein, dar foarte dezacordat.

Kleist nu înțelegea deloc de ce acceptase să cânte în seara aceea.

La urma urmelor, era foarte ocupat, iar vioara era doar un hobby.

Dintr-o dată, nările îi fură asaltate de un miros. Recunoscuse aromele de bergamată, portocală și rozmarin adăugate la o bază de neroli – portocală amară – și știu că era 4711, colonia fabricată de firma germană de parfumuri Muelhens.

Kleist știu fără măcar să ridice privirea că Muller tocmai intrase în încăpere. Muller, supervizorul, era unul dintre puținii oameni din SD care foloseau after-shave. Majoritatea SD-iștilor considerau un atare lucru o afectare nebărbătească.

Muller nu fusese nici la cină, nici la concert, dar trebuia să aibă vreo problemă urgentă în minte. Kleist decise să sară repetarea și să grăbească finalul părții a patra ca să termine mai repede. Avea de lucru.

Se aplaudă cu entuziasm, din inimă și puternic, dat fiind că nu erau mai mult de douăzeci și cinci de oameni în sală, toți SD-iști cu soțiile sau concubinele lor. Kleist mulțumi din cap și se grăbi spre o parte a sălii unde îl aștepta Muller.

— Am aflat în sfârșit ceva despre caz, spuse Muller încet.

Kleist, cu vioara într-o mână și cu arcușul în cealaltă, încuviință din cap:

— Stația radio.

— Corect. La mijlocul nopții trecute RAF a parașutat un transport în Touraine. Câteva containere cu echipament de comunicații. Informatorul nostru ne-a trimis la locul parașutării și el nu a greșit niciodată. Insistă că parașutarea ne va conduce la *rețea*, adăugă arogant. Era termenul folosit pentru un cuib, un cerc clandestin de spionaj.

— Echipamentul a fost livrat la Paris? întrebă Kleist. Cineva dădea târcoale prin apropiere, fără îndoială pentru a-l felicita pentru spectacol. Kleist se întoarce, nu o recunosc pe femeie, dădu repede din cap și se întoarce la Muller. Femeia plecă.

— Într-un apartament pe strada Mazagran, lângă Poarta Saint-Denis.

— Acolo se află stația radio? Pe strada Mazagran? Muller clătină din cap.

— E doar un punct de transfer. Un apartament care aparține unei târfe bătrâne.

— Echipamentul a fost livrat?

Muller zâmbi și încuviință cu o mișcare lentă.

— A fost ridicat, de fapt. De un agent care credem că e de naționalitate britanică și trăiește aici sub acoperire.

— Și? zise Kleist nerăbdător.

— Oamenii noștri i-au pierdut urma.

— *Cum?* exclamă Kleist dezgustat. Incompetența echipelor de teren SD nu avea sfârșit. Vrei să vorbesc cu târfa, zise.

— Eu nu aș întârzia, replică Muller. Apropo, ai cântat chiar drăguț. Era Bach?

Prostituata își făcea meseria la baza mării arcade, la capătul străzii Faubourg Saint-Denis, construită în secolul al XVII-lea pentru a celebra victoriile lui Ludovic al XIV-lea în Flandra și Renania. Era de fapt un grup de cinci prostituate. Sporovăiau între ele, arătându-și fețele și trupurile trecătorilor, bărbați grăbiți să ajungă acasă înainte de interdicția circulației. Kleist își dădu seama că putea fi oricare dintre ele.

În timp ce trecea pe lângă ele în uniforma lui țeapănă de SD-ist, observă că trei erau prea tinere pentru a fi „târfa bătrână” pe care i-o descrisese Muller, cea al cărei apartament fusese folosit pentru transferul echipamentului parașutat în Touraine de Royal Air Force. După spusele lui Muller, prostituata avea înjur de patruzeci de ani, iar fiul ei nelegitim activa în Rezistență. Îl lăsa adesea să-i folosească locuința ca loc de transfer. Doar două dintre prostituatele de aici arătau suficient de în vârstă pentru a avea un fiu de douăzeci și patru de ani.

Nările i se umflară. Percepu inconfundabilul amestec de mirosuri pe care îl asocia cu prostituatele franțuzoaice – duhoarea de țigarete proaste și parfumul ieftin pe care îl foloseau întotdeauna îl asaltau puternic, împreună cu mirosurile de descărcări bărbătești de care nu se spălaseră. Era chiar revoltător.

Toate observaseră uniforma cu care rămăsese intenționa îmbrăcat. Câteva dintre ele se întorseseră spre el zâmbind lasciv și spunându-i „Bună seara” într-o germană stricată. Nu îl salutară cele două mai în vârstă, ceea ce nu-l surprinse. Femeile mai în vârstă îi detestau probabil pe ocupanți germani, sau cel puțin se manifestau mai mult. Se opri, le zâmbi femeilor și se întoarse spre ele, apropiindu-se.

Când fu suficient de aproape, simți mirosul fricii. Kleist învățase că era doar un mit ideea că numai câinii pot mirosi frica umană. Ca amator, studia biologia. Emoția intensă, în special teroarea, stimulează glandele – de la subsuoară și vintre. Secrețiile sunt eliberate prin foliculii părului. Mirosul era înțepător, stătut și cu iz de mosc, ușor de recunoscut.

Mirosea frica.

Nu numai că prostituatei nu-i plăceau nemții, dar se temea de ei. Îi văzu uniforma, recunoscă poliția secretă și o înspăimântă gândul că se descoperise că făcea parte din Rezistență.

— Tu, zise Kleist, indicând cu degetul. Ea îi evită privirea, întorcându-se. Era o confirmare în plus, de parcă ar mai fi avut nevoie de încă una.

— Domnul german te preferă pe tine, Jacqueline, o ironiza una dintre prostituatele mai tinere.

Se întoarse îndărătnică și-i susținu privirea insistentă. Părul ei blond fusese tratat rău cu peroxid și nu recent.

— O, un soldat frumos ca tine ar putea avea una mai bună decât mine, zise, încercând un ton frivol. Vocea îi era hârâită de la țigări. Kleist îi auzea pulsul rapid în tremurul vocii.

— Prefer o femeie matură, zise Kleist. O femeie cu experiență. Să-și știe treaba.

Celelalte femei chicoteau și-și dădeau coate. Blonda veni la el fără tragere de inimă și porniră împreună.

— Unde mergem? întrebă.

— Eu nu am un loc, zise Kleist. Nu am postul în oraș. Prostituata ridică din umeri.

— E o alee în apropiere.

— Nu. Nu e suficient pentru ce vreau eu.

— Dar dacă nu ai un loc...

— Ne trebuie un pat și puțină intimitate. Reținerea ei de a-l duce în apartamentul în care locuia era la limita comicului, îi plăcea să se joace cu ea de-a șoarecele și pisica. Cu siguranță ai un apartament prin apropiere. O să-ți plătesc bine.

Clădirea în care locuia, pe strada Mazagran, era murdară și prost întreținută. Urcară în tăcere cele patru etaje până la apartamentul ei. Evident nervoasă, îi luă mult timp să-și găsească cheia în geantă. În sfârșit, îi deschise. Era surprinzător de spațios, ici și colo decorat. Îl duse în dormitorul ei, arătând spre ușa de la baie:

— Dacă ai nevoie la baie, zise.

Patul mare, cu o saltea plină cu cocoloașe, era acoperit cu o cuvertură stacojie, zdrențuită. Se așeză pe o margine și ea veni lângă el. Începu să-i desfacă nasturii de la tunică.

— Nu, zise el. Dezbracă-te tu întâi.

Se ridică, se duse la baie și închise ușa. Kleist încercă să deslușească hârșăitul vreunui sertar tras, sunetul vreunei arme care era încărcată, dar nu se auzea decât apa curgând de la robinet. Apăru câteva minute mai târziu, înfășurată într-un halat turcoaz pe care îl desfăcu în trecere pentru a-l lăsa să-i întrevadă carnea goală. Avea sâni surprinzător de fermi pentru o femeie de vârstă ei.

— Halatul, te rog, zise Kleist.

Ezită doar câteva secunde până își aruncă halatul pe podea, arătându-și trupul cu mândrie disprețuitoare. Apoi se apropie de el și, stând în picioare, începu din nou să-i descheie tunică.

— Treci în pat, te rog, zise Kleist.

Se supuse, mișcându-se cu grație studiată. Se întinse pe spate, încă pozând.

— Ești un om modest, zise ea. Preferi să nu fii dezbrăcat.

— Da, zise Kleist timid. Îmi place de asemenea să vorbesc puțin înainte, hmm?

Ea făcu o pauză.

— Vrei să-ți vorbesc porcos, așa-i?

— Sunt convins că ești o femeie care știe unele lucruri. Miroși pânza umedă chiar înainte să observe colțul sacului folosit ca ambalaj de sub pat. Kleist se gândi că sacul fusese folosit la transportul echipamentului. De aceea era încă umed. Poate că în provincie plouase.

— Ehe, mirosul minunatei voastre provincii!

— Cum?

Se aplecă spre podea și smuci pânza, trăgând cu totul afară sacul frumos împăturit.

— Da, simt mirosul solului fertil de pe valea Loarei. Lutul silicios, solul calcaros. Touraine, nu?

Deveni brusc temătoare, dar își mască frica printr-o ridicare din umeri. Se întinse spre el, punând o mână expertă pe prohabul lui.

— Voi, soldații germani, sunteți atât de dotați, murmură. Mă excită întotdeauna.

Organul lui Kleist nu răspunse. Îi apucă mâna cu care ea strângea și freca și o ridică.

— Apropo de pachete, zise el, câmpiile din Touraine sunt locuri potrivite pentru o parașutare, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești. N-am fost niciodată în Touraine.

— Poate că nu, dar fiul tău, Rene, a fost? Prostituata rămase de parcă fusese pălmuită. Roși.

— Habar n-am despre ce vorbești. Ce vrei de la mine?

— Doar câteva informații. Știi unele lucruri, cum ziceam. Vreau un nume de la tine.

Se trase în sus și își acoperi sânii cu brațele.

— Te rog, pleacă, zise. Sunt o femeie care muncește, asta e tot ce știu.

— Crezi că îți aperi unicul fiu, zise Kleist blând. Dar în realitate îi faci rău. Lui, soției sale și fiului său de doi ani – nepotul tău. Căci, dacă nu îmi spui ce vreau să aflu, vor fi împușcați înainte de răsăritul soarelui. De asta poți fi sigură.

Prostituata ți pă:

— Ce vrei?

— Doar un nume, răspunse el. Numele agentului britanic care a venit să ia echipamentul. Și cum poate fi găsit.

— Nu știu nimic, zise ea. Ei doar folosesc apartamentul meu!

Kleist zâmbi. Cedase destul de ușor.

— Ai de făcut o alegere foarte simplă, Mademoiselle. Nu mă interesează treburile fiului tău. Mă interesează doar britanicul. Îmi spui cum îl găsesc pe britanic și îți salvezi fiul și nepotul. Dacă nu, vor fi morți într-o oră. Tu alegi.

Îi spuse tot ce voia să știe. Informațiile se scurgeau din ea cu o grabă înspăimântată.

— Mulțumesc, zise Kleist.

— Acum pleacă de-aici, *Boche*! îi spuse prostituata cu dispreț. Ieși din casa mea, nazist împutit!

Pe Kleist nu îl deranja încercarea jalnică a prostituatei de a recupera o fărâmbă din demnitatea pierdută. Până la urmă îi spusese totul. Nu înjurăturile îl deranjau. Nu, ci siguranța că îi va spune fiului ei despre vizita ofițerului SD. Britanicul ar putea afla înainte de a fi ridicat și asta nu ar fi bine deloc.

Se aplecă deasupra ei, strângând-o de șani, de umeri.

— Chiar nu trebuie să vorbești așa, spuse. Nu suntem chiar atât de răi.

Se împietri sub atingerea lui, întorcând capul. Nu văzu lucirea firului de catgut pe care Kleist îl scoase din buzunar, dându-i formă de garou. Când îl simți strângându-i-se în jurul gâtului, încercă să țipe, dar nu reuși să scoată nici un sunet. După câteva secunde, Kleist simți, amestecat cu mirosul de conifere al sacâzului de pe coarda de vioară, miasma excrețiilor. Uneori extraordinara lui sensibilitate olfactivă era o povară. După ce ea muri, scoase coarda și o puse înapoi în buzunar.

Apoi se spală îndelung pe mâini pentru a elimina miasma și părăsi apartamentul prostituatei.

Așa cum insistase Corcoran atât de apăsător, nu era timp de pierdut. Trebuia aranjată o viză sovietică. Asta putea să facă în Paris, pe bulevardul Lannes. Ocupanții germani ai Parisului erau atunci aliați cu rușii; Moscova avea să fie cooperantă. Și mai important, familia lui Metcalfe avea încă o afacere mică, dar solidă cu guvernul sovietic. Așa că membrii familiei ar fi tratați ca VIP-uri în Moscova. Era sigur că i se va acorda viza fără probleme.

Dar trebuia să ia legătura cu fratele său Howard, la New York. De vreme ce Howard se ocupa de afacerile familiei, el trebuia să aranjeze cu guvernul sovietic pentru a-l trimite pe fratele lui acolo. Fără îndoială, Howard va fi surprins de cererea fratelui său mai tânăr. Știa că Stephen lucra pentru guvern, într-o operațiune sub acoperire, dar din motive de securitate nu i se spusese mai mult.

Când Metcalfe părăsi *La Cave*, barul de deasupra se liniștise. Câteva persoane rămăseseră la tejghea – puținii bețivi cuceriți de alcool care ședeau și se tratau singuri, într-o stare de uitare tăcută. Doar barmanul Pasquale îl observă urcând. Când auzi pașii lui Metcalfe, ridică privirea și-i făcu cu ochiul. Pasquale făcu un gest rapid – două degete la buze, mimând fumatul – și Metcalfe încuviință din cap. Barmanul nu uitase de țigările pe care și le dorea atât de tare și Metcalfe indicase că nici el. Îl bătu pe braț pe barman și, fără un cuvânt, trecu prin bar și ieși în stradă.

Se uită la ceas: puțin după unu noaptea.

La ora aceea din noapte, străzile Parisului erau pustii. Metcalfe era extenuat și nu i-ar fi stricat o noapte de somn, dar în același timp întâlnirea cu Corky îl umpluse de energie, pompase adrenalină în el. Indiferent câtă nevoie ar fi avut de odihnă, nu putea dormi în momentul acela.

Era târziu, desigur, dar era oare prea târziu? Cunoștea o femeie: una dintre cele mai importante surse ale sale, de fapt. Era funcționară la serviciul de coduri... o bufniță de noapte, îi plăcea să se culce târziu, deși i se cerea să fie la birou la ora nouă dimineața.

Prezența lui ar fi fost bine venită la orice oră din noapte; nu spusese ea asta de atâtea ori? Ei bine, o vizită la ora asta din noapte ar testa afirmația ei.

Flora Spinasse era o femeie mai degrabă plinuță, ce-i drept, dar drăguță: deși fusese oarecum sfioasă și reticentă la început, devenise jucăușă și apoi pătimașă. Înainte de ocupația germană, în urmă cu cinci luni, fusese funcționar la secția de coduri din *Direction Generale de la Surete Naționale*, agenția franceză de Securitate națională. O dată cu ocupația nazistă, Gestapoul preluase controlul Securității, iar clădirea, pe strada Saussaies, la numărul 11, imediat lângă Palais de l'Elysee, devenise sediul Gestapoului. După îndepărtarea celor care nu erau considerați de încredere, Gestapoul, neavând suficienți vorbitori de limba franceză, a păstrat câți angajați a putut. Cei mai mulți dintre secretarii și funcționarii de arhivă au rămas. Franțuzoaicelor nu le plăceau noii șefi, dar cele care au rămas au fost suficient de inteligente să-și țină gura și să-și păstreze slujbele.

Dar toate aveau viețile lor personale, o familie, iar Flora Spinasse avea și ea mica ei tragedie. Bunica ei iubită murise în timpul invaziei naziste. Surorile de la spitalul parizian în care era internată bunica ei în momentul acela se grăbiseră să fugă din Paris, iar unii pacienți erau prea bolnavi pentru a fi transportați. Acestora – și printre ei se număra și bunica Florei – li se administrase o injecție letală. Flora suferise în tăcere, dar furia ei pe ceea ce făcuseră naziștii Parisului și chiar bunicii sale a continuat să mocnească.

Stephen știa toate acestea despre Flora – rețeaua lui Corky își făcuse temele, comparând fișe de spital cu liste de angajați de la birouri importante din Paris chiar înainte ca el s-o întâlnească, „din întâmplare”, în parcul Monceau. A fost flatată și jenată de atenția acestui tânăr argentinian bogat și se pomeniseră amândoi glumind despre stupidele afișe germane care apăruseră dintr-o dată prin tot parcul: *Rasen nicht trehen!* – Nu călcați iarba! Înainte de ocupația germană, puteai să faci picnic oriunde voiai în parcul Monceau. Dar acum? Era atât de... atât de german!

Ora de stingere impusă de naziști era miezul nopții, așa că toți cei care aveau un dram de minte erau acasă sau cel puțin undeva înăuntru, nu plimbându-se de colo-colo. Încălcarea interdicției putea însemna o noapte în închisoare, iar cei arestați erau adesea puși să lustruiescă cizmele soldaților germani toată noaptea sau să curețe cartofi în bucătăriile militare.

Era mult de mers până la apartamentul Florei, în strada Boetie. Își lăsase puternicul Hispano-Suiza lângă propriul apartament, pe strada Rivoli. Numai bine: dacă ar fi mers cu mașina la petrecere, ar fi trebuit s-o abandoneze oricum lângă Avenue Foch. Auzi huruitul gutural al unui

automobil. Un Citroen negru – o mașină a Gestapoului, desigur – dudu pe lângă el. Dar ocupanții ei aveau, treburi mai importante decât să se oprească și să-l hărțuiască pe plimbărețul singuratic care la ora aceea ar fi trebuit să fie acasă și nu umblând aiurea.

Noaptea se răcise, vântul devenise vijelios. Metcalfe își simțea degetele și urechile înțepenind. Își dori să-și fi luat haina înainte să fi plecat de la petrecere, apoi își aminti că ar fi fost imposibil.

Cam un minut mai târziu, pe lângă el trecu o Block Maria – un *panier a salade* – cum îi ziceau francezii, un coș de salată – ducând prizonieri. Metcalfe simți un impuls paranoic, apoi își aminti că toate vehiculele care treceau la ora asta din noapte erau naziste. Văzând o cabină de telefon, traversă strada. Pe când se apropia de cabină, observă semnul pus de nemți pe ea, prevăzător, în franceză – „*Acees interdit aux Juifs!* Interzis evreilor!”, apoi auzi un strigăt și pași îndreptându-se spre el:

— Hei! Tu! Stai!

Metcalfe se uită degajat în direcția strigătului și văzu un *flic*, un polițist francez, rugind spre el. Continuă să meargă spre cabină.

— Hei! Tu! Arată-mi actele. Polițistul abia dacă trecuse de douăzeci de ani și arăta de parcă nici nu se bărbierise încă.

Metcalfe dădu din umeri, zâmbi plăcut și-i înmână o *carte d'identite* pe numele Daniel Eigen, eliberată de Prefectura de Poliție. Francezul o studie suspicios. Când își dădu seama că oprișe un străin, se îmbuna vizibil.

— Stingerea e la miezul nopții, îl mustră tânărul. Știți că nu aveți voie să fiți afară.

Metcalfe arătă cu dosul palmei haina de seară, zâmbind viclean. *Sunt un bețiv nenorocit, un indezirabil*, păreau a spune atitudinea lui, râșnetul de pe chipul său. Era mulțumit că nu avusese timp să se schimbe în haine de stradă. Smochingul era un bun alibi, un fel de dovadă că motivul său de a încălca interdicția era unul destul de inocent.

— Fără scuze! Latră polițistul, îngâmfat. Orele de interdicție sunt afișate peste tot. Dumneavoastră le încălcați. Trebuie să vă rețin actele, iar dumneavoastră veți merge la secție pentru interogatoriu.

„Grozav”, oftă Metcalfe în sinea lui. „Norocul meu.” Fusese oprit pentru încălcarea interdicției de nenumărate ori, dar niciodată ridicat. Se afla în bucluc. Era destul de sigur că actele sale false ar rezista unei priviri atente și cunoștea o grămadă de oameni influenți care l-ar susține. La naiba, ar putea suna nu știu câți prieteni puternici în Paris care l-ar elibera cât ai clipi. Dar

asta doar dacă ajungea până acolo. Dacă tipul ăsta săpa prea adânc în dosarul său... Metcalfe nu putea fi sigur cât de amănunțită fusese verificarea, câte straiuri de înregistrări existau în spatele identității lui Daniel Eigen. Era posibil să nu reziste la un interogatoriu.

Știa că cea mai bună armă împotriva autorității e autoritatea. „Regula numărul unu”, îi spusese adesea Corky, „când ai probleme cu autoritățile, cea mai bună metodă e să apelezi la o autoritate mai mare.” *Învăță asta dacă n-ai ce învăța altceva de la mine.*

Se apropie încruntat de polițist.

— Ce număr ai? zise în franceză. Să-l vedem, hai. Când o să audă Didier de tine, o să facă apoplexie.

— Didier? Întrebă polițistul suspicios, ridicând dintr-o sprinceană.

— Bănuiesc că nu știi nici numele propriului tău șef, Didier Brassin, șeful Prefecturii de Poliție, răspunse Metcalfe, clătinând din cap neîncrezător și scoțând din buzunarul de la piept punga de catifea cu trabucuri. Și când Didier va afla că unul din propriii lui oameni – un simplu *gardian* – a încercat să oprească livrarea acestor „Romeo și Julieta” acasă la el, pe Quai des Orfevres – trabucuri de care e nevoie la o reuniune nocturnă urgentă – vei rămâne fără slujbă. Și asta dacă Didier e bine dispus. Acum dă-mi numărul tău, te rog.

Polițistul făcu un pas înapoi. Expresia lui se transformase: acum era prietenos, tot numai un zâmbet.

— Vă rog, domnule, nu vă supărați. Continuați-vă drumul, domnule. Scuzele mele.

Metcalfe clătină din cap, în timp ce se întoarse și plecă.

— Să nu se mai întâmple, zise.

— Sigur că nu, domnule. Totul a fost o greșeală. Metcalfe trecu de cabina telefonică, hotărând să nu se mai oprească să sune. Va apărea pur și simplu neanunțat la apartamentul Florei Spinasse.

Clădirea în care locuia, pe strada Boetie, era neîngrijită și avea nevoie de reparații. Era vopsită într-un odios galben-muștar și vopseaua se cojea. Deschise singur – ea îi dăduse o cheie de la ușa de la intrare – și luă liftul de serviciu până la etajul cinci. Bătu la ușă, folosind combinația lor secretă: trei bătăi rapide, urmate de încă două. Un câine latră scurt undeva, înăuntru.

Trecu mult timp până când ușa se deschise. Flora rămase cu gura căscată când îl văzu.

— Daniel! zise. De ce ești aici? Cât e ceasul? Purta cămașa de noapte lungă, de bumbac și avea părul pe bigudiuri. Pudelul ei, Fifi, alerga în cercuri la picioarele ei, mârâind și hămăind.

— Pot să intru, Flora dragă?

— De ce ești *aici*? Da, da, intră, oh, Doamne! Fifi, culcat, micul meu *toutou*!

Nu arăta cel mai bine, dar, pe de altă parte, prea puțini arătau bine la ora aceea. Flora era jenată, cu părul răsucit pe bigudiuri, în cămașa de noapte, neștiind ce să ascundă mai întâi. Închise repede ușa după el.

— Daniel! zise din nou, dar el o sărută imediat pe gură și ea îi răspunse la sărut din ce în ce mai apăsător. E totul în regulă cu tine? Spuse când se desprinseră unul de celălalt în cele din urmă.

— Trebuia să te văd, zise Metcalfe.

— Da, dar, Daniel, trebuia să suni mai întâi! Știi bine! Nu poți apărea pur și simplu în apartamentul unei femei când e nepregătită!

— Flora, tu nu ai nevoie să te pregătești. Nu trebuie să te fardezi. Arăți adorabil așa, naturală, ți-am spus.

Ea roși.

— Trebuie ca ai necazuri, doar despre asta e vorba.

Se uită prin apartamentul ei micuț, modest. Ferestrele erau acoperite cu satin subțire pentru camuflaj. Până și veioza cu picior din camera de zi avea o protecție albastră. Flora era o tânără care făcea totul ca la carte și respecta toate regulile. Cea mai mare abatere a ei era aventura cu un străin – și informațiile pe care i le dădea. Era singurul act de rebeliune într-o viață ordonată și respectabilă. Și încălcarea nu era mică.

Dar, la urma urmei, femeile plinuțe erau întotdeauna cei mai buni agenți – așa învățase Metcalfe. Li se acorda mai puțină atenție, presupunându-se că își făceau datoria și erau muncitoare. În timp ce, în secret, în inima lor mocnea spiritul răzvrătirii. De asemenea, fetele mai plinuțe erau întotdeauna amantele cele mai pătimase, mai inepuizabile. Cele asemenea lui Genevieve, frumoase, vanitoase și absorbite de propria persoană, tindeau să fie mai agitate și conștiente de ele însele în pat. Pe când Flora, care nu era vreo regină a frumuseții, avea un apetit lacom pentru sex. Metcalfe era uneori epuizat de cererile ei.

Nu, Flora se bucura să-l vadă oricând. De asta era sigur.

— E rece ca gheața înăuntru, dragă, zise el. Cum poți dormi?

— Am exact atâtea cărbuni cât să încălzesc doar camera asta câteva minute pe zi. Îi folosesc dimineața. Sunt obișnuită să dorm în frig.

— Cred că ai nevoie de un trup cald în pat, lângă tine.

— Daniel! zise ea șocată, dar mulțumită.

O sărută din nou, un sărut fugar, afectuos. Fifi, pudelul, stătea potolit pe covorașul ponosit de lângă canapea și îi privea pe cei doi cu interes.

— Cred că ar trebui să-mi mai faci rost de niște cărbuni, zise Flora. Poți face asta, știu că poți. Uite ce am pentru ars. Se duse spre șemineu, în care erau, pe jumătate arse, cocoloașe din bucăți de ziare, din cutii de carton și chiar din cărți, înmuiate în apă. În tot Parisul, francezii ardeau aceste cocoloașe de hârtie pentru a se încălzi, căci aproape nimeni mi mai avea suficient cărbune. Adesea își ardeau mobila.

— Prietena mea, Mărie, e norocoasă. Un agent Gestapo i-a mutat la ea în clădire. Acum toată lumea primește suficient cărbune ca să se încălzească.

— O să-ți primești cărbunii, draga mea.

— Cât e ceasul? Trebuie să fie două noaptea. Și trebuie să muncesc mâine-dimineață – nu, *azi-dimineață*!

— Mă scuzi că te deranjez, Flora, dar e important. Dacă vrei, plec...

— Nu, nu, se repezi ea. Ei bine... o să fiu o epavă mâine, la muncă și șoarecii cenușii o să râdă de mine.

Așa li se spuneau femeilor naziste de pe lângă Gestapo, *Blitzmadchen*, care purtau uniforme gri și păreau să fie peste tot.

— Aș vrea să-ți pot oferi niște ceai adevărat. Pot să te servesc cu puțin Viandox? Lui Metcalfe îi era o silă profundă de Viandox, un fel de ceai făcut dintr-un misterios extract din carne care se consuma în tot Parisul. Unii oameni, în perioada aceea, își compuneau o întreagă masă dintr-o cană de Viandox și câțiva biscuiți.

— Nu, mulțumesc, nu vreau nimic.

Sunt sigură că poți obține niște ceai adevărat și trebuie să-mi aduci puțin imediat.

— Mă voi strădui.

Flora nu înceta niciodată să ciugulească produse clandestine aduse de amantul ei argentinian. Era atât de interesată, de neobosită în a-i cere unele lucruri, că nu mai avea sentimentul că o folosește pentru a-i furniza informații. La o adică, *ea* se folosea de el.

— Sincer, Daniel, îl dojeni Flora. Ce idee să dai așa, peste mine! Și în mijlocul nopții! Nu știu ce să spun. Se duse în baie și închise ușa. Apăru zece minute mai târziu într-un halat de mătase drăguț, deși ponosit, fără bigudiuri, cu părul aranjat. Se rujase și se machiase în grabă. Deși nu era o frumusețe, acum era aproape drăguță.

— Ce bine arăți! zise Metcalfe.

— O, te rog, îl concedie Flora fluturând din mână. Dar roși. Metcalfe știa că îi plac complimentele lui. Nu primea des complimente și le considera un lux. Măine o să-mi fac un permanent.

— N-ai nevoie, Flora.

— Voi, bărbații! Ce știți voi? Unele femei își fac un permanent în fiecare săptămână. Acum, de-abia am cu ce să te servesc. Am făcut o prăjitură cu ciocolată după o rețetă dată de vecina mea – e făcută din tăitei răsuciți și un strop de ciocolată – e *oribilă*. Vrei un pic?

— Nu vreau nimic, ți-am spus.

— De-aș avea un pic de ciocolată adevărată...

— Da, draga mea, pot să-ți fac rost.

— Poți? O, ar fi minunat! Ieri, după serviciu, m-am dus la băcanul Paquet, nu a avut să-mi dea decât o bucată de săpun și o jumătate de kilogram de tăitei. Așa că nu am unt la micul dejun.

— Pot să-ți aduc și unt dacă ai nevoie.

— Unt? Serios? Grozav! O, Daniel, tu nu știi, nu știi cât de rău am ajuns. N-am cu ce-l hrăni pe Fifi. Nu se găsesc nici păsări, nici vânat. Vocea ei devenise o șoaptă. Vai, am auzit de oameni care-și mănâncă propriii câini!

Fifi privi în sus și mârâi.

— Oamenii pun *pisici* în tocană, Daniel! Și acum câteva zile am văzut în parc o bătrână spărgând capul unui *porumbel* pentru a-l lua acasă și a-l găti.

Metcalfe își aminti brusc de micul flacon de Voi de Noapte de la Guerlain pe care-l avea în buzunarul hainei de seară, în aceeași ascunzătoare din care luase și sticla doamnei du Châtelet. Intenționase să i-l dea lui Genevieve, dar uitase. Acum îl scoase și îl dădu Florei.

— Până îți aduc restul, asta e pentru tine.

Flora făcu ochii mari și scoase un țipăt ușor. Își aruncă brațele în jurul lui Metcalfe:

— Ești un vrăjitor!

— Ascultă, Flora, am un prieten care pleacă la Moscova săptămâna asta și ar vrea să facă unele mici afaceri acolo.

— Afaceri, în Moscova?

— Știi, germanii de acolo sunt la fel de lacomi ca cei de aici.

— O, germanii... Ne *iau totul!* Mătură totul. În seara asta, un soldat neamț mi-a oferit locul lui în metrou, dar l-am refuzat.

— Flora, am nevoie să-mi faci rost de ceva de la agenție. Femeia miji ochii.

— Șoarecii gri sunt mereu cu ochii pe mine. E periculos, trebuie să am grijă.

— Sigur, întotdeauna ești grijulie. Ascultă, draga mea. Îmi trebuie o listă completă a personalului Ambasadei germane din Moscova. Poți obține așa ceva?

— Ei bine... pot să încerc, cred...

— Excelent, draga mea. Mi-ar fi de mare ajutor.

Dar în cazul ăsta trebuie să faci două lucruri pentru mine.

— Desigur.

— Poți să-mi obții un permis pentru zona neocupată? Vreau să-mi vizitez mama. Metcalfe încuviință.

— Cunosc pe cineva la Prefectură. Minunat. Și încă ceva.

— Sigur. Ce dorești? Dezbracă-mă, Daniel, în clipa asta!

Era dimineata foarte devreme când Metcalfe se întoarse, în sfârșit, în apartamentul său de la etajul cinci al unei clădiri Belle Epoque de pe strada Rivoli. Era un apartament mare și spațios, cu mobile scumpe, pe potriva playboyului internațional sub imaginea căruia se ascundea. Câțiva dintre vecinii săi erau înalți oficiali naziști care preluaseră apartamente de la foști proprietari evrei. Apreciau faptul că îl au în apropiere pe acest tânăr argentinian care le putea procura bunuri de neobținut, așa că îl lăsau în pace pe „Daniel Eigen”.

Băgă cheia în broasca ușii de la apartament și îngheță. Simți o furnicătură, un fel de premoniție. Ceva îi spunea că nu totul era tocmai în regulă.

Scoase ușor cheia, apoi se uită în partea de sus a ușii, unde era o ieșitură de trei milimetri. Boldul pe care îl lăsa acolo când era plecat dispăruse.

Cineva fusese în apartament.

Dar doar el avea cheie.

Deși epuizat după o noapte de nesomn, toate simțurile îi erau în plină alertă. Se trase înapoi de la ușă, privi în ambele părți ale coridorului întunecat și pustiu, apoi își lipi o ureche de ușă și ascultă câteva secunde.

Nu auzi nici un sunet, dar asta nu excludea posibilitatea ca cineva să fie înăuntru.

Era ceva ce nu i se mai întâmplase de când era în Paris. Trăise sub acoperire, mergând la dineuri și petreceri, luând prânzul la Maxim și Chez Carcere în strada Pietre Charron și ocupându-se de afaceri, iar în tot timpul asta adunase informații precise despre naziști. Nu avusese nici măcar o bănuială că ar putea fi suspectat. Nu i se percheziționase niciodată apartamentul; nu fusese niciodată ridicat pentru interogatoriu. Poate că devenise mai puțin vigilent.

Dar ceva se schimbase. Dovada era derizorie: lipsa unui bold deasupra ușii de la intrare. Dar însemna ceva. Era sigur de asta.

Atinse hamul de la gleznă, de sub pantaloni, asigurându-se că micul Colt calibrul 32 era la locul lui, gata să-l scoată dacă ar avea nevoie de el.

Era o singură intrare în apartament, gândi Metcalfe, doar o ușă. Ușor, agil, alergă până la capătul coridorului. Ferestrele încastrate erau rareori

deschise, doar în zilele de vară extrem de călduroase, dar le verificase și funcționau. *Să știi întotdeauna pe unde să ieși*, îl tocuse Corky la cap din prima lui zi de antrenament la ferma din Virginia.

Obloanele de lemn erau lăsate mereu deschise pentru iluminare. Aruncă o privire afară ca să se asigure că există o scară de incendiu pe partea aceea a clădirii, accesibilă de la aceste ferestre. Nu se vedea nimeni pe alee, dar trebuia să se miște repede. Soarele răsărise; era o dimineață luminoasă, senină și risca să fie văzut. Mișcându-se alert, răsuci mânerul cremonei din mijloc, unde ferestrele se întâlneau. Sistemul cu pinion și roată se răsuci cu un zgomot ușor. Deschise ferestrele spre interior, ieși pe pervaz și se cațără pe grilajul scării de incendiu.

Pășind repede de-a lungul barelor de metal acoperite de gheață, își croi drum până la fereastra care dădea în dormitorul său. Era desigur închisă, dar întotdeauna purta la el credinciosul său briceag Opinel. Asigurat că nu e nimeni în dormitor, strecură lama și forță încuietorea, apoi deschise cremona. Liniște, își porunci. Unse se nu de mult încuietorile, așa că putea lucra fără să facă zgomot. Poate că scârțâitul ușor al ferestrelor deschizându-se va fi mascat de zgomotul de fond al străzii. Coborî în dormitor, aterizând ușor pe picioare, ghemuindu-se puțin în momentul contactului pentru a micșora sunetul impactului. Intrase. Stătu nemișcat o secundă, ascultând. Nimic.

Apoi privirea îi fu atrasă de ceva; ceva imperceptibil pentru orice altă persoană. Era strălucirea părții de sus a barului, soarele reflectat de suprafața sa lucioasă.

De dimineață se depusese un strat subțire de praf acolo, de fapt deja din dimineața precedentă. Femeia din Provence care venea să curețe de două ori pe săptămână nu urma să vină decât a doua zi și în acest apartament vechi praful se depunea repede. Metcalfe nu-l ștersese, desigur. Fără îndoială, cineva îl înlăturase cu mâna pentru a șterge orice urmă de percheziție. Acum era convins că fusese cineva acolo.

Dar *de ce*? Ca regulă, naștii nu spărgeau apartamente în Paris. Intrarea prin efracție nu era modul lor de operare. Când scotoceau casă după casă după infractori, după angajați britanici ascunși, asta se întâmpla aproape întotdeauna la miezul nopții, e drept, dar întotdeauna fățiș. Și întotdeauna într-un simulacru de legalitate. Arătau acte, vânturau semnături.

Așadar, cine fusese acolo?

Era posibil ca intrusul să fie încă înăuntru?

Metcalfe nu ucisese niciodată pe nimeni. Se simțea excelent când folosea o armă încă de când era copil la ferma din *las pampas*. La ferma din Virginia fusese antrenat în tehnici de ucis. Dar nu avusese niciodată ocazia să împuște mortal un om și nu se grăbea să o facă.

Totuși, dacă ar fi fost necesar, ar fi făcut-o.

Dar trebuia să fie extraordinar de prevăzător. Chiar dacă un nepoftit era în apartamentul său, nu putea trage decât dacă viața lui era amenințată. S-ar pune prea multe întrebări. Dacă ar omorî un neamț, întrebările nu s-ar mai opri. Acoperirea i-ar fi spulberată. Ușa de la dormitor era închisă și asta era o altă problemă. Întotdeauna o lăsa deschisă. Locuia singur și nu exista nici un motiv să închidă ușa de la dormitor când nu era acasă. Lucrurile mărunte, obiceiurile neînsemnate și imperceptibile compuneau pânza normalității, mozaicul vieții de zi cu zi. Și acum mozaicul nu mai era același.

Apropiindu-se de ușa dormitorului, rămase nemișcat și ascultă o clipă. Era atent la scârțâituri provocate de pași, la mișcările unui străin care nu știa care plăci din podea scârțâiau. Dar nimic; nici un sunet.

Stând ca un lunetist într-o parte a ușii, răsuci mânerul și împinse ușa ușor, deschizând-o. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, aruncă o privire în camera de zi, pândind o schimbare minusculă a luminii, o mișcare în umbră, *așteptându-le*.

Apoi își plimbă privirea, verificând camera, oprindu-se în locurile unde s-ar fi putut ascunde cineva și asigurându-se că nu era nimeni. Întinse mâna după armă și o scoase din toc.

Intră brusc în încăpere, cu arma în mâna întinsă și strigă:

— Stai!

Mișcându-se dintr-o parte în alta, trase piedica, armă și se pregăti să tragă. Camera era goală.

Nu se afla nimeni înăuntru. Era destul de sigur de asta. Nu simțea prezența unui intrus. Totuși, cu arma întinsă, merse în zigzag de-a lungul peretelui până ajunse la ușa micii biblioteci.

Ușa era deschisă, așa cum o lăsase. Biblioteca – în realitate o altă cameră de locuit, mobilată cu un birou și un scaun și cu rafturi de cărți pe pereți – era goală. Putea vedea toată camera. Nu erau unghere ascunse.

Dar nu voia să riște. Fugi până în bucătărie, deschise ușile duble și intră cu arma întinsă. Și bucătăria era goală.

Căută prin potențialele ascunzători rămase – sufrageria, oficiul, dulapul său mare din baie, o debara – și se asigură că nu era nimeni.

Încordarea lui slăbi puțin. Se simțea oarecum stupid, dar știa că nu putea risca.

Întorcându-se în camera de zi, observă o altă mică schimbare. Era în legătură cu sticla sa de Delamain Reserve din Familie Grande Champagne Cognac, de pe bar. În mod normal, eticheta era vizibilă. Acum nu. Sticla fusese mișcată.

Deschise cutia de fildeș cu țigări și văzu că și stratul dublu de țigări fusese mișcat. Lipsea a treia țigară de la capăt. Cineva scosese țigările ca să caute dedesubt... ce? Documente? Chei? Nu ascundea nimic aici, dar intrusul nu avea de unde să știe asta.

Alte urme. Întrerupătorul de la veioza antică cu braț era acum pe dreapta, nu pe stânga, indicând că cineva o ridicase ca să caute la bază. O bună ascunzătoare, dar nu aceea pe care o folosea el. Receptorul telefonului fusese atârnat diferit, astfel încât firul învelit în pânză atârna pe partea opusă celei pe care îl lăsase. Cineva ridicase receptorul cu vreun motiv: ca să dea un telefon? Sau pur și simplu ca să caute în furca pe care era așezat? Ceasul greu cu pendulă, din marmură sculptată, de deasupra șemineului fusese deplasat un centimetru: dunga de praf o spunea clar. Căutarea fusese remarcabil de meticuloasă: până și cenușa din șemineu fusese măturată, apoi pusă la loc. Cineva căutase în cenușar, o altă ascunzătoare inteligentă pe care nu o folosise.

Acum Metcalfe se grăbi spre dulapul de haine aflat într-o nișă de lângă dormitorul său. Costumele și cămășile atârnavă încă în ordine, deși distanțele exacte dintre umerase era acum diferite. Evident, cineva îi mutase hainele cu grijă și căutase prin buzunare.

Dar el sau ei nu observaseră compartimentul încastrat cu măiestrie de unul din meseriașii lui Corky. Trase panoul, dezvăluind seiful greu de metal. Rotorul indica tot cifra 7, iar stratul fin de praf nu fusese atins în acest loc. Seiful, în care erau bani gheață, numere de telefon codificate și diverse acte de identitate pe nume diferite, nu fusese atins. Asta îl făcu să se simtă ușurat.

Oricine îi percheziționase atât de detaliat apartamentul – și atât de ordonat – nu descoperise seiful, singura dovadă că Daniel Eigen era de fapt acoperirea unui spion american. Și nu aflaseră adevărata lui identitate.

Nu găsiseră ceea ce căutau. Dar... dar ce căutau de fapt?

Înainte de a părăsi apartamentul îl sună scurt pe fratele său Howard la New York. El fu mulțumit să-l audă, deși surprins. Fu și mai surprins să afle de interesul subit al fratelui său pentru minele de mangan din Georgia ale familiei, încă asociată în această afacere cu Ministerul Comerțului sovietic. Era o operațiune minoră și, cu toate restricțiile sovietice și mituirile necesare, de-abia rezulta un profit. Rușii își exprimaseră de mult intenția să cumpere partea deținută de familia Metcalfe. Stephen sugerează că nu era o idee chiar atât de rea. Poate se ducea la Moscova, întâlnea câțiva oameni și continua tratativele. După o lungă tăcere – zgomotul de fond al apelului transatlantic era puternic – Howard înțelese ce-i cerea fratele său. Acceptă imediat să facă aranjamentele.

— Nici nu-ți închipui cât sunt de bucuros, zise Howard sec, că fratele meu mai mic vrea să joace un rol mai activ în afacerile familiei.

— Nu ar trebui să duci toată povara pe umerii tăi.

— Sper că o anumită balerină nu are nimic de-a face cu această bruscă reînviere a interesului pentru afaceri, nu-i așa?

— Cum îndrăznești să-mi reproșezi motivele? răspunse Stephen cu un zâmbet în voce.

Se schimbă repede de smoching, îmbrăcând un costum cu cravată potrivit omului de afaceri internațional care pretindea că este. Din fericire, pantalonii la modă în ultimii ani erau largi, aproape bufanți; ascundeau revolverul, al cărui toc și-l legă la gleznă.

Ieși din clădire în dimineata rece, strălucitoare, neputându-și stăpâni un sentiment de teamă. Peste vreo oră stătea în nava întunecată a unei biserici vechi și mohorâte din Pigalle. Foarte puțină lumină străbătea prin vitraliul întunecos din absidă. Singurii credincioși în afară de el erau câteva bătrâne care îngenuncheau, se rugau pe fugă și aprindeau lumânări. Locul mirosea plăcut a chibrituri aprinse și lumânări arzând și transpirație.

Mica biserică fusese neglijată de ani de zile, dar cel puțin supraviețuise invadatorilor naziști. Nu că aceștia ar fi distrus vreo clădire din Paris sau ar fi demolat ori ar fi tras măcar un glonț spre vreo biserică. Departe de asta. Biserica catolică făcuse propria înțelegere cu noii dictatori naziști, sperând să-și păstreze privilegiile.

Încă o dată, își pipăi arma.

Metcalfe observă un preot catolic în sutană cu guler roman, cu silueta uscățivă aproape ascunsă de veșmintele negre și largi, îngenunchind și

rugându-se la statuia unui sfânt. Aprinse o lumânare, apoi se ridică. Metcalfe îl urmă spre ușa părăginită ce ducea la cripta subterană.

Camera mică și umedă era slab luminată de undeva de deasupra capului. Corcoran își scoase gluga sutanei și se așeză la măsuta rotundă lângă un necunoscut. Era o umbră de om: scund, tras la față, boțit. Gulerul scurt îi era prea strimt, cravata prea scurtă, sacoul ieftin. Pe lângă elegantul și țeapănul Corky, arăta evident deplasat.

— James, i se adresă Corcoran apăsând lui Metcalfe, ți-l prezint pe Chip Nolan.

Interesant: Corky i se adresase folosind un nume fals. Era bine cunoscut pentru paranoia lui, asigurându-se constant că o mână nu știa ce făcea cealaltă. Se întrebă dacă „Chip Nolan” era un nume real.

— Încântat de cunoștință, zise.

Nolan îi strânse ferm mâna; ochii lui limpezi îl fixau.

— Și eu. Lucrezi pe teren pentru Corky, asta e tot ce știu. Dar e destul să mă impresioneze peste măsură.

— Chip a fost împrumutat de la FBI pentru secția noastră tehnică. Expert în ștampile, falsuri și echipament tehnic.

— Pleci la Moscova, ha? zise Nolan, luând o valiză mare și grea de jos și punând-o pe masă. Nu știu o boabă despre misiunea ta și așa vreau să rămână lucrurile. Sunt aici ca să te dotez, să-ți dau toate jucăriile de care ai putea avea nevoie. Sacul cu minuni, cum ne place să-l numim. Își trecu mâna peste învelitoarea uzată a valizei. Apropo, asta îți aparține.

O valiză sovietică originală, fabricată în Krasnogorsk.

Deschise capacul, dezvelind un rând de haine, inclusiv un costum, toate împachetate cu grijă în hârtie de ambalaj. Haine sovietice, adevărate, continuă Nolan. Făcute la Fabrica de Tricotaje „Revoluția din Octombrie” și cumpărate de la GUM, magazinul universal din Piața Roșie. Deși artificial învechite și jerpelite. Rusnăcii nu-și prea cumpără țoale, așa că trebuie să le poarte mult mai îndelung decât americanii. Sunt exact pe măsura ta. Dezveli o pereche de pantofi maro, ieftini. Și ăștia sunt adevărați. Crede-mă, nu poți găsi pantofi atât de proști în Vest. Și vei vedea că primul lucru la care se uită rușii sunt pantofii tăi. Așa pot detecta imediat un străin.

Metcalfe îi aruncă o privire fugară lui Corcoran, care arbora un aer distant, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— De fapt, nu voi fi infiltrat în Rusia ca fiind de-acolo, zise. Mă duc la vedere – eu însumi.

Corcoran își dresă glasul:

— E adevărat, James, vei intra sub numele tău. Dar nu știi ce se poate ivi. Pregătește-ți întotdeauna ieșirile. S-ar putea foarte bine să trebuiască să devii altcineva.

Metcalfe încuviință. Bătrânul avea dreptate, firește.

Următorul lucru pe care îl scoase Nolan fu un aparat de fotografiat miniatural, un Riga Minox. Metcalfe dădu din cap: nu era nevoie de nici o explicație. Omul FBI-ului scoase un pachet de cărți de joc, întinzându-le pe masă.

— Ce sunt? întrebă Metcalfe.

— Harta secretă a Moscovei și a împrejurimilor. N-ai vrea să fii prins cu o hartă pe acolo; te înfundă în Lubianka și aruncă cheia. Între fața și spatele fiecărei cărți e lipită o secțiune numerotată a hărții. Desfă pur și simplu fața cărții. Poți râca adezivul cu vârful degetului.

— Bine gândit, zise Metcalfe.

Omul de la FBI dădu la iveală mai multe arme, toate cunoscute de Metcalfe: un pistol de purtat la încheietură, o curea membranată ce conținea un pistol Webley de calibrul 25, pus în funcțiune de un cablu. Apoi scoase o trusă de bărbierit de pânză, îi desfăcu fermoarul și dădu la iveală un pământ și un aparat de ras. Nolan rostogoli aparatul de ras de fildeș pe masă și Metcalfe îl luă și se uită la el. Încercă să răsucescă minerul și să-l scoată, dar acesta se dovedi solid.

— Poți să-l lași în camera de hotel fără grijă, zise Nolan, îl luă înapoi și răsuci minerul în sensul acelor de ceasornic, dezvelind o cavitate din care scoase o grilă de unică folosință, rulată, un sistem de codificare a mesajelor ce nu putea fi spart. Era tipărită pe nitrat de celuloză, puternic inflamabil, ușor de distrus dacă era nevoie. Metcalfe încuviință, știa s-o folosească. Nolan scoase din tubul de pastă de dinți Ipana o panglică albă.

— Alde Ivan nu vor bănuși că e mai mult goală.

Zvârli folia împăturită de metal de la capătul tubului și scoase un soi de balon din care extrase o batistă de mătase împăturită. Pe ea fusese imprimată o grilă densă de numere. Metcalfe recunoscuse o cheie de decodare, tipărită pe mătase pentru a putea fi ascunsă mai ușor. Încuviință.

— Ai aici mai multe coli de unică folosință. Fumezi? Nolan scoase un pachet de Lucky Strike.

— Uneori.

— Acum fumezi. Mai des. Un alt cifru e aici. Nolan îi arată un stilou. Apoi Nolan puse o altă valiză pe masă. Asta era o valiză Hermes, din piele fină. O folosești când călătorești sub numele tău, de american.

— Am valiză, mulțumesc.

— Ascunse în încuietorile de alamă ale *acesteia*, amice, sunt componentele de bază ale unui transmițător. Fără ele, transmițătorul nu va funcționa.

— Ce transmițător?

— Țsta. Nolan ridică o a treia valiză pe masă. Părea destul de grea. O deschise, dezvăluind o cutie neagră de oțel cu un capăt îndoit. BP-3, anunță cu mândrie. Cel mai puternic aparat de emisie-recepție construit vreodată.

— E unul din primele prototipuri, zise Corky. Construit pentru MI-6 de un grup de polonezi emigranți, niște genii, dar eu am pus mâna pe el mai întâi; nu mă întreba cum. Țsta este foarte bun. Toate celelalte mașinării sunt acum relicve de muzeu. Dar, te rog, păzește-l cu prețul vieții. *Tu* poți fi înlocuit, dar mă tem că nu putem face același lucru cu aparatul.

— E adevărat, zise Chip Nolan. E o jucărie prima. Și o să ai nevoie de ea în Moscova. După câte știu, singura cale de a comunica cu baza în afară de asta e canalul negru, nu?

Nolan privi spre Corcoran, care doar încuviință din cap.

— Dar ăsta trebuie folosit doar în caz de urgență. Altfel o ai pe asta sau mesaje codificate transmise prin intermediari.

— Există așa ceva? întrebă Metcalfe. În care să am încredere, vreau să spun.

— Există unul, adăugă Corcoran în sfârșit. Un atașat al ambasadei noastre al cărui nume și mod de contactare ți le voi da. E omul meu. Dar trebuie să te avertizez, James. Ești pe cont propriu acolo. Fără rezerve.

— Și dacă se întâmplă ceva? întrebă Metcalfe. Tu o spui întotdeauna, cunoaște-ți căile de scăpare.

— Dacă se întâmplă ceva, zise Corcoran strângându-și sutana în jurul trupului, vom nega că ai vreo legătură cu noi. Va trebui să te aperi singur.

Câteva minute mai târziu omul de la FBI plecă, încruntându-se, Corcoran scoase un pachet de Gauloises și o cutie de chibrituri. Amintindu-și, Metcalfe scoase și el un pachet de Lucky Strike din buzunar și îl puse în fața mentorului său.

— Nu mai sunt Chesterfield pe piață, zise Metcalfe, dar m-am gândit că astea sunt mai bune decât nimic.

Corky desfăcu pachetul fără să spună o vorbă, deși zâmbetul ușor îi trăda plăcerea. Metcalfe îi relatează despre spargerea din apartamentul său.

După un timp, Corky zise:

— Asta e îngrijorător.

— Mie-mi spui.

— S-ar putea să nu fie decât excesul de zel al Gestapoului. Ești, la urma urmei, un străin care a călătorit mult – destul pentru a trezi suspiciune. Și totuși asta ar putea fi semnul că e ceva mai mult.

— O scurgere de informații. Corcoran încuviință din cap.

— Sau o infiltrare. În ciuda insistențelor mele asupra compartimentării, nu mă îndoiesc că se încalcă reguli, se spun lucruri, se periclitează securitatea. Cred că trebuie să sporim vigilența. Nu cred că misiunea de la Moscova va fi ușoară pentru tine.

— De ce spui asta?

Scoase o țigară din pachet și o aprinse, rupând intenționat un băț de chibrit.

— Femeia asta, balerina – a însemnat cândva mult pentru tine, nu?

— Odată. Nu acum.

— A, înțeleg, zise Corky cu un zâmbet misterios în timp ce își umplea plămânii de fum. Acum e doar o parte din multele tale legături cu femeile, nu?

— Ceva în genul ăsta.

— Așa că a o vedea din nou – în brațele altui bărbat – nu va fi greu, nu? Ținu mult timp fumul în plămâni.

— Mi-ai dat misiuni mult mai grele.

— Dar nici una mai importantă. În sfârșit, expiră. Stephen, înțelegi cât e de important ceea ce vei face?

— Drept să spun, nu, zise Metcalfe, cred că nu. Chiar dacă von Schussler se dovedește a fi cu adevărat împotriva lui Hitler și vrea să-și trădeze propriul guvern – ceea ce sper din toată inima – va fi doar o altă sursă. Sunt sigur că avem altele.

Corcoran clătină ușor din cap. Bătrânul arăta și mai sfrijit decât atunci când Metcalfe îl văzuse ultima oară, la New York.

— Dacă dăm lovitura și reușești să-l atragi de partea noastră, Stephen, va fi una dintre cele mai importante legături ale noastre în înaltul Comandament German. E un apropiat al ambasadorului german la Moscova, contele Werner von der Schulenberg. Familia lui e sus-pusă, cu

legături foarte puternice – știi cum e asta. Tuși uscat. Îl privesc de sus pe Hitler, agitatorul ăsta venit din Viena. Toți îl disprețuiesc pe Fuhrer. Dar toți sunt patrioți germani în același timp. Destul de complicat. Dacă von Schussler e patriot german, cum bănuiești, cu greu își va trăda țara în plin război. Cu sau fără Fuhrer. Loialitatea lui se poate dovedi mai complexă decât crezi. Dar nu putem ști până nu încercăm. Și dacă reușim, *dacă tu reușești*, informațiile pe care ni le-ar putea furniza ar fi cu adevărat uimitoare.

— Informații despre ce exact? Nici chiar un diplomat sus-pus în Ministerul de Externe nu are informații interne despre strategia militară a cercului intim al lui Hitler, replică Metcalfe. Nu cunoaște planurile naziștilor pentru invazia Angliei.

— Corect. Dar va fi destul de bine informat asupra relațiilor dintre Germania și Uniunea Sovietică. Și aici ne punem singura speranță.

Metcalfe dădu din cap în semn că nu înțelege.

— Sunt aliați. De anul trecut, Stalin și Hitler sunt parteneri în nenorocitul ăsta de război. Ce altceva mai putem afla?

Corcoran clătină brusc capul, cu un aer dezamăgit.

— Au semnat o bucată de hârtie. Un tratat. Dar un tratat e ca o oglindă, Stephen, fiecare poate vedea ce vrea în ea.

— Acum nu mai înțeleg nimic, Corky.

— Hitler îi dă lui Stalin o hârtie pe care s-o semneze, o hârtie pe care scrie că sunt prieteni, că interesele lor coincid, că sunt parteneri. Dar Stalin vede doar ce vrea el în acest tratat: o reflexie a ambițiilor, speranțelor, aspirațiilor sale. Hitler poate avea o viziune cu totul diferită. Iar noi – privitorii de pe margine, restul lumii – putem vedea în această oglindă fie un pact între doi ticăloși aliați pe față în furt, fie un joc al înșelăciunii în care unul încearcă să-l manevreze pe celălalt. De ce o oglindă schimbă dreapta și stânga și nu susul și josul?

— Știi că nu mă pricep prea bine la ghicitorile tale, Corky. Corcoran oftă, exasperat.

— Nu, Stephen. O oglindă nu schimbă dreapta cu stânga. Pur și simplu reflectă ceea ce se vede. Reflectă ceea ce e în fața ei.

Metcalfe încuviință din nou.

— Vrei să știi ce cred rușii despre germani și ce cred germanii despre ruși. *Asta* e adevărul pe care vrei să-l afli, corect?

Corcoran zâmbi.

— Adevărul e o oglindă spartă în miliarde de bucăți. Fiecare crede că bucățica lui e adevărul întreg – dacă-mi dai voie să parafralez versiunea lui Sir Richard Francis Burton a strofelor din Kasidah-ul lui Haji Abdu.

— Nu mă deranjează, zise Metcalfe. Corky recita întotdeauna câteva versuri din panegiricul persan.

— Alianța acestor doi tirani, zise Corcoran, e marele mister al războiului. E de o importanță crucială. Ți amintești războaiele peloponesiene, Stephen?

— Mă tem că a fost un pic înainte de epoca mea, bătrâne. Și tu trebuie că purtai pantaloni scurți atunci.

Corky zâmbi subțire.

— Atena a supraviețuit doar datorită discordiei ce i-a cuprins pe doi dintre cei mai redutabili adversari ai săi.

— Spui că se naște ceva zăzanie între Germania și Rusia?

— Spun că aș vrea să aflu dacă așa stau lucrurile. Ar fi informații într-adevăr importante. Și, de fapt, singura noastră șansă.

Sprinceana ridicată a lui Metcalfe îi spuse lui Corcoran că nu se făcea înțeles prea bine. Continuă:

— În timp ce Hitler lupta cu Anglia și Franța, rușii îi trimiteau fier și cauciuc, vite și grâne. Rușii îi hrăneau soldații lui Hitler și îi aprovizionau armata. Ține minte, *propriul popor* al lui Stalin era înfometat, în timp ce el îi vindea lui Hitler mii de tone de cereale. Acești doi tirani au împărțit Europa între ei, acum vor să-și împartă Imperiul Britanic și împreună plănuiesc să cucerească lumea.

— Hai să fim serioși, Corky. Imperiul Britanic nu va putea în divizat. Mie Churchill mi se pare foarte ferm.

— E atât de ferm în hotărârea lui cât poate fi un lider. Dar e tot ce poate face în fața unui inamic atât de copleșitor ca naziștii. Când spune că nu are nimic de oferit în afară de sânge, trudă, lacrimi și sudoare – ei bine, îl cred pe cuvânt. Propria lui supraviețuire e foarte îndoielnică.

— Dar crezi că Stalin chiar are încredere în Hitler? ripostă Metcalfe. Nebunii ăștia sunt ca doi scorpioni într-o sticlă!

— Ai dreptate, dar au nevoie unul de celălalt, zise Corcoran, expirând elegant fumul pe nări. Au multe în comun. Amândoi cred în sistemele totalitare. Pe nici unul nu îl preocupă grija pentru libertatea individuală. Alianța dintre ei a fost o mișcare genială. Și nu e prima dată. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat în ultimul război, Stephen. Când Rusia a înțeles că pierde în fața Germaniei, a semnat un tratat separat de pace cu Germania la Brest-

Litovsk. Și apoi, în următorul deceniu, a înarmat în secret Germania, încălcând total Tratatul de la Versailles. Datorită Rusiei ne confruntăm azi cu un inamic atât de puternic.

— Doar nu crezi că Hitler doar trage de timp, așteptând să atace Rusia la momentul potrivit? Întotdeauna am crezut că Hitler îi disprețuiește pe slavi, pe comuniști. Vreau să spun, uite ce a scris în *Mein Kampf*.

— Știm că nu plănuiește un atac. Avem informații – sporadice, dar de încredere – din cercul intim al lui Hitler care o dovedesc. Hitler nu e prost. Să intre în război cu Rusia, în timp ce se luptă cu tot restul lumii, ar fi nebunie curată, o lovitură de moarte adusă cauzei naziste. Pentru noi, ar fi prea frumos să fie adevărat. Și să-ți mai spun ceva ce chiar mă neliniștește în momentul ăsta. Sunt presiuni foarte puternice pe frontul de acasă din partea oamenilor din cercurile militare și de informații care cred că, în orice caz, nu Hitler e inamicul principal.

— Ce vrei să spui?

— Îi consideră pe bolșevici adevărata amenințare și îl privesc pe Adolf Hitler ca pe o importantă stavilă împotriva lor.

— Dar cum – cum poate crede cineva că Adolf Hitler e orice altceva decât un tiran însetat de sânge?

— Mulți oameni preferă minciuna confortabilă, zise Corcoran. Un zâmbet sardonice îi jucă pe buze. Am învățat lecția asta destul de devreme, din copilărie. Când a murit mătușa mea, mi-au spus că *se dusesese într-un loc mai bun*.

— De unde știi că mințeau? îl înțepă Stephen pe bătrânul maestru.

— N-ai cunoscut-o pe mătușa mea, zise Corky.

Lui Metcalfe îi plăcea înțelepciunea caustică a bătrânului, mai ales în vremuri atât de tensionate.

— Bine, zise. Ce aranjamente s-au făcut pentru mine?

— Vreau să părăsești Parisul mâine, zise Corky sec. Fă-ne o favoare și lipsește-te de despărțirile de amantele tale. Nimeni nu trebuie să știe unde pleci. Scrie-le cărți poștale pe care noi li le vom trimite din Insulele Canare sau de la Ibiza. Lasă-le să creadă că alunecosul și minunatul domn Eigen a fost chemat pe neașteptate pentru afaceri urgente. Nici una nu se va arăta mirată.

Metcalfe încuviință. Avea dreptate, desigur. Era mai bine să evite explicațiile. Asta însemna că nu mai avea timp să se întoarcă la Flora

Spinasse și să ia lista personalului Ambasadei germane din Moscova: era o pierdere, dar nu de nedepășit.

— Vei călători cu *Chemin de Fer du Nord* din Gara de Nord de la Berlin și de acolo la Varșovia. Ți-a fost rezervată o cușetă de clasa I pe numele Nicolas Mendoza. O dată ajuns acolo, vei părăsi Gara Centrală din Varșovia, te vei întoarce peste două ore și un sfert și vei lua trenul de Moscova sub numele Stephen Metcalfe. Ai o cameră rezervată la Metropol. Metcalfe încuviință.

— Acte?

— Ai legături pe drum. Nu avem timp ca oamenii mei să le fabrice și să le trimită din State.

— Nici o problemă.

— Îți faci treaba cum știi. Miza e enormă, așa că lasă parada și pripeala. O grămadă de lucruri pot merge prost.

— Te mai întreb o dată: dacă se întâmplă ceva? Corcoran își aranja sfita.

— Dacă se întâmplă ceva rău, Stephen, nu-ți rămâne decât să te rogi.

7

Violonistul aștepta în apartamentul bărbatului.

SD-istul obținuse adresa după telefonul spus de prostituată. Kleist tot nu știa unde se afla stația mobilă – prostituata, firește, n-avea nici o idee. Și nici informatorul care le spusese locul parașutării nu știa: informațiile erau strict compartimentate. În orele în care îl așteptase pe agentul britanic avusese posibilitatea să-i percheziționeze pe îndelete apartamentul. Acum îi știa identitatea, ceea ce era un început. Știa că englezul lucra noaptea și dormea ziua.

Kleist trebuia doar să aștepte.

Puțin după ora șapte dimineața auzi o cheie răsucindu-se în broască. Englezul mormăia de unul singur în timp ce-și făcea treburile: puse apa pentru ceai la încălzit, se duse în dormitor să se schimbe în pijama. Deschise ușa de la dulapul de haine și în timp ce mișca umerășele abia avu timp să țipe când Kleist se năpusti din dulap, apucându-l de gât cu ambele mâini și trântindu-l la podea.

Britanicul icni, iar fața i se congestionă.

— Ce? Dar Kleist îl lovi puternic cu genunchiul în vintre, atât de tare că auzi coccisul pocnind.

Acum englezul suspina. Lacrimile îi curgeau șiroaie. Plângea ca o fetiță.

— Nu vreau să știu decât unde aveți stația mobilă, zise Kleist. Engleza lui avea un foarte puternic accent german, o învățase la o vârstă prea înaintată. Își retrase o mână de la gâtul bărbatului.

— Du-te dracului, bolborosi englezul pițigăiat. Crezuse probabil că îi eliberase gâtul pentru a-i permite să vorbească, dar de fapt Kleist făcuse gestul pentru a scoate coarda de vioară rulată din buzunar. O desfăcu cu o plesnitură și în câteva secunde înconjură cu ea gâtul bărbatului, chiar deasupra cartilajului proeminentei laringeale și sub osul hioid mobil. Era punctul cel mai vulnerabil. În timp ce strângea căile respiratorii și carotida, văzu ochii britanicului înroșindu-se.

Tânărul nu era tocmai meticulos cu igiena personală, își dădu seama Kleist. Probabil nu făcuse baie de câteva zile. E drept că apa caldă era restricționată, dar asta nu era o scuză.

— Te mai întreb o dată, zise Kleist încet, precaut. Vreau să știu locația stației mobile la care lucrezi, atât. Dacă-mi răspunzi la întrebare, mi-am terminat treaba și plec imediat. Te las în viață. Nu trebuie să faci pe eroul.

Britanicul încercă să spună ceva. Kleist slăbi lațul, dar atât cât să-i permită să vorbească.

— Bine! horcăi bărbatul. Bine! Îți spun!

— Un răspuns fals nu numai că ți-ar aduce o moarte sigură, dar i-ar omorî pe toți cei cu care lucrezi. Kleist aflase din anii de tortură și interogatoriu că de obicei amenințarea cu moartea nu avea efect. Ceea ce dura era vina și de obicei funcționa instinctul de a proteja colegi și prieteni. Iar durerea... durerea dezlega limbile cel mai repede. De aceea pusese lațul în locul acela. Pentru a provoca maximum de durere.

— Îți *spun*! zise englezul strident. Și îi spuse.

Când Kleist află tot ce voia să știe, strânse brusc coarda de vioară pe carnea moale a gâtului englezului. În ochii acestuia se ivi o expresie de reproș, de indignare. *Eu mi-am ținut cuvântul*, păreau să spună. *Tu de ce nu ți l-ai ținut pe al tău?* Apoi începură să-i iasă din orbite.

Kleist nu înțelesese niciodată de ce victimele lui credeau că pot face un târg cu el. Ce rost are să te târguiești când puterea aparține unei singure părți?

Când englezul muri, Kleist se ridică cu un fior de dezgust și se spală pe mâini pentru a alunga mirosul respingător.

În Paris exista un falsificator pe care Metcalfe îl cunoștea și în care avea încredere, atât cât putea avea încredere în cineva un om ca el, care trăia sub acoperire. Bineînțeles, Alain Ducroix nu era un simplu falsificator, dar ocupația nazistă îl transformase așa cum îi transformase pe atâția alții. Ducroix, veteran din primul război mondial, schilodit în bătălia de pe Somme, era un om priceput la multe: poet, proprietar al unei librării foarte apreciate și publicist. Editura Ducroix era axată pe cărți mici și frumos lucrate ale unor poeți fie cunoscuți, fie minori. Și pe mica sa presă, instalată într-un studio din spatele librăriei, Ducroix lucra manual, meticulos, cu totul alte lucruri: cărți de identitate, permise de conducere, legitimații SD, orice i se cerea de către mica armată de eroi luptători în Rezistență. Era un om bun, care făcea o muncă valoroasă.

Metcalfe, recomandându-se drept Daniel Eigen, îi ceruse lui Ducroix să producă documente pentru el și pentru prietenii săi. Metcalfe se hotărâse să nu-și dezvăluie identitatea și nu doar pentru a-și proteja propria acoperire. El voia să îl protejeze pe Ducroix. Bătrânul falsificator știa că Eigen era un traficant care le fusese folositor lui și prietenilor lui din Rezistență. Eigen nu era tipul de implicat politic, concluzionase Ducroix cu mult timp în urmă, dar era un simpatizant al lor sau cel puțin era de încredere.

Iar acum Metcalfe avea nevoie de ajutorul lui Ducroix. De vreme ce urma să părăsească Franța cu trenul sub numele Nicolas Mendoza, avea nevoie de documente eliberate de guvernul de la Vichy. Și Ducroix era singurul fabricant de documente din Paris care avea hârtie de exact aceeași greutate și compoziție și care putea reproduce perfect ștampilele și literele guvernamentale. Librăria Ducroix se găsea pe Avenue de l'Opera. Vitrina era decorată elegant, o expoziție a uimitor de frumoaselor cărți pe care Ducroix le tipărea. Trecătorii se opreau să admire volumele legate în marochin grena, cu cotoare mari și ornamente aurite aplicate manual. Unele erau legate în piele de vițel sau pergament, cu hârtie marmorată, cu copertele exterioare împodobite cu ornamente roșii, aurii sau transparente, cu margini aurite, toate broșate manual.

Singura notă discordantă din vitrină o constituia un mic portret înrămat al mareșalului Petain, dedesubt cu un afiș pe care scria *Vendu*, vândut. Era un

calambur, o glumă amară: Petain vânduse toată Franța. Nu era înțelept să pui un asemenea lucru în vitrină, gândi Metcalfe. Trebuia să-l critice pe Ducroix. Dată fiind munca lui secretă atât de prețioasă, era cu atât mai important să-și păstreze convingerile politice pentru sine.

Metcalfe deschise ușa. Clopoței montati deasupra răsunară. Magazinul, plin de mese și rafturi cu cărți de poezie și albume de artă, unele dintre ele publicate chiar de Ducroix, era pustiu.

Nu de tot, desigur.

— A, Daniel! se auzi o voce baritonală din spatele magazinului. Pe unde ai umblat?

Ducroix, un bărbat frumos și voinic înjur de șaizeci de ani, cu o coamă de păr alb, își împinse cu viteză căruciorul prin coridorul central îngust. Deși paralizat, arăta ca un bărbat puternic, chiar athletic. Măinile lui erau mari și păroase, antebrațele musculoase.

Ducroix strânse cu putere mâna lui Metcalfe.

— Ai venit să cumperi noua mea ediție din *Les Fleurs du Mal*, nu? Da, o alegere bună. E legată în întregime în marochin negru, dublat cu marochin roșu și cu forțat marmorat. Un volum frumos, chiar dacă o spun eu însumi. Ca să nu mai vorbim de litere...

— Tabloul ăsta al lui Petain din fereastră... îl întrerupse Metcalfe.

— Da, se înecă Ducroix, eroul de la Verdun, dar scuipe pe el.

— Ei bine, ar trebui să scuipi fără să te vadă cineva. Aș scoate glumița aia din fereastră dacă aș fi în locul tău.

Ducroix se încruntă.

— De acord, zise. Coborî vocea. Vorbim despre asta în spate.

Metcalfe îl urmă pe Ducroix până în camera întunecoasă, pardosită cu dale de piatră în care se aflau presa manuală, matrițele în care făcea litere din plumb topit și bancurile de lucru pentru legătoria manuală.

În timp ce Metcalfe îi explica de ce fel de documente are nevoie, Ducroix încuviința concentrat, cu ochii închiși.

— Da, da, zise la sfârșit. E posibil, da. S-ar putea să mai am câteva în alb. Trebuie să verific. Sunt foarte greu de obținut. A trebuit să mă duc la directorul uneia dintre cele mai mari tipografii din Paris, care îmi este vechi prieten. Lucrează pentru guvern, așa că avea un stoc de hârtii în alb. Ștampila oficială a Ministerului Afacerilor Externe am turnat-o; chiar eu în plumb. Dar va trebui să așez eu însumi literele pe linotip și asta trebuie făcut cu cea mai mare grijă. Vreau să spun, grănicerii sunt stupizi, dar din

când în când dai peste un ochi ager care verifică cu atenție și nu vrem o catastrofă.

— Nu, nu vrem asta, fu de acord Metcalfe.

— Poate am citit prea mult Baudelaire în ultima vreme, dar nu-mi iese din cap ce spunea el: „Nu există întâmplare în artă, nu mai mult decât în mecanică”. Cele mai bune lucrări de artă necesită multă muncă, nu-i așa? Nu că aș fi un mare artist, firește, dar o asemenea muncă cere un pic de talent artistic și multă concentrare.

Se întoarse, se duse la bancul de lucru din spatele lui și scoase un mic volum dintr-un teanc. I-l dădu lui Metcalfe.

— Ăsta, dragul meu, e un dar pentru tine. *Fedra*, de Racine. Poate o să-ți fie de folos cât aștepți – stai pe scaunul confortabil din magazin. Legătura nu e tocmai uscată, așa că ai grijă. E frumos, nu? Pielea de vițel e îngrozitor de greu de obținut în vremurile astea – nemții trimit toate vacile noastre în Germania.

— E frumos, zise Metcalfe. O să o citesc cu plăcere.

— Deci, dacă stai câteva minute, o să văd ce pot să obțin. O să te anunț dacă documentul ăsta îmi ia una sau douăsprezece ore. Ai nevoie de el foarte repede?

— Cât de repede se poate, dragă Alain.

— Mă voi strădui. Du-te în față și ai grijă de magazin cât timp rămân eu aici. Și dacă Racine nu e pe gustul tău, caută altceva. S-ar putea să găsești niște giuvaieruri pe acolo. Cum zice Lamartine? „Chiar și în rebuturi se găsesc minunății.”

Metcalfe se întoarse în librărie și se uită prin rafturi fără prea mult interes. Nu era un obișnuit al librăriilor, iar acum, în special, nu avea răbdare. Era tensionat, îngrijorat că își implica prietenul în afacerea asta.

Era cu totul altceva să falsifici vize decât cartele și altele de genul ăsta. Dacă Metcalfe era prins și Ducroix ar fi mirosit. Gândul ăsta îi dădea fiori. Până la urmă, Metcalfe se înhămasse la o muncă periculoasă. Ducroix era un intelectual, un proprietar de librărie, un om de litere. Nu un spion. Era un om curajos, ajutând Rezistența; era esențial să fie protejat.

Câteva minute mai târziu, gândurile îi fură întrerupte de clinchetul clopoțelului de la ușă. Intrase un client: un om în jur de patruzeci de ani. Metcalfe simți o furnicătură de disconfort, intuind cu acuitate că ceva nu era în regulă cu bărbatul. Arăta prea bine hrănit pentru vremurile acelea de lipsuri. Era ceva alunecos, ciudat în legătură cu acest domn cu costum

scump, făcut pe comandă. Avea părul tuns scurt, aproape cazon și purta ochelari fără ramă. Era neamț? Pantofii lui păreau scumpi, din piele de bună calitate și cu tălpi tot de piele.

Metcalfe se prefăcu că se uită la o ediție Corneille aflată pe un raft la nivelul ochiului, cercetându-l între timp pe ascuns pe celălalt bărbat. Podeaua scârțâia sub picioarele acestuia pe când se învârtea prin magazin.

Părea să caute ceva sau pe cineva.

Metcalfe privea în tăcere. Abia când omul se întoarse puțin, Metcalfe observă ușoara umflătură de la talia bărbatului: un pistol.

Doamne, se gândi Metcalfe. Au venit pe urmele mele.

Un minut mai târziu auzi o mașină parcând în fața magazinului. Recunoscuse tipul de mașină după zgomotul motorului puternic chiar înainte de a vedea Citroenul negru. Era o mașină a Gestapoului. Un bărbat coborî din spate: un alt agent și el îmbrăcat într-un costum bun.

Metcalfe simți un puseu de adrenalină când al doilea agent Gestapo intră în magazin. *Am fost urmărit*, își dădu el seama îngrozit.

Făcu un calcul mental rapid. Avea și el o armă, ascunsă la gleznă. Era depășit numeric, dar nu se punea încă problema de a scoate pistolul și de a trage. Asta era cea mai din urmă alternativă: nu putea să riște uciderea unui agent Gestapo, mai ales în ajunul plecării din Paris. Ar fi complicat totul.

Bineînțeles, în cazul în care ar fi reușit să scape. Erau doi și primiseră ordin să aresteze, nu să ucidă.

Dar pe cine veniseră să aresteze?

Ducroix era cel mai vulnerabil. La urma urmelor, Metcalfe nu făcea decât să caute o carte. Gestapoul putea să-l ridice pentru interogatoriu: nu ar fi dus la nimic. Dar dacă dădeau buzna în studioul din spate în timp ce Ducroix își făcea munca sa ilegală, francezul ar fi fost arestat și condamnat la moarte.

Trebuia să-l apere pe Ducroix. În primul rând, trebuia să-l avertizeze.

În tăcere, Metcalfe se întoarse, trecându-și degetul de-a lungul unui șir de cărți de parcă ar fi căutat un anumit titlu, apoi trecu la următorul coridor cu rafturi. Se mișca încet, atent, cu răbdarea unui căutător pierdut în descoperiri literare.

Primul agent Gestapo urmărea prudent mișcărilor lui Metcalfe. În loc să se grăbească, Metcalfe încetini, într-o încercare de a distrage atenția intrușilor. Se opri, scoase o carte de pe un raft, o deschise și se uită în ea. Apoi clătină din cap, puse cartea la loc și se îndreptă spre partea din spate a magazinului.

Când ieși din raza vizuală a celor doi nemți, ascuns de un raft lung și înalt, mări pasul, călcând ușor, făcând cât mai puțin zgomot.

În sfârșit, ajunse la ușile duble ce dădeau în atelier.

Le împinse ușor, dorindu-și ca balamalele să nu scârțâie. Nu scârțâiră.

Ducroix vorbea la telefon, în scaunul cu roțile tras lângă un banc. Metcalfe fu ușurat să observe că nu erau dovezi incriminatoare răspândite în fața lui, nici ștampile ale Wehrmachtului, nici blancuri de documente, nimic de genul ăsta.

Ducroix se întoarse și îi zâmbi lui Metcalfe.

— E nevoie de mine în față, nu? Avem clienți care cumpără?

— Gestapo, șopti Metcalfe. Doi. Dacă ai ceva la vedere, ascunde. Acum!

Ducroix îl privi cu o expresie de uimire. Metcalfe continuă:

— E vreo ieșire prin spate? *Cunoaște-ți întotdeauna ieșirile.* Prima poruncă a lui Corky. Și totuși, acum se afla pe un teren alunecos. Nu era pregătit.

— Dar am uitat să-ți dau învelitoarea! protestă Ducroix. Pentru Racine! Luă de pe banc o cutie învelită în pânză, apoi se întoarse cu fața la Metcalfe.

— La dracu', nu e timp pentru asta! șuieră Metcalfe. Roti privirea prin atelier, căutând ieșirea din spate. Nu înțelegi, Gestapoul este aici! Trebuie să ies și tu, tu trebuie să...

— Trebuie să-mi fac datoria, îl întrerupse Ducroix cu o voce ciudat de plată. Învelitoarea căzu pe podea, lăsând să se vadă un Luger enorm ațintit spre pieptul lui Metcalfe.

Ducroix ținea arma imensă ferm, cu două mâini, sprijinindu-se în coate de brațele căruciorului său cu roțile. Metcalfe se holbă la gura armei și duse mâna la spate să scoată propria armă. Ducroix latră:

— Nu mișca sau trag!

De undeva, din spatele lui Metcalfe, se auzeau pași. Se întoarse și îi văzu intrând pe cei doi agenți Gestapo cu armele îndreptate spre el.

— Alain, îi scăpă lui Metcalfe. Ce faci?

— Îți sugerez să nu faci mișcări bruște, zise Ducroix. Dacă o faci, nu vom ezita să te împușcăm. Acești domni vor doar să vorbească cu tine și îți sugerez să cooperezi. Vezi, acest pistol este îndreptat exact spre cea de-a șaptea vertebră toracică a ta. Te miști, trag și – gata! O viață în căruciorul cu roțile, exact ca mine! Asta dacă supraviețuiești. Nu mai funcționează nimic sub talie, *mon frere*. Te ajută de minune să te concentrezi. Gata cu

vânătoarea de femei. Și bătăturile pe care le faci în palme... Să nu-ți faci griji – ce spune poetul englez? „Căci oamenii vor fi întotdeauna buni.” Te vei ruga *să* mori, crede-mă.

— Excelentă treabă, se auzi o voce din spatele lui Metcalfe.

— Îmi place să mulțumesc oamenilor, zise Ducroix ridicând din umeri, dar în tot acest timp ținea arma ferm, nemișcat, de parcă nu uitase timpul când fusese soldat.

Gândurile se învălmășeau în mintea lui Metcalfe în timp ce adrenalina îi creștea. Era *prins în capcană*.

Stătu nemișcat, dar privi cu coada ochiului în spate. Cei doi agenți Gestapo în uniformă aveau armele ațintite spre el. Erau la mai puțin de trei metri și se apropiau. Trei arme erau ațintite asupra lui. Era în inferioritate numerică. Dacă făcea vreo mișcare bruscă, era mort în câteva secunde. De asta era sigur.

Încă nu putea înțelege *cum* și *de ce* ajunsese în situația asta. Era uimitor: Ducroix îl trădase! Ducroix, care pretindea că îi urăște pe nemici cu fiecare fibră a ființei lui, dintr-un motiv sau altul cooperase cu Gestapoul și îl vânduse. Era aproape de neconceput. Ce presiuni exercitaseră asupra lui Ducroix? Ce amenințări? Ce fel de mită îi vor fi oferit?

Sau era posibil ca Ducroix să fi avut legături tot timpul cu naștii?

În vreme ce Metcalfe încerca să înțeleagă ceva, o parte a creierului său calcula cu disperare șansele de a ajunge la Ducroix... Dar nu avea rost. Îl prinseseră.

Dar pentru *ce*? Ce știau despre el? Îi descoperiseră adevărata identitate? Sau pur și simplu Ducroix îi înscenase încercarea de a procura documente false – în care caz nu s-ar fi incriminat Ducroix pe sine însuși?

— Domnii mei, zise Metcalfe, încercând un ton amuzat. Nu credeți că exagerați?

— Mâinile pe lângă corp, comandă celălalt agent Gestapo. Metcalfe lăsă încet mâinile pe lângă corp. Clătină ușor din cap, cu o expresie de mirare supărată.

— Domnilor, pot cel puțin să vă întreb ce se întâmplă?

— Domnule Eigen, vom discuta mai târziu. Avem o cameră de interogatoriu dotată în acest sens. Pentru moment veți veni cu noi și nu faceți mișcări bruște, căci am primit ordin să tragem.

Li se ordonase: acești oameni acționau după ordine de sus, de la ofițeri superiori. Erau executanți, ofițeri de stradă cu grade mici și asta era bine, se

gândi Metcalfe. Nu acționau din proprie inițiativă. Dădeau socoteală mai sus.

Metcalfe zâmbi și îi aruncă o privire lui Ducroix. Dar ochii francezului erau oțeliți, opaci, brațele lui se aflau încă în poziție de tragere, cu Luger-ul nemișcat. Nu vădea nici simpatie, nici amintirea vechii lor camaraderii. Părea o persoană schimbată – necruțătoare, neclintită.

— Domnilor, zise Metcalfe, nu puteți să-mi spuneți cel puțin pentru ce mă arestați?

Auzi clinchetul clopoțelilor când ușa librăriei se deschise.

— Întoarce-te, te rog, zise primul neamț. Mergi către ușă. Brațele pe lângă corp.

— Nu, pe ușa din spate, vă rog! îi întrerupse Ducroix. Nu trebuie să-l vadă nimeni ieșind din magazinul meu! Arată cu arma către un capăt al atelierului. Metcalfe observă o ușă. Probabil dădea în alee.

— E vorba despre documente, insistă Metcalfe. *Documente?* Ridică vocea: Despre documentele pe care le folosesc pentru a-i procura lui Gerhard Mauntner coniac, țigări, caviar? Ca să-i obțin doamnei Mauntner ciorapi, parfum? Haideți, domnilor, nu puteți fi serioși. Invocând numele omului numărul doi al Gestapoului din Paris, un client ocazional al său, Metcalfe își folosea cartea cea mai puternică. Acești agenți de stradă, servili față de conducere, nu ar fi făcut nimic împotriva dorințelor unui om atât de sus-pus ca Mauntner.

— O, suntem foarte serioși, răspunse al doilea german calm. Era ceva în vocea lui ce nu anunța nimic bun. În fond, semnătura lui Gerhard Mauntner e pe ordinul de arestare. Ne supunem ordinelor sale exprese, personale. Mișcă, te rog.

Îi spulberaseră cacealmaua! Minciuna fusese descoperită. Acum nu mai putea decât să plece cu agenții. Se uita din nou la Ducroix, care rămăsese tot în poziție de tragere, deși pe fruntea bătrânului se vedeau broboane de sudoare. Un zâmbet subțire juca pe buzele falsificatorului. Iubitorul de poezie aprecia ironia, spectacolul unui povestitor prins în plasa propriei sale ficțiuni.

— Ei bine, zise Metcalfe, este evident o greșeală teribilă, dar vom lămuri lucrurile în strada Saussaies.

Porni spre partea din fiind a încăperii, pe lângă marele linotip de oțel. Un agent trecu în spatele lui, apucându-l de cot. Cu cealaltă mână, omul Gestapoului ținea Walther-ul. Al doilea agent îi urma la scurtă distanță.

Cu coada ochiului, Metcalfe văzu că Ducroix coborâse în sfârșit arma și se îndrepta spre magazin, fără îndoială pentru a-l întâmpina, acum, că agitația trecuse, pe clientul care intrase.

În timp ce mergea, lăsă capul în jos, cu o expresie rușinată și începu să facă pe lașul, tremurând vizibil de frică.

— O, Doamne, murmură. E înspăimântător! M-am temut de întâmplarea asta... genunchii lui Metcalfe se îndoiră și căzu la podea, un vaiet tulburător scăpându-i de pe buze. Era o epavă, copleșită de frică. Agentul care îl ținea dintr-o parte slăbi o clipă strânsoarea, fiind tras în jos între timp de greutatea lui Metcalfe.

Prăbușindu-se, Metcalfe îl trase pe neamț cu el, apoi se întoarse fulgerător și îl dădu cu capul de podea. Se auzi limpede zgomotul osului spart și omul dădu ochii peste cap.

Într-o fracțiune de secundă, Metcalfe fu în genunchi, cu Walther-ul omului inconștient în mână. Se aruncă în dreapta, în spatele linotipului și trase un foc în direcția celuiilalt neamț.

— Aruncă arma sau o să *mori*, strigă neamțul. Frica i se citea pe chip. Trase către Metcalfe, dar glonțul ricoșa din carcasa linotipului de oțel. Astfel protejat, Metcalfe își potrivea pistolul într-o gaură din aparat, ținti atent, dar omul Gestapoului se aruncă asupra lui, trăgând în continuare în timp ce gloanțele ricoșau din metal.

Deodată Metcalfe simți o durere ascuțită în coapsă: un glonț îi zgâriase pielea, trecând prin stofa pantalonilor. Scrâșni din dinți, trase din nou și de data asta îl nimeri pe neamț în gât. Omul urlă de durere, prăbușindu-se. Își duse; mâna la rana din care țâșnea sânge de un roșu aprins. Mâna lui dreaptă apăsă trăgaciul armei, care era îndreptată în sus, și trase o ultimă salvă rătăcită în plafonul de ciment. Agentul mugii ca un animal și leșină. Metcalfe văzu că împușcătura lui fusese fatală. Omul nu murise încă, dar era paralizat și își pierdea repede cunoștința. Urletul său se stinse într-un țipăt; înecat și bolborosit.

Metcalfe se întoarse și fugi spre ușa din spate, cu piciorul drept zvâcnindu-i dureros. Auzi un târșăit și se întoarse să vadă de unde venea. Era primul agent, cel pe care îl lovise și îl lăsase inconștient: trântit pe o parte, mișca mâinile în ceea ce părea o încercare de a-și găsi arma, fără să-și dea seama că aceasta era acum la Metcalfe.

Metcalfe trase un foc, nimerindu-l pe bărbat în abdomen. Germanul căzu din nou la podea. De data asta, dacă nu era mort, era cel puțin grav rănit și

așa avea să rămână..

Așadar, *în sfârșit, am ucis un om*, gândi cu amărăciune, dar și cu un oftat de ușurare. Deodată se auzi un alt foc de armă. Se lipi de perete, lângă o cutie lungă cu litere care ieșea destul de mult în afară ca să-i servească drept apărătoare.

În lumina strălucitoare care venea din librărie se; contura silueta lui Ducroix în căruciorul lui cu roțile. Francezul trăgea spre Metcalfe cu precizie. Glonț după glonț scrijelea lemnul rafturilor la câțiva centimetri de capul lui Metcalfe. Un sertar cu litere de plumb se sparse și se prăbuși cu zgomot la podea.

Metcalfe trase o salvă. Un glonț zăngăni în metalul spătarului scaunului cu roțile, altul găuri una din roțile de metal, iar al treilea îl lovi pe Ducroix în frunte.

Era înspăimântător! O bucată din fruntea lui Ducroix zbură însoțită de un jet înfiorător de sânge, iar falsificatorul se prăbuși în scaunul său.

Metcalfe rămase un moment nemișcat, uimit, apoi se sili să se miște. Se îndreptă către corpurile agenților Gestapo și-i căută în buzunare, luându-le toate actele, insignele și cărțile de identitate. Oricare dintre ele putea fi folositoare.

Apoi fugi către ușa din spate. Apucând mânerul, o deschise cu putere și ieși într-o alee plină de gunoaie.

Exista un singur loc unde se putea duce.

La Cave. Trebuia să ia legătura cu Corky și să-l avertizeze asupra a ceea ce se întâmplase, despre trădarea lui Ducroix, despre dezastru. Corcoran va fi furios că, nici vorbă, Metcalfe fusese compromis, dar trebuia să fie informat despre breșă. Poate avea el o explicație în legătură cu trădarea atât de neașteptată a falsificatorului – cu faptul că fusese făcut să trădeze, mai degrabă.

Metcalfe trebuia să dea de Corky imediat și singura cale de a o face era prin legăturile lui de la „*La Cave*”; era sistemul pe care îl crease Corcoran, modul său de a menține securitatea.

Începu să alerge, apoi, simțind o înțepătură în rana din coapsă, încetini. Nu era vorba doar de rană, care era ușoară. Derek Compton-Jones, operatorul radio din *La Cave*, era pregătit în medicină de urgență și îl putea trata așa cum se cuvine. Nu, era important să lase impresia unui om care nu se grăbește, un om important și nevinovat, cu treburi importante. Dacă cineva îl oprea dintr-un motiv sau altul, putea arăta hârtiile oricăruia dintre agenții Gestapo morți. E adevărat că nu semăna cu nici unul dintre ei, dar de asta avea să se ocupe când și dacă va avea nevoie.

Era deja după-amiaza târziu și pe străzile Parisului era agitație. Se simțea încă zdruncinat de arestarea de care de-abia scăpase, de carnaj. Nu mai luase viața nici unui om și acum omorâse trei oameni. Se simțea buimac, îngrozit de vărsarea de sânge, chiar dacă își dădea seama că dacă nu i-ar fi omorât pe cei trei ar fi zăcut el însuși mort acolo.

Până ajunsese la clădirea păraginită de cărămidă al cărei parter era ocupat de *La Cave*, iar nivelul de dedesubt de stația de bază, durerea din coapsă se mai domolise și șchiopăta mai puțin evident. Coborî treptele spre bar, sună de trei ori la soneria veche și așteptă ca vizorul să se deschidă într-o parte pentru ca Pasquale, barmanul, să-i verifice identitatea.

Așteptă un minut întreg, apoi sună din nou de trei ori. Pasquale, care în mod normal deschidea prompt ușa, era pesemne: ocupat, gândi el. Și totuși era încă după-amiază, trebuia să fie puțini clienți la ora aceea, băutorii notorii, cei cu adevărat pierduți.

Alt minut trecu și nici un răspuns.

Încercă din nou. Ciudat, se gândi. Era posibil ca barul să fie închis? Metcalfe știa că exista o altă cale, mai complicată, de a ajunge la stația de bază. Trebuia să intre în clădirea vecină, să ia liftul până la subsol și să deschidă un grilaj de oțel care dădea spre o intrare, prin spate, în clădirea care îl interesa. Dar intrarea aceea era rezervată pentru urgențe, fiind mai puțin sigură: locuitorii clădirii învecinate puteau vedea pe oricine ar intra și puteau deveni suspicioși.

Metcalfe încercă mânerul și fu șocat când acesta se răsuci și ușa se i deschise. Trebuia să fie încuiată.

Nu era lumină în interior, ceea ce era surprinzător. Și nimeni înăuntru. Și totuși ușa era descuiată – nu avea nici un sens! De îndată ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, iar umbrele și formele deveniră recognoscibile ca fiind scaunele lungi de lemn de la bar, Metcalfe văzu ceva care îl îngheță.

Câteva scaune fuseseră trântite la podea. Pe bar erau cioburi – pahare de vin sparte, pahare de cocteil răsturnate. Ceva se petrecuse acolo, ceva violent.

Intră în deschizătura barului și văzu sertarul mașinii antice de marcat a lui Pasquale atârând deschis, gol.

Un jaf?

Hoții, jafuri încă se petreceau în Paris, chiar și în statul polițienesc german. Dar haosul acesta indica ceva mai mult decât un simplu jaf. Era dovada unei lupte.

Și nu era nimeni acolo. Pasquale, patronii lui – dispăruți! Ce se putuse întâmplă? *Stația de bază!*

Metcalfe alergă de-a lungul barului, sărind peste scaune răsturnate și cioburi. Se năpusti pe scările ce duceau la subsol, bâjbâind prin întuneric.

Apucă minerul de mătură, îl trase în sensul acelor de ceasornic și pătrunse în ascunzătoare. Ușa de oțel vopsită în negru era exact în fața lui. Cu inima bătând să-i iasă din piept, apăsă soneria de două ori, apoi încă o dată.

Te rog, Doamne, se gândea. Să fie aici!

Așteptă în tăcere, înspăimântat. Știa ce se întâmplase. Cumva, naziștii – Gestapoul sau SD-ul – aflaseră locația ultrasecretă a bazei. Cineva vorbise. Pasquale, barmanul? Era posibil?

Sau era unul dintre agenții lui Corky, cel despre care spusese că fusese ridicat de Gestapo? Dar cum fusese descoperit *acel* agent, în primul rând? Undeva, în rețea, trebuia să fie o scurgere!

O, Doamne, nu! Ce va face acum? Dacă oamenii de la stația de bază fuseseră ridicați printr-o lovitură teribilă? Metcalfe ar rămâne singur pe teren, fără nici o posibilitate de a-l găsi pe Corky.

Nu, trebuia să existe o cale! Pentru cazuri de urgență i se dăduseră instrucțiuni de rezervă, codificate și imprimate în miniatură pe spatele etichetelor de la hainele lui. Întotdeauna exista o rezervă; Corky se asigurase de asta.

Sună din nou, aceeași combinație de două sunete lungi urmate de unul scurt. Nici aici nu răspundea nimeni.

Și ei dispăruseră, acum era sigur. Fuseseră arestați. Cuibul fusese compromis.

Dar dacă fuseseră arestați – n-ar fi instalat nemții o capcană pentru orice agent din afară care ar fi încercat să contacteze baza?

Până acum nu era nici o dovadă în privința unei asemenea capcane, dar trebuia să fie atent.

Scoase propria legătură de chei din buzunar. Brelocul era un disc de piele. Îl apăsă pe o parte și se deschise; înăuntru era o cheie mică de oțel care descuria trei încuietori diferite de ușă. Când o desfăcu pe a treia, ușa se deschise cu un clic și sistemul de închidere etanșă sâsâi îngrozitor.

Ezită, atent, pregătit pentru cazul în care cineva l-ar aștepta înăuntru.

Zări lucirea verzuie a seriei de transmițătoare. Mașinăria se afla încă acolo, ceea ce era un semn bun; dacă naziștii ar fi descoperit cumva locația și ar fi aruncat o privire, cu siguranță că ar fi luat și echipamentul valoros.

Dar unde erau oamenii? De ce nu avea nimeni grijă de mașinărie?

Apoi Metcalfe zări un chip la una dintre console. Îl recunoscuse, de la spate, pe Johnny Betts, telegrafistul american. Strigă:

— Johnny? N-ai auzit?

Apoi Metcalfe văzu că Johnny era încă cu căștile la urechi, ceea ce explica faptul că nu auzise soneria. Se apropie și îl bătu pe umăr.

Johnny se prăbuși într-o parte. Cu ochii ieșiți din orbite. Chipul lui era stacojiu, iar limba îi atârna grotesc.

Lui Metcalfe i se urcă sângele la cap. Lăsă să-i scape un țipăt îngrozit și se clătină.

— O, Doamne, nu! Gâtul lui Johnny Betts arăta de parcă ar fi fost ciopârțit, dar apoi Metcalfe își dădu seama că ceea ce, în aparență, era o tăietură adâncă nu era decât un semn pe beregata plină de vânătaii.

Betts fusese strangulat, găuit cu un fel de sfoară subțire sau cu sârmă.

Johnny Betts fusese asasinat!

Metcalfe se învârti, căutându-i cu privirea pe ceilalți – pe Cyril Langhorne, pe Derek Compton-Jones. Nu văzu pe nimeni. Se grăbi spre camera alăturată, deschise ușa, aruncă o privire, dar camera era goală. Unde erau ceilalți?

Se avântă spre antcamera care ducea spre ieșirea de urgență ce permitea accesul în clădirea vecină, iar acolo, lângă ușa metalică, întredeschisă, găsi trupul inert al lui Cyril Langhorne, ucis cu o singură gaură de glonț în frunte.

Se pătrunsese în stație prin ieșirea de urgență. Langhorne se îndreptase către ușa metalică și fusese împușcat rapid, probabil cu un pistol cu amortizor. Betts, cu căștile la urechi și prins în transmisie, nu auzise nimic.

Dintr-un anume motiv – pentru a păstra liniștea?

— Nu: fusese împușcat, ci strangulat. Cineva se strecurase în spatele lui – fuseseră mai mulți invadatori, fără îndoială – și petrecuse sfoara sau sârma în jurul gâtului său.

Doamne sfinte, cum de fusese posibil? Și unde era Derek? Singura persoană din echipă care nu era aici. Să fi fost plecat, era acasă, dormea? Posibil – Doamne, te implor, se poate ca programul lui Derek să-i fi salvat viața?

Un zgomot. Un scârțâit puternic de cauciucuri, apoi frâne. Din stradă. În mod normal, traficul nu era perceput din încăperea izolată fonic – dar ușa metalică întredeschisă lăsa să se audă zgomotul de pe stradă.

Doar naștii ar sosi făcând zarvă. Să fie vorba de o echipă de susținere? Sau o echipă de verificare?

Veniseră după el.

Metcalfe sări peste cadavrul lui Langhorne, se strecură prin ieșirea de incendiu deschisă și se avântă pe treptele de la pivnița apartamentului vecin. Continuând să alerge, aruncă o privire pe fereastra pivniței și zări trei sau patru mașini Citroen negre aliniate. Gestapoul, fără urmă de îndoială.

De data asta știi cum să scape.

Fugi pe acoperișul clădirii, traversă o mică bucată din terasa acestuia, apoi coborî în aleile strimte din spatele bulevardului.

I se tăiase respirația, dar în sânge îi pompa adrenalina și nu mai făcu nici un efort să gândească.

Continuă să alerge. Trebuia să ajungă la apartamentul lui Derek Compton-Jones, să-l prevină să nu se ducă la bază – dar și să afle dacă nu

cumva Derek a avut vreun amestec.

Să presupunem că Derek a scăpat pur și simplu, asta trebuia să fie.

Nu fusese aici; sau cel puțin trupul lui nu zăcea pe nicăieri. Compton-Jones lucra noaptea și dormea ziua; ceilalți avuseseră ghinionul de a fi în schimburi de zi. Poate – Doamne, te implor – Derek era totuși în viață.

Și Corky știa oare despre acest coșmar? Încetini pasul doar când se apropie de clădirea în care se afla apartamentul lui Derek.

În ciuda regulilor stricte de compartimentare impuse de Corky, Metcalfe știa unde locuiește Derek; baza de la Paris era mică și apoi – erau prieteni. Acum stătea în fața unei papetarii de vizavi, părând interesat de ceea ce era expus în vitrină, de fapt mișcând capul pentru a-și zări imaginea reflectată în geam. După câteva minute fu mulțumit să constate că nu avea loc nici o acțiune ciudată în fața clădirii: nu existau mașini staționate și nici trecători hoinărind.

Traversă repede strada, intră în clădire și urcă pe scări până la apartamentul lui Derek.

Se opri în fața ușii și ascultă un moment, apoi ciocăni.

Nici un răspuns.

Ciocăni din nou și spuse: „Derek?” Dacă Derek era înăuntru și i-ar fi teamă să deschidă ușa, i-ar recunoaște vocea.

Dar se scurseră câteva minute și nu primi nici un răspuns.

Se uită în ambele părți, nu zări pe nimeni. Scoase din portofel o sârmă lungă și subțire, îndoită la un capăt. Era un șperaclu rudimentar pe care fusese învățat să-l folosească. După ce introduse șperaclul, îl împinse și-l trase, rotindu-l concomitent spre dreapta. Nu dură mult și yala cedă. Aceste yale franceze vechi nu erau deloc complicate, constată el ușurat. Ușa se deschise și Metcalfe păși cu grijă înăuntru.

Îl vizitase pe Compton-Jones de câteva ori, băuseră împreună câteva sticle de whisky, în timp ce Derek asculta fascinat povestirile de pe teren ale lui Metcalfe și chiar pe cele din dormitor. Pentru tânărul decodificator, Metcalfe întruchipa tot ce era mai palpitant în războiul subteran; prin el, Derek îl trăise din plin.

Metcalfe aruncă o privire rapidă, apoi îl strigă pe Derek gândindu-se că s-ar fi putea să doarmă încă. Ciocăni la ușa închisă a dormitorului. Cum nu primi nici un răspuns, Metcalfe intră.

Din prima clipă îl izbi mirosul înțepător, metalic al sângelui. Inima îi zvâcni. Câteva clipe mai târziu văzu trupul neînsuflețit al lui Compton-

Jones și nu-și putu stăpâni un geamăt.

Zăcea întins pe podea, lângă dulap. Chipul era de un roșu-stacojiu, de culoarea unei vânătaii vechi, iar ochii-i erau holbați, ca scoși din orbite, asemeni lui Johnny Betts. Gura era puțin întredeschisă.

O linie subțire, adâncă și roșie, un cordon de țesut sângerând îi traversa grumazul. Și el fusese strangulat.

Metcalf se cutremură. Îl podidiră lacrimile. Se prăbuși pe podea, îi luă pulsul lui Derek, dar știa că nu mai avea. Derek fusese asasinat.

— Cine a făcut asta? întrebă Metcalf cu o voce joasă, pătrunzătoare și sălbatică. Cine naiba ți-a făcut una ca asta? La dracu' cu toți, cine a făcut asta?

Poate că era absurd să creadă că unii criminali erau mai violenți decât alții – la urma urmei, crima e crimă – dar strangularea asta părea prea brutală, prea personală.

Apoi Metcalf își dădu seama că strangularea prezenta anumite avantaje din punct de vedere tactic. Era un mod silențios de a ucide, fără îndoială cel mai silențios. Împiedica irigarea creierului, iar victima nu mai putea scoate nici un țipăt puternic. Și totuși, majoritatea nu foloseau ștreangul. Nu numai că asasinul era abil, dar era și nebun.

Iar strangularea părea a fi pecetea sa.

Metcalf reuși cumva să se ridice. Buimăcit, pe punctul de a leșina, se îndreptă spre ușa de la intrare chiar în momentul în care aceasta se deschise.

Un neamț pași înăuntru. Un bărbat între două vârste, în uniformă de Gestapo cu însemnul *Standartenfuhrer*.

Colonelul își scoase Walther-ul.

— Nu te mișca! latră el, țintind spre pieptul lui Metcalf. Metcalf se aplecă spre arma ascunsă la gleznă.

— Nu scoate nici o armă, spuse neamțul. Nu voi avea de ales și te voi împușca pe loc.

Metcalf se gândi s-o scoată, dar *Standartenfuhrer-yl* avea avantajul câtorva secunde. Încercarea ar fi fost pură sinucidere; colonelul Gestapo părea să vorbească foarte serios și hotărât să tragă. Nu avea de ales.

Îl privi pe neamț sfidător, încrucișând încet brațele.

— Mâinile în lături, spuse neamțul.

Metcalf se conformă, dar continuă să tacă și să-l privească sfidător.

Într-un târziu vorbi într-o germană impecabilă:

— Ai terminat, *Standartenfuhrer*? Nu ți-e suficient? Privirea lui era de gheață și totuși flegmatică, superioară. Germana lui Metcalfe, învățată în copilărie, era perfectă, iar dacă avea vreo urmă de accent, era accentul *Hochdeutsch* al profesorului său aristocrat de la internatul din Elveția. Nemții erau așa conștienți de diferențele de grad, Metcalfe o știa, încât agentul Gestapo fu incapabil să-și ascundă intimidarea, declanșată subtil, tacit.

— Pardon? făcu colonelul Gestapo, cu o bruscă și evidentă schimbare de ton. Aerul de dictator arogant dispăruse; acum părea pur și simplu preocupat.

— Dumnezeuule, exclamă Metcalfe. Cine a ordonat să fie ucis englezul? Tu?

— Domnule?

— E de-a dreptul intolerabil! Am dat ordine precise ca englezul să fie sechestrat și interog. Prost incompetent!

Arată-mi actele, idiotule! O să încep cercetările. S-a dus totul de râpă!

Bărbatul din Gestapo făcu fețe-fețe, trecând de la confuz la preocupare, apoi la o teamă abjectă. Își scoase portofelul și-i întinse actul de identitate de Gestapo.

— Zimmerman, citi Metcalfe numele ca și cum ar fi vrut să-l rețină. Tu, *Standartenfuhrer* Zimmerman, vei fi tras la răspundere pentru treaba asta de mântuială! Ai ordonat moartea agentului englez?

— Nu, domnule, nu-i adevărat, replică bărbatul din Gestapo, rușinat de muștrului lui Metcalfe. Mi s-a spus că americanul a apărut aici și m-am înșelat, crezând că sunteți dumneavoastră. Este o presupunere plauzibilă.

— Ce rușine! Și de ce ți-a luat atât de mult timp să ajungi aici? Sunt aici de un sfert de oră. E pur și simplu intolerabil.

Metcalfe băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un pachet de țigări luat de la unul dintre agenții Gestapo de la librărie. Era un pachet de Astras, o firmă mediocră germană. Scoase o țigară, intenționat nu-l servi pe colonel și o aprinse folosind chibrituri *Sturmstreichndzer*, rezistente la vânt. Semnele erau subtile, tacite: Metcalfe era un ofițer german.

Scoțând fumul înțepător pe nări, Metcalfe spuse:

— Hai, scoate imediat de-aici corpul ăsta. Se aplecă să-și controleze pistolul, apoi, clătinând din cap cu dezgust, se îndreptă spre ușă.

— Mă scuzați, spuse deodată neamțul. Vocea i se schimbase, ceea ce îl îngrijoră pe Metcalfe.

Se întoarse solemn și văzu privirea perplexă de pe chipul bărbatului de la Gestapo. Germanul indica cu arma spre piciorul drept al lui Metcalfe.

Metcalfe coborî privirea. Pantaloniul îi era plin de sânge. Era rana care, deși lipsită de importanță, sângerase abundent.

Confuzia de moment a lui Metcalfe trezise suspiciunea colonelului. *Ceva nu e în regulă*, părea să cugete bărbatul de la Gestapo, luând o mină îngrijorată.

— Domnule, am dreptul să vă cer și eu actele, spuse el. Vreau să mă asigur că sunteți într-adevăr...

Metcalfe nu mai așteptă. Scoase arma și trase. Glonțul penetra pieptul bărbatului care se prăbuși pe podea. Metcalfe mai trase o dată, țintind special în același loc și se asigură că nazistul era mort. Da, bărbatul era mort, dar totul se schimbase acum.

Gestapoul era pe urmele lui, fie că-i știa sau nu numele adevărat. Însemna că nu-și putea permite acum riscul să apară în gară. Nu se putea urca în trenul de Paris, nu putea urma ruta lui Corky, acum periculoasă. Trebuia să-și modifice planurile, iar Corky trebuia anunțat.

Metcalfe știa că de acum înainte era un stigmatizat. Nu se mai putea plimba liber pe stradă.

Se apropie încet de neamțul mort, îi luă pulsul. Nu avea. Văzu cele două găuri mici făcute de gloanțe. Deși pătrunseseră prin tunică, găurile erau chiar mici și puteau fi ascunse.

Mișcându-se ușor, îl dezbracă pe colonel de uniformă, își scoase hainele pe care le ascunse într-un birou chinezesc din apropiere, transferă portofelul, actele, cheile și pașaportul în uniformă de Gestapo pe care o îmbracă.

Nu-i venea rău, deși se simțea stingher, foarte țeapăn, iritant. Potrivi cravata neagră în așa fel încât să acopere găurile de glonț, fixând-o cu un bold specific partidului nazist pe care agentul îl folosisese drept ac de cravată.

Luă actele colonelului, arma, tot ce-i căzu în mână. În dulăpiorul cu medicamente al lui Derek găsi tifon, bandă adezivă, dezinfectant. Apoi, după ce își bandajă rapid rana, ieși repede din apartamentul lui Derek, pornind în căutarea singurului om ce-l putea scoate urgent din Paris.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Chip Nolan. Sunt toți *morți*?

— Toți, cu excepția celui pe care-l știi sub numele de James, replică Corky, cu privirea unui om doborât.

De-abia intrase în modestul apartament din arondismentul opt pe care Biroul îl considera una dintre cele mai sigure locații din Paris.

— Doamne, izbucni Nolan. Cine a fost? Care-au fost nenorociții care-au făcut asta?

Corcoran se apropie de fereastră, privind în gol.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău. Unul a fost împușcat, iar doi dintre ei au fost strangulați.

— *Strangulați?*

— Exact ca în cazul bibliotecarului belgian, săptămâna trecută – un alt membru al organizației mele. Presupun că răspunzător este *Sicherheitsdienst* și un anume asasin. Da trebuie verificat – o muncă de cercetare completă, așa cum știe prea bine să facă Biroul.

Nolan încuviință.

— E riscant, dar pentru tine o fac. Nenorociții! Corcoran întoarse privirea, scuturând capul încet.

— Eforturile noastre au fost date mult înapoi.

— Înapoi? O, Doamne, Corky, nu-mi dau seama cum reușești! Iei toată lumea ca pe un mare joc de șah. Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de oameni! Aveau mame și tați, poate și frați și surori. Purtau un nume. Oare pierderea de vieți omenești nu reprezintă nimic pentru tine?

— Deloc, îl repezi Corcoran. Sunt pierderi de vieți omenești pe tot întinsul Europei și al Statelor Unite. N-am timp să devin sentimental în legătură cu destinul câtorva anonim care cunoșteau destul de bine riscurile din clipa în care s-au angajat. Ceea ce mă preocupă este păstrarea libertății pe acesta planetă. Individul trebuie să se supună întotdeauna binelui suprem.

— Ai vorbit exact ca Stalin, spuse Nolan. Așa vorbesc dictatorii. Băiete, chiar poți fi un nenorocit fără suflet.

— Numai când datoria mi-o cere.

— Și când se întâmplă asta?

— Mereu, prietene. Mereu.

Diplomatul spaniol era furios.

Jose Felix Antonio Maria di Liguori y Ortiz, ministrul Afacerilor Externe în junta militară a generalisimului spaniol Francisco Franco, venise la Paris pentru o serie de întâlniri secrete cu amiralul Jean Francois Darlan, conducător al forțelor armate ale Franței la Vichy. Avionul privat era programat să plece de pe aeroportul Orly într-un sfert de oră, totuși limuzina lui era blocată pe Autoroute du Sud, la jumătatea distanței dintre Porte d'Orleans și aeroportul Orly.

Și nu numai că era blocată pe autostradă, dar și într-un tunel! Strălucitoarea limuzină Citroen 11 N neagră stătea pur și simplu acolo, cu capota ridicată, în timp ce șoferul stătea aplecat deasupra motorului, încerca să-l readucă la viață. Spaniolul se uită la ceas și își mângâie nervos mustața lucioasă, îndoită extravagant.

— *Madre de Dios!* exclamă ministrul. *Caray!* Ce dracu' se-ntâmplă?

— Scuzele mele, Excelența voastră, strigă șoferul. Pare să fie transmisia. Fac tot ce pot!

— Avionul meu e programat să plece în cincisprezece minute, ricana spaniolul. Grăbește-te!

— Da, domnule, desigur, zise șoferul. Cu o voce mai joasă mârâi în franceză: Blestematul de avion n-o să plece fără el, pentru numele lui Hristos! Mai erau încă trei persoane în delegația spaniolului și toate trei erau înghesuie în mașina din urma lor. Așa că toată lumea avea să întârzie. Mare lucru.

Șoferul, al cărui nume era Henri Corbier, îl înjură pe impetuosul fascist spaniol cu mustața lui ridicolă. Încă de când sosise la Paris, cu două zile în urmă, Ortiz dădea ordine tuturor celor din preajmă. Era cu adevărat nesuferit.

Azi, șoferul fusese nevoit să stea opt ore în frig în fața unei blestemate de clădiri guvernamentale unde Ortiz se întâlnea cu niște ticăloși din guvernul de la Vichy și un grup de generali naziști. Spaniolul nu i-a îngăduit nici măcar să se ducă la o cafenea. Nu, a trebuit să stea acolo în frig și să aștepte. Și cum avea puțină benzină, nici n-a putut să lase motorul pornit!

Așa că atunci când un prieten de-al său, care-i împărtășea disprețul pentru *Boches* și felul în care distruseseră Parisul, îi ceruse să-i facă o mică favoare, nu doar a acceptat, ci a fost de-a dreptul nerăbdător. Nimic ilegal, fusese asigurat Henri. Doar să blocheze limuzina în drum spre aeroport. Să-l facă pe blestematul de fascist spaniol să întârzie plecarea programată. Astfel, prietenii de la Orly vor avea timp să facă ce trebuie la Junkers-ul Ju-52 al fascistului. Nu-ți bate capul să înțelegi ce înseamnă asta. Ignoranța e cea mai bună protecție pentru tine. Nimeni nu va putea dovedi vreodată că mașina nu a avut probleme cu motorul.

Henri ar fi făcut totul pe gratis, dar când i se oferise o șuncă grasă și frumoasă de Crăciun pentru îndeplinirea acestei datorii patriotice, fu încântat. Nimic nu se compară cu o plată sub forma celui mai prețios bun posibil – carne macră – pentru a face ceva ce oricum trebuia să faci.

— De ce durează atâta? urlă ministrul.

Henri se juca cu motorul, prefăcându-se că reglează un cilindru.

— Pornim curând! îi strigă el. Cred că mi-am dat seama ce are. Printre dinți, adăugă: *Putain de merde!*

Vechiul Renault Juvaquatre se târa spre cabina santinelei ce bloca drumul de acces spre Orly. Doi polițiști militari germani își făcură brusc apariția.

Metcalfe, încă îmbrăcat în uniformă de Gestapo furată, scoase capul pe geam.

— Heil Hitler! strigă, arborând o mască de autoritate seacă și flutură legitimația de Gestapo.

Polițiștii militari salutară, răspunseră „Heil Hitler!” și lăsară vehiculul să treacă.

Era așa cum se așteptase Metcalfe. Legitimația nu fusese verificată, nu i se puseseră întrebări. Nici un polițist militar nu și-ar risca slujba sau gâtul hărțuind un ofițer Gestapo cu grad mare care era evident acolo cu treabă.

— Bine lucrat, zise celălalt pasager din mașină, de fapt proprietarul ei.

Roger „Scoop” Martin era un bărbat înalt, musculos, cu păr roșcat ondulat care îi cădea prematur – avea douăzeci și opt de ani, era abia puțin mai în vârstă decât Metcalfe – și un ten pământiu, cu obrajii pătați de semne de acnee. Martin era un as al aerului din RAF, de curând repartizat la BOS, Brigada de Operațiuni Speciale a Marii Britanii, agenția de spionaj și diversiune înființată de Winston Churchill doar cu câteva luni în urmă. Locuia în Paris; drept acoperire lucra ca medic-șef la Foyer du Soldat – o

instituție pentru ajutorarea soldaților demobilizați – ajutând prizonierii de război cu hrană și medicamente, vizitând răniții în spitale. În această poziție, era unul dintre puținii parizieni cărora li se permitea să folosească o mașină personală.

— Asta a fost partea ușoară, zise Metcalfe. Își plimbă ochii prin parcare asfaltată. Încă de când cuceriseră Franța, naziștii transformaseră Orly dintr-un aeroport comercial într-o bază militară. Singurele zboruri care aterizau și decolau de pe Orly erau acum militare sau transportau ocazional demnitari din guvern. Soldați din Wehrmacht patrulau zona, purtând mitraliere ușoare MG-34, pistoale Schmeisser de 9 mm sau pistoale semiautomate MP-38. Câmpul era plin de vehicule pentru transportul trupelor, camioane Skoda și Steyr și camioane de trei tone Opel Blitz.

— Iat-o, zise Roger, arătând spre o poartă din gardul de sârmă care proteja pistele și hangarele.

Metcalfe încuviință, trăgând în același timp de volan.

— Foarte frumos din partea ta că faci asta pentru mine, Scoop; zise.

— De parc-am avut vreo alegere, mârâi Martin. Corcoran i-a suflat o vorbă lui Sir Frank și următorul lucru pe care îl știu e că trebuie să zbor până în blestemata Silezie.

— O, ai fi făcut-o oricum pentru mine, zise Metcalfe cu un zâmbet viclean. Roger își folosisese legăturile din BOS pentru a-i transmite lui Alfred Corcoran mesajul urgent al lui Metcalfe despre carnajul de coșmar de la „*La Cave*”, ca și pentru a-l informa despre o schimbare a planurilor sale. Corky trebuia să facă aranjamentele la Moscova pentru încă un vizitator.

— Hmm! Prietenia are o limită, răspunse pilotul morocănos.

Metcalfe cunoștea bine simțul umorului sec al prietenului său. Roger Martin făcea adesea pe victima, se plângea de soarta lui, dar totul era doar o mască. În realitate, Roger era un prieten cât se poate de loial și îi plăcea ceea ce făcea. Juca pocher la fel, plângându-se de mâna lui mizerabilă până etala o chintă royală.

Se născuse în provincia Cognac, dintr-o mamă franțuzoaică și un tată irlandez. Strămoșii lui Roger fuseseră fabricanți de coniac în Franța încă din secolul XVIII. Avea dublă cetățenie, vorbea franceza ca un nativ, dar se considera britanic. Încă de când văzuse prima dată un biplan brăzdând cerul peste Nord-Pas-de-Calais, visase să zboare. Neinteresat de afacerea familiei, devenise pilot în Air Force, apoi se înrolase și luptase alături de aviația franceză în Siria unde, după ce naziștii invadaseră Franța, se

alăturase cadrelor de rezervă voluntare ale Royal Air Force – Forța Aeriană Regală – și, după un stadiu de pregătire, devenise pilot de operațiuni speciale în „Escadronul Lunii” al RAF. Detașat în Tangmere, pe coasta sudică a Angliei, pilota o „Lizzie”, un monomotor micuț Westland Lysander, în timpul evacuării de la Dunkerque, parașutând provizii pentru trupele asediate care apărau Calais. S-au pierdut multe avioane Lysander, dar nu al lui Scoop. Petrecuse mii de ore zburând în misiuni clandestine nocturne în Europa, parașutând și recuperând agenți britanici. Nimeni nu-l întrecea pe Roger Martin la decolarea și aterizarea pe terenurile accidentate și noroioase ale unor ferme franțuzești, iluminate doar de lanterne. Scoop era modest în privința calităților sale. „Orice prost poate parașuta oameni în Franța”, îi spusese odată lui Metcalfe. „Deși a-i pescui de acolo poate fi cam complicat.” Roger ajunsese cunoscut pentru că era în stare să facă imposibilul, pentru că executa ridicări de pe cele mai accidentate terenuri. Comandantul lui de escadrilă îl poreclise Scoop și porecla îi rămăsese.

— Nu știu cum mama dracului vrei s-o scoți pe-asta la capăt, oftă Scoop în timp ce coborau din Renault. Pe mașină erau pictate emblema Foyer du Soldat și cea a Crucii Roșii.

— Nu trebuie decât să-ți ții gura, zise Metcalfe. Poți face asta, bătrâne. Scoop mârâi.

— Tu ești pilotul meu. De restul mă ocup eu.

Se apropiară de punctul de control. Un polițist militar care stătea la vedere lângă poartă, salută când îl văzu pe Metcalfe care îi arată fugăr insigna și le deschise poarta.

— La ce hangar mergem? întrebă Metcalfe printre dinți.

— Să fiu al dracului dacă știu, răspunse Scoop. Știu numărul de pe coada avionului, ora plecării și cam asta e tot. Tăcu când se apropiau de alt punct de control. De data asta Metcalfe salută doar scurt, iar polițiștii militari făcură la fel.

Traversară un câmp înierbat de lângă pistă și Scoop continuă:

— Ar fi bine să ne oprim la primul hangar la care ajungem și să întrebăm. Vor afla că sunt un pilot îndrumat greșit care se întoarce din misiune.

Coborî vocea când trecură pe lângă un grup de ofițeri germani care fumau și râdeau cu poftă. Admirau câteva vederi franțuzești obscene, răsfirate în mâna unui *Gruppenfuhrer* SS cu fața rotundă. Metcalfe îngheță când îl văzu pe SS-ist. Era una din multele lui cunoștințe naziste, rotofeiul general Johannes Koller.

Metcalfe întoarse repede capul, prefăcându-se că discuta preocupat în șoaptă cu Scoop. Își dădu seama că era doar o problemă de timp până să întâlnească pe cineva cunoscut – dar nu acum, nu aici!

Scoop observă neliniștea lui Metcalfe. Păru intrigat, dar nu zise nimic.

Era posibil ca ofițerul SS, ocupat să-și arate vederile, să nu-l fi observat. Chiar dacă aruncase o privire către Metcalfe, uniforma de Gestapo îl va fi dezorientat cu siguranță; dubiile îl vor face să-și țină gura.

În sfârșit, ajunseră la ultimul punct de control, care era mai complicat: o gheretă deschisă la marginea pistei de aterizare, cu doi polițiști militari. O dată trecuți de ea, Metcalfe și Scoop trebuia doar să localizeze hangarul potrivit. Pe Metcalfe îl cuprinse tensiunea. Dacă polițiștii ar cere să examineze legitimația furată sau actele, totul s-ar termina. Fotografiile celor doi agenți Gestapo morți nu-i semănau nicicum.

Însă polițistul militar, care părea șeful, salută doar și le făcu semn să treacă. Metcalfe oftă zgomotos exact în momentul în care observă o mișcare cu coada ochiului. Era Koller, grăbindu-se spre el, cu ceilalți ofițeri, în urma lui.

Metcalfe grăbi și el pasul.

— Pleacă, îi șopti lui Scoop.

— Ce?

— Du-te înainte. Tu ești un pilot care a întârziat la zborul care i-a fost repartizat. Eu nu pot fugi – ar părea suspect.

— Ești nebun!

— Fă cum îți spun. Te ajung din urmă.

Scoop ridică din umeri, clătină perplex din cap și porni, parte mergând, parte alergând, cu mișcarea grăbită a unui om în întârziere. Metcalfe, între timp, păstră ritmul regulat, hotărât.

— Mă scuzați! Mă scuzați!

Metcalfe se întoarse și îl văzu pe polițistul militar care tocmai îi făcuse semn să treacă. Lângă el stătea Koller, arătând spre Metcalfe.

Metcalfe dădu din umeri și nu se clinti. Înclină din cap și se prefăcu că scoate ceva din buzunar. *Trebuie să-mi ascund cât mai bine fața.* Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Scoop intrând într-un hangar și se gândi dacă nu cumva ar trebui să o ia la fugă. Dar nu avea nici un rost: el și Scoop ar fi fost lesne prinși. În orice caz, ar fi fost prea târziu. Koller și polițiștii militari se îndreptau spre el.

— Îl *cunosc* pe acest om! zise ofițerul. E un impostor!

— Domnule, zise polițistul militar. Veniți aici, vă rog. Pot să văd actele dumneavoastră?

— Ce glumă e asta? răspunse Metcalfe tare și răstit. Lăsați-mă în pace. Am treburi importante.

Cei doi veniră lângă el.

— Da! E Eigen! Daniel Eigen! Știam eu!

— *Actele* dumneavoastră, domnule, repetă polițistul militar.

— Ce dracu' faci, Eigen? zise Koller, holbându-se la el. Acțiunile tale criminale sunt...

— Taci, prostule, răcni Metcalfe. Se întinse în față, băgând mâna în uniformă lui Koller și scoțând vederile obscene. Le aruncă în aer. Apoi pufni tare, apropiindu-și fața de a neamțului: Uite cu ce-și trece vremea degeneratul ăsta! Latră în germană, adresându-se polițistului. Și miroase-l — e beat!

Chipul lui Koller deveni pământiu:

— Cum îndrăznești...

— Indiferent dacă asta e un fel de *farsă* colegială sau un simplu sabotaj, gândește-te de unde pornește! Un degenerat bețiv care încearcă să întârzie treburile Reichului! Arată spre Koller. Tu, oricine-ai fi și oricare ți-ar fi intențiile subversive, nu trebuie să te amesteci în probleme de securitate extrem de urgente! Cum spune Fuhrerul nostru, viitorul aparține celor vigilenți. Clătină din cap dezgustat. Dumnezeule! Ești o rușine pentru noi toți!

Cu asta, Metcalfe se întoarse pe călcâie și plecă în directul hangarului în care tocmai îl văzuse intrând pe Scoop. Dar rămase atent la țipete, zgomote de pași în alergare, orice semn că înșelătoria lui ar fi dat greș. Îl auzea pe Johannes Koller certându-se încă cu paznicul, ridicând tot mai mult vocea furios. Contraatacul lui Metcalfe funcționase, dar probabil nu făcuse mai mult decât să câștige un minut, două.

Era mai mult decât nimic. Distanța dintre succes și rată putea fi de doar câteva secunde.

Metcalfe fugi cât îl țineau picioarele. Hangarul din fața lui era o structură mare, ovală, din beton armat prefabricat. Pe vremuri fusese un hangar pentru dirijabile. În momentul acela adăpostea Junkers-urile Ju 52/3m cu care ministrul spaniol de Externe trebuia să plece imediat.

Dar *El Ministro* era reținut fără scăpare, își dădu seama Metcalfe văzând că pilotul său, un bărbat brunet, în geacă de piele, stătea trântit lângă zidul

de beton al hangarului. Ce-i făcuse Scoop bărbatului? Îl ucisese? Scoop era pilot, nu agent operativ, dar, dacă era nevoie să curme o viață, o făcea.

Când se apropie, Metcalfe auzi cele trei motoare puternice ale avionului mugind, gata de pornire. Aparatul urât, alungit, se urni înainte. Scoop era în carlingă, vizibil prin geamurile de plexiglas, făcându-i semne disperate să urce. Și țipa, deși vacarmul motorului îl acoperea complet.

Avionul avea vreo douăzeci de metri lungime și cam șase înălțime. Pe fuzelajul lui ruginit din aliaj ușor erau inscripționate cuvintele IBERIA – LINEAS AEREAS ESPANOLAS. Era un aparat de fabricație germană în serviciul liniilor aeriene spaniole, probabil rămas din timpul Războiului Civil spaniol.

Nebunie! Scoop se aștepta ca el să se cațare într-un avion în mișcare. Nu avea de ales. Metcalfe văzu câteva santinele fugind către el, agitându-și armele. Ferindu-se de uriașele pale ale elicelor, alergă pe sub aripa joasă și se agăță de trapa cabinei care fusese lăsată deschisă. Nu era scară, dar nici nu era necesară. Se trase în sus și se strecură în cabină în timp ce avionul accelera pe pista de decolare. Închise trapa în urma lui și o bloca.

Auza exploziile gloanțelor care se înfingeau în fuzelajul de duraluminu. Avionul era blindat pentru a rezista armelor de foc obișnuite, dar nu uneia mai puternice. Turația motoarelor creștea. Prin mica fereastră de plexiglas văzu pista alergând pe lângă ei. Interiorul cabinei, echipat cu vreo douăsprezece scaune, era, după standardele celor mai multe Junkere, aproape luxos. Metcalfe fugi înainte, dar o zguduitură bruscă îl trânti pe podeaua cabinei. Târându-se mai departe, ajunse în sfârșit în carlingă.

— Capul jos! țipă Scoop în clipa în care Metcalfe se strecura pe scaunul copilotului. O altă rafală de gloanțe trecu pe lângă nacela din vârf. Din fericire, carlinga era sus, înclinată înainte, în afara bății gloanțelor. Prin plexiglas, văzu de unde venea tirul: trei polițiști militari trăgeau cu mitralierele de la treizeci de metri de ei.

Apoi brusc, Metcalfe își dădu seama că se îndreptau direct spre santinele. Scoop părea că o face intenționat! Când avionul se avântă înainte, băbații se răspândiră, aruncându-se la pământ de ambele părți, nevrând să-și riște viața într-o încercare nebunească de a opri cele șapte tone și jumătate ale avionului aflat în zbor.

Metcalfe se aplecă și îl auzi pe Scoop vorbind în radio, dar nu desluși ce spune. Huruitul motorului devenea ascuțit, o dată cu accelerația, manșa fiind trasă la maximum. Scoop trase de manete pentru a regla flapsurile și a

obține un unghi ascendent. Se mai auzi un răpăit de gloanțe în fuzelaj, apoi avionul se ridică.

Zgomotul motorului se mai domolise puțin.

— Doamne, Metcalfe, zise Scoop. În ce *dracu'* m-ai băgat?

— Ai reușit, Scoop!

— Cu greu.

— Dar ai făcut-o. Apropo, avem spațiu liber să decolăm?

Scoop ridică din umeri.

— Coridorul nostru de zbor e liber, dar a trebuit să plec mai repede. N-ar trebui să avem probleme o vreme.

— O *vreme*?

— Nu cred că cei de la controlul de trafic Luftwaffe va ordona să fim doborâți. Prea multă incertitudine. Un avion spaniol cu permisiune de decolare – rapoartele se vor bate cap în cap.

— Nu *crezi*?

— Că-ți place sau nu, Metcalfe, suntem în plin război. Din fericire, avem marcaje civile, așa că amicii mei din RAF n-o să ne doboare. Din cauza naziștilor îmi fac griji. Zburăm cu un avion furat prin spațiul aerian controlat de naziști. Știi ce ar putea înșenina asta.

Metcalfe nu luă în seamă avertismentul; în fond, ce-ar «putut face în momentul acela? Doar să spere că totul va fi] bine și să conteze pe priceperea extraordinară a lui Scoop.

— Ai mai zburat pe așa ceva înainte?

— Da, sigur. *Mătușa Ju*. Sicriul din tablă ondulată. Nu, de fapt nu, dar am fost cât pe-acî.

— Iisuse, gemu Metcalfe. Cât de departe ne poate duce chestia asta?

Scoop tăcu o clipă. Încă urcau.

— În jur de o mie patru sute de kilometri, cu motoarele auxiliare.

— Exact cât să ajungem în Silezia.

— Cu greu.

— Chiar și așa, presupunând că ajungem în siguranță și putem realimenta, va fi o chestie de noroc.

— Ce vrei să spui?

— Mai sunt vreo o mie cinci sute de kilometri. O să fie la limită.

— O mie cinci sute de kilometri până *unde*? Credeam că Silezia e destinația finală.

— Nu, spuse Metcalfe. Am întâlnire. Cu o veche prietenă.

— Ai luat-o razna, Metcalfe?

— Nu. Mergem la Moscova.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe închise telefonul, zguduit.

Era trecut de miezul nopții, ora Moscovei. Se afla într-o casă securizată la al doilea nivel al Casei Spaso, clădirea luxoasă de culoarea muștarului aflată la o milă vest de Kremlin care îi servea drept reședință ambasadorului american la Moscova. Metcalfe locuise aici patru ani în anii '60, o cunoștea bine. Ambasadorul din momentul acela, un prieten al lui Metcalfe, fusese încântat să-i permită ilustrului Stephen Metcalfe să folosească linia de telefon asigurată.

Consilierul pe probleme de securitate națională al președintelui tocmai îi furnizase ultimele informații cu privire la criza din ce în ce mai accentuată de la Moscova și nu sunau bine.

Președintele sovietic Mihail Gorbaciov, care fusese în vacanță cu familia la vila prezidențială de pe litoralul Crimeii, era ținut ostatic.

Conspiratorii – printre care și șeful KGB-ului, ministrul Apărării, șeful Biroului Politic, primul-ministru și chiar șeful de personal al lui Gorbaciov – declaraseră stare de urgență. Anunțaseră că Gorbaciov se îmbolnăvise și nu putea guverna. Comandaseră două sute cincizeci de mii de perechi de cătușe de la o fabrică din Pskov și tipăriseră trei sute de mii de formulare de arestare. Eliberaseră două etaje ale închisorii Lefortovo din Moscova pentru a-și închide dușmanii.

Limuzina ZIL îl aștepta în fața Casei Spaso. Metcalfe se urcă alături de vechiul său prieten, generalul cu trei stele. Văzu că rusul, care folosisese numele de cod *Kurwenal*, era în civil. Bărbatul făcu un semn cu capul șoferului și mașina se avântă imediat pe străzile pline de tancuri.

Generalul vorbi fără introducere, cu o voce evident tensionată:

— Gorbaciov nu are cum să comunice cu lumea de afară. I-au fost tăiate toate liniile telefonice, chiar și aceea pe care o folosea ca șef al forțelor armate.

— E și mai rău, zise Metcalfe. Am aflat că acum conspiratorii dețin controlul nuclear.

Generalul închise ochii. Servieta care conținea codurile secrete ar fi permis juntei să lanseze întregul arsenal nuclear al Rusiei, dacă și când

doreau să o facă. Ideea unei asemenea forțe în mâinile unor nebuni era înspăimântătoare.

— Gorbaciov trăiește?

— Se pare că da, răspunse Metcalfe.

— Puciștii vor schimbarea, zise generalul. Ei bine, o vor obține. Doar că nu pe aceea pe care și-o imaginează. Dacă...

Metcalfe așteptă.

— Dacă ce?

— Dacă *Dirijorul* va interveni. Doar el mai poate opri nebunia asta.

— Îl vor asculta?

— Mai mult de-atât. Ca șef al întregului arsenal militar-industrial al țării mele, *Dirijorul*, cum i se spune, are o putere enormă.

Metcalfe se lasă pe spate în scaun.

— E ciudat, știi, zise. Se pare că noi doi vorbim doar în timpul crizelor majore. Când lumea se află la limita războiului nuclear. Zidul Berlinului, Criza Rachetelor din Cuba...

— N-am avut dreptate că Hrușciiov nu-și va folosi niciodată armele nucleare?

— N-ai periclitat niciodată interesele țării tale și nici eu nu le-am pus în pericol pe ale țării mele.

— Presupun că amândoi am acționat ca niște... niște...

— Ca niște spărgători de circuit, asta am crezut întotdeauna. Am fost aici să ne asigurăm că șandramaua nu arde din temelii. Dar suntem bătrâni, amândoi. Suntem respectați din cauza reputației, a vârstei, a presupusei noastre „înțelepciuni” – deși cred că înțelepciunea provine dintr-o grămadă de greșeli.

— Din care înveți, adăugă generalul.

— Poate. Știi, sunt depășit. Nu mai sunt important pentru Washington. Dacă n-ar fi banii mei, mă îndoiesc că aş mai fi vreodată invitat la Casa Albă.

— *Dirijorul* nu te va considera depășit sau lipsit de mi portanță.

— Aparțin trecutului.

— În Rusia, trecutul nu rămâne niciodată trecut, iar istoria nu e niciodată doar istorie.

Dar înainte ca Metcalfe să poată răspunde, limuzina se opri scrâșnind. În fața lor, circulația era blocată. Semafoare, indicatoare stradale, un șir de soldați.

— Grupul Alfa, zise generalul.

— Ordonă-le să stea liniștiți, zise Metcalfe. Ești superiorul lor.

— Nu fac parte din armată, zise generalul. Sunt de la KGB. Comandoul de elită folosit în Afganistan, Lituania. Adăugă cu regret: Și acum aici, în Moscova.

Oamenii înconjură limuzina, cu pistoalele automate îndreptate spre ea.

— Coborâți din mașină, ordonă conducătorul plutonului. Tu – șoferul. Voi, cei doi bătrâni din spate. Acum!

— Dumnezeu mare, oftă generalul. Oamenii ăștia au ordin să ucidă.

11. Moscova, noiembrie 1940.

Moscova se schimbase spectaculos de când Metcalfe fusese ultima dată acolo, și totuși, în linii mari, era același loc. Era un oraș al sărăciei lucii și al grandorii, al disperării și al mândriei. Oriunde se ducea, de la hotelul Metropol la Kuznețki Most, se simțea duhoarea *mahorcăi*, tutunul rusesc ieftin, un miros pe care-l asociase întotdeauna cu Rusia. Mai era mirosul înecăcios, rânced de piele de oaie umedă, un alt miros al Moscovei pe care îl recunoștea.

Multe erau la fel și totuși atât de multe se schimbaseră. Vechile clădiri cu două niveluri fuseseră demolate și înlocuite cu blocuri turn grandioase care se potriveau cu gusturile lui Stalin, în stilul arhitectural tort-de-nuntă pe care îl numeau gotic stalinist. Peste tot se construia și excava în forță. Moscova se transforma în centrul unui imperiu totalitarist.

Nu mai existau trăsurile cu cai. Străzile pietruite fuseseră lărgite, marcate și asfaltate o dată cu intrarea Moscovei în era automobilului. Nu că ar fi fost prea multe mașini pe străzi – erau câteva Renault-uri hodorogite și vechi, dar mai multe erau Emka, porecla rusească pentru GAZ M-1, copia lor după Ford 1933. Tramvaiele anoste, vopsite în cafeniu încă scârțâiau pe șine, iar moscoviții încă se agățau de ele, atârând de ușile deschise, dar nu mai erau la fel de aglomerate ca la ultima vizită a lui Metcalfe. Erau și alte modalități de a călători prin Moscova, inclusiv noul metrou ce fusese construit în ultimii ani.

Aerul era mai înecăcios ca niciodată: fumul provenea de la fabrici, trenuri, automobile. Vechea, povârnită stradă Tverskaia, marea arteră comercială, fusese redenumită strada Gorki, în cinstea scriitorului care condusese revoluția. Cele mai multe prăvălii fuseseră înlocuite de enorme magazine guvernamentale – magazine goale, cu rafturile pustii în ciuda decorului elegant din vitrine. Mâncare se găsea greu, dar propagandă era din belșug. Oriunde se ducea, Metcalfe vedea portretele uriașe ale lui Stalin sau ale lui Stalin împreună cu Lenin. Clădirile erau decorate cu imense banere roșii care proclamau: „Vom depăși cotele planului cincinal!” și „Comunism = puterea sovietelor + electrificarea întregii țări!”

Totuși, dedesubtul podoabelor comuniste, eterna, vechea Moscovă era neschimbată – cupolele aurite ale bisericilor ortodoxe ruse lucind în soare,

culorile amețitoare ale Catedralei Sf. Vasile din Piața Roșie, muncitorii în pufoaicele lor jerpelite, țărani în haine largi și cu căciuli de blană pe cap, grăbindu-se pe străzi, cărând genți împletite sau târând după ei geamantane de lemn făcute în casă.

Pe fețele lor, totuși, era ceva nou, o frică ce-i chinuia și mai cumplit încă, mai profundă decât cea pe care o văzuse Metcalfe cu ani în urmă. O paranoia, o teroare consistentă și învăluitoare părea să-i fi acoperit pe ruși ca un strat de ceață groasă. Aceasta era cea mai îngrozitoare transformare dintre toate. Marea Teroare, epurările din Moscova, se întipăriseră pe fiecare față, de la cel mai umil țăran până la cel mai înalt comisar.

Metcalfe o remarcase la întâlnirea pe care o avusese în ziua aceea la Comisariatul Poporului pentru Afaceri Externe – o întâlnire ce i se păruse interminabilă, dar care era necesară pentru circuli la urma urmei, pretextul lui de a se afla în Moscova. Pe unii membri ai delegației ar fi trebuit să-i recunoască, dar se schimbaseră dincolo de punctul în care ar fi putut fi recunoscuți. Veselul, zâmbitorul Litvikov devenise o figură încruntată, hărțuită. Adjuncții lui, care în vremurile trecute ar fi fost expansivi și extrem de amabili în prezența acestui mare capitalist american, erau acum pasivi și distanți. Metcalfe gândea că îl privește cu invidie și frică. Era de viță nobilă, da, dar era infestat, contagios: dacă se apropiau prea tare de el, ar fi apărut pătași în ochii superiorilor. În orice moment puteau fi acuzați de spionaj, de colaborare cu un agent capitalist; puteau fi arestați și executați. Oamenii erau împușcați pentru mult mai puțin.

Amintindu-și întâlnirea din ziua aceea, Metcalfe clătină din cap. Stând în sala de recepție supraîncălzită, la o masă acoperită cu postav verde, trebuise să treacă printr-un dans complicat de aluzii și promisiuni fără să se angajeze la nimic. Făcuse aluzie la legăturile politice ale familiei sale, lăsând să-i scape nume ca Franklin Roosevelt, nume ale consilierilor de încredere ai președintelui, nume de senatori puternici. Le destăinuise că președintele, în ciuda criticii publice la adresa Rusiei, voia de fapt să intensifice comerțul cu Uniunea Sovietică și îi văzuse ciulind urechile. Totul era inventat, dar părea să fi funcționat.

Acum, în timp ce traversa Piața Teatralnaia, vedea fațada clasică, strălucitoare a teatrului Balșoi, cu porticul ei format din opt coloane și, deasupra frontonului, cei patru cai de bronz ai carului lui Apollo. Metcalfe își simți pulsul crescând.

Trecu pe lângă un milițian, care îl privi suspicios, punând ochii pe hainele lui Metcalfe: geaca lui scurtă și groasă de cașmir, mănușile de piele fină. La urma urmei, el era vlăstarul Metcalfe Industries.

Fă în așa fel încât să nu fii observat, îl povățuise Corky adeseori. A fi gol-pușcă e cea mai bună deghizare.

La care, vechiul său prieten Compton-Jones, auzind fără să vrea, ricanase:

— La Stephen, partea cu gol-pușcă nu merge. El crede că asta înseamnă o aventură de o noapte.

Amintindu-și, Metcalfe simți o împunsătură de suferință. Prietenii lui de la baza din Paris erau toți morți. Oameni buni, curajoși, uciși la datorie. Dar cum? Și de ce?

Își aminti un alt proverb rusesc – învățase zeci, sute cât fusese acolo – care spunea: „Trăiește în trecut și-ți vei pierde un ochi; uită-l și-i vei pierde pe amândoi”.

Nu va uita trecutul. Nu, nu-l putea uita. Aici, în Moscova, era înconjurat de trecut, se întorcea în trecut; și cel de acum era o dansatoare pe nume Svetlana.

În fața teatrului erau o mulțime de oameni care așteptau să intre. Metcalfe nu avea bilet la spectacolul din seara aceea, care se juca cu casa închisă din acea seară – „The Red Poppy” – dar întotdeauna existau soluții. În Moscova, valuta forte – dolarul american, lira sterlină, francul francez – putea cumpăra aproape orice. Întotdeauna se găseau moscoviți disperați după *valută*, cu care puteai achiziționa hrană în magazine speciale, destinate doar străinilor. Atât de disperați încât și-ar fi cedat și atât de căutatele bilete la Balșoi. Disperare: tot timpul se putea conta pe ea în Moscova.

Mulțimea de oameni era mai bine îmbrăcată, în general, decât oamenii pe lângă care trecea pe stradă, ceea ce nu îl surprindea. Bilete la Balșoi se puteau obține numai prin *blat*, cuvântul rusesc pentru pilă, relație. Trebuia să cunoști pe cineva, să fii cineva important, să fii membru de partid – sau cineva străin. Erau multe uniforme militare în mulțime, epoleți roșii pe uniforme de ofițeri. Epoleții erau un lucru nou, se gândii Metcalfe. Stalin îi introdusese de curând ca pe un mijloc de a readuce moralul în Armata Roșie, traumatizată de epurările din 1938, când numeroși lideri militari fuseseră executați, acuzați că ar fi trădători, colaboratori cu Germania nazistă.

Dar ceea ce îl izbise pe Metcalfe la ofițerii Armatei Roșii mi fuseseră doar uniformele lor de gală, stelele de argint brodate pe epoleți, ci faptul că aveau părul tuns scurt, în stil prusac. Acum chiar *arătau* ca și corespondenții lor naziști. Pe piepturile lor zornăiau medalii de aur și argint; purtau pistoale iu locuri de piele lustruită atârinate de centuri Sam Browne.

Ciudat, gândi el: acum Moscova era aliată cu naziștii. Rusia semnase un pact de neagresiune cu marele său inamic, Germania. Cele două mari puteri militare europene erau aliate în momentul ăsta. Statul fascist dăduse mâna cu cel comunist. Rușii le furnizau chiar material de război naziștilor. Cum puteau spera forțele libertății să înfrângă și Germania și Uniunea Sovietică? Era o nebunie!

Plutea o aromă cunoscută în aer, observă Metcalfe. Emană de la unele rusoaice, în rochiile lor scurte de seară; îngrozitorul parfum sovietic numit „The Red Poppy” – cât de potrivit, dat fiind spectacolul din seara aceea – atât de oribil încât străinii îi spuneau „Damful lui Stalin”.

Un bărbat îi prinse privirea și se apropie șoptind în rusește:

— Vreți bilete?

Hainele omului erau ponosite, dar fuseseră când^ elegante. Purta mănuși cu câteva vârfuri de degete lipsă, *ța* reparate cu sfoară de împachetat. Era un om care avusese cândva o situație bună, căzut acum în mizerie. Vorbirea Lui de asemenea, era cultivată. Era sfâșietor.

Metcalfe încuviință din cap.

— Doar unul, spuse. Scoase un mic teanc de dolari, mult mai mulți decât era nevoie pentru tranzacție și omul holbă ochii când îi dădu biletul.

— *Vă mulțumesc*, domnule! Mulțumesc!

În timp ce bătrânul rus zâmbea, Metcalfe observă dantura omului îmbrăcată în aur. Era un om care își permisesese cândva un asemenea lux.

Lipseau atât de multe în Rusia, gândi Metcalfe. Mâncarea, combustibilul, îmbrăcămintea... dar în cea mai mare măsură lipsea demnitatea.

Își lăasă haina la garderobă, așa cum trebuia să facă toată lumea. O femeie căruntă, ridată îi luă haina, privind-o cu admirație când o atârână printre paltoanele săracăcioase.

Se auzi prima sonerie și Metcalfe se alătură șuvoiului de oameni care se înghesuiau în sală pentru a-și ocupa locurile. Intră și opulența teatrului îl impresiona. Uitase cât de generos era împodobit, ce insulă de extravagantă constituia în mijlocul Moscovei cenușii. Un candelabru imens de cristal

atârna din cupola decorată cu picturi clasice. Șase rânduri de loje private flancau loja țarului, încadrată cu draperii roșii și cu scaune aurite în spatele unei embleme cu secera și ciocanul auriu. Cortina principală era din material aurit și brodată cu literele CCCP, echivalentul URSS și diferite date istorice importante ale strălucitului trecut comunist.

Avea un loc excelent. Rotind privirea prin teatru, îl observă pe tânărul ofițer rus stând exact în spatele lui. Bărbatul îi zâmbi lui Metcalfe.

— E un teatru frumos, nu? zise el. Metcalfe zâmbi la rândul lui:

— Spectaculos. Simți un fior. Omul îi vorbise în engleză, nu în rusă. De ce? Cum știuse? ... Din cauza hainelor, asta trebuia să fie. Asta era tot. Un străin sărea ușor în ochii selectivi ai unui rus.

Dar de unde știuse că trebuia să vorbească în engleză?

— Spectacolul din seara asta va fi unul foarte special, zise militarul rus. Avea un smoc de păr roșu aprins, un nas mare și o gură lată, crudă. Știti povestea, da? E vorba despre o dansatoare oprimată de un capitalist vicios și ticălos. Umbra unui zâmbet răutăcios se ivi pe fața lui.

Metcalfe încuviință și zâmbi politicos. Dintr-o dată observase ceva la militarul roșcat: nu era un soldat obișnuit al Armatei Roșii. Recunoscuse tunică verde și epoleții de aur – rusul era maior în *Glavnoie Razvediatelnoie Upravlenie* – GRU, principalul serviciu de informații al armatei sovietice. Informații militare: un spion.

— Cunosce povestea, zise Metcalfe. Noi, capitaliștii, suntem ticăloși convenabili pentru propagandiștii voștri ruși.

Agentul GRU dădu din cap acceptând tacit.

— Rolul principal, Tao-Hoa, e interpretat de prima-balerină de la Balșoi – Svetlana Baranova. Ridică din sprâncene, dar expresia lui rămase impasibilă. E cu adevărat extraordinară.

— Da? răspunse Metcalfe. O să fiu atent la ea.

— Da, zise rusul. Eu o fac întotdeauna. Nu lipsesc niciodată de la spectacolele ei.

Metcalfe zâmbi din nou și se întoarse. Era alarmat. Agentul GRU *știa* cine e. Așa trebuia să fie! Fața lui o trăda; *vruse* s-o arate. Nu era nici o îndoială în privința asta.

Ceea ce sugera că agentul GRU fusese plasat acolo, exact în spatele lui Metcalfe, deliberat. Simțea că i se învânte capul, gândurile i se învâlmășeau. Cum de aranjaseră chestia asta? Pentru că *trebuie* să fi fost aranjată; nu era nimic întâmplător în legătură cu această „coincidență”.

Mental, Metcalfe revăzu ultimele câteva minute. Își aminti cum își ocupase locul, un loc liber înconjurat de oameni care ședeau deja pe ambele părți, înainte *și* înapoi. Agentul GRU în uniformă era și el acolo, își dădu seama Metcalfe. Își aminti că văzuse clăia de păr roșu, fața crudă, arogantă; se înregistraseră undeva în conștiință. Agentul GRU *nu avea cum* să se fi mutat abia după ce Metcalfe își ocupase locul.

Atunci cum fusese pusă la cale treaba asta? Un fior acut îi produse o furnicătură la ceafă. Care erau șansele ca un loc pe care îl cumpărase în ultimul moment de la un contrabandist din fața teatrului să se afle *întâmplător* exact în fața unui agent GRU care știa de legătura lui cu Lana Baranova?

Metcalfe se cutremură când își dădu seama. Bătrânul care îi vânduse biletul: un om disperat care fusese cândva elegant. Suficient de disperat ca să facă orice i se ordona.

Am fost păcălit, nu?

Ei știau că se duce la Balșoi – *ei* fiind observatorii, autoritățile sovietice, în acest caz elita GRU – și vruseseră să-i comunice că știau, că nu putea să facă nici o mișcare fără știrea lor. Sau era el paranoic?

Nu. *Nu era nici o coincidență.* Fusese urmărit până la Balșoi. *Dacă* fusese urmărit, o făcuseră ca niște experți; nu sesizase semnalele, nu văzuse nici o „coadă” și asta îl alarma, în mod normal descoperirea destul de prompt dacă era supravegheat. La urma urmei, era meseria lui: ceea ce fusese antrenat să facă. Iar supravegherea sovietică tindea să fie stângace, evidentă – subtilitatea era sacrificată în favoarea avertismentului dur.

Dar cum putuse fi aranjată treaba asta în ultimul moment? Intenționat nu încercase să cumpere un bilet la biroul Intourist, procedura standard pentru un oaspete străin. Se hotărâse să procure biletul în ultimul moment, știind că oricând putea cumpăra unul la negru.

Până când intrase în Piața Teatrală, următorii lui nu aveau de unde să știe că se îndrepta spre Balșoi. Fusese o treabă de câteva minute, timp insuficient pentru a planta un agent.

Apoi își dădu seama. Sosise în Moscova complet la vedere, anunțând cu câteva zile înainte, sosirea fiindu-i aprobată de autoritățile care se ocupau de acest lucru. Aveau un dosar despre el, nu exista nici o îndoială în privința aceasta. Se putea presupune că nu aveau idee de ce se afla acolo. Dar știau de legătura lui din trecut cu Lana, nici de asta nu se îndoia. Era ușor de prevăzut că va voi să se ducă la Balșoi ca să vadă un spectacol al vechii sale

iubiri. Da: îi anticipaseră mișcările și plantaseră un observator în caz că va face ceea ce anticipaseră ei.

Era urmărit de aproape de cei care știau cine este. Țsta era mesajul pe care îl transmiteau.

Dar de ce GRU? De ce un agent din serviciul de informații *militare* sovietice? În mod sigur NKVD era agenția cea mai interesată în a-l supraveghea.

Un ultim avertisment se auzi de afară, din hol, luminile începură să slăbească, iar murmurul din sală se stinse, făcând loc unei tăceri depline. Orchestra începu să cânte: cortina se ridică.

Câteva minute mai târziu intră în scenă Tao-Hoa și Metcalfe o văzu.

Pentru prima dată după șase ani, Metcalfe o văzu pe Lana lui și încremeni, pierdut la vederea frumuseții și supleței ei. Pe fața sa radioasă nu părea să se poată citi nimic în afară de abandon, transparență, bucurie: era una cu muzica. Publicul părea să fie la un milion de kilometri distanță; era eterică, o creatură nepământească.

În comparație cu ea, celelalte dansatoare arătau ca niște marionete. Prezența ei scenică era electrizantă, mișcările fluide și puternice în același timp. Plutea de parcă nu ar fi fost reținută de gravitație, de parcă ar fi fost împinsă de magie. Se avântă ca o încarnare a muzicii.

Și pentru un moment, Metcalfe își lăsa inima să se înalțe o dată cu ea. Amintirile îl năpădiră. O văzuse prima dată dansând în „Tristan și Isolda” – prima și ultima reprezentație a acelei producții. Fusese o prostie din partea lui Igor Moiseiev să încerce să monteze un balet pe muzică germană, iar Comisariatul pentru Cultură îi arătase curând că mergea pe un drum greșit. Perioada petrecută de Metcalfe cu Lana fusese întreruptă de ceea ce părea definitiv. Amintirea perioadei scurte, dar pătimașe petrecută împreună îl obseda. Cum a putut să o lase să plece? Și totuși, cum ar fi putut rămâne? Era o legătură scurtă, nu mai mult, o aventură; el nu ar fi rămas niciodată în Moscova, iar ea nu ar fi plecat niciodată.

Și acum, agoniza el, ce se întâmplase cu ea? Cine devenise în cei șase ani trecuți; *ce* devenise? Rămăsese aceeași fată fragilă și zburdalnică?

În ce era pe cale să o amestece?

Deodată, publicul începu să aplaude la căderea cortinei, iar Metcalfe fu smuls din reverie. Era pauză. În tot acel timp fusese pierdut în gânduri, în amintirile lui despre Lana. Își dădu seama că avea ochii încețoșați de lacrimi.

Apoi auzi o voce din spate, foarte apropiată.

— E greu să-ți iei privirea de la ea, nu? Eu nu o fac niciodată.

Metcalf se întoarse ușor și îl văzu pe agentul GRU stând în spate, aplaudând frenetic. Mișcarea făcea ca tunică lui să se miște suficient pentru a descoperi luciul unui metal într-un toc.

Un Tokarev de 7,62 mm strălucitor, nichelat. *Eu nu o fac niciodată.* Ce sugera cu asta?

— E minunată, fu de acord Metcalf.

— Așa cum spun, nu-i ratez niciodată spectacolele, zise agentul. O urmăresc de ani de zile. Tonul său era încrezător, insinuant, amenințător: o voce cu adevărat răuvoitoare.

Luminile se aprinseră și spectatorii se ridicară. Pauza la Balșoi, ca la cele mai multe teatre rusești, însemna inevitabil o oprire la bufet. Era acolo votcă, șampanie, vin alb și roșu, somon afumat și sturion, șuncă și salam, friptură rece de pui. Având în vedere cât de prost hrăniți păreau moscoviții, toată lumea trăind pe cartele, nu era nici o surpriză că lumea se înghesuia să iasă din sală.

Agentul se ridică imediat ce o făcu și Metcalf și avea aerul că intenționează să-l urmeze de aproape. Dar aglomerația era mare și pe când se strecura de-a lungul coridorului spre ieșire, Metcalf reuși să-l lase în urmă o distanță bună. Ce-o fi vrând să facă rusul? Se întreba Metcalf. Se făcuse înțeles: Metcalf era urmărit. Evident, omul nu încerca să fie subtil. Nu încerca să se piardă în decor.

Agentul GRU îl vedea pe Metcalf croindu-și drum cu coatele prin mulțime, stârnind protestele celor pe care îi împingea.

O bătrână se încruntă la el și-i aruncă în rusește:

— Tinere, nu încerca să te strecuri în fața mea! o reacție clasică: rușii și în special femeile mai în vârstă, le țineau întotdeauna lecții străinilor, spunându-le cum să se poarte. Țipau la tine dacă nu purtai pălărie când era frig afară. Treaba ta era treaba lor.

— *Prostitie*, răspunse Metcalf suav. Mă scuzați.

O dată ajuns în hol, se strecură printr-o aglomerație și mai mare și era deja destul de departe de agent, părând să fi scăpat de supraveghetor, cel puțin temporar.

Știa unde se duce. Fusese la Balșoi de nenumărate ori, o vizitase pe Lana acolo. Știa drumul poate mai bine decât mulți obișnuiți ai teatrului.

Îmbrăcat cum era, în smoching, cu o expresie gravă, putu să se strecoare nestânjenit până la o ușă pe care scria cu litere chirilice: INTRAREA OPRITĂ PUBLICULUI. Era descuiată, așa cum își amintea că era întotdeauna. Imediat după ea se afla totuși paznicul, un om oacheș, ciupit de vărsat, șezând la o masă. Era tipic un mic funcționar sovietic, cu nimic diferit de micii funcționarii de pe vremea țărilor. Indiferent față de munca lui, însă ostil până la violență cu cei care încercau să-i conteste autoritatea.

— Un dar pentru prima-balerină, domnișoara Baranova, intona Metcalfe într-o rusă cu accent britanic. De la ambasadorul britanic, șeful meu.

Omul privi bănuitor și întinse mâna:

— Nu puteți intra aici! Dați-mi-l mie, o să i-l duc eu. Metcalfe râse.

— O, mă tem că Sir Stafford Cripps nu ar fi mulțumit de asta, prietene. E un dar mult prea prețios și dacă se întâmplă ceva cu el – ei bine, nici nu vreau să-mi imaginez incidentul internațional care s-ar produce, ancheta... Făcu o pauză, scoase un mic teanc de ruble și i-l dădu paznicului. Omul holbă ochii. Probabil era mai mult decât câștiga el într-o lună.

— Îmi pare atât de rău să te deranjez, zise Metcalfe, dar chiar mi se cere să i-l înmânez personal domnișoarei Baranova.

Paznicul băgă repede banii într-un buzunar de la haină, uitându-se în jur.

— Ei, ce aștepți? zise încruntându-se oficial și îi făcu semn lui Metcalfe să treacă. Du-te. Dă-i drumul. Repede.

Culisele erau un adevărat haos de macarale ce mișcau decoruri uriașe, inclusiv un imens fundal pictat înfățișând portul din Kuomintang din China, cu prora unui vas sovietic gigantic proiectat pe un cer portocaliu. Mai mulți balerini înveșmântați fie în haine de marinari ruși, fie de hamali chinezi pierdeau vremea, fumând. Câteva balerine în chimonouri, cu fețele fardate abundent, fugeau în tutuuri de satin și poante. Metcalfe simțea parfumul machiajului de scenă.

O balerină îl îndrumă spre o ușă pe care era o stea în roșu și aur. Pulsul lui se accelerează când bătu la ușă.

— Da? Se auzi o voce feminină înăbușită.

— Lana, zise el.

Ușa se deschise și o văzu. Părul ei negru, mătăsos era bine strâns în coc, ochii căprui, mari și limpezi îi străluceau sub trăsăturile chinezești; avea nasul cârn, iar buzele fardate ni roșu strânse îmbufnat. O frumusețe care îi tăie răsuflarea. Era uimitoare și mai răpitoare acum, când era ea însăși, decât pe scena iluminată.

— *Ce vrei?* întrebă mica dansatoare abrupt, în rusește, fără să se uite la vizitatorul său.

— Lana, repetă Metcalfe încet.

Se opri și recunoașterea îi luci în ochi. Ceva în expresia ei se înmuie pentru o fracțiune de secundă, apoi se înăspri într-o aroganță superioară. Momentul trecător de vulnerabilitate trecuse, înlocuit de o mină amuzată.

— Ei, e posibil? zise cu vocea catifelată. Poate fi chiar Stiva, vechiul, bunul meu prieten?

Stiva: asta era porecla pe care i-o dăduse ea. Acum șase ani l-ar fi numit așa pe un ton blând, moale, aproape torcând; dar acum o spuse cu o cadență care părea – era posibil? – aproape *disprețuitoare*. Zâmbi cu grație, așa cum primește o primă-balerină un fan cu afectată condescendență.

— Ce surpriză plăcută!

Metcalfe nu se putu abține să nu se ducă la ea și să o cuprindă în brațe, dar când vru să o sărute pe buze, ea se întoarse brusc, oferindu-i obrazul pudrat cu talc. Se îndepărtă forța brațelor ei zvelte îl surprinse – ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine un vechi prieten, dar mișcarea intenționase să evite îmbrățișarea.

— Lana, zise Metcalfe. Iartă-mi îndrăzneala, *duška*. „Dragă”: unul din cuvintele cu care o alinta în trecut. Sunt cu afaceri în Moscova și când am auzit că ai rolul principal în seara asta...

— Ce încântare să te văd! Ce drăguț din partea ta să mă vizitezi! Tonul ei avea ceva aproape zeflemitor, excesiv de politic.

Metcalfe scoase o cutie de catifea neagră din smoching și i-o întinse.

— Pentru mine? Ce drăguț! zise ea, fără să ia darul. Dar acum, dacă nu te superi, aş vrea să-mi termin machiajul. E scandalos ce puțini angajați are Balșoi în vremurile astea. Se agită prin cabina ei mică și înghesuită, cu o oglindă-triptic, o mică toaletă plină de accesorii pentru machiaj și perii, demachiant și prosoape albe, boțite, brodate cu două litere mari, galbene, AB, „Artiști de la Balșoi”. Metcalfe înregistra chiar și cel mai insignifiant detaliu, cu simțurile ascuțite la maximum.

— Nu mă ajută nimeni să mă machiez, e oribil. Metcalfe deschise cutia, dând la iveală colierul cu diamant ce strălucea pe suportul de catifea neagră. Înainte adora bijuteriile, ca toate femeile, dar aprecia în mod neobișnuit calitatea artistică și modelul, nu doar mărimea și strălucirea pietrelor prețioase. Îi dădu cutia; ea îi aruncă o privire fugară, lipsită de interes.

Deodată râse, ascuțit și melodios.

— Exact ce-mi trebuia, zise. Alt lanț atârnat de gât.

Îi zvârli cutia înapoi; el o prinse, înmărmurit de reacția ei.

— Lana, îngăimă.

— A, Stiva, Stiva... Ai rămas același capitalist tipic, nu? Ne-ați pune în lanțuri și cătușe și, doar pentru că sunt făcute din aur și diamante, vă închipuiți că nu ne dăm seama ce sunt cu adevărat.

— Lana, protestă Metcalfe. E doar un mic dar.

— Un dar? îl zeflemisi. Nu-mi mai trebuie nici un dar de la tine, dragul meu Stiva. Sunt daruri care te scufundă și te împovărează, te înrobesc și care cresc.

— Cresc? făcu Metcalfe încremenit.

— Da, dragul meu Stiva, *cresc*. Ca lanurile mândre de grâu de la colectivă. Ca marea noastră economie sovietică.

Metcalfe se holbă la ea. Nu era nici urmă de ironie în vocea ei. Toată discuția asta despre colective și sclavie – era atât de diferită de ireverențioasa Svetlana Baranova din urmă cu șase ani, care obișnuia să ia în derâdere sloganurile staliniste, kitsch-ul comunist, *poșlost-ul*, cum îi zicea ea, acel cuvânt intraductibil care însenina prost-gust. Ce se întâmplase cu ea între timp? Devenise o creație a sistemului? Cum putea să rostească asemenea fraze sforăitoare? Credea cu adevărat în ceea ce spunea?

— Și bănuiesc că marele vostru conducător Stalin reprezintă pentru tine ideea de om perfect, murmură Metcalfe.

O expresie trecătoare de spaimă i se citi pe față, dar dispăru într-o clipă. El își dădu seama de stupiditatea remarcei, de situația periculoasă în care o pusese. Oamenii treceau pe acolo în timp ce el stătea în prag: o singură silabă subversivă auzită din întâmplare, chiar și rostită de un vizitator de peste hotare, ar fi pus-o imediat în primejdie.

— Da, replică ea. Stalin al nostru înțelege nevoile poporului rus. Iubește poporul rus și poporul rus îl iubește pe el. Voi, americanii, credeți că puteți cumpăra orice cu banii voștri împruțiți. Dar nu puteți cumpăra sufletele noastre sovietice!

Intră în cabina ei, vorbind încet.

— *Dușka*, îmi dau seama că nu am farmecele anumitor bărbați din viața ta. Cum ar fi prietenul tău nazist, *Herr* von...

— Nu știi despre ce vorbești, șuieră ea.

— Bârfa umblă, Lana. Chiar și în ambasadele străine. Știu o mulțime de lucruri...

— *Nu!* zise ea. Vocea îi tremura și în ea era ceva mai puternic decât frica: adevărul. Nu știi *nimic!* Acum ieși imediat afară!

Cât de magnifică ai fost în seara asta, spuse Rudolf von Schussler, mângâind părul Svetlanei Baranova. Draga mea Red Poppy.

Ea se înfiora când îi atinse pielea de porțelan a gâtului și, doar o secundă, el se întrebă dacă era un fior de plăcere sau unul de repulsie – era posibil? Dar apoi văzu așternându-i-se pe buze unul dintre cele mai dulci zâmbete și se liniști. Purtă neglijoul pe care i-l cumpăraseră din Munchen, din cea mai diafană și fină mătase roz, iar felul în care-i acoperea și-n același timp îi dezgolea rotunjimea sinilor, mijlocul subțire, carnea voluptuoasă a coapselor ei suple, dar ferme, îl excita grozav. Era cea mai apetisantă delicatessă pe care avusese norocul s-o aibă, iar von Schussler era un om rafinat, care se bucurase întotdeauna de cele mai alese gustări. Unii îl considerau corpolent, dar el se credea bine hrănit, un gurmand, un bărbat căruia îi place să trăiască bine.

Cu toate acestea, a trăi bine în Moscova era aproape imposibil. Hrana de care putea dispune aici, chiar și prin intermediul Ambasadei Germaniei, era doar strictul necesar. Apartamentul lui aparținuse înainte unor înalți demnitari din Armata Roșie executați în timpul epurărilor, era destul de spațios. Și, cu siguranță, casa din Kunțevo, din afara Moscovei, utilizată drept casă de vacanță, era adecvată. Fusesse nevoit să le mai dea rușilor ceva mită pentru a încheia un contract de închiriere a casei și trebuise să înfrunte ironia tacită a colegilor săi de la ambasadă, mai puțin norocoși fiindcă nu dispuneau de un venit care să le permită să încheie anumite tipuri de afaceri cu guvernul sovietic, dar merita.

Trebuise să-și importe toată mobila, nu putea să angajeze nici un valet decent pentru dineuri și se plictisise de mult de circuitul diplomatic de aici, din orașul ăsta sumbru.

Se vorbea doar despre război. Și-acum, că rușii semnaseră pactul de neagresiune cu Berlinul, numai asta era pe buzele tuturor. Și-ar fi ieșit din minți de plictiseală dacă n-ar fi întâlnit-o pe Red Poppy.

Cât de bine părea să-i meargă totul! Nu era noroc; nu, se confirmau doar spusele tatălui său: familia înseamnă totul. Descendența – nimic altceva nu conta. Avea de ce să se mândrească cu rădăcinile sale, cu conacul din afara Berlinului care aparținuse familiei mai bine de un secol datorită serviciilor

oferite de iluștrii săi predecesori Kaiserilor și prim-miniștrilor. Și bineînțeles că printre aceștia se număra și nunele general prusac Ludwig von Schussler, eroul din 1848, care se aflase în fruntea forței militare ce înăbușise rebeliunile liberale, în timp ce Frederick Wilhelm al IV-lea, împăratul Prusiei, șovăia și capitula. Von Schussler era perfect conștient de numele distins a cărui onoare trebuia să o păstreze.

Din nefericire, mai erau și cei ce considerau că ajunsese atât de sus doar datorită numelui său. Într-adevăr, von Schussler se trezise adeseori strângând din dinți din pricină că meritele sale nu erau recunoscute.

Scria minunat și compunea însemnări frumoase, în care strecura aluzii la Goethe, dar ei nu păreau impresionați.

Și totuși, nu se putea obține funcția de secretar adjunct în Ambasada Germaniei, într-o locație atât de importantă precum Moscova, fără inteligență, îndemânare și talent. E drept, își datora statutul unui vechi prieten de familie, contele Friedrich Werner von der Schulenburg, ambasadorul german de aici, decanul corpului diplomatic de la Moscova. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Ministerul Afacerilor Externe german era plin de aristocrați – spre exemplu, însuși ministrul Afacerilor Externe, Joachim von Ribbentrop, sau secundul lui, Ernst von Weizacker, sau Hans-Bernd von Haeften, sau fostul ministru de Externe, Freiherr Konstantin von Neurath... și lista putea continua. Oare cine altcineva putea aprecia mai bine măreția intrinsecă a poporului german – civilizația ce-i dăruise lumii pe Beethoven și Wagner, Goethe și Schiller, cea care pusese bazele întregii civilizații mondiale?

Adolf Hitler nu se bucura de o asemenea descendență, dar cel puțin era un vizionar. Se putea spune ceva despre sângele proaspăt. Oricât de nesuferit și de trufaș era *der Fuhrer*, cel puțin știa să aprecieze măreția poporului german. Și, la urma urmei, în ciuda retoricii în legătură cu masele, al Treilea Reich tânjea după legitimitatea care îi putea fi conferită de aristocrați ca von Schussler.

De aceea, von Schussler își petrecea fiecare weekend la Kunzevo, scriindu-și memoriile. Ilustrul său strămoș, Ludwig von Schussler, se străduise să-și scrie memoriile, asigurându-și un loc în istorie. Rudolf le citise de cinci sau șase ori și era sigur că ale sale vor fi mult mai importante decât ale predecesorului său. La urma urmei, vremurile trăite de el erau mult mai importante, mult mai interesante.

Ei bine, e drept, Moscova era sumbră, dar funcția sa la Moscova însemna glorie, trebuia doar să și-o reamintească mereu. Destul de curând, Germania va câștiga războiul – era inevitabil: singura țară suficient de puternică pentru a învinge Germania era Rusia, iar Stalin era împăciuitoare și maleabil – iar apoi von Schussler se va putea retrage la palatul său, mândru că și-a servit guvernul și își va putea călări iubii săi lipițani în frumoasa regiune de țară... Își va încheia și cizela memoriile, iar acestea vor fi publicate și acclamate.

Și își va lua cu el bijuteria, pe Red Poppy, singura care i-a mai înseninat zilele mohorâte în Moscova. Pentru asta îi va fi întotdeauna recunoscător unui alt vechi prieten, doctorul Hermann Behrends, care acum era *SS-Untersturmführer der Reserve*. Behrends și el urmaseră aceleași cursuri la Universitatea din Marburg. Ambii își luaseră doctoratul în drept și practicau scrima împreună. Behrends, care era un spadassin mult mai înfocat decât von Schussler, își purta cu mândrie cicatricile de pe obraji provocate de spade. După absolvire, apucaseră drumuri diferite; pe când von Schussler intrase în Ministerul Afacerilor Externe, Behrends se alăturase Serviciului Secret. Dar păstrasera legătura, iar Behrends îi încredințase toate secretele sale chiar înainte ca von Schussler să părăsească Berlinul. Îi divulgase, ca între prieteni, un secret de a cărui importanță devenise conștient. Un secret pe care vechiul său coleg de școală l-ar fi găsit util.

Behrends îi spusese secretul lui Mihail Baranov, eroul revoluției rusești.

Iar atunci când von Schussler o întâlnise pe fiica acestuia, la scurt timp după stabilirea sa în Moscova, la o petrecere a Ambasadei germane, ei bine, așa cum zice un vechi proverb german, *Den gerechten hilft Gott*, cum îți așterni așa dormi. Rădăcinile și-au spus din nou cuvântul, iar de astă dată nu doar rădăcinile lui von Schussler, ci și ale fermecătoarei balerine. Secretul tatălui ei. „Părinții mănâncă aguridă, iar copiilor li se strepezesc dinții.” Cât adevăr, cât adevăr!

Nu o șantajase – nu, nu, nu așa trebuia luate lucrurile. Era pur și simplu o modalitate de a stabili o legătură, de a se asigura de atenția ei. Își aminti cum pălise când, într-un colț liniștit, la petrecerea de la ambasadă, îi adusesese la cunoștință ceea ce știa despre tatăl ei. Dar asta ține de trecut. Ceea ce-i spusese tatăl său se dovedise a fi atât de adevărat: Marte deschide poarta spre Venus. Primul sărut îl obții cu forța. Al doilea vine din pasiune.

— Pari tăcută în seara asta, draga mea, spuse el.

— Sunt foarte obosită, replică încântătoarea tânără. Spectacolul e extenuant, știi bine, Rudi.

— Dar nu-ți stă deloc în fire, insistă el. Îi mângâie sânii, îi apucă sfârcurile.

Pe chipul ei apăru un soi de crispă, dar pe care, rapid, von Schussler o recunoscuse a fi o tresărire de plăcere.

Lăsă să-i alunece cealaltă mână mai jos și începu s-o mângâie. Păru să nu reacționeze, dar era normal: era o femeie ce trebuia convinsă, o fortăreață ce trebuia cucerită. Desigur, nu era cea mai sensibilă femeie, sexual vorbind, pe care o avusese, dar fiecare femeie e diferită. Avea doar nevoie de mai mult timp ca să se încălzească.

Îi aruncă o privire pe care el o recunoștea ca fiind pasiune, deși, dintr-un anumit unghi, altcineva ar fi interpretat-o drept... furie mocnită. Dar nu, era pasiune. Era o mână mică și pătimășă.

Se întinse după cutia de bomboane nemțești – nici vorbă de ciocolată rusească – și i-o apropie de buze. Ea refuză dând din cap. El ridică din umeri și și-o îndesă în gură.

— Cred că aș înnebuni fără tine, spuse el. Aș înnebuni de *plictiseală*. Nimic mai rău ca plictiseala, nu-i așa?

Dar Lana nu-i întâlni privirea. Părea tot distantă. Pe chipul ei flutura un zâmbet ciudat. Nu știa niciodată ce-i trecea prin minte, dar nu-l deranja. Părea o femeie deloc superficială.

Ar fi un premiu excelent de dus cu el la Berlin când toată această situație neplăcută va lua sfârșit.

Washington.

Președintele insista întotdeauna să prepare el băuturile pentru el și vizitatorii săi. În seara aceea pregătise un amestec de suc de grepfrut, gin și rom, ceva îngrozitor. Dar Corcoran se prefăcu că îi place.

Erau în camera preferată a președintelui din Casa Albă, biroul de la etajul întâi, un loc confortabil și primitiv, plin cu rafturi de cărți din mahon, înalte, canapele de piele, machete de nave și picturi marine. Era locul în care citea, își aranja colecția de timbre, juca pocher și primea musafirii cei mai importanți. Roosevelt ședea în fotoliul său înalt, de piele roșie. De fiecare dată când își întâlnea vechiul prieten, Corcoran se minuna de forța lui Franklin, brațele și umerii de luptător fiind atât de largi încât, dacă cineva nu i-ar fi văzut picioarele slăbite de poliomielită, ar fi crezut că președintele era un om mult mai vânjos decât în realitate.

Președintele sorbi din băutură și se strâmbă:

— De ce dracu' nu mi-ai spus ce oribilă e?

— Nu prea beau rom, zise Corcoran politicos.

— Întotdeauna ai fost un om ascuns, Corky bătrâne. Acum spune-mi ce s-a întâmplat la Paris?

— Am pierdut niște agenți foarte buni.

— Au fost omorâți, vrei să spui.

— Credem că a fost poliția politică nazistă. Evident, a existat o scurgere.

— Tipul care a scăpat știe *de ce* l-ai trimis la Moscova?

— Sigur că nu. Adevărul trebuie decantat cu măsură. Și, ca un vin roșu, nu trebuie servit niciodată înainte de a-i veni vremea.

— Crezi că ar fi refuzat să se ducă dacă ar fi știut?

— Nu sunt sigur. Cred că nu ar face ce trebuie, cel puțin mi exact.

— Dar ești sigur că poate să o facă? Corcoran ezită.

— Dacă sunt sigur? Nu, domnule președinte, nu sunt sigur. Roosevelt se întoarse și îl privi pe Corcoran drept în față.

Ochii săi erau de un albastru intens.

— Vrei să spui că nu e omul cel mai potrivit pentru misiune?

— E *singurul* om potrivit.

— Multe poveri pe acest singur agent. *Prea* multe, aș zice. Președintele își puse portțigaretul de sidef între buze și aprinse un chibrit. Marea Britanie

e într-o situație îndoielnică. Nu știu cât mai pot supraviețui bombardamentului german. Camera Comunelor aproape nu mai există. Coventry și Birmingham sunt pe jumătate distruse. Au reușit să oprească înaintarea Luftwaffe, dar cine știe cât vor mai putea rezista. Între timp, englezii sunt la limita falimentului – nu au bani să ne plătească muniția pe care au comandat-o, absolut necesară pentru a-i stăvili pe naziști. Congresul nu va accepta niciodată să le împrumutăm banii. Și-i avem pe toți acești turbați care pun înaintea de toate interesele Americii, care mă acuză că târăsc țara în conflict.

— Nu suntem pregătiți să intrăm într-un război, adăugă Corcoran.

Roosevelt dădu din cap, grav.

— Doar Dumnezeu știe care e adevărul. Încă nu am început să ne reînarmăm. Dar adevărul gol-goluț e că, fără noi, Marea Britanie e terminată în câteva luni. Și dacă Hitler învinge Marea Britanie, vom fi toți amenințați. Și mai e ceva. Președintele luă un dosar de pe capătul mesei din fața lui și i-l întinse.

Corcoran se ridică, îl luă și îl deschise, reșezându-se. Clătina din cap în vreme ce îl parcurea rapid.

— Directiva numărul 16, zise președintele. Semnată de Hitler. Naziștii îi spun Operațiunea Leul-de-Mare. Planurile lor ultrasecrete de a invada Anglia cu două sute cincizeci de mii de soldați. Asalturi parașutate, apoi o debarcare cu amfibii, infanterie, tancuri... Nu cred că Anglia poate supraviețui. Dacă nemții pun planurile în aplicare, toată Europa va deveni al Treilea Reich. *Nu putem să lăsăm să se întâmple asta.* Corky, înțelegi că dacă agentul tău nu o scoate la capăt cu treaba asta, suntem toți terminați? Te mai întreb o dată: e omul potrivit?

Corky miji ochii, trăgând adânc dintr-un Chesterfield.

— E un risc enorm, sunt de acord, zise ușor derutat, dar nu atât de riscant ca a nu face nimic. De fiecare dată când muritorii încearcă să schimbe cursul istoriei, lucrurile pot merge îngrozitor de prost.

— Corky, dacă transpiră *un singur cuvânt* despre acest plan, situația s-ar putea întoarce atât de rău împotriva noastră încât ar fi mai grav decât dacă n-am fi încercat deloc.

Corcoran scutură scrumul țigării și tuși.

— E posibil să vină momentul în care tânărul nu va mai fi util. Uneori, când nava începe să ia apă, trebuie să arunci balastul peste bord.

— Întotdeauna ai avut un suflet întunecat.

— Să înțeleg că în sensul cel mai bun. Președintele avu un zâmbet de gheață. Corcoran ridică din umeri.

— În fond, presupun că nu va supraviețui expediției. Dacă supraviețuiește și trebuie sacrificat, așa să fie.

— Dumnezeuule, Corky, ai. Sânge sau apă în vene?

— La vârstă mea, domnule președinte, cine mai poate spune care e diferența?

Metcalfe dormi prost, zvârcolindu-se toată noaptea. Nu doar că patul era inconfortabil, cearșafurile țepene și zdrențuite sau camera străină, de hotel, deși toate acestea avuseseră partea lor. Era neliniștea ce-i cuprindea tot trupul, îi făcea gândurile să se învârtă nebunește, inima să-i bată prea rapid. Neliniștea provocată de revederea Lanei, de faptul că își dăduse seama cât de mult o iubise pe această femeie, deși se prefăcuse ani de zile că nu însemna pentru el mai mult de cât zecile de femei pe care le avusese în anii care trecuseră. Neliniștea provocată de reacția ei din seară aceea – o anumită cochetărie, viclenie, supărare trecătoare, batjocură și dispreț, îl ura? Așa părea; deși probabil că o atrăgea încă, așa cum și el pe o atrăgea ea. Cât din toate astea își închipuia, le inventa? Metcalfe se mândrea că e lucid, că nu-și face niciodată iluzii, dar când era vorba de Svetlana Mihailovna Baranova își pierdea darul obiectivității. O percepea printr-o prismă deformată.

Era sigur, totuși, că se schimbase într-un fel care îl incita și îl alarma. Nu mai era o fetiță vulnerabilă și capricioasă; se transformase într-o femeie sigură de sine și echilibrată, o divă ce părea perfect conștientă de efectul pe care îl producea asupra celor din jur, care înțelegea forța frumuseții și celebrității ei. Era mai frumoasă ca niciodată și în anumite privințe mai puternică; moliciunea, vulnerabilitatea – se gândea la scobitura de la baza gâtului ei, acea bucată de piele ca porțelanul pe care-i plăcea atât de mult să o sărute – dispăruseră. Devenise dură, impenetrabilă, ceea ce o proteja, fără îndoială, dar în același timp o îndepărta, făcând-o și mai inaccesibilă. De unde venise duritatea asta? Din coșmarul de a trăi în Rusia lui Stalin? O dată cu vârsta, pur și simplu?

Și se întreba: cât din această aparentă duritate era prefăcătorie? Căci Svetlana nu era doar o dansatoare extraordinară, ci și o actriță de succes. Carapace aia – o puneă și o scotea după plac?

Apoi se mai puneă problema amantului ei german, von Schussler. Era un oficial important în Ministerul de Externe nazist. Cum se putea îndrăgosti de o asemenea persoană?

Ea și Metcalfe nu discutaseră niciodată politică, iar ultima dată când fuseseră împreună, naziștii erau proaspăt veniți la putere în Germania. Așa

că el nu-i cunoștea sentimentele față de naziști, dar tatăl ei era un erou al Revoluției sovietice, iar naziștii erau inamici recunoscuți ai comuniștilor. Știa tatăl ei, marele patriot rus, de această relație a ei?

Misiunea pe care i-o încredințase Corky – să ajungă la von Schussler prin Lana, să vadă cui îi era acesta loial și să încerce să-l convertească – părea acum imposibilă. Ea nu ar coopera niciodată cu Metcalfe, mai ales dacă și-ar da seama ce încerca el să facă. Nu s-ar lăsa folosită.

Și totuși nu se putea da bătut în momentul ăsta. Prea multe depindeau de misiunea lui. Un ciocănit tare în ușa îl înfiora și îl trezi complet.

— Da? răspunse.

Ciocăniturile se auziră din nou – două, două și una, o combinație pe care o recunoscă ca fiind semnalul stabilit cu Roger Martin.

— *Dobroe utro*, zise o voce brutală cu un prost accent rusesc. Bună dimineața. Era, într-adevăr, Roger.

De cum Metcalfe îi deschise ușa, Roger se năpusti înăuntru. Era îmbrăcat ciudat, într-o haină scurtă, albastră și jerpelită, o haină țărănească vătuită și căptușită, cu cizme de pâslă și o căciulă de blană. Dacă Metcalfe n-ar fi știut că e Roger Martin, l-ar fi luat ușor drept un țăran sau muncitor rus.

— Iisuse, Scoop, miroși oribil, zise Metcalfe.

— Cât de ușor crezi că e să cumperi haine noi pe aici? Le-am cumpărat dezbrăcând un tip de pe stradă care a părut mai mult decât mulțumit de un chilipir.

— În orice caz, arăți autentic, ce să zic. Scos direct din *colhoz*. Metcalfe râse.

Roger arătă înspre cizmele de pâslă.

— Astea sunt grozav de călduroase. Nu e nici o mirare că armata rusă l-a învins pe Napoleon. Nu-ți degeră picioarele în astea. Acum, de ce dracu' nu mi-ai spus să-mi aduc hârtie igienică? Purta o valiză grea, pe care o lăasă jos. Metcalfe știa că acolo era stația radio; Roger o căra după el de când se cazaseră la Metropol. Nu putea fi lăsată în camera de hotel, desigur și Metcalfe, bineînțeles, nu putuse să o ia cu el la întâlnirile de la Ministerul Comerțului sau la Balșoi.

— Dacă tot te îmbraci ca un moscovit, ai putea să mergi până la capăt, zise Metcalfe. Folosește foi de *Pravda* sau *Izvestia*.

Roger făcu o grimasă.

— Acum înțeleg de ce rușii arată așa de asupriți. Pe lângă asta, a durat zece minute până a pornit apa să mă bărbieresc ai încercat chiuveta? Apa e

oprită.

— Ei, doar faptul că ai propria baie e un mare privilegiu aici, Scoop.

— Halal privilegiu. Cum a fost aseară?

Metcalfe îi aruncă lui Roger o privire de avertisment și toii arătătorul prin aer în jurul tavanului pentru a indica posibilitatea ca în cameră să se afle dispozitive de ascultare. Roger dădu ochii peste cap, se duse către o veioză de masă și începu să vorbească spre ea:

— Capitaliștii au făcut o invenție *remarcabilă*, numită *hârtie igienică* și sper sincer ca *rușii* să nu ne fure tehnologia.

Metcalfe înțelese ce făcea Roger: zeflemeaua și gluma lui serveau ca formă de eliberare pentru a-și ascunde frica. Britanicul era unul dintre cei mai curajoși oameni pe care îi cunoștea Metcalfe și era obișnuit să lucreze sub acoperire; dar aici, în Moscova, totul era diferit. Străinii erau rari și erau atent supravegheați, iar a te pierde printre moscoviți i ia mult mai dificil decât în Franța. Dată fiind ascendența lui, Roger trecea ușor drept francez; aici, însă, nu putea decât să stea deoparte. Dacă a fi spion în Franța era riscant, a face asta în Rusia era de-a dreptul criminal.

Metcalfe se îmbracă repede și cei doi coborâră să vorbească în hol. Era dimineața devreme și holul era gol, cu excepția câtorva oameni voinici, îmbrăcați în costume rusești, largi, de un albastru închis, care ședeau pe canapele și pe fotolii, prefăcându-se că citesc ziarele. Metcalfe și Roger se așezară pe scaune apropiate, la capătul recepției, destul de departe de NKVD-iști ca să nu poată fi auziți. Roger vorbi repede, cu o voce joasă:

— Transmițătorul tău nu va funcționa înăuntru – ne trebuie un loc afară, de preferință izolat. Plus că trebuie să-l ascundem cât mai repede cu putință. Spune-mi itinerarul tău de azi și mă voi gândi la un plan.

— E o petrecere la vila Ambasadei americane din pădurile din vestul Moscovei, zise Metcalfe. Corky mi-a spus de ea. Oamenii lui din Moscova vor procura o invitație.

— Excelent. Iată cum facem. Dar cum să mă învârt prin orașul ăsta blestemat fără mașină? Nu sunt deloc taxiuri, iar rusa mea nu e destul de bună ca să folosesc tramvaiele. Pentru numele lui Dumnezeu, vreau să spun, eu ar trebui să fiu șoferul tău și ei nici măcar nu ne dau o mașină!

— Ne vor da mașină, spuse Metcalfe.

— O mașină și șofer. Care e și escortă și informator și temnicer, toate la un loc.

— Ai încercat la Ambasada britanică? Roger dădu din cap.

— N-am avut noroc. Tipii ăia n-au mașini nici pentru ei.

— Voi încerca eu la Ambasada americană.

— Trage ce sfori poți. Între timp, am reușit să cumpăr un Harley-Davidson vechi. Rusa mea e groaznică, dar e uimitor până unde poate duce lira britanică aici. Am mai cumpărat niște bocanci și o busolă. Apoi trebuie să văd cum fac rost de niște combustibil de avion. E foarte rar acum, cu toate raționalizările.

— Sigur că o mită dată unde trebuie va rezolva problema.

— Numai după ce îți dai seama pe cine să mituiești, zise Roger. Ar fi necesar un drum până la aeroport. Vreau de la tine harta Moscovei – știu ce am de făcut. Și tu? Ai stabilit contactul azi-noapte?

— O, da. Am stabilit contactul, zise Metcalfe trist. Apoi, încet, adăugă: Dar și eu știu ce am de făcut.

De îndată ce plecă Roger, Metcalfe se duse la restaurantul hotelului să ia micul dejun. Fu așezat la masa unui bărbat gras și chel, ai cărui obraji și nas trădau mai mult decât un băutor. Bărbatul, care purta un costum de tweed în carouri în culori tipătoare, îi strânse mâna lui Metcalfe:

— Ted Bishop, spuse în engleză, mirosind imediat aerul occidental al lui Metcalfe. Corespondentul de la Moscova pentru *Manchester Guardian*. Bishop avea un accent londonez.

Metcalfe se prezentă sub numele adevărat. Observă că multe mese din restaurantul slab luminat erau libere, dar așa procedau hotelurile sovietice. Întotdeauna așezau la aceeași masă oaspeții străini, mai ales pe cei ce vorbeau aceeași limbă. Probabil că, strângându-i la un loc, le era mai ușor să-i monitorizeze.

— Și tu ești ziarist? întrebă Bishop. Metcalfe clătină din cap.

— Sunt aici cu afaceri.

Bishop încuviință încet, continuând să ametească un cub de zahăr într-o cană de ceai cu lămâie. Expresia lui se schimbă brusc, ca și cum îl fulgerase un gând.

— Metcalfe Industries, spuse el. Vreo legătură? Metcalfe fu impresionat.

— Unul și același.

Bishop încruntă din sprâncene.

— Dar fă-mi o favoare, spuse Metcalfe. Chiar mi-ar plăcea să trec sub tăcere vizita mea, așa că te-aș ruga să mă scoți din agenda ta.

— Bineînțeles. Ochii lui Bishop se luminară de plăcerea de a avea un secret de ascuns. Metcalfe își dădu seama, deși trebuia să fie precaut cu un

reporter, că bărbatul i-ar fi putut fi de folos ca om de legătură. Un om bun de cultivat.

— Și acum, sper că nu ești prea înfometat, spuse Bishop.

— Sunt lihnit. De ce?

— Ia aminte că zahărul din ceaiul meu nu vrea să se topească. Aștept aici de atâta timp încât ceaiul mi s-a răcit. Așa e în fiecare dimineață. Servirea este atât de înceată că ai crede că așteaptă să se clocească ouăle. Și când ești servit, ți se aduc vreo două felii de pâine neagră, unt și un ou sleit. Nu încerca să le spui cum l-ai dori. Ți-l fac cum vor ei, adică cum naiba își dorește Olga de la bucătărie să le pregătească în ziua aceea.

— În clipa asta m-aș mulțumi și cu rumeguș.

— Îl vei primi, fără îndoială, replică Bishop chicotind și toată burta și bărbia dublă tresăltară ritmic. Nu mânca nimic pisat, te previn. Le place să folosească rumeguș. Îți spun: la naiba cu cârnații și pireul pe care le fac moscoviții, nu ai îndrăzni să hrănești cu ele nici o furnică moartă de foame. Coborî vocea. Cât despre microfoane, trebuie să presupui întotdeauna că ești ascultat, oriunde te-ai afla. Găsești microfoane minuscule oriunde le pot băga. Jur că au băgat unul și în curul recepționarului. Doar așa se explică expresia lui.

Metcalfе râse apreciativ.

— Dietă rusească – este cea mai bună din lume, nu-i așa? Bishop continuă: Trebuie că am slăbit cu vreo cincizeci de kilograme de când sunt aici.

— Și de când ești aici?

— De patru ani, șapte luni și treisprezece zile. Se uită la ceas. O și șaisprezece ore... Dar cine mai socotește?

— Cred că cunoști Moscova destul de bine acum. Omul îl privi chiorâș pe Metcalfе.

— Mai mult decât aș vrea, mă tem. Ce-ai vrea să știi?

— O, nimic, spuse Metcalfе pârând indiferent. Nimic special.

Va veni și vremea întrebărilor, dar nu acum. Ia-l ușurel pe tipul ăsta, își spuse el. La urma urmei, e reporter, format să afle adevărul, să scormonească, să miroasă minciunile celorlalți. Și totuși, simți oarecare simpatie față de ziaristul englez. Îi știa pe cei ca el. Sarea în bucate. De un calm absolut imperturbabil, speriat doar de plictiseală. Cu siguranță cunoștea toate manevrele.

— Știi despre schimbul valutar, nu-i așa? Dacă-l faci la ambasadă, obții o rată mult mai bună decât la hotel.

Metcalfe încuviință; schimbase deja niște bani aici.

— Dacă vrei să-ți recomand niște restaurante, poate-ți pot fi de vreun ajutor, dar lista e destul de scurtă și tristă. Cauți adevărata plăcintă americană? Singura ta speranță e Cafe Național. La Aragvi, pe strada Gorki, vizavi de Poșta Centrală, se servește o șașlikă decentă și un bun coniac din Georgia. Ei bine, la localul Praga, din Piața Arbat, mâncarea oribilă, dar au o trupă drăguță de țigani care și dansează. An avut o formație de jazz din Cehia, dar i-au dat afară în 1937 sub pretext că sunt spioni. Sunt sigur că adevăratul motiv era că îi puneau într-o lumină proastă pe cântăreții de jazz ruși. Venind vorba despre spioni, Metcalfe, nu știu dacă ai mai fost vreodată aici, dar ar fi mai bine să te păzești.

— Cum așa? îl întrebă Metcalfe liniștit, mascându-și tensiunea pe care o resimți deodată.

Ei bine, aruncă o privire în jurul tău. Bănuiesc că i-ai observat pe băieții veseli, nu-i așa? Bishop făcu un semn cu bărbia sa mare, spre hol.

— Băieții veseli?

Așa-i numim noi pe băieții de la NKVD. Taurii bolșevici. Proști actori. Sunt foarte interesați de orice mișcare pe care ai face-o, așa că ai grijă cu cine te întâlnești, pentru că sunt cu ochii pe tine.

— În cazul ăsta se vor plictisi îngrozitor. Am în mare parte întâlniri la Ministerul Comerțului. Asta ar trebui să-i adoarmă urgent.

— O nu mă îndoiesc că ești pe fază, dar asta nu-i suficient, totuși, roșii sunt destul de des pregătiți să vă lege pe voi, pe capitaliștii cu care nu merg bine negocierile. Ai auzit vreodată de firma de inginerie britanică Metro-Vickers?

Metcalfe auzise. Compania de electricitate Metropolitan Vickers furnizase Uniunii Sovietice cele mai puternice aparate electrice. Cu un an înaintea primei sale venituri la Moscova avusese loc un important incident diplomatic când doi angajați fuseseră arestați sub acuzația de sabotaj industrial. Cei doi ingineri au fost judecați în Moscova și condamnați la doi ani închisoare, își aminti Metcalfe.

— Cică vreo două dintre turbinele pe care le instalaseră nu funcționau bine. Dar parcă au fost puși în libertate după ce întreaga poveste a luat proporții spectaculoase la nivel diplomatic.

— Într-adevăr, confirmă Bishop. Dar principalul motiv pentru care bolșevicii au îndrăznit să-i aresteze se datora faptului că cei doi nu păstrau aproape deloc legătura cu Ambasada Marii Britanii, iar Kremlinul și-a închipuit că sunt niște ținte sigure, convinși că guvernul britanic era gata să-i renege. Ești în relații strânse cu Ambasada Americii?

— Nu în mod deosebit, replică Metcalfe.

Avea doar un om de legătură acolo, un atașat numit Hilliard, cu care Corky îi sugerase să păstreze legătura. Dar atașatul va fi circumspect în contactele sale cu Metcalfe. Dacă i s-ar întâmplă lui Metcalfe ceva – dacă sovieticii l-ar surprinde într-o situație compromițătoare – ambasada ar nega orice legătură cu el. Corky îl prevenise anume în sensul ăsta.

— Ei bine, îți sugerez să-ți faci cât mai repede prieteni acolo, îl sfătuiește englezul. Vezi că am avut dreptate în privința serviciului de aici? Luă o gură de ceai. Ai avea nevoie de un aliat. Nu ți-ai dori vreodată să fii în Moscova fără aliați.

— Sau ce?

— Îți vor mirosi slăbiciunea și te vor lovi. Dacă ai o legătură cu vreo instituție foarte importantă, fie ea și un ziar sau un guvern, cel puțin îți asiguri o oarecare protecție. Dar fără ei ești tot timpul vulnerabil. Dacă vor considera că le faci necazuri, nu vor ezita să te înșfăce. ăsta-i singurul meu sfat, Metcalfe.

*

Era o zi atât de friguroasă încât obrajii lui Metcalfe se înroșiseră. Era cea mai friguroasă iarnă după mulți ani, după uni comentau moscoviții. Se opri într-un magazin Torgsin, pe strada Gorki, unde se vindeau pe valută bunuri greu de găsit, de care nu dispunea orice rus. Își cumpără de acolo o șapcă, o căciulă de blană rusească – nu pentru a se deghiza, ci pentru a-i ține de cald. Era un motiv pentru care unii purtau asemenea căciuli: nimic altceva nu le ținea capul mai cald, nu le putea proteja urechile de iarna rusească înfiorătoare, își aminti cât de ger putea fi la Moscova, atât de ger încât, dacă lăsa doar puțin întredeschisă fereastra, îngheța cerneala din rezervorul stiloului.

Ultima oară când fusese aici și nu existau frigidere, nici chiar pentru cei mai privilegiați străini, el și fratele său fuseseră nevoiți să-și atârne mâncarea perisabilă în pungi, la oberliht; inevitabil, laptele și ouăle înghețaseră bocnă.

Văzu pe dată că era urmărit. Cel puțin doi dintre agenții solizi NKVD pe care-i văzuse în holul de la Metropol îl urmau îndeaproape cu o stângăcie, cu o lipsă de subtilitate care trădau fie slaba lor instrucție, fie intenția lor precisă de a-i aduce lui Metcalfe la cunoștință că este urmărit. Se gândi că era ultima variantă. Fusesse avertizat. De n-ar fi fost familiarizat cu modul de operare al serviciului secret rus, probabil și-ar fi făcut mai multe griji, s-ar fi întrebat dacă-l suspectau că nu era aici doar cu afaceri. Dar Metcalfe știa cum lucra serviciul secret rus sau cel puțin așa își spunea. Urau ca niște câini de pază, lătrând la orice potențial negustor, avertizându-l să nu se apropie prea mult. Acești hoți – căci aduceau mai mult a hoți, a recuperatori – erau repartizați în echipe pentru a-i urmări pe toți străinii, spre a-i intimida, spre a se asigura că toți vizitatorii de altă naționalitate din Moscova simt în ceafă politica statului sovietic.

Cu toate acestea, Metcalfe găsi prezența gorilelor NKVD pervers de liniștitoare. Era evident că NKVD îl considera un străin răătăcit și cam atât. De-ar fi bănuir că el pregătea mai mult, de-ar fi știut adevăratul *motiv* pentru care se afla aici, NKVD n-ar mai fi pus asemenea mediocrități pe urmele lui. Ar fi apelat la agenți mult mai abili. Nu, acești hoți erau câini obișnuiți dintr-o zonă rusă de la periferie, aflați acolo pentru a se asigura că se simte încolțit. Găsi că sunt de naturi să-l liniștească.

Și totuși, în același timp existența lor îi crea probleme lui Metcalfe. Erau momente în care nu numai că nu-l deranja să fie urmărit, ci chiar se bucura de asta – de exemplu, în vizitele sale la Ministerul Comerțului... Voia ca NKVD să-l vadă ocupându-se de afacerile sale. Dar în dimineața asta trebuia să scape de ei fără să dea de bănuir. Dacă s-ar atinge de vreun urmăritor NKVD, ar declanșa tot felul de alarme în Lublianka, sediul central foarte temut al NKVD. Ar afla nu numai că pregătea ceva suspect, dar și că nu era doar un simplu afacerist american. Ar ști că era un agent secret.

În dimineața asta va fi un turist, nimic mai mult. Un turist trebuie să viziteze atracțiile capitalei Rusiei. Trebuia să-și coordoneze acțiunile corespunzător, ceea ce implica un anumit comportament, fără tactici evazive prea evidente, fără mișcări bruște, dar, în același timp, totuși, acțiunile sale nu trebuia să se deruleze prea încet. Nu trebuia să pară că are vreo intenție anume, ca și cum s-ar duce undeva, s-ar întâlni. Cu cineva sau ar avea vreo întrevedere. Nu, trebuia să se poarte cât mai plauzibil; oprindu-se să privească lucrurile care îl atrăgeau, exact ca un turist obișnuit.

Dar, în același timp, trebuia să scape cumva de urmăritori.

Zări o doamnă în vârstă care vindea răcoritoare suspecte. Un însemn identifica băutura a fi *limonada*, echivalentul rusesc pentru orice fel de băutură carbogazoasă. O coadă lungă, alcătuită numai din ruși cu căciuli de blană cu urechile lăsate, așteptau cu o răbdare ieșită din comun să dea câteva copeici în schimbul aceluia amestec de apă carbogazoasă și sirop roșu ce li se servea într-un pahar de sticlă. Metcalfe se opri ca și cum ar fi fost curios, măsură coada cu privirea, verificând în același timp poziția urmăritorilor. Unul se afla la vreo sută de pași în urma lui, călcând hotărât. Celălalt se afla vizavi, pretinzând că folosește cabina telefonică. Erau toți acolo.

Îl urmăreau, păstrând distanța și lăsându-l așadar să știe că este urmărit. N-ar fi fost normal să se apropie mai mult; ar fi fost puțin eficient să se afle mai la distanță.

Metcalfe continuă să urce bulevardul lat cu pas calm și cu ținuta unui turist într-un oraș straniu. Vântul sufla tăios, șuierând uneori, purtând cu sine fulgi de zăpadă rătăciți, cristale de gheață. Ghetele sale – ghetele lustruite din piele ale unui american bogat – scârțâiau pe zăpadă. La scurt timp fu acostat de un vânzător ambulant de ziare, un om în vârstă ciung, care vindea exemplare din *Trud*, *Izvestia* și *Pravda*. Într-o mână ținea mai multe exemplare ale unei cărți roșii pe care i-o flutură lui Metcalfe.

— Jumătate de rublă în schimbul acestei cărți cu cântecele, striga disperat bătrânul știrb. Cele mai frumoase cântece sovietice! Fredona pe o voce înaltă, întretăiată: *Stalin, mărețul nostru părinte, soarele nostru, îndrumătorul nostru!*

Metcalfe îi zâmbi bărbatului, dădu din cap, apoi se opri. Îi trecuse prin minte o idee. Tocmai venea un tramvai pe linia *Bukașka*. Îl văzu apropiindu-se încet. Un urmăritor era pe cealaltă parte a străzii, examinând vitrina unui magazin de pantofi, *Obuvi*; în realitate, bineînțeles, urmărea imaginea lui Metcalfe reflectată în geam. Celălalt venea pe partea pe care se afla Metcalfe, păstrând o distanță precaută. Într-o secundă, acest urmăritor putea ajunge la standul unde femeia în vârstă vindea limonada, iar dacă Metcalfe calcula timpul corect, aria vizuală a urmăritorului ar fi temporar acoperită. Se apropie de bătrânul vânzător de ziare, scoțând portofelul. Urmăritorul din josul străzii putea vedea că Metcalfe se oprise să-și cumpere o carte cu cântece, tranzacție ce putea dura cel puțin treizeci de secunde, fiindcă bătrânul va încerca cu siguranță să-i mai vândă câteva din

mărfurile sale. Astfel, chiar pe parcursul celor câteva secunde în care privirea urmăritorului era blocată, bărbatul de la NKVD putea fi sigur că nu pierde mare lucru.

Metcalfe îi întinse bătrânului o rublă.

— Ah, *vot, spasibo, barin*, spuse vânzătorul, mulțumindu-i în maniera politicoasă, aproape umilă în care țăranii se adresau cândva nobililor. Rusul își așează teancul mic de cărțițele pe stand ca să poată lua rubla, dar Metcalfe nu mai așteaptă.

Se întoarce, trecu pe lângă bărbat și sări în tramvaiul în mișcare. Puse piciorul drept pe treapta de oțel a tramvaiului cu trei vagoane, în timp ce mâna dreaptă apucă un inel de oțel și reuși să se împingă în vagon. Din fericire, tramvaiul nu se mișca atât de repede încât să se rănească cumva.

Roti privirea și se asigură că nu fusese văzut de urmăritori, în vreme ce tramvaiul continua drumul în josul străzii, Metcalfe constată că unul dintre urmăritori, cel ce privea în geamul vitrinei magazinului de pantofi, nu se clintise din loc. Nu observase nimic. Celălalt urmăritor dădea roată cozii lungi de la limonada; după privirea lui goală era clar că nici el nu remarcase nimic neobișnuit. Din câte știa bărbatul de la NKVD, ținta sa americană era încă în fața vânzătorului de ziare. Doar vânzătorul de ziare îl observase sărind în tramvai, dar până să-l întrebe oricare dintre urmăritori ce se întâmplase, Metcalfe va fi departe.

Își croi drum prin vagonul aglomerat și ajunse până la vatman, întinzându-i o mână de copeici. Toate locurile erau ocupate – majoritatea de bărbați, observă el, în timp ce femeii de toate vârstele stăteau în picioare. O scosese la capăt – pentru moment, era sigur, scăpase de urmăritori. Dar procedând așa, schimbase regulile. De îndată ce-și vor da seama că le-a scăpat, îl vor privi cu și mai mare suspiciune. Vor spori vigilența, îl vor trata ca pe un dușman. Niciodată nu va mai scăpa de ei așa de ușor.

Coborî pe strada Petrovka, una dintre principalele artere din centrul orașului. Aici se aflau, una lângă alta, conacele în care locuiseră cândva unii dintre cei mai bogați negustori Im Rusia, palate care fuseseră transformate în hoteluri, ambasade, blocuri și magazine. Recunosc pe dată clădirea cu patru niveluri și fațadă clasică. Aici locuise Lana împreună cu bătrânul său tată, Mihail Ivanovici Baranov, un general acum în retragere, angajat la Comisariatul Apărării. În timpul șederii sale la Moscova de acum șase ani, Metcalfe o vizitase de câteva ori; își putea aminti exact unde se afla

apartamentul ei. Dar nu se opri în fața clădirii. Trecu pe lângă ea ca și cum n-ar fi îndreptat spre Hotel Aurora, aflat la jumătatea blocului, liceu de câteva magazine: o brutărie, un magazin de carne, deși Metcalfe se îndoia că mai aveau ceva de vânzare și un magazin cu îmbrăcăminte pentru femei, ale cărui vitrine cu geamuri mari îi permiteau să urmărească traficul pietonal din spatele lui. Unii coborâseră din tramvai în același timp cu el – câteva femei între două vârste, o femeie cu doi copii mici, un domn în vârstă – și nici unul nu părea suspect. Se opri ca și cum ar fi analizat marfa sărăcăcioasă din vitrina magazinului de îmbrăcăminte, urmărindu-i de fapt cu atenție pe ceilalți trecători. Convins că nu fusese urmărit, se întoarse brusc, traversă strada, pretinzând că se uită la o reclamă turistică cu minunățiile din Soci. Bruschețea acestei mișcări ar fi atras orice urmăritor, provocând schimbări de ultim moment. Dar nu văzu nimic. Acum era convins că nu fusese urmărit până la apartamentul Lanei. Urcă pe o stradă, traversă înapoi, apoi dădu roată clădirii.

La Balșoi, Lana era protejată, asemeni tuturor balerinelor, în special ca primă-balerină. Aici, totuși, i-ar fi mult mai ușor să se apropie de ea; sau cel puțin așa plănuia. Aruncă o privire la etajul patru, la șirul de ferestre care corespundeau apartamentului tatălui Svetlanei și zări o umbră.

Dincolo de draperiile subțiri se afla o siluetă pe care o recunoscuseră pe dată și i se tăie răsuflarea.

O tânără zveltă stătea în dreptul ferestrei, cu o mână în șold, iar cu cealaltă gesticula către un interlocutor nevăzut.

Era Lana; nu avea nici o îndoială.

Chiar și umbra siluetei îi era extraordinar, dureros de frumoasă. Deodată, nu mai putu suporta să stea afară, în ger, pe străzile măturate de vânt ale Moscovei, când înăuntru, la doar câteva sute de pași, se afla Lana. Seara trecută îl expediase batjocoritor, îl alungase cu un fel de dispreț amestecat – era sigur de asta – cu frică. Și nu-i va fi mai puțin teamă să-l vadă acum.

De ce îi era frică? Să fi fost pur și simplu fobia tuturor rușilor față de străini, reticență de a fi văzuți în compania unor vizitatori capitaliști? Sau frica ei avea vreo legătură cu ultima sa cucerire, von Schussler? Să fi fost prevenită? Oricare ar fi fost sursa fricii sale, era ceva ce Metcalfe trebuia să descopere stând de vorbă cu ea. Trebuia să-i risipească temerile, adresându-i-se direct.

Oprindu-se la câteva intrări de blocul Lanei, scoase un exemplar împăturit din *Izvestia* și se făcu că citește. Petrecu acolo câteva minute

citind atent ziarul, așteptând. În cele din urmă, când nu mai fu nimeni în preajmă, se îndreptă spre clădire, intră – nu erau gărzi, căci aici nu locuiau înalți membri ai guvernului – și urcă repede scările până la etajul patru.

Ușa apartamentului ei, asemeni celorlalte uși din bloc și din altele asemănătoare din Moscova, era căptușită și capitonată cu piele. Căptușeala, asta o știa Metcalfe, făcea mai mult decât să împiedice frigul; nu se putea trage cu urechea. Există întotdeauna teama că te putea auzi cineva.

Apăsă pe sonerie și așteptă. Bătăile inimii i se accelerară, simți o bizară combinație de teamă și speranță.

După aproape un minut auzi apropiindu-se un pas greu. Nu erau pașii Lanei; să fi fost pașii tatălui ei?

Ușa se deschise ușor și apărură un chip: chipul bătrân, trecut al unei femei în vârstă, cu toate trăsăturile îngroșate, care îl privi bănuitoare, cu ochii ei mici, cu cataractă. Purta un pulover de lână grosolană, iar deasupra – un șorț greu de pânză.

— Ce doriți? întrebă ea în rusește.

Metcalfe recunoscă pe dată genul de om, nu și chipul. Bătrâna aparținea generației în vârstă, era *babuška* rusă, un cuvânt ce însemna bunică, dar care se aplica de fapt femeilor mai în vârstă și întrunea o mulțime de sensuri. *Babuška* era centrul unei familii rusești numeroase, reprezenta matriarhatul neînduplecat, dar iubitor și muncitor al unei societăți în care bărbații mureau adesea prematur, din cauza războiului sau a alcoolului. Era mamă și bunică, bucătăreasă și menajeră, dar și scorpie, toate la un loc.

Dar nu era bunica Lanei, Metcalfe știa: nici unul dintre bunicii Lanei nu mai era în viață. Probabil că era menajera, un privilegiu rar acordat anumitor membri ai elitei sovietice.

— Bună dimineața, *babuška*, spuse Metcalfe în rusă, respectuos. Am venit s-o văd pe Svetlana Mihailovna.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă bătrâna, încruntată.

— Spuneți-i, vă rog, că o caută... Stiva, încruntarea neschimbată a femeii se adânci și mai mult și miși ochii care se pierdură între ridurile obrazilor. Brusc, închise ușa. Metcalfe auzi pașii grei îndreptându-se spre interiorul apartamentului, iar vocea ei înaltă și înăbușită se îndepărtă. Lana și tatăl ei nu avuseseră înainte menajeră, reflectă Metcalfe. O menajeră sau o bucătăreasă erau o achiziție destul de rară în zilele acelea, știa asta. Era oare un privilegiu acordat Lanei de când devenise primă-balerină la Balșoi?

Un minut mai târziu, ușa se deschise din nou:

— Nu e aici, spuse bătrâna pe un ton repezit și rece.
— *Știu* că-i aici, ripostă Metcalfe.
— *Nu* e aici, îl repezi ea.
— Atunci când se întoarce? spuse Metcalfe, făcându-i jocul.
— Nu se mai întoarce. Nu pentru tine. Niciodată. Nu mai călca pe aici!
Și-i trânti ușa.

Lana era mai mult decât speriată: era terorizată.

Încă o dată îl respinsese, la fel ca în seara precedentă. Dar de ce? Asta nu era reacția trufașă a unei iubite ce s-a simțit disprețuită, respinsă. Nu, aici se petrecea ceva mult mai grav. Să fi fost ceva mai mult decât o teamă îngrozitoare de a fi în contact cu un străin? Asta n-ar explica de ce îl gonise acum, când menajera îi spusese că venise singur.

Măcar din curiozitate i-ar fi permis să între, ca să-l întrebe ce urmărea, ce căuta în Moscova, de ce insista atât să o vadă. O știa pe Lana. Fusese întotdeauna o femeie de o curiozitate de nestăvilit, întrebând la nesfârșit despre viața din Statele Unite sau din țările pe care le vizitase în călătoriile sale în jurul lumii. Părea aproape un copil, întrebările curgând fără oprire. Nu, n-ar fi scăpat șansa de a afla de ce venise Metcalfe acolo, de ce încerca să o vadă. Și mai știa că Lana nu putea purta pică cuiva mult timp; furia era întotdeauna o emoție trecătoare pentru ea, apărând și dispărând la fel de repede. Nu avea sens să-l tot alunge și se întreba de ce o face. Îi veni în minte chipul încruntat, ridat al menajerei. De ce exista o menajeră, când nici Lana, nici tatăl ei nu avuseseră nevoie în trecut de așa ceva? Era o gospodărie pentru doi oameni și Lana îi gătise întotdeauna tatălui său văduv.

Era într-adevăr *babuška* menajeră? Sau era un fel de gardian, un observator, un paznic? Oare bătrâna fusese pusă în casa Lanei ca s-o supravegheze, s-o țină prizonieră?

Dar nu avea sens; pur și simplu Lana nu era atât de importantă. Era dansatoare, nimic mai mult. Trebuia să existe o explicație simplă, plauzibilă, rațională pentru prezența acestei menajere: era doar un ajutor acordat unei artiste talentate, de nivel național.

Asta trebuia să fie. Și refuzul Lanei de a-l primi? Anii '40 erau cu totul diferiți de începutul anilor '30. Societatea sovietică de-abia ieșise din perioada marilor epurări; frica și paranoia bântuiau peste tot. Era posibil ca relația Lanei cu Metcalfe să fie cunoscută de autorități, să fi fost avertizată să nu mai ia contact cu el? Poate că asta era.

Spera că doar asta era. Pentru că o altă explicație începuse să se insinueze, o teorie de rău augur la care Metcalfe nu voia să se gândească. Era oare posibil ca autoritățile sovietice să *știe* de ce se afla aici, să aibă cunoștință de misiunea sa secretă? Dacă așa stăteau lucrurile, era perfect logic ca Lana să fie prevenită să nu îl întâlnească. Și dacă era așa...

Nu voia să se gândească la asta. În acest caz ar fi fost arestat de îndată ce sosise la Moscova. Nu, nu se putea.

Coborî scările, privind în trecere printr-o fereastră strâmtă și văzu ceva ce-l îngheță. În curtea din fața ieșirii din blocul Lanei se afla un bărbat care fuma o țigară. Părea oarecum cunoscut. Avea un chip tipic rusesc: pomeți înalți, trăsături cizelate, o privire siberiana, dar era un chip aspru, nemilos. Cu un păr bogat, des și blond, ochi cenușii, foarte deschiși. Unde îl mai văzuse?

Deodată, Metcalfe își aminti că îl văzuse în fața hotelului Metropol, stând de vorbă cu cineva, atât de prins în conversație încât Metcalfe nu le acordase nici unuia dintre ei prea mare importanță. După cum obișnuia, înregistrase rapid chipurile bărbaților și le stocase undeva în memorie, așa cum proceda adeseori. Nici unul nu-l observase pe Metcalfe, așa că nu se mai gândise la ei.

Dar era același bărbat; era convins.

Cum așa? Metcalfe era sigur că nu fusese urmărit până aici. Scăpase de ticăloșii NKVD-iști.

De îndată ce coborâse din tramvai, îi analizase pe toți cei ce coborâseră o dată cu el. Îi urmărise și-i văzuse luând-o pe drumuri diferite. Nu mai rămăsese nimeni prin apropiere, era absolut sigur de asta.

Totuși, la fel de sigur era că bărbatul blond cu chip dur era același pe care, cu puțin timp în urmă, îl observase stând în față la Metropol.

Ceea ce însemna că nu îl urmărise până aici. Și asta chiar era alarmant. Își aminti vechiul slogan pe care Corky îl repeta cu plăcere: *singurul lucru mai grav decât a fi urmărit este să nu fii urmărit, pentru că se știe unde te duci*. Bărbatul blond venise singur aici de la Metropol, ca și cum ar fi știut că Metcalfe va ajunge aici. Cum așa? Metcalfe nu-i spusese lui Roger unde se duce, așa că nu era cu putință să fi fost ascultat în hol.

Evident că bărbatul din hol sau intermediarii săi știau de legătura lui Metcalfe cu Lana. Spre deosebire de gorilele insignifiante din holul hotelului, acest agent trebuie că opera după instrucțiuni obținute dintr-un control bine susținut, cineva care avea acces la dosarul lui Metcalfe.

Este ceea ce îl distingea pe bărbat de agenții urmăritori. Aparținea unei alte categorii, una mult mai *periculoasă*. Metcalfe rămase în casa scării, privindu-l pe bărbatul blond dintr-un unghi din care nu putea fi depistat. Gândurile lui se învâртеbeau. Agentul nu îl văzuse intrând în clădire, era sigur; în schimb, aștepta ca un observator, unul care cunoștea chipul lui Metcalfe, știa cum este îmbrăcat și voia să capete o confirmare vizuală.

Nu m-a văzut intrând, își spuse Metcalfe. Nu știe că am încercat să o văd pe Lana. Și nici nu va ști, declară el.

Era decis să o protejeze pe Lana cum putea mai bine. Coborând scările până la parter, continuă drumul până în subsolul clădirii. Mirosul de fum se accentua: clădirea nu era încălzită cu cărbuni, ci cu lemne, ca majoritatea clădirilor din Moscova în perioada aceea, dată fiind lipsa cărbunelui și abundența lemnului. O ușă masivă, întredeschisă, dădea spre o pivniță întunecoasă.

Metcalfe așteptă să se obișnuiască cu întunericul, apoi își croi drum printre stivele de lemne sparte, printre elementele dispozitivului primitiv de încălzire. Podeaua deveni noroioasă și alunecoasă într-o zonă în care Metcalfe observă un duș clandestin, instalat pentru locuitorii din clădire. În Moscova, băile fierbinți erau interzise prin lege, cel puțin pentru majoritatea locuitorilor; sistemele de apă caldă erau adesea deconectate, fiind imposibil să te speli dacă nu încălzeai apă pe sobă. Astfel, o întreagă industrie ilicită se dezvoltase în pivnițele anumitor blocuri de apartamente mai mari, în care moscoviții plăteau sume exorbitante pentru a avea puțină apă caldă.

Lemnul trebuia să fie transportat cumva, își dădu el seama, trebuia să existe o intrare de serviciu. Aruncând o privire în jur, descoperi în final ceea ce părea a fi o ușă rudimentară și câteva trepte de beton care duceau spre ea. Ușa era închisă pe dinăuntru, bineînțeles, pentru a proteja interiorul de priviri indiscrete. O deschise ușor, apoi îndepărtă unul dintre lacăte. Metcalfe aruncă rapid o privire înjur, pe alee, asigurându-se că nu era nimeni în zonă. Sigur, bărbatul blond stătea la postul său de observație, așteptând să vadă un străin fie intrând, fie părăsind clădirea. Nu-și va părăsi postul, riscând să-și rateze ținta.

Ieși, închise ușa și traversă iute aleea pavată cu bolovani. Era ceva mai mult decât o alee, era un pasaj ce făcea legătura între arterele importante, folosit în special pentru livrări.

Câteva magazine pe lângă care trecuse când se plimbase pe strada Petrovka aveau acolo, în spate, intrări de serviciu.

În mod obișnuit, asemenea intrări ar fi fost totuși încuiate, îngreunând accesul. Trecu în fugă pe lângă cele de la brutărie, de la magazinul de carne, de la cel de îmbrăcăminte pentru femei, până ajunse în spatele hotelului Aurora, unde încetini pasul pentru a face impresia că se plimbă.

Aruncă o privire rapidă în jur pentru a se asigura că nu fusese urmărit, urcă un șir de trepte de lemn, trecu pe lângă containere și bătut cu pumnul în ușa metalică. Nici un răspuns. Bătut din nou, apoi încercă minerul și fu surprins să vadă că se răsucesc.

Înăuntru, un coridor slab luminat în care se simțea puternic mirosul de țigări, dădea spre un alt hol, mai strimt. Două uși batante se deschiseră larg, descoperind o bucătărie imensă, a unei instituții. O femeie îndesată, cu păr de un roșu metalic, învârtea ceva într-o cratiță mare; un bărbat între două vârste, în uniformă albastră, prăjea pe un grătar niște cotlete ciudate. Îl priviră cu curiozitate, evident încercând să înțeleagă ce căuta acolo un străin bine îmbrăcat, neștiind cum ar trebui să reacționeze.

— O, scuzați-mă, spuse Metcalfe în engleză. Se pare că m-am rătăcit.

— Nu înțeleg, spuse în rusește femeia roșcată, dând din umeri. Metcalfe zâmbi politicos ca și cum n-ar fi înțeles, ridică și el din umeri și traversă bucătăria, intrând în restaurantul pustiu al hotelului. Continuă drumul printr-un hol ponosit, cu tavan înalt, cu vopsea cojindu-se de pe pereți și cu mochete orientale jerpelite întinse de-a curmezișul. Capete de reni împăiate se holbau din plăcile de lemn; doi tineri cu aspect servil stăteau la recepție. Îl salutară când trecu. Nici unul nu-l recunoscuse, dar nici unul nu spusese nimic: era un străin bine îmbrăcat care venea din interiorul hotelului. Părea că locuiește acolo. Îi salută din cap cu o mișcare rapidă, dar politicos și se îndreptă spre ieșirea principală. Aici putea să dispară pur și simplu în aglomerație, lăsându-l pe următorul blond să aștepte în fața clădirii în care era apartamentul Lanei.

Sprijinit de un adăpost pentru tramvai, se afla un bărbat cu o figură cunoscută. Blondul!

Cu ochii mișiți, fuma. Părea relaxat, ca și cum aștepta pe cineva. Metcalfe întoarse privirea, prefăcându-se că se uită în altă direcție. Doamne, gândi el, tipul era bun! Oricine-ar fi fost, de unde-ar fi fost, era de un calibru diferit de al gorilelor de la NKVD. Era un agent de mână întâi.

De ce?

Ce să însemne oare că un om atât de dibaci fusese pus pe urmele lui? Putea însemna... putea reprezenta orice. Dar ceva îi devenise foarte clar:

dintr-un anume motiv, serviciul secret rus îl considera pe Metcalfe o persoană care trebuie atent urmărită. Nu și-ar trimite cei mai talentați oameni să supravegheze un simplu om de afaceri.

Un val de transpirație îi năpădi fruntea. Să fi fost demascat? Se întrebă el. Știu ei oare de ce mă aflu aici?

Singura soluție era să-l anihileze pe agent, să-l scoată din circuit. Era prea bun, periculos de bun. Dar o dată agentul identificat de victimă, nu mai era util pe teren; trebuia anihilat.

Luând o mină prietenoasă, dar impenetrabilă, se strecură în adăpostul de lemn, repetând în minte replica: *îmi cer scuze, aveți un foc? Se pare că mi-am pierdut...*

Întâlnirea directă ar asigura înlocuirea blondului.

Dând roată adăpostului, Metcalfe se holbă uimit, cu inima tresăltând. Doamne sfinte, dar urmăritorul era chiar bun.

Dispăruse.

Ambasada americană din Moscova se afla pe strada Mohovaia, lângă hotelul Național, față în față cu Piața Manejului și Kremlinul. Birourile erau mohorâte și dărăpănate, dar securitatea era puternică. Ce ironie, gândi Metcalfe cu un zâmbet amar, în timp ce prezenta pașaportul pentru a intra: și rușii, și americanii luau parte la apărarea Ambasadei americane. La intrare erau postați atât soldați americani, cât și agenți NKVD. Soldații americani erau acolo ca să-i țină pe ruși la distanță; NKVD era acolo tot ca să-i țină pe ruși la distanță – să se asigure că rușii nu încearcă să forțeze intrarea și să treacă de partea americanilor.

Omul pe care îl căuta, Amos Hilliard, ocupa un birou mic și auster, lipsit de personalitate. Era secretar de rangul trei și consul, un bărbat mic, chel, cu ochelari și palid, cu mâinile atât de moi încât părea că o tăietură de hârtie i-ar putea fi fatală.

Dar moliciunea lui masca un individ oțelit. Hilliard era atât de direct încât uneori devenea usturător de franc. Metcalfe înțelese de ce Corky, care avea încredere în atât de puțini oameni, se bizuia pe Hilliard, fermierul din Iowa care spunea lucrurilor pe nume și care își petrecuse întreaga carieră în Ministerul de Externe. Amos Hilliard era un expert în probleme rusești care nu credea că un asemenea expert poate exista.

— Știi ce e un expert în probleme rusești? întrebă Hilliard, pufăind, la câteva minute după ce Metcalfe luase loc în biroul lui. Cineva care are de trăit în Rusia două săptămâni sau doi ani. Și nu mă încadrez în nici una dintre aceste două categorii. La dracu', nu există experți pe aici, doar diferite grade de ignoranță.

Hilliard era mai mult decât un om din Departamentul de Stat în care Corky avea încredere. Era, în același timp, în secret, unul dintre agenții lui. Era extrem de neobișnuit pentru Corky să lase un agent de-al său să se întâlnească cu un altul: era o violare a principiului său fundamental al compartimentării.

— În acest caz, nu am de ales, îi spusese Corky lui Metcalfe la Paris. Am îndoieli serioase în ceea ce-i privește pe ceilalți angajați ai ambasadei din Moscova. Hilliard e unul dintre cei foarte puțini în care poți avea încredere.

În măsura în care – adăugă rece – poți avea încredere într-un om, ceea ce e o problemă foarte discutabilă.

— Până și în tine? răspunsese Metcalfe cu o grimasă malițioasă.

În orice caz, Corky nu luase remarca trecătoare a lui Metcalfe ca pe o glumă.

— Nu aici greșim cu toții de la început – încrezându-ne prea mult în noi înșine? În ochii bătrânului era o acuzație, un reproș prietenesc care însemna: *Nu fi prea plin de tine, Stephen – s-ar putea să nu fii atât de bun pe cât crezi.*

— Bine ai venit în valea fericirii, zise Hilliard, aprinzându-și un Camei. Prietenul nostru comun trebuie să aibă o părere foarte bună despre tine.

Metcalfe ridică din umeri.

— E limpede că are încredere și în tine.

— Și în tine. Cu siguranță se întâmplă foarte rar ca două dintre legăturile lui să intre în contact.

Hilliard încuviință dând din cap și zâmbi.

— Întreabă-l pe prietenul nostru cum e vremea și înainte de a răspunde se va întreba dacă ai sau nu nevoie să știi.

— Moscova face excepție, evident.

— Corect. Doar pentru că ai intrat în clădire, numele tău e cunoscut de vreo duzină dintre colegii mei. Desigur, ești un om de afaceri american în vizită, atât, dar te întâlnești cu mine, ceea ce poate ridica vreo câteva întrebări.

— Cum așa?

— Nu așa cum crezi tu. Sunt doar un diplomat care-și face meseria, își vede de treburile lui, dar nu fac parte din nici o secțiune cu propria ei agendă, așa că, automat, sunt suspect. Ar trebui să te avertizez, deși sunt sigur că nu e nevoie, dar să nu vorbești cu nimeni altcineva din această clădire. E un cuib de șobolani aici.

— Loialități duale?

— Duale? ricana Hilliard. De la doi? Numără mai departe, prietene. Ambasada din Moscova a început să semene cu Ankara sau Istanbulul anilor '30, viermuind de agenți, fiecare cu loialitățile și prioritățile lui. E ceea ce vezi când ridici un bușean putrezit – zeci și zeci de creaturi pe care nu le-ai mai văzut vreodată în viața ta, viermuind amețitor. Lucru pentru care cred că e vinovat propriul nostru guvern. Casa Albă a lui Roosevelt.

Care și ea e străbătută de fire dubioase, își tot schimbă părerea despre Rusia, nu se pot hotărî, așa că ne-au trimis mesaje îngrozitor de încurcate.

— Nu faci parte dintre cei care cred că Roosevelt e un fel de comunist, nu? zise Metcalfe bănuitor.

— Deocamdată nu. Dar ani de zile după ce s-a instalat în funcție a privit Moscova prin ochelari roz – nici o îndoială în privința asta. Unul dintre primele puncte de lucru din agenda lui a fost să facă ceea ce nici un președinte al Statelor Unite n-a făcut de când bolșevicii l-au alungat pe țară – să recunoască oficial guvernul sovietic. Ceea ce a făcut imediat. Și principalul său sfătuitor, consilierul său de încredere, Harry Hopkins, ne-a vorbit întotdeauna de rău pe noi, experții în probleme rusești, pentru că îl judecăm prea aspru pe bietul Tătuca Iosif Stalin. „De ce nu vedeți voi partea bună a tipilor ăștia?” spune el mereu. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la ultimul ambasador pe care l-a trimis Roosevelt aici!

Metcalfe încuviință. Ultimul ambasador era vestit pentru a-i fi ținut partea lui Stalin în privința epurărilor sângeroase.

— Ce vrei să spui, că unii dintre colegii tăi de aici sunt cam îngăduitori cu rușii? Sau că e posibil să existe aici spioni în întregime loiali Kremlinului?

Hilliard păru stânjenit. Își trecu o mână peste creștetul chel, peste smocul pufos ca de copil.

— E o diferență între un spion și un agent de influență. Mă refer la oamenii care cred în foaia cu două fețe. Care cred că pot lucra pentru noi și în același timp le pot face favoruri prietenilor lor din Piața Roșie – transmitând indicii, dând telefoane, încercând chiar să lucreze înăuntru pentru a modela politica externă americană pe un tipar – să-i spunem – mai favorabil Moscovei.

— Zi-le cum vrei, replică Metcalfe, dar eu îi numesc trădători.

— Aș vrea să fie atât de simplu. Asemenea oameni au tendința să fie ghidați de acțiunile celor de sus. Și dacă Harry Hopkins și F.D.R. Încearcă să construiască o relație americano-sovietică drept stăvilă împotriva naziștilor – ceea ce a și fost până când Stalin și-a dat mâna cu Hitler acum două luni – în felul lor li se pare normal să le dea informații prietenilor lor din NKVD sau de la Kremlin. În fond, sunt în slujba cauzei. Pe cont propriu. Cei mai periculoși trădători sunt cei ce o fac din iubire – ei cred întotdeauna că sunt adevărații patrioți. Hilliard îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Ce dracu' vrea să spună? se întrebă Metcalfe.

— Descrii o ambasadă a Statelor Unite în care nu poți avea încredere în *propriii tăi colegi*? În care nu știi cine ar putea să lucreze pentru *Stalin*?

— Cum spuneam, asta e doar una din facțiunile de aici. Doar unul dintre elemente. Abia de curând Roosevelt a început să admită că poate Tătuca Stalin nu e un tip de treabă. A început să afle niște lucruri grave despre bolșevici. Coborî vocea. Uită-te la ultimul cap-tare pe care l-a trimis ambasador. Un finanțator generos de campanie electorală, un avocat new-yorkez alunecos care nu știe nimic despre Rusia, căruia nu-i place să fie aici mai mult decât oricărui dintre noi. Disprețuiește Uniunea Sovietică, dar fără să știe nimic despre ea. Nimic mai rău decât fanatismul bazat doar pe ignoranță. Și are clica sa, mulțimea celor care urăsc Rusia, tipi așa de înspăimântați de virusul bolșevismului încât ar face orice le-ar sta în putință pentru a ne sabota relațiile cu Kremlinul. Ajută Berlinul cu dragă inimă, oricât pot. Văd în naziști singura cale de a opri răspândirea comunismului în întreaga lume.

— Vorbești serios despre oameni ce lucrează pentru *Hitler*?

— Da, tot cu două tășuri. Sau și mai rău. Problema e că pur și simplu *nu poți să știi*. E un blestemat cuib de vipere aici.

— Ai dreptate.

— Dar nu de asta ești tu aici. Dacă-mi citesc corect comunicatele codificate cauți să afli de la mine niște informații concrete. Vrei să afli ce știm despre alianța dintre naziști și sovietici – dacă e reală. Sau dacă e vreo tactică de fiecare parte.

— E ceva din ceea ce caut.

— Și e marea întrebare fără răspuns. E enigma Sfinxului. E ceva ce toți am vrea să aflăm. Mă intrigă, în orice caz, de ce vrei *tu* să afli asta.

— Și așa trebuie să rămână.

— Compartimentare, îngână Hilliard. Segmentare. Ei bine, să-ți spun ceva. De mai mult de un an și jumătate am trimis telegrame de avertisment la Washington în care le spuneam că Stalin va semna un tratat de neagresiune cu Hitler. Și știi ce mi s-a tot răspuns? Neîncredere totală. Negare. Nu, n-o să se întâmple, îmi tot spuneau idioții. Un guvern marxist n-ar pactiza niciodată cu inamicul său ideologic. Se pare că pur și simplu, Washingtonul nu a înțeles că singura grijă a lui Stalin e conservarea sistemului sovietic. Ideologia n-are nici o legătură cu asta. E vorba de autoapărare acum.

— Știi că vor semna o înțelegere?

— Am avut surse.

— La Kremlin?

Hilliard clătină din cap și zâmbi misterios.

— Toată lumea știa că Berlinul și Moscova purtau discuții, dar nici chiar rușii nu știau că vor ajunge la o înțelegere. De unde știm noi asta? Să-ți spun o poveste. Când ministrul german de Externe, Ribbentrop, a venit la Moscova să semneze înțelegerea cu Stalin, rușii nici măcar n-aveau drapele naziste pe care să le înalțe la ceremonia de întâmpinare la aeroport. Au căutat peste tot și nu exista nici unul. Petrecuseră ultimii șase ani atacându-i pe naziști; normal că nu aveau. Până la urmă au dat peste câteva la un studio cinematografic din Moscova care le folosise la un film de propagandă antinazistă – și, firește, erau ferfeniță.

— Dar tu știi, schimbă Metcalfe vorba. Știi că se apropia o înțelegere.

Asta ar însemna că Amos Hilliard trebuie să aibă o sursă în Ambasada germană, gândi Metcalfe.

— Secretul puținului succes pe care l-am avut aici, în Moscova, zise diplomatul, e că pot gândi ca Stalin. Nu e un proces plăcut, sunt de acord. Dar e un om extrem de pragmatic. L-am întâlnit: am avut ocazia să-l apreciez. E necruțător, dar necruțător de *practic*. Știu cum gândește. Vede că Franța a căzut, că britanicii și-au luat catrafusele și s-au retras de pe continent. Vede că Londra n-are aliați în Europa – nici unul! Și Stalin știe că nu are alte cărți dejucat. Știe că întotdeauna te aliezi cu omul puternic, nu cu stârpitura. Orice e necesar, numai să țină Panzer-ele germane la distanță de granițele sovietice.

— Și mai bine dacă Fuhrerul plusează cu Polonia, Țările Baltice și Basarabia.

— Exact. Și Hitler reușește să evite un război pe două fronturi. Ceea ce l-ar distruge. Ar fi nebunie curată din partea lui să atace Uniunea Sovietică în timp ce se luptă cu englezii. Asta i-ar dispersa atât de tare armata și resursele că ar pierde garantat. Și Hitler, orice-ai spune despre el, nu e prost. Ceea ce ne aduce înapoi la enigma Sfinxului, marea întrebare fără răspuns. E reală alianța asta dintre Hitler și Stalin? O să-ți răspund eu. La dracu', da, e reală. La fel ca războiul. La fel ca apărarea propriilor interese.

Metcalfe încuviință. Îi venise o idee, undeva în ungherele minții, nu pe de-a-ntregul formată.

— Dar dacă alianța asta e reală, suntem rași cu toții, zise. O alianță militară între două dintre cele mai mari imperii ale continentului european, cu armate imense și milioane de soldați? Pot pur și simplu să tranșeze hălțile, să-și împartă între ele Europa și apoi restul lumii, să redeseneze harta. Și nu putem face nimic în privința asta!

— Acum înțeleg de ce are încredere în tine prietenul nostru comun. Gândești strategic.

— Stalin a negociat personal cu Ribbentrop, nu? Hilliard încuviință dând din cap.

— N-ar fi făcut asta dacă n-ar fi vrut cu adevărat ca pactul să funcționeze.

— Și când tratatul a fost încheiat, Tătuca a ținut un toast în cinstea lui Hitler. L-a numit *molodeț*.

— Un tip de treabă.

— Știi rusește.

— Doar un pic, minți Metcalfe. Destul cât să mă descurc.

— Și acum sovieticii cumpără de milioane de mărci turbine, perforatoare de arme, strunguri și tunuri antiaeriene de la nemți. E o treabă de reținut. Crezi că Germania i-ar vinde asemenea lucruri Rusiei dacă nu ar considera-o partener în efortul de război? Eu nu cred. Suntem într-un punct critic, Metcalfe. Crezi că Washingtonul vrea să intre în acest război? Crezi că Roosevelt vrea să învingă și Germania nazistă și Uniunea Sovietică?

— Singura noastră speranță e o ceartă între hoți.

— Visezi, Metcalfe. Acești dictatori știu cât sunt de puternici ca aliați, cum, împreună, pot împărți lumea între ei. Și aud de la prietenii mei britanici de aici că există membri importanți ai guvernului Churchill, nu Churchill însuși, care fac presiuni pentru o pace separată cu Germania împotriva sovieticilor.

Metcalfe își mușcă ușor buza superioară, îngândurat.

— Cât de bine cunoști personalul de la Ambasada germană de aici?

Hilliard păru dintr-o dată în defensivă.

— Destul de mult. Ce vrei să știi?

— E un secretar adjunct la Ambasada germană pe nume von Schussler.

Diplomatul încuviință.

— O mediocritate. Aristocrat, provine dintr-o lungă descendență germană sus-pusă, ceea ce constituie singurul motiv pentru care a primit o slujbă în Ministerul de Externe german, o nulitate. Ce vrei să știi despre el?

— Ai vreo idee ce face cu adevărat?

— A, zise Hilliard înțelegând. Există într-adevăr membri ai Ambasadei germane de aici care, să spunem, nu-i prea îi au la inimă pe naziști. Patrioți loiali, care iubesc Germania, dar îi urăsc pe naziști, care ar face orice să-l sape pe Hitler. Membri ai unei rezistențe naziste subterane împotriva naziștilor. Dar von Schussler? Cu greu. Își cunoaște interesul. Nu cred că omul are o ideologie. Face ce i se spune. Atât cât judec eu – și m-am întâlnit cu el de câteva ori, Moscova e un oraș mic – are o tristă, înșelătoare părere despre sine ca moștenitor al mării nobilimi prusace. Vrea glorie, fără îndoială. Dar nu e curajos. E un om slab, vanitos. Von Schussler face ce i se spune. Vrea doar să se retragă la castelul său încărcat de medalii. Și să-și scrie memoriile, din câte știu. Dumnezeuule!

— Înțeleg, zise Metcalfe. Avea încredere în judecata lui Hilliard. *Un om slab, vanitos*. Nu un erou, nu capabil de acte de curaj sau posibil membru al rezistenței antinaziste. Aparent, nu cineva care putea fi convertit. Desigur, era părerea unei singure persoane, dar dacă Hilliard avea dreptate, von Schussler nu era o veste bună pentru misiunea încredințată de Corky. *Nu e curajos*. Era imaginea unui potențial agent dublu. Și totuși Corky îl trimisese să vadă dacă neamțul era o posibilă achiziție. Cum putea Corky să se înșele atât de tare? Avea o sursă pe teren, chiar în Moscova, care ar fi putut să-i spună să nu-și bată capul. Metcalfe era dezorientat.

— Uite, nu știu ce pui la cale, dar dacă vrei să-l întâlnești pe om personal, mi s-a spus că va fi la *dacea* deseară cu balerina lui rusoaică.

Prietena lui balerină rusoaică! gândi Metcalfe. Lana!

— E centrul vieții sociale în enclava diplomatică. Mda, e o plăcere continuă aici, în valea fericirii.

— Voi fi acolo, zise Metcalfe ridicându-se concomitent cu Hillard. Diplomatul veni spre el din spatele biroului și Metcalfe îi întinse mâna. Fu surprins când, în loc să-i strângă mâni, mititelul îl îmbrățișa cu o forță de urs. Apoi imediat înțelese când Amos Hilliard îi șopti în ureche:

— *Ai grijă, auzi? Fă-ți și fă-mi o favoare, Metcalfe. Nu mai veni pe aici, nicio dată!*

Metcalfe recupera cheia camerei sale de la femeia în vârstă, *dejurnaia*, care stătea la biroul de la etajul său, urmărindu-i pe toți cei ce veneau și plecau. La Metropol, ca în orice alt hotel sovietic, îți lăsași și îți luai cheia de la cameră de la *dejurnaia*, care adesea nu era o femeie în vârstă ca asta și care era acolo la orice oră. Noaptea așipea cu capul pe o pernă pusă pe birou. Probabil, sistemul acesta învechit trebuia să-i facă pe oaspeții hotelului să se simtă în siguranță, să-i asigure că primește cheia numai cine trebuie, dar adevăratul motiv, desigur, era să-i supravegheze atent pe oaspeți din motive de securitate. Totul în Moscova avea legătură cu securitatea – securitatea statului.

Primul său gând când deschise ușa fu că menajera nu trecuse încă să curețe și să deretice camera. Ciudat, fiindcă era după-amiaza târziu.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, al doilea gând al său – care avu efectul unei lovituri în plexul solar – fu că i se scotocise prin cameră. Teoretic, asta nu ar fi trebuit să fie o surpriză; rușii scotoceau de obicei camerele de hotel ale oaspeților străini. Dar o făcuseră grosolan, evident, *ostentativ*. Vruseseră ca el să vadă că au scotocit.

Camera fusese complet întoarsă pe dos. Valiza, pe care o încuiase când plecase de dimineață, era deschisă, lacătul tăiat, cu conținutul, adunat în grabă la plecarea din Paris, împrăștiat pe podea. Era un haos complet, o *nebunie*!

Cele câteva costume pe care le atârname cu grijă în dulap nu fuseseră doar azvârlite pe podea, ci sfâșiate în căutare de buzunare ascunse. Curelele de piele fuseseră desfăcute, ca și tălpile pantofilor. Până și căptușeala valizei fusese sfâșiată. Nu avuseseră nici o grijă să ascundă percheziția, care fusese făcută cu o agresivitate șocantă.

Se repezi în cameră, ridică valiza Hermes de piele și verifică armăturile de alamă. Acolo erau ascunse piese ale unui transmițător radio miniaturizat care puteau fi asamblate la nevoie. Majoritatea păreau a fi la locul lor, după câte își dădea seama, inclusiv cristalul, cea mai importantă piesă a transmițătorului, fără de care nu putea funcționa. Din fericire, nu descoperiseră piesele acelea; fuseseră prea bine ascunse. Roger ascunsese

restul aparatului undeva în pădurile Moscovei, lângă casa de vacanță a Ambasadei americane.

Apoi își aminti de pistolul Webley compact, portabil, pe care-l disimulasă cu grijă în rama patului. Se lăsă în genunchi, se uită sub pat și văzu că rețeaua pe care o desfăcuse din cuișoare înainte de a ascunde pistolul și apoi o așezase la loc era sfâșiată.

Arma dispăruse.

Se așeză pe un scaun, cu inima bătându-i să-i sară din piept. De ce dăduseră peste cap camera, căutând atât de deschis, atât de *violent*? Ce *însemna* asta? Serviciile sovietice de securitate – probabil, deși nu știa care dintre ele – păreau să-l avertizeze, anunțându-l în felul lor inconfundabil că sunt bănuitori în legătură cu persoana lui. Desenau o linie pe nisip, spunându-i să nu meargă mai departe, să se păzească, să fie tot timpul conștient că îl supraveghează.

Dar pentru a da un asemenea avertisment era nevoie de aprobare de sus, poate chiar de la conducerea serviciilor de securitate sovietice. Asta era cel mai descurajant. Era considerat ca făcând parte dintr-o categorie specială. Anumiți indivizi sus-puși aveau motive puternice să suspecteze că nu se afla acolo doar ca om de afaceri.

Indica asta o *scurgere*?

Trebuia să-l contacteze pe Corky și să-l anunțe. În mod normal, nu ar fi comunicat cu Corky decât dacă trebuia luată o decizie la nivelul acestuia – securitatea de teren cerea izolarea agentului de comanda centrală cât de mult timp posibil. Dar natura acestui atac – pentru că asta era – dovedea o posibilă slăbire a securității, iar despre asta Corky trebuia anunțat imediat. În seara aceea urma să se ducă la casa de vacanță de lângă Moscova a Ambasadei americane. Imediat ce va avea posibilitatea de a pleca neobservat o va lua prin pădure, pe urmele lăsate de Roger. Va găsi transmițătorul, va instala cristalul și celelalte componente ce fuseseră ascunse în armătura valizei și va încerca să-l contacteze pe Corky.

Dar trebuia să iasă din vilă fără a fi urmărit. Asta era provocarea. Gorilele din holul hotelului aveau să-l urmărească, dar nu din cauza lor își făcea griji. Știa însă că același lucru avea să facă și blondul cu ochi cenușii – oricine va fi fiind el. Nimeni în afară de Amos Hilliard nu știa că urma să se ducă la petrecere în seara aceea și nu va spune nimănui, în afară, poate, de ambasador. Pe de altă parte, NKVD știa că Lana va fi acolo – și cu siguranță se știa că se întâlnise cu ea în culisele teatrului Balșoi – așa că

urmăritorii puteau cu ușurință să presupună că va încerca să obțină o invitație. Fără îndoială, trebuia să fie precaut sau cel puțin să declanșeze o urmă de îndoială, reducând astfel numărul celor ce îl urmăreau.

Începu să schițeze un plan în timp ce se spăla pe față și se bărbiera. Cineva bătu la ușă. Metcalfe se șterse cu prosopul scortos al hotelului, se duse la ușă și deschise.

În prag era Ted Bishop, jurnalistul britanic, arătând și mai dezorientat ca de obicei. Avea cravata în dezordine, cămașa scoasă din pantaloni, era roșu la față. Ținea în mână o sticlă de scotch.

— Nenorocita de *dejurnaia* nu a vrut să-mi spună blestematul număr al camerei tale până nu i-am zis că sunt fratele tău! Închipuiește-ți! Un american înalt și frumos ca tine și o piticanie bondoacă britanică – eu – frați! Vorbea împleticit; era evident afumat. Crede probabil că suntem adoptați, ce dracu'!

Bishop se holbă la dezastrul din camera lui Metcalfe.

— Chiar nu mai există serviciu ca lumea, nu? Vreau să spun, știu că menajerele de la Metropol sunt sub orice critică, dar, Dumnezeule mare!

Metcalfe îl trase înăuntru și închise ușa.

— Acum percheziționează camera fiecărui străin? Întrebă. Chiar și pe a unui om de afaceri care a venit încercând să încheie un târg? Nu e de mirare că nu mai există comerț sovieto-american.

— *Ei* au făcut asta? Țipă Bishop, clătinându-se prin cameră și aruncându-se în unicul scaun. La dracu'! Să mă ia dracu'! Ți-au luat și pașaportul?

— Nu, zise Metcalfe. Din fericire, e încuiat la recepție.

— Unde ei studiază cum să-l falsifice – nu mai văd prea multe pașapoarte americane. Ce-ai face, n-ai zdrobi un gândac dintre cei puși pe urmele tale?

Metcalfe încuviință.

— Nu le place asta. Se înfurie ca viespile. Le place să știe unde se duc oaspeții lor străini. Ai un pahar pe-aici, un pahar mare, două? Agită sticla de scotch pe care o apucase de gât.

— Sigur, zise Metcalfe, înșfăcând un pahar prăfuit de pe birou și dându-i-l jurnalistului.

— Mai ai altul?

— Mă tem că doar atât mi-au dat. Bishop turnă câteva degete de scotch.

— Atunci ești norocos. Duse paharul la buze și bău îndelung. Țasta nici măcar nu e scotch. E o blestemată de votcă. O colorează cu niște nenorocit

de caramel și primesc în schimb de la noi o frumoasă valută. Pun porcăria în sticle folosite de Johnnie Walker. Nu e de mirare că n-au sigiliu pe ele.

— Eu nu vreau, mulțumesc, zise Metcalfe, deși Bishop nu-i oferise deloc.

— Blestemată de votcă maronie, zise Bishop. Îi spun scotch. Nu ți se rupe inima? E o metaforă pentru întregul nenorocit de regim, aş spune, dacă mi-ar plăcea prostiile de genul metaforelor. Te duci undeva deseară? Ai planuri?

— Întâlnesc niște prieteni.

— *Înțeleg*. Bishop îl scruta peste buza paharului. Prieteni de afaceri, presupun.

— Cam așa ceva.

— Le vinzi frânghie?

— Nu înțeleg.

— Frânghia. Să le vinzi rușilor frânghia. N-ai auzit niciodată asta?

— Mă tem că nu.

Bishop îl privi fix cu ochi sticloși, injectați.

— E ceea ce spunea Lenin însuși. Capitaliștii ne vor vinde frânghia cu care o să-i spânzurăm.

Ai grijă, se gândi Metcalfe brusc. Corespondentul britanic era un bețiv, dar sub ceața alcoolului se ascundea o ură adâncă și înverșunată față de regimul sovietic. Își aminti cuvintele lui Hilliard: ... *mulțimea celor care urăsc Rusia... bucuroși să ajute Berlinul oricum pot... Văd în nașiști singura speranță pentru oprirea răspândirii comunismului în lume. Era și Ted Bishop unul din mulțimea celor care urau Rusia?* Jurnalistul era instalat în Moscova de ani de zile, ceea ce însemna că avea surse bune de informare – dar tranzacția funcționa și în direcția opusă? Oferea el în *schimb* informații unora dintre sursele sale preferate? Legături nu neapărat în guvernul sovietic, ci în comunitatea de străini de aici?

La Moscova, toți păreau să aibă o agendă proprie, secretă. Era un labirint. Ce spusese prim-ministrul britanic cu un an în urmă? „Nu pot să vă prezic acțiunile Rusiei. E o ghicitoare învăluită într-un mister din interiorul unei enigme.” Și mai amețitor, mai misterios era ceea ce Hilliard numise „cuibul de șobolani” al supraveghetorilor Rusiei de aici. *Ai grijă*, îl avertizase Hilliard.

Bishop gesticula tare, declamând:

— Tu și prietenii tăi, oameni de afaceri, puteți să spuneți că vreți doar să faceți un ban, dar nu ajutați *de fapt* la construirea mașinăriei de război

sovietice? La dracu', Douglas Aircraft construiesc avioane pentru rusnaci și dacă voi vă închipuiți că păsările alea nu vor arunca bombe asupra Londrei, eu sunt arhiepiscopul de Canterbury. United Engineering and Foundry construiesc Combinatul de Aluminiu Stupino, lângă Moscova, cea mai performantă uzină de aluminiu din lume, mai tare decât orice aveți voi, americanii, acasă, pentru a *fabrica* acele bombardiere. General Electric vinde comuniștilor turbine și uzine electrice la cheie; construiți turnătorii de oțel și furnale de explozibili și minunății de oțelării mai mari decât aveți voi, yankeii, în Gary, Indiana și... Ah, nici nu știu despre ce vorbesc, Metcalfe. Uite cum bat câmpii.

În timp ce Bishop perora, Metcalfe începu să se foiască prin cameră, adunându-și hainele, aranjându-le pe cele care nu fuseseră sfâșiate. Dacă urma să ajungă la petrecerea de la Ambasada americană, trebuia să se miște repede, ceea ce însemna să-l dea afară pe englezul pilot.

Bishop luă o altă dușcă mare din „votca maronie”. Apoi aproape șopti:

— Probabil n-ar trebui să-ți spun asta, Metcalfe, dar știu dintr-o sursă *impecabilă*, o păsărică ce lucrează pentru un tip de la „casa de control”.

— Unde? făcu Metcalfe, deodată atent.

— Așa-i spun eu, casa de control... continuă Bishop. Oricum, mi s-a spus că omul lui Stalin, Molotov, pleacă mâine dimineată la Berlin, asta-i sigur. Pleacă de dimineată din gara Bielorускаia cu o uriașă delegație funebră.

— Nu mai spune, zise Metcalfe sec. Dacă era adevărat, era o știre serioasă. Dacă Stalin își trimitea ministrul de Externe la Berlin, asta însemna că încerca să întărească relațiile cu naziștii...

— Britanicii au *flirtat* cu sovieticii, zise Bishop, legănându-se dintr-o parte în alta și când o să afle asta o să fie îngrozitor de furioși. Londra spunea că rușii pot să fi semnat vreo amărâtă de bucată de hârtie cu naziștii, dar în secret îi *urăsc*, înțelegi? La dracu'! Asta îți sună a neutru, Met...

— Asta, neutralitate?

Bishop ridică un deget nesigur, clătinându-l spre Metcalfe. Se uită cruciș, legănându-se dintr-o parte în alta, înainte și înapoi.

— Sursă impecabilă, ți-am spus. Apoi, brusc, Bishop își retrase degetul, se trase înapoi, cu gura strânsă. Să nu mă tragi de limbă.

— Nu-ți face griji, Ted.

— Eu și îngrijorarea suntem gemeni, cum se spune, mugi Bishop. Apoi, coborând vocea, adăugă: Nu ești spion, nu? Se știe, chestia asta cu *omul de afaceri* e acoperirea voastră clasică.

Metcalfe îngheță. Își compuse un zâmbet, își pregăti o eschivă isteată, dar britanicul râse tare, un hohot care deveni un sunet înecat, bolborosit și imediat Bishop se năpusti în baie, trântind ușa după el. Metcalfe auzi zgomotul efortului de a vomita, horcăituri.

— Te descurci? strigă Metcalfe, dar singurul răspuns al lui Bishop fu un horcăit urmat de mai multe oftaturi.

Metcalfe clătină din cap și începu să se îmbrace repede. Oricare ar fi fost simpatiile secrete ale lui Bishop, era un bețiv, pur și simplu, ceea ce îl făcea mai puțin periculos cât săcâitor. Câteva minute mai târziu se auzi zgomotul apei trase la toaletă, apoi apa curgând și Bishop ieși în sfârșit, rânjind prosteste.

— Uf, Metcalfe, zise, te-ar deranja dacă mi-ai lăsa mie pasta de dinți și crema de ras când pleci din Moscova? Știi, e al dracu' de greu să faci rost de astea pe-aici...

Roger nu se întorsese încă la Metropol. Trebuia să ajungă la *dacea* ambasadei fără să atragă atenția, ceea ce excludea închirierea unei mașini cu șofer prin Intourist, sau aranjamentul cu un taxi, dacă găsea unul. Unul dintre funcționarii de la recepție, cel mai amabil dintre cei doi, zâmbi când Metcalfe se apropia.

— Am nevoie să ajung undeva, zâmbi Metcalfe larg. Vorbea rusește, dar poticnit și cu un accent intenționat prost. Știa că dacă vorbeai rusa prea bine declanșai semnale de alarmă. Mai bine să pară un turist nefericit.

— Să... ajungeți undeva.

— O mașină.

— Pot să sun la Intourist, zise funcționarul, întinzându-se spre telefon.

— Nu, zise Metcalfe zâmbind amabil. Nimic oficial. Eu – bine, asta e între noi, bărbatii, da? E ceva *personal*, știi?

Funcționarul înălță bărbia, miji ochii, iar colțurile gurii i se ridicară vag într-un zâmbet înțelegător.

— Personal, repetă.

Metcalfe coborî și mai mult vocea:

— O situație care implică o femeie, înțelegi? O fată frumoasă. „Ochi negri”, adăugă el amintindu-și de vechiul cântec popular rusesc. E ghid la Intourist și știu că n-ar vrea să afle șefii ei... Înțelegi?

Rusul înțelegea.

— Nu vrei să amestecați pe nimeni de la Intourist, zise, dând din cap cu subînțeles. Dar e foarte dificil, domnule. Intouristul e organizația noastră oficială pentru toți turiștii străini. Ridică neajutorat din umeri. Moscova nu e ca Londra sau New York-ul, domnule. Intourist e singurul serviciu oficial de transport pentru străini.

— Desigur, zise Metcalfe. Foarte subtil, strecură un teanc de ruble peste tejghea, abia ascunse sub un pliant al hotelului Metropol. E o situație dificilă, știu. Dar orice poți găsi – orice mijloc de transport *neoficial* care mă poate duce la frumoasa mea – va fi foarte, mă rog, *deosebit de apreciat*.

— A, da, domnule, zise funcționarul, brusc entuziast. Dragostea trebuie să găsească întotdeauna o cale.

Dispăru în biroul din spate și apăru două minute mai târziu. Făcu un semn cu capul pentru a se asigura că nu e auzit de celălalt funcționar din capătul opus al recepției, ocupat să discute cu un grup de bulgari.

— E greu, domnule, dar ar fi o cale. Își arcui sprâncenele. S-ar putea să am necazuri.

Metcalfe încuviință din cap. Strânse mâna funcționarului, punându-i în palmă un alt sul și mai gros, de ruble.

— Ah, da, domnule. Sper să vă pot ajuta. Dacă ați vrea să mă urmați...

Tânărul rus ieși de după tejghea și se îndreptă iute către ușile din față ale hotelului, urmat îndeaproape de Metcalfe. Câteva minute mai târziu, funcționarul oprea o dubită mare, pe ale cărei părți laterale scria *Moloko*, lapte. Funcționarul se apropie repede de șofer, vorbind repezit. Apoi se întoarse la Metcalfe.

— Domnule, omul îmi spune că benzina se găsește foarte greu, știți și e foarte scumpă.

Metcalfe încuviință din nou din cap și-i strecură funcționarului un alt teanc de ruble. Rusul fugi la șofer, îi dădu banii, apoi se întoarse la Metcalfe.

— Pe aici, domnule, zise și-l conduse către spatele dubitei, deschizând ușile. Metcalfe se cațără înăuntru. În afară de câteva lăzi de lapte și – ciudat – o ladă de roșii mirosind a mucegai, interiorul dubitei era gol. De îndată ce ușile se închiseră, cufundându-l pe Metcalfe într-un întuneric aproape complet, auzi o voce morocănoasă venind dinspre cabina șoferului.

— Unde mergeți? întrebă șoferul.

Metcalfe dădu indicații rapide, descriindu-i doar amplasamentul casei de vacanță a ambasadei, evitând să dea informații precise. Privind prin

despicătura îngustă, văzu haina căptușită a bărbatului și căciula de blană.

— Nu vreau să te atingi de roșiile mele, zise șoferul, băgând mașina în viteză. Vehiculul se urni înainte. Zece ruble kilogramul și am fost norocos să pun mâna pe ele. Soția va fi mulțumită, fii sigur. În timp ce șoferul bălmăjea o aiureală, ochii lui Metcalfe se obișnuiră cu întunericul și curând descoperi o mică fereastră în spatele dubitei care-i permitea să verifice dacă erau urmăriți.

Nu erau. Șoferul o luă pe ruta ocolită pe care i-o dăduse Metcalfe, sporovăind în tot acest timp. Din când în când Metcalfe mormăia, dând de înțeles că ascultă. Când dubita ajunsese în sfârșit la Nemcinovka și ieși de pe șoseaua Mojaisk pe calea îngustă, mărginită de copaci, spre Ambasada americană, Metcalfe era sigur că nu fuseseră urmăriți. Își îngădui să savureze un moment scurt, trecător, de mândrie, satisfacția ce însoțește controlul asupra situației.

— Chiar aici e bine, spuse Metcalfe. Cu un scrâșnet, dubita se brusc. Metcalfe deschise ușile și sări afară. Era întuneric: înserarea se lăsa devreme în Moscova în perioada aceea a linului. Singura lumină venea de la casa de vacanță, la vreo sută de metri mai încolo. Auzea slab muzică de gramofon, râsete, conversație animată. Se întrebă dacă Lana și amantul ci neamț erau deja acolo.

Metcalfe scoase un alt teanc de ruble din buzunar și se duse în fața dubitei să i-l dea șoferului. Brusc, într-o zvâcnire rapidă și un nor de praf, mașina țâșni înainte cu motorul urlând. De ce era șoferul așa de grăbit să plece de acolo, încât nici nu mai aștepta plata promisă? Metcalfe se holbă nedumerit, apoi, cu o secundă înainte ca dubita să se precipite pe drumul de țară, zări chipul șoferului, pentru prima dată, în oglinda retrovizoare. Cu inima zvâcnindu-i, văzu fața omului deghizat cu căciula de țaran și haina de muncitor. Omul care îl dusesese de la hotel până la casa de vacanță a Ambasadei.

Era cel pe care încercase din răputeri să-l evite. Blondul cu ochi cenușii.

Răul fusese făcut, încercarea lui de a sosi pe ascuns fiind și mai incriminatoare decât oricare alta. Nu ar fi fost nimic neobișnuit pentru un vlăstar al familiei Metcalfe care se afla întâmplător în Moscova să ia parte la o petrecere la Ambasada Statelor Unite. Era un ceva perfect previzibil. Oricum, manevrele sale evazive indicau ca sigur că ascundea ceva. Asta nu era bine. Fără îndoială, treaba asta va avea urmări mai mari decât stricăciunile provocate lucrurilor lui de la hotel. Consecințe cu care urma să se confrunte mai târziu.

Vila închiriată de Ambasada americană era o casă de țară din bușteni, modestă, cu trei niveluri, așezată pe o culme ce domina valea din pădurile din sud-vestul Moscovei. Aici era centrul vieții mondene a comunității diplomatice străine din Moscova, locul unde ambasadorii, consilierii, atașatii și personalul lor se adunau să schimbe bârfe, să-și transmită informații unul altuia, să încerce subtil să stoarcă informații unul de la altul. Aici, pe tot parcursul anului, cei mai importanți delegați ai Americii, Marii Britanii, Italiei și Greciei, ai Turciei și Serbiei se adunau pentru a vorbi. Metcalfe știa că aici se încheiau mai multe tranzacții diplomatice decât în orice birou oficial. Intimitatea plăcută și lipsa de oficialitate a locului era potrivită felului de sporovăială frivolă care permitea încrederea și deci schimbul de informații prețioase. Aici, americanii și germanii veneau des să călărească împreună pe cai pe care-i dețineau în comun. Uneori, diplomații făceau plimbări lungi prin pădure. Era ceva plăcut, ilicit în aceste reuniuni mondene, o băutură pe terasă sau o cină, o partidă de tenis pe terenurile din spate sau de patinaj în lungile luni de iarnă când terenurile de tenis erau inundate. Dar sub aparenta sporovăială mondenă, se discuta politică de fapt. Aceasta era adevărata valută forte risipită la Ambasada americană. Totul aici avea legătură cu politica.

Metcalfe intră în camera principală, spațioasă, înțesată de un amestec pestriț de oameni strânși în fața unui foc ce duduia. Recunoscuse repede unele fețe: ambasadorul britanic, Sir Stafford Cripps; ambasadorul grec, cu înclinații de stânga, dar viclean; contele von der Schulenburg, un bărbat înalt, cărunț, care era, datorită îndelungii sale șederi aici, decanul comunității diplomatice. Mai erau și alții care îi erau familiari, îl observă pe

Amos Hilliard, care-i aruncă o privire, dându-i de înțeles că l-a recunoscut printr-o subtilă mărire a ochilor în timp ce se întorcea în altă direcție. La gramofonul din colț, o vechitură, cu pâlnie mare, decorativă, se auzea „How High the Moon”.

Se prezentă unei femei care stătea lângă intrare – desigur, soția ambasadorului american.

— Neinvitat? zise ea. Tu? Nu fi prost – ești băiatul lui Charlie Metcalfe, nu? Știi, tatăl tău și cu mine – și femeia începu să pălăvrăgească despre un flirt monden petrecut cu Beci de ani în urmă la League Club, în New York.

Asta se întâmplă des când Metcalfe întâlnea persoane în vârstă din Registrul Social. Nu numai că numele Metcalfe era vestit, dar dădea o anumită distincție chiar și printre cei distinși, căci tatăl lui Metcalfe nu fusese doar bogat, ci și o figură proeminentă în circuitul monden, într-un fel care nu-i interesase niciodată pe fiii săi. Metcalfe se gândea adesea dacă nu cumva cariera pe care și-o alesese – spion pentru țara sa, ceea ce impunea impostură și acțiune și asumarea unei identități de acoperire – fusese reacția sa la falsitatea pe care o percepușe în viața socială a tatălui său.

Acum, doamna ambasador, după ce-i luase haina și se uitase cu curiozitate la căptușeala sfâșiată – rezultatul răscolirii de către NKVD a camerei sale de hotel – îl apucă cu ambele mâini și începu să-i prezinte invitații la petrecere, sporovăind intim și cu voce scăzută:

— Omulețul de acolo e ambasadorul italian, Augusto Rosso, cu soția lui americană, Frances. Nu ar trebui să ne placă, dar ne place, chiar e distractiv, ne plimbă întotdeauna în automobilul său decapotabil, adoră să joace toată noaptea pocher și are cel mai încântător spaniel negru, Pumpkin. A, să vedem, aici, misterioși ca hoții, sunt miniștrii din Turcia, Grecia și Serbia, întotdeauna se adună dimineața la cafea în salonul lui Sir Stafford Cripps și pun la cale o adevărată bîrfă de cafenea. Românul de colo, n-ar trebui să-ți spun asta, face tratament pentru blenoragie și cum Moscova nu e un loc în care să-ți tratezi bolile venerice, zboară la Stockholm săptămânal. Ei bine, Stephen, sper că ești pregătit să discuți politică, ăsta e unicul subiect aici, e plictisitor, sper că suporti...

Metcalfe acceptă o băutură – un scotch original – de la ea și se scuză, spunându-i că nu putea să-i mai răpească din timp. Vestea sosirii sale se răspândise repede printre invitați Chiar și printre cei importanți și cunoscuți de acolo, Metcalfe era o celebritate, deși una minoră: era cel puțin o curiozitate, un om de afaceri în vizită pentru afaceri de familie –

necunoscute, un tânăr burlac prezentabil, dintr-o familie de vază. Era sânge proaspăt sau cel puțin carne proaspătă aruncată în cușca unor lei înfometați: toată lumea voia să vorbească cu el, să afle ultimele bârfe din State, să-l prezinte fiicelor sau surorilor lor.

Alcoolul curgea în valuri, iar mâncarea era abundentă: caviar, pâine neagră cu unt, sturion afumat. Mulțimea vibra cu un fel de grandoare nervoasă, o desfătare găunoasă. Aici, în mijlocul privațiunilor Rusiei, invitații savurau tot ce era mai bun. Metcalfe era un străin acolo, dar știa să-și joace rolul. Către sfârșitul adolescenței sale fusese la destule sindrofii, așa încât era expertul replicilor subtile, al sprâncenei ridicate, al aluziilor indirecte la Groton și Exeter, la Princeton și la Yale, la petreceri din Grosse Point și Watch Hill și Bar Harbor.

Peste tot în jurul lui, cum îl avertizase doamna ambasador, se discuta politică. Totul era în legătură cu războiul și intrarea SUA în război. Majoritatea discuțiilor păreau să se învârtă în jurul Germaniei. Noutatea picantă pe care i-o împărtășise Ted Bishop mai devreme în legătură cu plecarea ministrului de Externe rus Molotov la Berlin era principalul subiect al petrecerii. Ce însemna asta? Se întrebau diplomații. Urma Rusia să intre în război, alături de nemți, împotriva Marii Britanii? În cazul ăsta era un coșmar.

Metcalfe auzi din întâmplare frânturi de conversație.

— Dar Ribbentrop a semnat un pact de neagresiune pe zece ani! Îi spunea un atașat american unui britanic.

— Chiar trebuie să crezi că germanii au de gând să-l respecte? Fii serios!

— Trebuie să-l respecte. Nemții nu pot purta război pe două fronturi.

— Orice tratat pe care îl semnează Hitler e doar o bucată de hârtie, nu uita. Pe lângă asta, omul disprețuiește comunismul!

— Hitler nu e un idiot. Nu va ataca niciodată Rusia. Ar fi o nebunie – s-ar termina cu el! Oamenii lui știu cu siguranță cât de puternică e Rusia, Armata Roșie.

— Armata Roșie? Dar tocmai asta e problema! Stalin și-a împușcat nouăzeci la sută din elita comandanților Armatei Roșii și Hitler *știe asta!*

Făcu puțină conversație cu ambasadorul american, care-i spuse o anecdotă, evident bine deformată după nenumărate povestiri, despre cum o toaletă de la reședința sa, Casa Spaso, se înfundase și trebuise să o pună pe operatoare să-l sune pe comisarul adjunct de la Afacerile Externe, Andrei

Vâșinski și să-i spună că dacă toaleta nu va fi reparată într-o oră, ambasadorul va veni la comisariat să o folosească pe a lui, a lui Vâșinski.

Ambasadorul îi făcu cunoștință lui Metcalfe cu Amos Hilliard.

— Ar trebui să vii cândva, la prânz la ambasadă, zise ambasadorul.

— Mda, bodogăni Hilliard după plecarea ambasadorului. Supă de roșii, conserve cu lapte condensat și ananas la conservă ca desert. Toate bunătățile conservate pe care le poți suporta. Coborî vocea: Acum, să vedem, majoritatea contingentului german e aici. Nu ratează nici o petrecere la vilă. Iată-l pe generalul Kostrâng, atașatul lor militar și pe Hans Heinrich Herwarth von Bittenfeld, căruia toți îi spun Johnny – o sursă foarte folositoare și unul care nu-i susține pe naziști. Dar asta e *entre nous*. Și mai e...

Dar Metcalfe nu mai era atent. Acolo, în cealaltă parte a camerei, la brațul unui bărbat mare, durduliu, cu bărbie dublă și mustață tăiată scurt, era Lana.

Purta o rochie alb cu auriu și arăta de parcă o despărțea o lume întreagă de o femeie obișnuită din Rusia. Zâmbea la ceva spus de amantul ei, dar părea un zâmbet trist, de formă. Ținea în mână un pahar de șampanie, însă nu părea să bea din el. Lana era înconjurată de ofițeri germani în uniformă și de alți bărbați îmbrăcați în civil care aveau o anumită alură nemțească – ochelari fără ramă, mustați a la Hitler, aroganță de vită bine hrănită. Era în centrul unui grup de admiratori și părea plictisită până la disperare.

— Dacă vrei să fii atât de sincer în legătură cu asta... zicea Hilliard. Nu există nici un motiv pentru care voi doi să nu vă întâlniți – la urma urmelor, tu ești un om de afaceri american care încearcă întotdeauna să scoată un ban de oriunde se poate și nu-i pasă de pe urma cui îl scoate. Nu?

— Scuză-mă, zise Metcalfe, pornind spre ea ca un fluture atras de lumină.

În timp ce el își croia drum prin mulțime, ea se întoarse și îi întâlni privirea. Lui i se opri răsuflarea. În privirea aruncată de ea văzu ceea ce părea o furie mocnită, deși, dintr-un anumit unghi, s-ar fi putut interpreta greșit ca fiind interes – chiar pasiune, genul de privire pe care i-o oferea cu șase ani în urmă. Dar el știa mai bine, indiferent de ce și-ar fi putut închipui: era furie împotriva lui, o furie cumplită.

În vreme ce se strecura prin mulțime – *câte petreceri trebuie să mai îndur?* Se întrebă – mintea îi fugea spre multele tertipuri de care se folosisese. Va crede că o urmărește? Dacă da, nu era nimic rău în asta, pentru că

femeilor le place să fie urmărite. Totuși, nu putea fi sigur: la urma urmelor, ăsta era exact genul de petrecere la care era normal să apară un om de afaceri ca el. Ea se va întreba dacă era pur și simplu o coincidență.

— Stephen! Era iar soția ambasadorului, oprindu-l cu o mână în piept. Nu te văd vorbind cu nici una dintre tinerele disponibile de aici și cred că e o pierdere ireparabilă. Mor de dorul unei companii masculine. Chiar ar trebui să-ți faci datoria patriotică.

— Mă voi strădui, ca pe vremuri în facultate, replică Metcalfe. Continuă să se îndrepte spre Lana până ajunse aproape lângă ea.

— O, nu trebuie să ajungi atât de departe, chicoti soția ambasadorului. Știu tot ce ai făcut la Yale. Aud cele mai îngrijorătoare povești despre tine.

— Am conștiința curată, zise Metcalfe senin.

Era acum atât de aproape de Lana că-i simțea parfumul delicat, căldura emanată de brațele dezgolite. Îi bătea inima atât de tare că se întreba dacă se aude. Deodată, Lana se întoarse și-l privi în ochi.

— O conștiință curată, zise sec, e de obicei semnul unei memorii proaste.

Rânji malițios și replică în rusă:

— Înțeleg că nu ai spectacol în seara asta.

Îl privi și îi răspunse la zâmbet. Numai cineva care o cunoștea putea să-și dea seama că zâmbetul era fals.

— Se pare că se descurcă fără mine.

— Mă cam îndoiesc. Nu mi-l prezinți pe... prietenul tău? Metcalfe avea o expresie inocentă, însă ea îl cunoștea bine.

O licărire de enervare se ivi în ochii ei, dar o mască printr-o înclinare politicoasă a capului.

— Desigur. Rudi, aș vrea să-ți prezint o cunoștință de-a mea.

Rudolf von Schussler îl privi pe Metcalfe fără curiozitate, îi întinse o mână umedă, durdulie, molatică. Era un bărbat înalt, rotofei, cu ochi nervoși, umezi și purta cioc peste o bărbie dublă ce aducea cu o gelatină animală.

— Încântat de cunoștință, zise Metcalfe în engleză. Sunt deosebit de onorat să cunosc un om cu asemenea gusturi în materie de femei.

Svetlana roși brusc. Von Schussler păru tulburat, ca și cum nu ar fi fost sigur cum să răspundă.

— Înțeleg că sunteți membru a ceea ce se numește cea mai distinsă misiune diplomatică din Moscova, continuă Metcalfe.

— Și dumneavoastră sunteți aici pentru...? întrebă von Schussler. Avea vocea pițigăiată și moale, aproape feminină.

Se referea la Moscova sau la petrecere? Metcalfe alese Moscova.

— Călătoresc mult dată fiind ocupația mea. Se întoarse puțin, forțându-l pe von Schussler să facă la fel, ceea ce-l scoase din cercul nemților cu care făcea conversație. Ceilalți își reluară discuția, permițându-le lui Metcalfe, Lanei și lui von Schussler să vorbească separat.

— Ce fel de ocupație?

— Firma familiei mele e Metcalfe Industries. Poate vă e cunoscută.

— Nu prea mă pricep la corporațiile americane.

— Chiar așa? Dar cu siguranță știți că unele dintre cele mai importante corporații americane au ajutat la construirea regimului dumneavoastră. Ei, Compania Ford a construit vehicule pentru transportul trupelor Wehrmacht, desigur. Camioanele care i-au ajutat pe soldații dumneavoastră să ocupe Franța și Polonia au fost produse de General Motors – camioane care sunt coloana vertebrală a sistemului de transport al armatei germane. Făcu o pauză, studiind expresia neamțului. Dar von Schussler părea doar plictisit. Și, desigur, Fuhrerul dumneavoastră i-a acordat lui Henry Ford cea mai înaltă distincție civilă nazistă – Crucea de Onoare a Vulturului German, cum poate vă amintiți. Ridică din umeri. Se spune că Hitler tine un portret mare al domnului Ford lângă biroul lui.

— Mă rog, cred că un președinte american a spus „Treburile Americii sunt afacerile”, nu? zise von Schussler, luând o tartină.

O secundă, Metcalfe crezu că germanul îi face cu ochiul, dar apoi își dădu seama că era doar un spasm.

— Unii dintre noi, oamenii de afaceri americani, zise Metcalfe cu grijă, credem că relațiile de comerț internațional netezesc calea politicii. E întotdeauna plăcut când putem câștiga bani în timp ce ajutăm la... întărirea acelor puteri istorice pe care le putem sprijini deschis, *dacă* mă înțelegeți.

Metcalfe aruncase momeala, dar avea să muște neamțul? Este sigur că von Schussler înțelegea aluzia lui Metcalfe – se afla în fața unui alt industriaș american care-i susținea în secret pe naziști. Dacă mușca momeala, von Schussler urma să dezvăluie și el ceva din propriile sale simpatii secrete. Dar dacă era un oponent secret al regimului nazist, vor exista indicii subtile, semne în comportament, în mimică la care Metcalfe trebuia să fie atent.

— Sunt sigur că banii, ca și dragostea, găsesc întotdeauna o cale, zise von Schussler sec.

— Nu toți colegii mei gândesc ca mine, spuse Metcalfe prevăzător. Există câțiva oameni de afaceri care nu vor binele regimului nazist. Vă consideră barbari.

Von Schussler păru să se supere.

— Ar trebui să le spuneți colegilor dumneavoastră industriași că nu noi suntem barbarii. Poporul german – adevăratul popor german – a iubit întotdeauna frumusețea și forța, ambele. Ne interesează doar să impunem civilizația și ordinea. O Europă unificată sub conducerea Fuhrerului ar fi un loc al păcii, ordinii și legii. Și ordinea e un lucru bun, nu?

Metcalfe scrută atent expresia bărbatului. Era vreo licărire de scepticism, vreo urmă de îndoială, vreun indiciu de ironie – de distanță între cuvintele ce se auzeau și bărbatul care le spunea?

Nu era. Fața lui von Schussler era ca o mască, impasibilă; sentimentele pe care le exprima nu erau, pentru el, mai mult decât banalitate. Ar fi putut fi un profesor care îi explică diferența dintre reptile și mamifere unui elev deosebit de încet la minte.

Un bărbat scund, cu păr castaniu și ochelari cu rama groasă îl trase deoparte și începu să-i vorbească într-o germană repezită.

În sfârșit, Metcalfe și Lana erau singuri.

— Să nu mă mai vizitezi *niciodată* acasă, mă auzi? *Niciodată!*

— Doamne, Lana, îmi pare rău, zise Metcalfe perplex. Nu mi-am dat seama...

— Nu, nu ți-ai dat seama. Păru să se domolească puțin. Sunt o grămadă de lucruri de care nu ți-ai dat seama.

— Încep să înțeleg asta. *O grămadă de lucruri*, se gândi el. Unul era că nu-și dăduse seama cât de mult o iubea încă. Au rămas afaceri nerezolvate între noi doi.

— Afaceri, da, zise ea cu o clătinare tristă a capului. Pentru tine totul înseamnă afaceri. Vorbești cu Rudi despre afacerile pe care vrei să le faci cu *oamenii ăștia*. Orice pentru atotputernicul dolar.

— Poate că sunt anumite lucruri de care nu ți-ai dat seama, remarcă el cu blândețe.

— Ești om de afaceri. Un om al afacerilor. Poți încerca să te ridici împotriva a ceea ce ți s-a dat, a ceea ce ai moștenit, dar fără rost. Pata rămâne pe tine.

— Pata? ...

— Capitalismului. A deținerii de bani din sângele muncitorilor.

— Înțeleg, zise Metcalfe. Suna de parcă nu mai era Lana cea fără griji, apolitică de altădată, ci un instructor de Comsomol, ca și cum ar fi absorbit într-un fel sau altul propaganda Partidului Comunist de care odinioară își bătea joc. Dacă o afacere e o pată, atunci e una pe care Rusia a... *epurat-o în ultimii ani.*

— E așa cum zice marele nostru lider, intona ea solemn. Nu poți face o omletă fără să dai foc fermei de găini. Așa cum spune sloganul, comunismul e compus din puterea sovietică adăugată la electrocutarea întregii țări.

Ce spunea, ce încerca ea să spună? Vorbea intenționat anapoda? Nu se citea nici o urmă de ironie pe fața ei.

— Nu cred că Stalin a zis chiar așa. Mi se pare că și-a justificat blestemele de epurări spunând că nu poți face o omletă fără să spargi ouăle.

Ea se îmbujora.

— Stalin a știut cu mult înaintea poporului rus că vor exista întotdeauna dușmani a ceea ce încercăm noi să creăm.

— Da? Și ce încercați voi să creați?

— Construim un nou stat socialist, Stephen. Totul va fi colectivizat. Și nu doar fermele. Totul. Se colectivizează fabricile. Curând se va colectiviza și poezia! Îți poți imagina o societate care va fi reușit asta?

Vorbea fără sens, reproducând sloganuri goale. Dar era prea mult, prea ridicol, ca și cum ar fi ironizat toată propaganda din jur. Era posibil? Și totuși, dacă ar fi ridiculizat sinistrul limbaj al propagandei comuniste, făcea acest lucru atât de insidios, cu o ascutime atât de seacă, încât el de-abia percepea acest lucru. Ce se întâmplase cu dulcea, simpla Lana, balerina fără nici un gând serios în cap?

— Lana, zise el încet, trebuie să vorbim.

— Vorbim și acum, Stiva.

— Singuri.

Ea făcu o pauză de parcă ar fi cântărit ceva în minte.

— Ai văzut vreodată locurile pe aici? E chiar frumos. Facem o mică plimbare? O sugerase relaxat, jucăuș, dar el știa ce face. Pentru prima dată consimțea tacit, *era de acord* să vorbească cu el.

— Ar fi plăcut, spuse el.

Era atât de frig afară încât cu greu puteai considera că e o noapte potrivită să faci o plimbare pe terenul vălurit din spatele casei de vacanță. Lana purta o haină lungă ce părea din nutrie și o căciulă asortată, o combinație de negăsit – Metcalfe știa – în Moscova acelor zile. Se întrebă dacă era un dar de la noul ei amant german. „Oamenii aceia”, așa îi numise cu dispreț pe naziști. Ce însemna asta? Îl ura ea pe von Schussler și ceea ce întruchipa el? Dacă da, de ce era cu el? Lana pe care o cunoștea el nu era o materialistă hrăpăreață; nu ar fi avut niciodată o aventură cu un bărbat doar pentru lucrurile pe care putea el să i le cumpere.

Dar ea devenise o enigmă completă pentru el. Cum era ea de fapt acum? De ce era *împreună* cu neamțul? Ce credeau *cu adevărat* despre sistemul stalinist? *Cine* devenise?

— Chiar ești cu afaceri aici, Stephen? întrebă în vreme ce se plimbau fără țintă, iar cizmele lor făceau să scârțâie zăpada înghețată. El observă că păstra o anumită distanță politicoasă față de el, ca pentru a scoate în evidență – pentru el și pentru oricine ar fi privit – faptul că nu erau mai mult decât prieteni, sau cunoștințe, așa cum îi spusese, accentuând, lui von Schussler. În depărtare, Metcalfe zări o clădire separată de restul vilei, probabil grajdurile.

— Desigur, cu asta mă ocup. Doar știi.

— Nu știu cu ce te ocupi, Stephen. Cât stai în Moscova?

— Doar câteva zile, Lana...

— Ai venit la petrecere pentru că știai că voi fi aici?

— Da, recunosc el.

— Trecutul e trecut, Stephen. Amândoi ne-am maturizat și ne-am continuat viața. Cu mult timp în urmă am avut o scurtă legătură care s-a terminat.

— Îl iubești pe neamț?

— Mă amuză. E, cum se spune, *charmant*. O spusese afectat, pe un ton frivol, dar nu convingător.

— *Charmant* nu e primul cuvânt ce-ți vine în minte, în mod normal, când te gândești la von Schussler. Lugubru poate.

— Stephen, zise ea pe un ton de avertisment. Nu e treaba ta să scotocești în misterele unei inimi.

— Nu. Dacă vorbim cu adevărat despre inimă. Și nu despre altceva.

— Despre ce, mai exact? întrebă ea brusc.

— Ei bine, haina de nutrie nu poate fi ușor de găsit în Moscova.
— Câștig foarte bine acum. Șase mii de ruble pe lună.
— Toate rublele din trezoreria statului nu pot cumpăra ceva ce nu poate fi cumpărat.

Un colț al gurii ei se ridică într-un zâmbet ușor.

— E un dar. Deși e nimic în comparație cu ce mi-ai dăruit tu.
— Ai mai spus asta. Ceva despre un dar făcut de mine. Ce *ilar*, Lana?
— Rudi e bun cu mine, spuse ea, ignorându-i întrebarea. E un bărbat generos. Îmi face daruri, da – și ce-i cu asta?
— Nu e genul tău.
— Ce nu e genul meu?
— Să stai cu un bărbat pentru că îți poate cumpăra o haină din nutrie și bijuterii.

Dar nu reuși să o înfurie.

— E felul lui de a-și arăta dragostea.
— Dragostea?
— Infatuarea, atunci.
— Da, dar ceva mă face să cred că tu nu-i arăți... *infatuare, nu?*
— Stephen! făcu ea exasperată. Nu mai ai nici un drept asupra mea.
— Știu. Înțeleg. Dar trebuie să ne întâlnim, să vorbim. E important.
— Să vorbim? îi spuse ea batjocoritor. Știu cum *vorbești* tu.
— Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să aranjăm să ne întâlnim. Poți mâine după-amiază – te întorci în Moscova până atunci?
— Voi fi în Moscova, zise ea, dar nu văd nici un motiv ca să ne întâlnim.
— Parcul Sokolniki. Locul nostru obișnuit. Locul în care...
— Stiva, îl întrerupse ea. Liniște. Brusc arătă cu capul spre un bărbat care apăruse pe verandă nu departe de locul în care vorbeau ei. El se întoarse și îl recunoscuse. Era agentul GRU care stătuse în spatele lui la Balșoi, cel care începuse o conversație despre ea.

— Îl știu, zise Metcalfe cu vocea scăzută.

— Locotenentul Kundrov de la GRU, zise ea cu o voce abia mai tare decât o șoptă. E supraveghetorul meu.

— *Supraveghetorul* tău?

— Probabil că supravegherea mea este o misiune foarte importantă. E neobișnuit de mare în grad. În ultimul an și jumătate a devenit umbra mea. La început a fost ridicol. Oriunde mă duceam, mă urmărea. Mă întâlneam cu niște prieteni la un restaurant, apărea și el la masa vecină. Eram la

cumpărături, era la coadă în spatele meu. La fiecare spectacol de la Balșoi era acolo, ocupând același loc. Până la urmă l-am invitat la un ceai. Am făcut asta de față cu alți oameni, demnitari importanți, la una din petrecerile private de la Balșoi, așa că nu a putut să refuze.

— De ce?

— Mi-a trecut prin cap că aș putea la fel de bine să fac cunoștință cu temnicerul meu. Poate că într-o zi i se va ordona să mă ridice pentru a fi executată. Prefer să-l cunosc pe cel ce și-a asumat destinul meu ca pe o misiune personală.

— Dar *de ce*? De ce ți-au repartizat un supraveghetor personal?

Ridică din umeri.

— Am presupus că din cauza statutului meu, pentru că sunt primă-balerină. Adăugă, pe un ton amuzat: Am devenit un personaj important, așadar trebuie să fiu supravegheată îndeaproape. Una dintre dansatoare, care devenise prea prietenoasă cu un străin – un capitalist care deschidea multe uși – a fost trimisă în Siberia. Suntem păsări în colivie.

— Așa că te-ai acomodat, zise Metcalfe în engleză.

— „Acomodat”, repetă ea. Îmi place cuvântul ăsta. Cum se scrie?

Să te acomodezi cu propriul temnicer, se amuză Metcalfe, părea să fie o specialitate rusească. Începând să spună cuvântul pe litere, observă că agentul GRU, locotenentul Kundrov, traversa terenul către ei.

— Svetlana Mihailovna, zise rusul cu o voce puternică de bariton. Bună seara. E foarte frig să stați afară. O să vă îmbolnăviți.

— Bună seara, Ivan Sergheievici, zise Lana cu politețe studiată. Dați-mi voie să vă prezint un om de afaceri aflat în vizită.

— Stephen Metcalfe, zise Kundrov. Da, cred că ne-am întâlnit la Balșoi.

Își dădură mâna.

— Sunteți un admirator al baletului, înțeleg, zise Metcalfe.

— Sunt un admirator al Svetlanei Mihailovna.

— Ca și mine, dar mă tem că suntem doar doi dintre mulți.

— Foarte adevărat, replică rusul. Svetlana Mihailovna, vă petreceți seara aici, da? Ca oaspeți ai ambasadorului?

O grimasă de iritare îi traversase scurt chipul.

— Știți totul despre mine, zise Lana vesel. Da, puțin schi și călărie. Dumneavoastră?

— Nu, mă tem că eu nu am fost invitat să rămân peste noapte.

— Ce păcat, zise Lana.

Kundrov se întoarce către Metcalfe.

— Ați ajuns aici fără mari neplăceri? E imposibil să găsești un taxi în ziua de azi. Presupun că Intourist v-a pus la dispoziție o mașină cu șofer.

Era clar că știa despre încercarea lui Metcalfe de a înșela supravegherea. Metcalfe se hotărî să profite de șansa de a repara oarecum situația.

— Adevărul e că nu vreau să știe nimeni că am fost aici. Nici nu v-ar veni să credeți ce precauții mi-am luat.

— Dar de ce? Acesta e paradisul sovietic, zise agentul GRU abil. Nu există secrete aici. Nu din partea noastră.

Metcalfe se prefăcu tulburat.

— Tocmai asta e problema.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Voi – GRU, NKVD, ce sunteți – toți pălăvrăgiți. Bârfa. Cuvintele circulă și atunci o să am cu adevărat necazuri.

— Cuvintele circulă... către cine? Metcalfe roti ochii.

— Către fratele meu, cine altcineva? Am jurat pe ce am mai scump că va fi vorba doar despre afaceri. I-am promis că nu mă duc la nici o petrecere. Am prilejuit destule necazuri ultima dată când... Vedeți, dintre noi doi, el e cel serios și crede că eu sunt pierdut, că sunt cu gândul doar la distracție – un petrecăreț. A jurat că o să mă scoată din afacerile familiei dacă află că m-am întors la vechile obiceiuri.

— De-a dreptul fascinant, răspunse Kundrov. Zâmbetul lui șters denota că nu crede nici o iotă. Arată cu o mână către vilă, ca și cum îi indica pe toți invitații de acolo. Și toți acești oameni, nici unul dintre ei nu ar vedea... *vechile dumneavoastră obiceiuri? Nici unul dintre ei nu ar vorbi?*

— Nu-mi fac griji în privința lor. Ci a șoferului. Britanicul ăsta, pe care fratele meu l-a trimis cu mine, cică să mă ducă la întâlniri, să fie un fel de aghiotant al meu. Dar în realitate e o greutate legată de picior. De *el* trebuie să scap.

— Ah! Ei bine, puteți conta pe discreția mea, zise Kundrov.

— E bine de știut, remarcă Metcalfe. Știam că pot avea încredere.

Lana își dresă vocea:

— Vă rog să mă scuzați, domnilor, dar trebuie să mă întorc înăuntru, la Rudi. O să creadă că l-am abandonat.

O oră mai târziu, Metcalfe se agăța de un Bentley condus de un secretar adjunct al Ambasadei britanice care era burdușit de invitați ce se întorceau la Moscova. Toți erau într-o dispoziție efervescentă, conversau tare –

urmare a alcoolului îngurgitat – iar râsul era contagios. Când mașina ajunse la capătul lungului și întunecatului drum de țară și era gata să cotească pe autostrada pavată, Metcalfe strigă:

— La dracu', mi-am uitat servieta acolo.

Se auziră câteva oftaturi. Cineva spuse, vădit prost dispus:

— Nu are rost să ne întoarcem – poți fi sigur că băieții de la NKVD au deschis-o deja și au furat tot ce era înăuntru.

— Trage pe dreapta dacă nu te superi, zise el.

— Nu te duci *pe jos* înapoi, nu! exclamă o femeie.

— Nu mi-ar strica puțin aer proaspăt, zise Metcalfe. O să vin cu următoarea mașină.

Coborî și porni înapoi către vilă, până când huruitul Bentley-ului se stinse. Apoi se opri și se uită înjur pentru a se asigura că nu-l vede nimeni.

Brusc, ieși de pe potecă și se afundă în pădurea deasă. Era sigur că nu fusese observat. Nu-l văzuse nici urmăritorul cu ochi cenușii, nici supraveghetorul Lanei, Kundrov.

Dacă se înșela – dacă într-adevăr fusese urmărit – consecințele aveau să fie dezastruoase.

Trebuia să fie foarte atent.

Sub picioare trosneau crengi și ace. De îndată ce ajunse destul de departe în pădure, atât cât să fie sigur că nu putea fi văzut de pe potecă sau prins în lumina farurilor unei mașini ce pleca de la petrecere pe drumul de pământ, scoase o lanternă și o busolă militară. Lumină cadranul busolei cu lanterna și alinie acul pe nordul magnetic.

Desigur, nu găsiseră o hartă a zonei, așa că Roger inventase o schemă folosind coordonate de busolă. Metcalfe știa că Roger va îngropa transmîțătorul în pădurile de aici și îi va indica poziția folosind un sistem simplu de marcaje. Descriind un arc cu raza îngustă a lanternei, începu să caute o pată de vopsea roșie pe un trunchi de copac. Pădurile de aici erau o alăturare rară de mesteceni bătrâni cu coaja desprinsă și pini înalți, supli. Dincolo de raza îngustă de lumină, totul era întunecat, aproape opac. Cerul nopții era acoperit, o pătură groasă de nori ascundea luna. Se uită la ceas. Cadranul de radiu indica aproape ora două noaptea. Pădurea nu era în întregime tăcută; pădurile nu sunt niciodată așa. Palele răzlețe de vînt făceau să foșnească frunzele mestecenilor și crengile să trosnească; ici-colo se auzea țipătul animalelor mici. Metcalfe mergea încet, pășind ușor, dar nu putea estompa zgomotul propriilor pași. În același timp, era atent la orice sunet neobișnuit. De vreme ce se a I la în vecinătatea unei case de vacanță ce aparținea Ambasadei americane, era rezonabil să presupună că pădurile erau patrule cu oarecare regularitate de oamenii de pază ai NKVD. Probabil nu în mijlocul nopții, dar nu se putea ști niciodată.

Unde era copacul marcat? Era posibil, desigur, ca într-un fel sau altul Roger să nu fi reușit să pună marcajele, să fi fost interceptat. O explicație mai plauzibilă era faptul că busola vreunui dintre ei nu funcționa corect. Dacă instrumental nu era calibrat cu mare grijă, coordonatele puteau da o eroare de până la o sută de metri. Pur și simplu busola nu era concepută să fie la fel de precisă pe o bucată mică de teren ca pe o zonă mai întinsă.

În sfârșit, dădu peste un mesteacăn cu o pată de vopsea roșie recent aplicată; era încă lipicioasă. Acesta era marcajul de la limita cea mai îndepărtată, primul dintr-o serie de trei copaci marcați astfel care aveau să-l îndrume către locul în care Roger ascunsese greoiul transmîțător radio.

Verifică busola, o recalibra, apoi merse șaizeci de grade la vest până întâlni următorul marcaj.

La o bună distanță de el, poate la o sută de metri, răsună un trosnet. Rămase nemișcat, stinse lanterna și ascultă. După un minut se asigură că nu era nimic ieșit din comun, zgomotul nu fusese provocat de pasul unui om. Aprinse din nou lanterna și o mișcă încet de la stânga la dreapta până dădu de o altă pată strălucitoare de vopsea roșie pe un trunchi de copac, la opt metri nord-nord-vest.

Ăsta era. Ultimul marcaj.

Metcalfe și Roger stabiliseră dinainte cum va fi ascunsă unitatea de transmisie. Problema era că Roger nu avea cum să știe, până nu ajungea la locul respectiv, cum va reuși să facă asta. Improvizatia era întotdeauna la loc de cinste. Va găsi niște scorburii? Sau vreo construcție, un adăpost ori un staul?

Răspunsul fusese scrijelit într-un cod alfanumeric, pe care Roger îl cioplise cu un briceag la baza celui de-al treilea copac marcat. Metcalfe găsi caracterele înscrise într-un bloc de litere mici, rudimentare: „C/8/N”. Asta îi spunea că transmițătorul se afla exact la opt pași către nord de la copac. Litera „C” indica pe cel de al treilea din șase aranjamente posibile: era îngropat în pământ și acoperit cu crengi și frunze. Metcalfe făcu opt pași și imediat sesiză lespede de piatră, aproape acoperită de resturile de pe solul pădurii. Dacă cineva s-ar fi uitat întâmplător, nu ar fi observat nimic. Metcalfe îngenunche, dădu la o parte acele de pin, crenguțele și frunzele moarte, apoi și lespede. Exact sub ea era o pânză verde, prelată în care Roger învelise mica servietă de piele, așezată într-o groapă pe care, evident, o săpase mai devreme în cursul zilei. O scoase cu mare efort – fusese bine fixată – apoi, după ce dădu la o parte pământul și resturile, deschise cutia. Putea opera în întuneric, căci știa bine cum funcționează transmițătorul.

În valiza care cântărea vreo cincisprezece kilograme erau o baterie de doisprezece volți, o pereche de căști, o antenă și transmițătorul însuși, o cutie de oțel pătrată, cu latura de vreo treizeci de centimetri, cu un capac negru ondulat. Era o BP3, cea mai sofisticată unitate de comunicații clandestine construită vreodată. Fusese realizată de un grup de refugiați polonezi care lucrau, în cel mai mare secret, la Letchworth, la treizeci de mile nord de Londra. Acești polonezi, un grup remarcabil de experți în comunicații care fuseseră pregătiți de nemți înainte de a fugi din țara lor chiar înainte de invazia nazistă, erau tehnicieni civili care fuseseră angajați

să lucreze pentru serviciul secret britanic. Însărcinați să îmbunătățească vechiul transmțător Mark XV, care nu era fiabil și era așa de voluminos că umplea două valize, inventaseră un aparat de comunicații cu două căi, compact, dar puternic, construit din piese miniaturizate. Receptorul lui era excelent; avea o putere enormă de treizeci de wați, care permitea comunicații intercontinentale. Lucrătura era de nedepășit. Când Corky îi dăduse lui Metcalfe valiza, într-o biserică din Pigalle, în Paris, fusese foarte mândru că reușise să obțină câteva dintre primele prototipuri chiar înainte ca MI-6 să poată pune mâna pe ele. *Pe lângă asta totul pare învechit, croncămise Corky. Toate celelalte mașinării sunt acum relicve de muzeu. Dar, te rog, păzește-o cu viața ta. Tu poți fi înlocuit, dar mă tem că aparatul nu.*

Instrucțiunile de operare fuseseră lipite sub capacul cutiei de oțel negru, dar Metcalfe memorase procedura. Se opri o clipă să asculte zgomotele pădurii. Auzi foșnetul slab al copacilor, chemarea de departe a unei păsări de noapte. Dar nimic altceva. Avea genunchii destul de umezi din cauza zăpezii, iar picioarele începuseră să-i amorțească. Locul nu era prea confortabil – ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi putut să lucreze undeva înăuntru, dar asta nu era o opțiune – însă nu exista nici un motiv să facă situația mai grea decât era necesar. Desfăcu prelata în care fusese învelită valiza și o întinse pe pământ. Cel puțin avea să poată sta pe un loc uscat. Nu s-ar fi putut spune că era potrivit îmbrăcat pentru un plimbăreț prin pădure; peste hainele de seară purta un palton de cașmir negru. Nu numai că hainele îi erau murdare și sfâșiate după ce își croise drum prin lăstărișul des, dar întreaga sa înfățișare îi limita posibilitățile de a se salva, dacă acest lucru devenea necesar. Arăta ca un străin bine îmbrăcat care se furișă prin pădurile din afara Moscovei, ceea ce ar fi un motiv sigur de suspiciune în caz că ar fi prins; nu ar fi putut să pretindă că era, să spunem, un localnic, un vânător, un sportiv. Vorbea rusa cu accent, dar așa făceau mulți dintre cetățenii Uniunii Sovietice care veneau din oricare dintre regiunile îndepărtate, așa că asta nu ar fi atras neapărat atenția. Însă hainele nu se potriveau.

În adâncul minții, Metcalfe începu să repete o posibilă poveste de acoperire. Arăta ca un american în vizită, așa că avea să fie unul. Era un oaspete în weekend la casa de vacanță a ambasadei – Lana spusese că ea și von Schussler petreceau noaptea acolo, așa că era plauzibil – și pur și simplu se rătăcise într-o plimbare târziu în noapte. Sau poate venea de la o

întâlnire în pădure, avea să spună. Era o femeie, o femeie măritată, soția unui atașat al ambasadei. Voiau să fie singuri, așa că se duseseră în pădure, iar ea se întorsese deja la conac... Mentea lui febrilă învârtea versiune după versiune, încercând rezistența logică a fiecăreia.

Și în același timp își continua treaba. Din buzunarul din față al pantalonilor scoase un obiect lunguiet, mic și negru, cu două proeminente la unul dintre capete: cristalul, care fusese inteligent ascuns în valiza lui de la hotel, astfel încât părea să facă parte din mecanismul de închidere. Acest cristal conținea frecvențele codificate pe care avea să transmită și să recepționeze. Era periculos de păstrat împreună cu unitatea radio, căci dacă valiza ar fi descoperită, securitatea operațiunii ar fi grav compromisă. Nu se puteau ține cheia și lacătul în același loc. Băgă cristalul în priza Q din partea de jos a unității, apoi conecta căștile și le puse la urechi.

Aprinse lanterna și o îndreptă în jos așa încât să lumineze doar imediata vecinătate. Trebuia să lucreze repede: stătea într-o insulă de lumină strălucitoare în mijlocul unei păduri întunecate; putea fi văzut de la sute de metri sau chiar mai mult. Și dacă ar fi depistat, circumstanțele nu ar putea fi mai agravante. Arestarea avea să fie rapidă, iar execuția în subsolul Lubiankăi – o certitudine.

Scoase din buzunarul de la piept un pachet de Lucky Strike și un stilou. În pachetul de țigări erau ascunse câteva pagini mici de hârtie; scoase una. Era o grilă de unică folosință tipărită pe o bucată de hârtie de orez nitrată, care se aprindea instantaneu; de asemenea, putea fi dizolvată în apă fierbinte, chiar înghițită la nevoie. Deșurubă corpul stiloului în care era împăturită cu grijă o batistă de mătase de douăzeci de centimetri pe unsprezece. O despături și o netezi pe prelată, întregul dreptunghi de mătase era acoperit cu mici grupuri de litere aranjate într-o grilă.

Aceste două obiecte – grila de unică folosință de pe hârtia de orez și cheia de pe mătase – luate împreună, compuneau cel mai sofisticat sistem de încriptare inventat vreodată. Cunoscut sub numele de tabelul Vigenere, fusese valorificat recent de Biroul pentru Operațiuni Speciale al lui Churchill pentru uzul agenților din teren. Corky se plângea adesea că britanicii erau cu mult înaintea americanilor în materie de cifruri și coduri, pentru că luau necesitatea spionajului mult mai în serios. Genialitatea acestui sistem nu consta numai în faptul că era infailibil și destul de ușor de folosit, dar nu putea fi spart nici de cele mai puternice aparate de descifrat. Fiecare literă a alfabetului englezesc era înlocuită de oricare dintre celelalte,

într-o serie absolut aleatoare. Nu se putea discerne nici un tipar al codului; criptograma nu putea fi niciodată descifrată de inamic, chiar dacă ar fi fost interceptată. Fiecare cheie era folosită numai o dată, apoi distrusă; o singură copie se păstra la stația de bază și nici o cheie nu era identică. Formal această substituție polialfabetică era cunoscută sub numele de „cheia infinită incoerentă”. Corky îi spunea adesea arma fundamentală.

Metcalfe porni curentul, apoi regla potențiometrul. Eliberă o tastă apoi întoarse un buton marcat cu o săgeată până când se aprinse un tub de neon. Mutând un alt buton pe „Transmisie”, selectă poziția în care ledul de reglaj se aprindea cel mai tare, indicând frecvența cu cel mai puternic semnal. Acum transmițătorul era gata de folosit.

Desigur, își compusese și codificase mesajul înainte. Era un mesaj urgent pentru Corky, în care îl informa despre cele petrecute în Londra, despre existența „supraveghetorului” GRU, Kundrov, căruia îi fusese repartizată Svetlana și cerea informații despre el. Metcalfe îi relatează lui Corky și despre gradul alarmant de supraveghere la care fusese supus, mai ales calitatea ei. Ridică întrebarea dacă nu cumva acoperirea lui fusese spulberată. În fine, voia să-i dea lui Corky evaluarea sa primară asupra lui von Schussler, care o repeta pe a lui Amos Hilliard – neamțul nu era un posibil recrut. Dar totul trebuia prescurtat, condensat în cel mai scurt format posibil, folosind abrevieri standard și altele stabilite mutual. Pe cheia principală de pe mătase erau tipărite, pe lângă grila de substituție alfanumerică, o serie de grupuri de cod care reprezentau fraze des folosite de un agent de teren: „ajuns în siguranță” sau „casă sigură localizată”. Mai mult, Corky îi dăduse un alt set de grupuri de litere hiperabreviate care reprezentau gânduri complexe sau expresii lungi.

Pe lângă asta, Metcalfe nu trebuia să comunice prin voce, ci în cod Morse. Nu avea de ales. Nu era doar o problemă de securitate a transmisiei, deși și acela era un factor apreciabil. Dar și mai important era faptul că, pur și simplu, mesajele vocale nu puteau fi trimise la mai mult de cinci sute de kilometri; asta era tehnologia. Transmisiile de undă continuă – adică semnalele în cod Morse – ajungeau de cinci ori mai departe.

Apropiind lanterna, reciti bucata de hârtie pe care o strecurase în pachetul gol de Lucky Strike. Seria lungă de grupuri de litere putea să-i pară o aiureală unui privitor normal, dar nu privitorul normal îl preocupa pe el. Agenți pricepuți, cum ar fi supraveghetorul Lanei sau NKVD-istul blond, ar fi știut imediat că era un fel de cod, chiar dacă nu ar fi putut niciodată să-l

decripteze. Bucata de hârtie, împreună cu grila de unică folosință și cheia de pe mătase erau dovezi extraordinare dacă ar fi fost vreodată percheziționat.

Mișcă-te, își spuse. Stai aici într-o blestemată insulă de lumină într-o pădure întunecată de lângă Moscova. Fiecare minut care trece sporește riscul de a fi descoperit.

Începu să bată pe clapa de telegraf din colțul din dreapta jos a părții anterioare a transmițătorului. Lucra încet; își pierduse antrenamentul, nefiind nevoit să folosească un radio de teren în Paris, iar iluminarea proastă îngreuna și mai mult situația. Totuși, reuși să termine de transmis în ceva mai mult de un minut. Se adresase stației de bază 23-C, care îl alerta imediat pe Corcoran. Mesajul decodificat avea să-i fie transmis imediat prin canale sigure. De îndată ce auzi semnalul de cod pentru receptare și confirmare, își scoase căștile și opri transmițătorul.

Se mișca repede acum, stingând lumina, dezasamblând mașinăria și scoțând cristalul, apoi închizând carcasa și reînfașurând-o în prelată. Puse pachetul înapoi în groapă, îl acoperi cu lespedea de piatră, apoi, pe cât de meticulos posibil, aranja resturile și materia organică de pe solul pădurii în așa fel încât să nu atragă atenția.

Auzi trosnetul unei crengi.

Rămase nemișcat, ascultă. Nu se îndoia că nu era nimic mai mult decât o veveriță, dar întotdeauna era mai bine să fii precaut.

Un alt trosnet, urmat de un scârțâit pe solul pădurii. Și iar. Nu era un animal. Era o ființă omenească. Cineva mergea greu prin pădurea deasă, iar pașii greoi păreau să se apropie. Acum era sigur. Nu era o greșală. Cineva se apropia.

Încercând să facă cât mai puțin zgomot, Metcalfe se mișcă doi-trei pași la stânga până se ascunse aproape complet în spatele unui pin. Inima îi bătea nebunește. Stătea la doar câțiva pași de transmițător pe care abia îl îngropase. Dar nu putea fi sigur că nu fusese văzut îngropând mașinăria în pământ. Cât timp, încercă să se gândească, fusese lanterna aprinsă? Asta atrăsese atenția oricui ar fi fost cel care se îndrepta spre el?

Își dădu seama, de asemenea, că dacă ar fi găsit aici, probabil că și transmițătorul ar fi descoperit curând după aceea; s-ar întreba ce făcea el acolo și ar căuta prin pădure.

Trebuia să fugă; *nu* putea să riște să fie descoperit. Nu numai că stătea la câțiva pași de un echipament sofisticat de spionaj, ale cărui lămpi calde ar fi indicat folosirea recentă, dar avea asupra lui alte dovezi care îl incriminau.

Batista de mătase pe care era tipărită cheia criptografică o împăturise și o îndesase în buzunarul de la haină; mai era și pachetul de țigări în care se aflau grilele de unică folosință pe hârtie de orez. Era cristalul transmițătorului. Toate dovedeau clar că este spion.

Dacă mă prind, sunt mort.

Să le arunce la pământ, să scape pur și simplu de ele? Și apoi? De îndată ce ar fi început să fugă, ar fi fost urmărit și orice lăsa să cadă pe pământ putea fi găsit. A le arunca în timp ce alerga putea chiar să atragă atenția asupra lor. Și, de fapt, nu voia să piardă acest echipament vital. Cristalul era de neînlocuit. Fără el, nu mai putea să transmită la stația de bază. Fără grila de unică folosință și cheia de pe mătase nu ar putea să-și creeze mesajele. Ar fi izolat în Moscova fără un mijloc de a-l contacta pe Corcoran.

Era clar că nu avea de ales. *Trebuia* să fugă – dar imediat ar începe o urmărire. Un moment, blocat de nehotărâre, trecu în revistă opțiuni, gândindu-se care ar fi cea mai logică. Privi în noaptea întunecoasă, încercând să vadă cine era cel care se apropia. Nenorocitul ăla de agent NKVD, blondul cu ochi cenușii care părea să-l găsească oriunde s-ar fi dus? Sau locotenentul GRU, Kundrov, supraveghetorul Lanei?

Nu. Nu era nici unul dintre ei. Acum putea să distingă, în lumina slabă, silueta care se apropia. La început păru să fie un militar, în loden și cu căciulă de camuflaj. Apoi Metcalfe realizează că omul era de la NKVD. Văzu epoleții, insigna de pe căciulă. Cu siguranță, din serviciul de securitate sovietic, probabil de la departamentul de pază al NKVD, un departament distinct al cărui ofițeri se ocupau cu protecția zonelor de securitate și a granițelor țării.

Era logic ca un detașament NKVD să aibă misiunea de a patrula zona din jurul casei de vacanță a Ambasadei americane. NKVD-ului îi plăcea să țină toți străinii și mai ales pe americani, sub supraveghere strictă, iar o casă de vacanță necesita o atenție specială. Organele de securitate presupuneau că toți diplomații erau, în secret, spioni – la urma urmelor, cei mai mulți dintre diplomații *sovietici* delegați în străinătate erau spioni, așa că de ce nu ar lucra fiecare țară la fel? Prin urmare, era o problemă de securitate națională ca un cordon de paznici să patruleze zona din jurul proprietății ambasadei. De asemenea, era posibil să se afle în apropierea vreunei instalații de securitate – pădurile din jurul Moscovei erau împânzite de baze și institute care aveau legătură cu Armata Roșie, NKVD sau GRU.

Dar nu se așteptase la o patrulă la o asemenea oră din noapte. Și era posibil să fie o singură santinelă? Nu, nu avea nici o logică. Își făceau rondul în patrule de cel puțin doi, trei. La ora asta, era posibil ca rondurile să fie rare, de aceea nu văzuse sau auzise el nimic până în momentul acela.

Dar dacă era o santinelă, trebuia să fie și altele. Paznicul continua să se apropie. Avea abia vreo douăzeci de ani, dar asta nu însemna că nu avea experiență. Mergea prin întuneric, fără ajutorul unei lanterne, ceea ce indica faptul că era obișnuit să circule prin aceste păduri noaptea și cunoștea potecile și locurile prin care se putea merge mai ușor. Așadar, rusul avea automat un avantaj asupra lui Metcalfe. Secunde treceau; Metcalfe nu mai putea să stea acolo, ascuns după trunchiul unui copac. Dacă paznicul se mai apropia, îl va observa.

Deodată se aprinse un chibrit! Apoi, la fel de repede, se stinse.

Santinela NKVD aprinsese un chibrit, dar nu pentru a lumina locurile și nici ca să-și aprindă o țigară. Era un *semnal* – un semnal pentru *alții*! De la o distanță bună, se auzi un duduie: bocănitul cizmelor pe pământ. Auzea voci acum, schimburi de propoziții rapide, totul indicând grabă. Ceilalți membri ai patrulei, chemați de aprinderea chibritului, fugeau prin pădure, fără să se ostenească să-și ascundă mișcările. Se strâneau în jurul lui!

Metcalfe se întoarse, sări printr-o deschizătură îngustă dintre doi copaci, zgâriindu-se de trunchiul lor cu un zgomot puternic, dar inevitabil. Acceleră, alergând cât putea mai repede. Fugea în zigzag din luminiș în luminiș, încercând să privească destul de departe înainte pentru a distinge o cale liberă, dar noaptea era prea întunecată, ceea ce limita vizibilitatea. Nu vedea la mai mult de cincisprezece metri.

Din spate se auziră strigăte în rusă, ordine date de la ofițer superior la inferior. Deși nu îndrăznea să se întoarcă, auzi o schimbare în dispunerea sunetelor care-i spuse că bărbații se despărțiseră, fiecare apucând pe un alt drum, în speranța de a anticipa orice direcție în care ar fi apucat-o fugarul și astfel să-l intercepteze.

Totuși, fără lanterne. Poate că oamenii nu aveau nevoie de lumină de vreme ce cunoșteau pădurea. Sau poate că nu voiau să piardă timpul punându-le în funcțiune. Oricare ar fi fost motivul, era bine pentru Metcalfe: întunericul era cea mai bună ascunzătoare.

Își aminti într-o oarecare măsură topografia terenului, deși doar ceea ce observase în timpul plimbării rapide în jurul casei de vacanță, cu Lana și în scurtul parcurs făcut cu mașina, când plecase de la petrecere. Știa că

pădurea se afla pe teren vălurit, că exista o vale – o văzuse din curtea din spate a casei de vacanță – iar simțul lui de orientare îi spuse că, în mare, se îndrepta către acea vale. Lucrul era confirmat de înclinarea treptată a terenului.

Dar cum putea spera să scape cu fuga de un grup de paznici experimentați?

Poate că nu va reuși. Dar trebuia să încerce. Alternativa era înspăimântătoare. Dacă îl prindeau și-l duceau la Lubianka, va fi încarcerat și Corky, sau oricine altcineva din guvernul american, nu va putea face absolut nimic pentru el. Un spion american în Rusia sovietică ar fi condamnat la închisoare, poate trimis în penitenciarele din Siberia – temutul gulag de care auzise – sau, mai probabil, executat.

Mănat de groază, fugea cum nu mai fugise nicicând, strecurându-se printre copaci, apoi într-un luminiș, schimbând direcția fără nici o logică, haotic, sperând să-i amețească pe urmăritori.

Deodată se auzi un foc de armă!

O explozie. Un glonț sfârtecă trunchiul unui copac la nici cinci pași distanță. Apoi – altul! Împușcătura scrijeli mesteacănul la un pas de el. Pădurea răsună acum de focuri de armă, gloanțele vâjâiau, unul dintre ele trecând așa de aproape de capul lui încât simți curentul în ureche. Se aruncă brusc la pământ, se repezi înainte pe coate și pe genunchi, apoi sări în picioare, fugind cu capul aplecat, mișcându-se după o schemă menită să înșele. *Un om înspăimântat recurge întotdeauna la previzibil*, îi plăcea lui Corky să spună. *Traectoria cea mai ușoară, cea mai scurtă distanță între două puncte*. Așa că trebuie să încalce acel tipar de comportament natural, previzibil.

O altă salvă de împușcături, câteva departe, dar una alarmant de aproape. Păreau să vină din trei locuri diferite; evident, bărbatii se despărțiseră, sperând să se strângă în jurul lui. Cel puțin unul dintre paznici avea rarul talent de a trage cu precizie chiar și în timp ce urmărea pe cineva. Cu puțin înainte, Metcalfe zărise o îngrămădire de bolovani în vârful unei ușoare ridicături. Se îndreptă spre ea, sperând ca bolovanii și pietrișul să-l adăpostească temporar de gloanțe. Aplecându-se, sări apoi în aer, aterizând dureros pe culmea stâncoasă. Gemu, se uită în sus și văzu strălucirea gheții în lumina slabă a lunii. Era pe marginea unei viroage adânci, prin care curgea un pârau, deși acum părea înghețat, cu malurile acoperite de zăpadă și gheață.

Ar fi trebuit să cadă în gol vreo șase metri. Era riscant să sară. Dar era și mai riscant să se întoarcă. O altă salvă mușcă pământul, ricoșa din bolovani; lipsa evidentă de precizie îi spuse că reușise să pună o oarecare distanță între el și urmăritorii care erau acum destul de departe încât, deși în poziții avantajoase, nu puteau încă să-l ochească corespunzător. Poate nici nu puteau să-l vadă; era posibil, înșfacă o piatră destul de mare și o azvârli cât de departe putu, în spate și spre dreapta. Lovi pământul cu un pocnet și se rostogoli zgomotos.

Imediat urmă o salvă de focuri, greblând pământul și copacii din zona unde căzuse piatra, indicând că diversiunea lui tactică avusese succes.

Apoi, fără să-și îngăduie să gândească – acționând numai dintr-un instinct de autoconservare – sări în sus și ateriza cu o izbitură violentă pe malul tare, acoperit cu gheață, cu picioarele strânse pe lângă corp pentru a micșora impactul. Durerea îi străbătu tot trupul când, pierzându-și echilibrul, se rostogoli în josul malului, către râu. Ridicându-se nesigur, stătu la marginea pâraului înghețat și îl testă întinzând un picior. Era solid, gheața fiind groasă de cel puțin zece centimetri. Putea să-l traverseze. Păși cu grijă pe gheață, apoi mai făcu un pas – și imediat se scufundă, plonjând în curentul semi înghețat până la genunchi. Gâfâi. Apa era cumplit de rece, atât de rece încât, în timp ce se împotriva din răputeri curentului ca să urce înapoi pe suprafața de gheață, picioarele îi amortiră rapid.

Depart, în spatele lui, răsunau focuri de armă, părând să indice că urmăritorii fuseseră induși în eroare și se îndreptau în altă direcție. Dar ar fi fost suficient ca unul dintre ei să urce pe culmea de deasupra pâraului și l-ar fi depistat.

Gheața era subțire în locul acela, spărgându-se pe măsură ce el înainta prin apa înghețată. Exact când era aproape să ajungă la celălalt mal, piciorul drept, pe care acum îl simțea ca pe un obiect fără viață, se prinse în ceva și el se prăvăli înainte, aterizând cu fața în jos pe malul zgrunțuros, înghețat. Hainele lui fură îmbibate de apa înghețată. Încercă să se ridice, tremurând. Picioarele, care își pierduseră orice sensibilitate, nu-l ajutau. Erau ca un balast, fără nici o mobilitate. Privind într-o parte, văzu, la vreo opt-nouă metri, pe panta abruptă ce ducea în sus, pe malul râului, un morman de frunze și crengi acoperite de chiciură. Metcalfe se târî până ajunse la morman, apoi, cu ultimele puteri, se cufundă în el. Picioarele îi tremurau; nu mai putea merge mai departe. Trebuia să se odihnească. Dacă ar fi încercat să continue fuga atunci, ar fi fost repede prins. Nu mai rezista;

timpul lui de reacție se redusese. Se întinse și apucă disperat frunze și crengi moarte, argilă roșie înzăpezită, aranjându-le deasupra sa astfel încât să fie cât mai bine ascuns.

După doar un minut sau două auzi pași alergând, strigăte tot mai aproape de el. Metcalfe nu-și dădea seama exact de unde veneau: plutonul de patrulare putea fi pe culmea de deasupra, sau poate coborâse în ravenă, caz în care ar fi observat gheața spartă pe suprafața pârâului. Asta le-ar fi indicat drumul către ascunzătoarea lui, locul în care zăcea dârdâind.

Apoi se auzi un strigăt. Cât de departe, nu putea spune.

— E acolo – îl văd! Părea să fie cel mai tânăr din grup, cel care îl descoperise primul în pădure. Era un băiat simplu, un țaran; îl trăda graiul specific.

— Despre ce vorbești?

— Acolo! Vasia, imbecilule! Acolo!

— Carabina, idiotule! Nu revolverul!

Îl descoperiseră după paltonul care se zărea dintre bolovani? Se făcu mic de frică, își adună toate puterile. Ce era de făcut? Dacă se înșelau și ținteau în direcția greșită, cel mai rău lucru pe care îl putea face era să se miște din ascunzătoare, atrăgându-le astfel atenția asupra lui. Dar dacă nu se înșelau – dacă unul dintre ei într-adevăr îl descoperise și se pregătea să tragă cu carabina – atunci era ca și mort. Era nevoie doar de un foc bine țintit în cap.

— Bine, zise vocea tânără.

Metcalfe nu era un credincios, dar se pomeni rugându-se la Dumnezeu ca ei să fie prea departe pentru a reuși să tragă un foc precis. Strânse din ochi, își goli mintea. Inima îi bătea nebunește.

Și împușcătura se produse, vuind prin pădure.

Nu-l lovi nimic, lovitura nu nimeri nici măcar în apropiere. Oriunde ar fi țintit împușcătura, nu auzi impactul. Trebuie să fi fost în altă direcție.

— Ai ratat. O voce mai matură.

— L-am văzut. Vorbea bărbatul mai tânăr. Am văzut forma, conturul. Era clar.

— Idiotule! răcni unul dintre cei mai în vârstă. Era o căprioară!

— Nu era nici o căprioară!

O altă voce, al treilea membru al plutonului:

— Artiemi are dreptate. Era de fapt un cerb. Dar l-ai ratat.

— Știu cum arată un cerb! protestă tânărul. Vânam tot timpul când eram copil.

— *Încă* ești și tocmai ai tras într-un cerb și l-ai ratat! zise unul dintre cei mai în vârstă.

— Bine, bine, poate că era o căprioară, cedă tânărul, dar sunt sigur că am văzut un om. Știu să fac diferența dintre un om și o căprioară. Protestele lui fură întâmpinate de batjocura celorlalți.

Din vocea tremurătoare și împăciuitoare a tânărului și din glumele răutăcioase ale tovarășilor lui reieșea clar că membrii patrulei nu mai erau convinși că fusese vreodată un om ascuns în pădure.

— Ți-a plăcut mica ta expediție de vânatoare, Sașa? După ce ne-ai târât douăzeci de kilometri prin nenorocita asta de pădure? Eu zic că ajunge atâta sport pentru o seară. E frig și schimbul nostru aproape s-a terminat.

— E frig, îi ținu isonul alt paznic. Ordinul lui Stalin i se acordă tânărului tovarăș Șubențov pentru încercarea lui eroică de a depista și lichida cerbul contrarevoluționar, în ciuda rezistenței suporterilor săi chiaburi. Acum hai să *plecăm*.

Mult timp – cel puțin o jumătate de oră, deși pierduse măsura timpului – Metcalfe rămase îngropat printre crengile rupte și frunze și zăpadă, înainte să îndrăznească să iasă. Ascultă cum se îndepărtau paznicii NKVD, vorbind tare. Glumele și batjocura lor la adresa celui tânăr, cel care îl descoperise primul pe Metcalfe, nu mai conteneau. Era posibil ca într-adevăr tânărul paznic să fi văzut un cerb și să fi tras în el, lucru care fusese șansa lui Metcalfe. Ajunseseră să creadă că nu un om fugise prin pădure, ci un cerb. Paznicul mai tânăr și cu privirea ageră, care-l văzuse într-adevăr pe Metcalfe, deși doar ca o siluetă și de la mare distanță, nu mai prezenta credibilitate. Totuși, Metcalfe așteptă până când se asigură că nici un membru al patrulei nu rămăsese în urmă. Nu auzi nimic care să-i dea de gândit că fuseseră schimbați de o altă patrulă.

Între timp, începu să-și simtă membrele, deși erau încă înțepenite. Micul respiro îi făcuse bine. Cu un efort considerabil, reuși să se ridice, scuturându-se de gheață, zăpadă și frunze moarte. Era înghețat bocnă și extenuat, dar era imperios necesar să iasă de acolo. Din fericire, cerul nopții se înseninase puțin. Acum luna lumina vag, ceea ce îi permitea să se orienteze. Cu ajutorul busolei și al lanternei, își croi drum prin pădure către casa de vacanță, atent tot timpul la zgomotele patrulei. Trebuia să improvizeze o modalitate de a se întoarce în Moscova și casa de vacanță era locul cel mai potrivit pentru a o face. Acolo erau mașini, așa că putea fura una la nevoie; erau oaspeți la care să apeleze pentru a-l duce înapoi în oraș.

Reputația lui de chefliu ar fi fost de folos pentru a explica ținuta șocantă, răvășită: ieșise cu o fată, putea spune tâmp; băuse prea mult, leșinase... o poveste de acoperire putea fi inventată și foarte bine crezută. Cu siguranță, dacă soția ambasadorului era acolo, ceea ce era probabil dat fiind faptul că avea oaspeți în weekend, ar fi înclinată să creadă cele mai deplasate povești despre el. Îl văzuse plecând, este adevărat, dar nu ar fi surprinsă să afle că se întâlnise cu o femeie pe drum...

Dar apoi, apropiindu-se de casa de vacanță, dădu peste grajdurile pe care le văzuse de pe verandă, în care se aflau caii ambasadei. Acolo putea dormi restul nopții fără să i se pună întrebări. Intră în grajd încet, încercând să nu trezească animalele.

Auzi însă furnăitul și nechezatul cailor. O lampă cu kerosen fusese lăsată aprinsă, probabil pentru binele animalelor. Emană o lumină difuză, galbenă. Erau zece remize, dar doar trei cai arăbești minunați, doi negri și unul maroniu. Unul dintre ei necheză ușor. Erau animale frumoase, dar extrem de nervoase și dacă nu le calma era posibil să trezească oaspeții adormiți din casa vecină.

Unul câte unul, caii începură să înalțe și să-și arcuiască gâturile, furnăind ușor pe nări. Acum, cu urechile ciulite, date spre spate, ascultau. Metcalfe se apropie de primul la care ajunsese, nu din spate – ceea ce l-ar fi neliniștit – ci dintr-un unghi oblic dinapoia lui. Vorbi încet și calm. Calul sforăi ușor în timp ce el îi mângâia gâtul, greabănul, coastele suple și în câteva minute începu să se relaxeze. Și ceilalți se calmară. Respirația lor deveni regulată, abia perceptibilă.

Târându-se spre un balot, aproape de căldura emanată de lampa cu kerosen, Metcalfe adormi. Somnul, de care avea foarte mare nevoie, veni repede; un somn ciudat, cu vise stranii și frânte.

O rază de soare îl trezi. Era dimineată devreme și, deși ar fi putut să mai doarmă ore bune, știa că trebuia să se miște, îl durea tot corpul, așternutul tare de paie sensibilizându-i și mai tare zgârieturile și vânătăile pe care le suferise în fuga lui prin pădure. Era plin de paie prăfuite. Se ridică în capul oaselor, dând la o parte finul de pe față, apoi își frecă ochii obosiți.

Brusc, se auzi un scrâșnet ruginit de balamale și grajdul fu inundat de lumină. Ușa se deschise. Metcalfe sări în picioare, intră repede într-o remiză goală și se lipi de perete. Arăbeștii necheză ușor, sunetele nefiind de

alarmă, ci de salut. Păreau să recunoască persoana care intra, oricine-ar fi fost.

Și Metcalfe o recunosc.

Era Lana, îmbrăcată în haine de călărie, cu un batic pe cap.

Lana, zise el încet.

Ea clipi, surprinsă să-l vadă, dar nu chiar pe de-a-ntregul. Înainte ca ea să ia o mină dezaprobatoare, Metcalfe prinse cu coada ochiului o expresie ce aducea a plăcere.

— Stiva? Părea să încerce un ton rece, ostil. Doar ne-am înțeles, parcul Sokolniki, mâine, la apus.

— Se pare că n-am putut să aștept.

Ea clătină din cap și chicoti fără să vrea.

— Uită-te la tine! Ce s-a întâmplat cu bărbatul cel mai bine îmbrăcat din Moscova?

Arăta îngrozitor, știa asta. Avea paie în păr și pe tot costumul și mirosea a cal.

— Vezi în ce m-ai băgat, *dua*?

— Mă duc să călăresc. E una din puținele plăceri în vremurile astea.

— Și prietenul tău neamț? se încruntă.

— Arareori se trezește înainte de prânz. Nici nu va observa că am plecat. De fapt, toți cei din casă dorm.

— Prin urmare nu te superi dacă te însoțesc? Ea încuviință din cap.

— Nu mă supăr.

Sări repede în șa, ceea ce făcu și Metcalfe. Mama lui crescuse cai și avusese grijă ca el să învețe să călărească de îndată ce putuse să meargă. Dar fu surprins de îndemânarea la care ajunsese Lana în materie de călărie în ultimii câțiva ani. *Ca atât de multe lucruri schimbate la ea*, se gândi el.

Era o potecă pentru călărie care traversa pădurea, drum pe care nu-l observase înainte. Nu fusese curățat de o bună bucată de vreme. Metcalfe o lăsă pe ea să aleagă ritmul. Când cărarea se lărgi oarecum, ea se aplecă în față, plesni din buze și strânse picioarele. Calul ei, arăbescul maroniu, mări pasul la galop mic. Călărea de parcă ar fi făcut asta toată viața. Cărarea se lărgi din nou, permițându-le să călărească alături; dar când se îngustă, ea o luă înainte. El își scaldă fața în soarele blând al dimineții. Îl încălzea, îl mângâia. Câteva momente, în timp ce călăreau în tăcere, fu legănat de galopul ritmic. Era din nou ca pe vremuri. Frica, teroarea, suspiciunea – totul era undeva în urmă. Îi privi silueta suplă: părea să fie o prelungire a

calului. Trăsăturile perfecte ale feței ei, acum relaxate, încadrate de baticul viu colorat, erau minunate. Tristețea care părea să o fi absorbit cu totul dispăruse. Doamne, o iubea atât de tare!

După o vreme terenul începu să arate familiar. O strigă și îi întrerupse reveria. El arată spre partea mai densă a pădurii prin care fugise noaptea trecută. Cu numai patru, poate cinci ore în urmă, dar părea deja o altă zi. Ea păru uimită, dar ieși după el de pe cărare. Încetiniră la pas, croindu-și drum printre copaci.

După câteva minute, Lana strigă:

— Nu e potecă pe aici.

— Știu.

— Nu va fi ușor. Ar trebui să ne întoarcem la potecă.

— Trebuie să găsesc ceva. Nu durează mult.

Curând ajunse la un copac marcat cu vopsea roșie și știu unde se află.

— Așteaptă aici un moment.

Descăleca și căută din ochi bucata de pământ unde așezase smicele și mușchi deasupra transmițătorului. Dar văzu o priveliște neașteptată.

Terenul fusese curățat, dezgolit până rămăsese solul gol. Lespedea mare de piatră fusese dată la o parte, dezvelind ascunzișul săpat de Roger. Groapa era goală. *Transmițătorul dispăruse.*

Metcalfe înțelese imediat ce se întâmplase și fu cuprins de spaimă. Cel mai tânăr membru al patrulei se întorsese și refăcuse drumul. Asta trebuia să fie. Întârâtat probabil de zeflemeaua celor mai în vârstă, hotărât să demonstreze că ceea ce văzuse nu fusese doar un cerb, cercetase pădurea. Transmițătorul fusese ascuns bine, dar tânărul se concentrase asupra zonei în care reperase prima dată un intrus și, cumva, îl găsisese. Triumfător, răzbunat, li-l dăduse tovarășilor lui, dovedindu-le că a avut dreptate tot timpul. Și – dacă așa se întâmplase – în momentul acela patrula NKVD știa că ceea ce urmărise prin pădure nu fusese un cerb, nici un simplu intrus, ci un spion. Un spion veritabil, o descoperire ce-i va propulsa în carieră și va ateriza ca un obuz în sediul central al NKVD de la Lubianka. Un transmițător sofisticat de fabricație engleză! Dovada că existau spioni în acțiune în Moscova! La sediu, luminile vor fi aprinse toată noaptea, se vor ține ședințe urgente, se vor da telefoane disperate, convocările vor curge.

Totul se schimbase brusc. NKVD urma să intre în alertă, căutând un spion – sau o rețea de spioni, căci, ca și în cazul gândacilor, acolo unde era unul, erau cu siguranță și alții.

Nu era prudent să mai rămână acolo, în locul în care fusese descoperit transmitătorul. Vor fi fost trimise echipe să stea la pândă în așteptarea întoarcerii spionului, așa cum se spune că un criminal se întoarce întotdeauna la locul crimei.

Trebuia să plece de acolo imediat!

Metcalfe alergă înapoi către locul unde aștepta Lana. Când încalecă, ea observă schimbarea de pe chipul lui.

— Dragul meu, ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse el sec. Trase de hățuri pentru a mîna calul înapoi prin pădure către potecă. Cîteva secunde mai târziu, clarifică: Totul.

Lana se uită fix la el, apoi încuviință dînd din cap ca și cum înțelesese.

— Bine ai venit în URSS, zise zîbind, ca cineva care știa ce înseamnă asta.

De cum ajunseră la potecă, o luară înapoi către casa de vacanță, Metcalfe călărind primul. În fața grajdului descălecară amîndoi și duseră caii înăuntru. Lana umplu o găleată cu apă de la o pompă de mîna; calul ei bău lacom. Pompă o altă găleată și o puse în fața calului lui Metcalfe, care bău la fel. O cunoșteau, aveau încredere în ea. Scoase harnașamentul calului, scutură șaua, desfăcu căpăstrul și spălă zăbala într-un șuvoi de apă de la pompă, apoi le atîrnă pe toate în cărlige. Făcu toate astea repede, cu o mare pricepere, vorbindu-i calului, mîngîindu-l. Luă un prosop și frecă ușor spatele animalului pentru a-i repune sângele în mișcare, apoi începu să-l perie cu o țesală fină. Metcalfe făcu același lucru. Munceau în tăcere, dar nu era o tăcere stînjenitoare, ci ca între doi prieteni vechi care nu aveau nevoie să vorbească. Lana controla potcoavele calului său de pietre și îl duse înapoi, în remiza lui.

În timp ce închidea ușa remizei, Metcalfe observă că ea se apropiase, de parcă voia să-i spună ceva.

— Lana, începu el, dar ea îi puse o mîna pe gură, o atingere rapidă, o cerere să tacă. Fața ei era ridicată spre a lui, ochii ei erau scăldați în lacrimi. El își puse mâinile în jurul ei. Buzele ei se desfăcură și le atinseră pe ale lui. Îi simți umezeala fierbinte a lacrimilor pe față. Tremura. Își mișcă mâinile pe spatele ei, dezmiardînd-o, mîngîind-o, sărutînd-o cu o înfocare care îl surprinse. O trase strâns spre el. Mâinile ei îi frămîntau mușchii spatelui, feselor, iar el își mișcă o mîna pe sânul ei. Brusc, își dezlipi gura de a lui.

— O, Doamne, Stiva, zise ea suspinînd. Ia-mă, te rog, iubește-mă!

Patul lor fu o pătură pentru cai aruncată în grabă peste câțiva snopi de fin. Era zgrunțuroasă și nu deosebit de confortabilă, dar nici unul dintre ei nu observă asta în viitoarea pasiunii. Făcură dragoste repede și pe tăcute, dezbrăcându-se doar parțial. Și la fel de repede se îmbrăcară, amândoi temându-se că ar putea fi descoperiți. Lana se îmbracă fredonând o melodie.

— Ce e? zise Metcalfe.

— Ce să fie *ce*?

— Cântecul. Îmi sună oarecum cunoscut. Ea râse.

— Cât de puternice erau brațele tale care mă îmbrățișau. „*Comme ils etaient forts tes bras qui m’embrassaient.*” Un cântec care mi-a venit în minte așa, nu știu nici eu de ce.

— E drăguț. Ne-ntâlnim mâine seară?

— Da, desigur. De ce nu?

— Rudolf nu va fi bănuitor?

— Te rog, ripostă ea iritată. Mă simțeam pentru prima dată fericită după mult, mult timp. De ce a trebuit să-i amintești numele?

— Ce cauți lângă el? Știu că nu-l iubești. Nu înțeleg.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-nțelegi, Stiva.

— Spune-mi, zise el. Își puse mâna peste a ei. Ea își mușcă buza de sus.

— Nu am avut de ales.

— De ales? Tu întotdeauna poți alege, *milenki*.

Clătină din cap încet, trist și lacrimile îi reveniră în ochi.

— Nu când ești prizonier, *dorogoi moi*. Nu când ești ostatic.

— Ce spui? Cum se poate...

— E vorba de tatăl meu. El știe cât de mult îl iubesc pe tata, că aș face orice pentru a-l proteja.

— Von Schussler îl amenință pe tatăl tău?

— Nu, nu direct. Are... are un document. O bucată de hârtie care e atât de puternică încât poate să-l omoare pe tata. Să-l execute pe tata și să mă aresteze pe mine.

— Lana, ce dracu’...?

— Ascultă-mă! Te rog, pur și simplu *ascultă-mă*! îi strânse mâna. Știi numele faimosului general al Armatei Roșii, Mihail Nikolaievici Tuhacevski, marele erou al Revoluției?

— Am auzit numele, da.

— A apărut la Moscova în 1918, a cucerit Siberia în 1920. Un mare militar. Loial. Șeful Marelui Stat-Major al armatei sovietice. Și era un vechi

prieten al tatălui meu. De câteva ori am luat cina împreună cu familia lui. Tatăl meu îl venera. Avea o fotografie împreună cu Tuhacevski pe care o ținea la vedere, pe pian. Făcu o pauză, își trase răsuflarea de parcă-și făcea curaj, apoi continuă: într-o noapte de mai – era acum trei ani, în 1937 – dormeam când am auzit soneria de la intrare. M-am gândit că e vreun poznaș, vreun huligan, vreun bețiv, așa că m-am întors pe cealaltă parte și mi-am pus perna peste cap. Soneria nu înceta. M-am uitat la ceas. Era trecut de miezul nopții. Până la urmă soneria a încetat și am adormit la loc. Aveam un mare spectacol a doua zi – „Frumoasa adormită”. Cam o oră mai târziu am fost trezită din nou, de data asta de voci puternice. Vocea tatălui meu. M-am ridicat din pat și am ascultat. Vocile se auzeau din biroul tatei. Am fugit către birou, dar m-am oprit chiar la ușă. Tata era acolo, în cămașă de noapte și vorbea destul de agitat cu Tuhacevski. Primul meu gând a fost că mareșalul țipa cine știe de ce la tata și m-am supărat. Am stat acolo, trăgând cu urechea. Dar curând mi-am dat seama că tata nu țipa deloc la el – era supărat, furios cum nu-l mai văzusem vreodată, dar nu pe prietenul său Mihail Tuhacevski. Era înverșunat împotriva lui Stalin. Totuși, mareșalul nu părea supărat. Tonul vocii sale era trist, resemnat, aproape îndurerat. Am tras cu ochiul și am fost șocată să văd că lui Tuhacevski îi albise părul. Îl văzusem cu două săptămâni în urmă și era destul de negru. Evident i se întâmplase ceva îngrozitor. M-am tras înapoi, având grijă să nu fiu văzută. Știam că dacă ar afla că eram acolo, că ascultam conversația, s-ar opri. Și aveam sentimental că ceea ce discutau ei era atât de serios încât tatăl meu nu mi-ar fi spus niciodată. E întotdeauna atât de protector cu mine, știi.

— Nu pentru că nu te respectă, *dusia*. Ci pentru că te iubește.

— Da. Am ajuns să înțeleg asta, deși ani de zile m-a supărat atât de tare faptul că mă trata în continuare ca pe un copil.

Așa că l-am ascultat pe Tuhacevski spunându-i tatălui meu că Stalin și NKVD descoperiseră un complot uriaș în interiorul armatei. Spunea că e urmărit de NKVD din ordinul direct al lui Stalin. Se zvonea că Stalin avea dovezi puternice că anumiți ofițeri militari de frunte erau angajați într-o conspirație secretă – un complot pus la cale împreună cu membri ai înaltului Comandament German care să ducă la o lovitură de stat împotriva lui Stalin. Și că printre complotiști se număra... Tuhacevski!

— O nebunie!

— Oare? Eu nu știu adevărul. Știu că atunci când el și tata vorbeau între ei, erau de acord că Stalin e un om periculos. Coborî vocea, șoptind: Tata îl

disprețuiește pe Stalin. Asta o știu. Nu permite ca numele lui Stalin să se pronunțe în casa noastră. O, în public se alătură tuturor toasturilor închinat Secretarului General. Când sunt alții de față, îl ridică pe Stalin în slăvi. Nu e prost. Dar îl urăște. Și așa făcea și Tuhacevski.

— Ce „dovezi puternice” avea Stalin? Au fost dezvăluite vreodată?

— Niciodată public, nu. Dar au existat discuții. Se pare că se obținuse un dosar de la Praga, de la Serviciul de Informații Ceh și fusese dat NKVD-ului. Dosarul conținea scrisori ale acestor ofițeri militari sovietici, scrisori către corespondenții lor germani în care căutau să-și ofere sprijinul pentru un plan de a-l răsturna pe Stalin. Au fost verificate semnăturile, sigiliile, totul. Una dintre scrisori era semnată de mareșalul Tuhacevski însuși.

— A scris el o asemenea scrisoare?

— A negat, bineînțeles, dar spunea că asta nu are nici o importanță. Era convins că va fi arestat împreună cu ceilalți.

— Prin urmare, îl avertiza pe tatăl tău?

— Țasta era unul din motivele pentru care venise. Tata i-a spus să îi scrie o scrisoare lui Stalin însuși ca să clarifice neînțelegerea. Tuhacevski a zis că o făcuse deja, dar nu primise un răspuns. Spunea că zilele îi erau numărate și că nu se temea doar pentru viața lui, ci și pentru a familiei lui. Era un om disperat. În dimineața următoare, l-am întrebat pe tata cine venise la miezul nopții. A refuzat să îmi spună, desigur. A zis că nu e treaba mea. Dar am observat că fotografia cu el și Tuhacevski nu mai era. Mai târziu am găsit-o ascunsă într-un dulap, învelită în hârtie de ziar. Câteva zile mai târziu, Tuhacevski și alți șapte înalți ofițeri au fost arestați. Au fost judecați în secret – procesul lor a durat doar trei ore!

— Și au fost găsiți vinovați de spionaj și trădare a patriei.

Mâinile ei o strângeau pe a lui așa de tare încât îl durea. Dar Metcalfe, continuă să asculte.

— Toți au mărturisit, zise ea. Dar mărturisirile erau false. Am aflat mai târziu că au fost torturați și li s-a spus că singurul mod de a-și salva viețile – și, mai important, pe ale familiilor lor – era să semneze mărturisiri în care recunoșteau o conspirație cu nemții. Au fost executați în Lubianka. Nu în celule, ci în curte, la lumina zilei. Au fost aduse camioane NKVD care să-și tureze motoarele în timpul execuției pentru a acoperi zgomotul împușcăturilor. Făcu o pauză lungă, iar Metcalfe nu zise nimic. Nu se auzeau decât respirația și fornăiturile blânde ale cailor. Murind, continuă ea, au strigat „Trăiască Stalin!”

Metcalfe clătină din cap. O cuprinse cu o mână pe după umeri și o strânse aproape de el.

— Și, desigur, zise Lana, acesta nu a fost sfârșitul, ci începutul... unei băi de sânge. Au fost epurați mai mult de treizeci de mii de oficiali militari. Generali, mareșali de corp de armată, sute de comandanți de divizie, toți amiralii Marinei.

— Lana, ce legătură are povestea asta oribilă cu tine?

— Tata, șopti ea, a fost unul dintre pușinii generali care nu au fost arestați.

— Pentru că nu era implicat.

Ea închise ochii. Durerea săpase cute adânci pe chipul ei.

— Pentru că nu a fost prins. Sau poate a fost noroc. Se mai întâmplă și lucruri din astea.

— Nu a fost „prins”? Vrei să spui că tatăl tău a... conspirat împotriva lui Stalin?

— Pare greu de crezut. Și totuși mi-a șoptit adesea despre disprețul său față de Stalin. Nu pot decât să cred.

— Dar el nu ți-a spus niciodată că ar fi implicat într-o conspirație, nu?

— Nu ar face-o niciodată! Ți-am spus, e îngrozitor de protector față de mine! O singură vorbă despre vinovăția lui și ar fi executat pe loc. Stalin nu acordă nimănui prezumția de nevinovăție.

— Atunci ce te face să fii atât de sigură?

Brusc, se desprinse din îmbrățișarea lui. Se ridică în picioare, se duse până la calul ei și se apucă să-l mângâie cu un aer absent. Era clar că evita ceva extrem de dureros. După câteva minute, fără să se uite la Metcalfe, începu să vorbească:

— Acum câteva luni am fost invitată la o petrecere la Ambasada germană. Era o treabă teribil de extravagantă, de genul celor cu care le place nemților să epateze și desigur trebuie întotdeauna să aibă spuma societății moscovite acolo, ceea ce înseamnă actorii, cântăreții și dansatorii celebri. Ca să fiu sinceră, eu mă duc la chestii de genul ăsta doar ca să mănânc. E adevărat! Mi-e jenă să o spun, dar ăsta e adevărul. Ei bine, un diplomat german a venit la mine și m-a întrebat dacă sunt fiica faimosului general Mihail Baranov.

— Von Schussler. Ea încuviință.

— De ce voia să știe? M-am întrebat. Tatăl meu lucrează acum la Comisariatul Ministerului Apărării și, deși slujba lui e destul de

plictisitoare, de birocratică, trebuie să fiu întotdeauna atentă cu cine vorbesc; ni se spune că sunt spioni peste tot. Părea să știe totul despre cariera militară a tatălui meu – mult mai mult decât știam eu. A spus că vrea să vorbească cu mine între patru ochi, că are să-mi împărtășească ceva ce mi se va părea extrem de interesant. Am fost intrigată, așa cum intenționase. Ne-am luat băuturile, ne-am retras într-un colț al încăperii și ne-am așezat departe de restul lumii. Von Schussler este evident un om cultivat, diferit de atâția naziști plicticoși pe care i-am cunoscut. Nu prea mi-a plăcut de el – părea arogant și plin de sine, nu chiar ceea ce ai numi un bărbat încântător. Dar vorbea foarte familiar și deschis, iar eu îl ascultam. Mi-a spus că un fost prieten al lui din școală care se alăturase SS-ului îi arătase un dosar ultrasecret foarte interesant în legătură cu anumiți membri foarte sus-puși ai armatei sovietice. Unele documente fuseseră deja obținute de Stalin, dar mai existau și altele.

— O, Iisuse. Lana, *dorogaia*. Cât de înspăimântată trebuie să fi fost!

— Trebuie că a văzut frica pe fața mea. Nu mă pot abține – roșesc ușor, nu mă pricep să-mi ascund emoțiile. Nu am zis nimic, m-am prefăcut că nu știu despre ce vorbește, dar îmi simțea spaima. *Dumnezeule, Stiva!* A spus că erau și alte scrisori în dosarul acela, nume despre care Stalin nu știa nimic. Mi-a spus că SS-ul strângea dovezi compromițătoare pentru a le folosi când ar fi necesare, de parcă erau atuuri la un joc de cărți.

— Ticălosul te amenința.

— Dar nu într-un mod *vulgar*, Stiva. Nu pe față. Totul era chiar subtil și subînțeles. Von Schussler a zis că nu vedea nici un motiv pentru ca această informație dăunătoare să fie dezvăluită NKVD-ului. Trecutul era trecut, a zis. Dar nu mi se pare *interesant*? A adăugat ca din întâmplare.

— Oricât de subtil a făcut-o, e evident că te șantaja.

— A, dar vezi, voia doar să mă scoată în oraș, la cină, a spus. A spus că mă găsea chiar interesantă și că dorea să mă cunoască mai bine.

— *Ticălosul!* Desigur! Metcalfe înțelese și i se făcu silă.

— Normal, am luat cina cu el. Și din nou în seara următoare.

— Nu ai avut de ales, zise Metcalfe blând. Nu puteai refuza. Ea ridică din umeri.

— Aș face orice pentru a-l proteja pe tatăl meu. Exact așa cum tata ar face orice ca să mă protejeze pe mine. Și dacă însemna să petrec nopți cu un bărbat pe care îl găsesc dezgustător și care îmi provoacă repulsie – ei bine, în Rusia oamenii trebuie să facă uneori lucruri mult mai rele pentru a-i salva

pe cei dragi. Oamenii mint și trădează și îi predau pe cei mai dragi prieteni ai lor NKVD-ului. Oamenii sunt trimiși în gulag; sunt împușcați în ceafă. La urma urmelor, e ceva foarte neînsemnat faptul că eu mă culc cu Rudolf von Schussler. Dacă ar trebui, aș face mult mai multe, mult mai multe rele pentru a-mi salva tatăl.

— Când am venit să te văd în culise la Balșoi... erai îngrozită, nu-i așa?

Se uită la el și Metcalfe îi văzu lacrimile șiroind pe obraji.

— Acolo sunt informatori și bârfă peste tot. Dacă ajungea la el vreun cuvânt că iubitul meu american s-a întors la Moscova... Mă temeam că gelozia se putea transforma în furie. Și și-ar duce la îndeplinire amenințarea. L-ar arunca pe tatăl meu lupilor din NKVD. O, Stiva, te iubesc cum iubesc viața. Așa a fost întotdeauna, știi asta. Dar nu e să fie. Noi *nu* putem fi împreună.

Metcalfe abia dacă o auzea. Gândurile lui se învârtteau ca într-un caleidoscop. Tatăl Lanei, un general important al armatei sovietice, acum retras din serviciul militar activ, dar lucrând încă în Ministerul Apărării. Amorezul ei german, un apropiat al ambasadorului german, von Schulenburg. Un lanț extraordinar de conexiuni, legături întemeiate pe ambiție, amenințare și putere. Un lanț care o strângea pe draga lui Lana... dar putea fi și folosit *acest* lanț?

Asta urmărise Corky încă de la început?

Pulsul lui Metcalfe o luase razna. Se ridică în picioare, o luă în brațe și o mângâie. Ea păru să se piardă în el, zguduită de suspine. Se scurseră minute. El o ținea în brațe; ea plângea. Nu voia să facă nimic mai mult decât să o strângă în brațe pe Lana lui și, de fapt, a o strânge în brațe era tot ce putea face pentru ea în momentul acela; de altfel, doar atât își dorea și ea. Apoi, fiind încă înlănțuiți, ea rupse tăcerea:

— Eu sunt ca poporul rus însuși, știi, *moi liubimi*. Nu mai pot fi ajutată.

— Poate că nu, zise Metcalfe, îngândurat. Poate că nu.

Simfonia de mirosuri aproape că îl copleșea pe violonist, cum se întâmplă atât de des când se afla înăuntru, mai ales într-un loc necunoscut. Simțea mirosul cremei de piele Nivea pe care birocrațul dolofan o întrebuințase evident ca săpun de bărbierit, tutunul său de pipă Obel, tonicul de păr cu rozmarin pe care-l folosisese într-o încercare tristă și ratată de a preveni chelia, deși era mult prea târziu pentru asta. Simțea mirosul cremei de ghetă a ofițerului de la consulat, pe care o recunoscuse ca fiind marca

Erdal; îl duse cu gândul înapoi, la copilăria și la tatăl lui, un bărbat sever și ordonat, întotdeauna cu cizmele perfect lustruite. Tatăl său cumpăra canistre de cremă de pantofi Erdal pentru care primea gratis cartoane de colecție care înfățișau zepeline, sau planoare, sau, preferatele lui, animale preistorice. Își aminti cu plăcere frumoasele desene color cu diplodocus, arheopterix ori plesiozaur, fiecare dintre ei târându-se prin mlaștina primordială. Era una dintre foarte puținele lui amintiri fericite din copilărie.

Mai puțin plăcut – cele mai multe dintre mirosurile care îi asaltau sensibilele membrane nazale erau, din nefericire, departe de a fi plăcute – simți mirosul prânzului birocratului anxios, a cărui digestie nu decurgea tocmai bine. Bărbatul consumase cârnați cu varză murată și cu siguranță trecuse printr-un episod de flatulație în acest birou cu puțin înainte de sosirea violonistului. O mare parte se împrăștiase, dar nu complet.

— Cât de lungă ar putea să fie o listă? întrebă Kleist. Cer doar o listă cu bărbații americani și britanici care au sosit în Moscova în ultimele șapte zile. Câți pot fi? Violonistul voia doar să știe dacă un anumit Daniel Eigen intrase în Moscova în ultimele câteva zile.

Era absolut posibil, desigur – de fapt, așa trebuia să fie – ca Eigen să fi intrat sub un nume diferit. Oricum ar fi intrat spionul în țară, în orice caz o listă era un bun început. Ar scurta considerabil timpul pe care ar trebui să îl petreacă mergând din hotel în hotel pentru a cerceta aceste sosiri recente, făcând identificări vizuale.

Întâlnirea cu acest om era o risipă de timp prețios. Dar atașatul militar, generalul Ernst Kostrâng, cu care ar fi trebuit să se întâlnească de fapt, era plecat din birou pentru aproape toată ziua și îi ceruse să-și adreseze cererea acestui lacheu.

Birocratul părea să aibă la îndemână o scuză după alta. Era mai mult decât priceput la unicul talent care era indispensabil în Ministerul de Externe German: amânarea. În ultimele zece minute improvizase un veritabil potpuriu de motive în sensul că nu putea face nimic. Kleist întâlnea adesea o asemenea atitudine în Ministerul de Externe, mai ales când aveau de-a face cu SD-ul, pe care îi urau și de care se temeau.

Lui Kleist nu îi păsa în mod deosebit de faptul că disprețuiau SD-ul. Faptul că se temeau de el, pe de altă parte, era folositor. Așa era și cu acest birocrat durduliu care se dădea mare de la micul său birou duhnind a tonic de păr cu rozmarin și a flatulație: *nu mă place, dar se teme de mine*. Acești oameni lipiți de birouri, cu fundurile lor moi și sufletele lor fleșcăite, îl

dezgustau. Erau suflete înspăimântate, răzbunătoare, care se simțeau superioare oamenilor asemeni violonistului, dar nu erau mai mult decât niște rândunici care se târau în urma unui vultur, șoareci care căutau adăpost la un leu. Acești virtuozii ai agrafei de birou și ai capsatorului, cât de ordinară era existența lor, cât de anoste erau viețile lor! Nu cunoșteau și nu aveau s-o afle vreodată, transcendența pe care o cunoșteau Kleist și mentorul lui, Reinhard Tristan Eugen Heydrich: senzația de a te simți transportat pe care ți-o dădea interpretarea unei piese muzicale frumoase, ce putea aduce lacrimile în ochii ascultătorului. Sau starea similară pe care ți-o dădea luarea unei vieți, care era un altfel de muzică: ritmică, măsurată, controlată, cerând nu atât talent, cât instinct, *artă*.

Kleist nu se putea abține să nu se holbeze la beregata birocrațului în timp ce omul înghițea nervos și explica de ce era *imposibil*, cum nu puteau să ceară NKVD-ului o asemenea listă, cum nu cooperau, cum nu *puteau* să coopereze cu serviciul de informații sovietic, care la urma urmelor lucra împotriva lor, îi bănuia, indiferent de politicile declarate... Kleist privea plutirea osului hioid al bărbatului, cartilajul laringelui său, ligamentele și tendoanele și țesuturile moi. Era atât de golaș, atât de vulnerabil. Un moment, își imaginează cum ar fi să-i înconjure beregata cărnoasă cu o coardă bine întinsă, rece și – în plin extaz – să o strângă tare, stăvilind acest șuvoi nesfârșit de *Scheisse*, tot acest căcat! Kleist observă cuțitul de corespondență cu vârf ascuțit de pe biroul birocrațului și își imaginează cum ar fi să-l înfigă în unul din globii oculari ai acestui palavragiu și în țesutul moale al creierului său.

Ceva din expresia violonistului, vreo licărire răuvoitoare a visului său cu ochii deschiși trebuie să-l fi izbit brusc pe birocraț, pentru că Kleist văzu pupilele omului lărgindu-se, ochii clipind mai repede și, dintr-o dată, bărbatul de la birou deveni îndatoritor.

— Ceea ce nu înseamnă că noi nu avem legăturile noastre aici, în Moscova, se rezezi omul. Pot fi mituite autoritățile responsabile potrivit, omologii noștri din Ministerul Afacerilor Externe sovietic. Ei păstrează lista cu toți cei ce intră în țară.

— Excelent, zise Kleist. Când pot avea lista? Birocratul înghiți în sec, deși încercă să-și ascundă anxietatea cu o bravadă suavă:

— Aș zice că săptămâna asta vom putea să...

— *Azi*. Am nevoie de listă *azi*. Culoarea se scurse de pe fața omului.

— Dar desigur, *Herr Hauptsturmführer*. Voi face tot ce îmi stă în putință.

— Și dacă nu cer prea mult, mă întreb dacă îmi poți găsi o cameră pe aici în care să pot exersa la vioară în timp ce aștept.

— Sigur, *Herr Hauptsturmführer*. De ce nu rămâneți în biroul meu?

Iisuse atotputernic, ce s-a întâmplat cu tine? urlă Ted Bishop când Metcalfe intră în holul de la Metropol. Arăți la fel de rău cum mă *simt* eu. Mai rău decât camera ta de hotel după ce au terminat cu ea băieții veseli.

Metcalfe clipi, dar continuă să meargă spre lift.

— Ai avut dreptate. Fetele astea din Rusia pot fi sălbatice.

— Nu cred că am zis vreodată așa ceva. Bishop arăta dezorientat. Nu prea am încercat asta. Se apropie, apărându-și ochii injectați de lumină: Se pare că ești urmărit internațional.

— Cum asta?

— Nu doar Gay-Pay-Oo, sau gândacii de la NKVD cum li se zice zilele astea. Asta face parte din meniul de bază. Acum îți poartă sâmbetele niște Verze.

— Nemți?

— În dimineața asta a venit în vizită unul, cerându-le funcționarilor de la recepție numele nou-sosiților. Oaspeți străini cazați în ultima săptămână.

Metcalfe se opri din drum, se întoarce și încercă să pară nepăsător.

— Băiete, germanii iau deja măsura Moscovei pentru drapelele lor, nu? Încercă să glumească. Se simt prea la ei acasă aici, nu ți se pare?

Bishop ridică din umeri.

— SD, după cum arăta. *Sicherheitsdienst*, poliția secretă a SS-ului, băieții lor de la informații. Dar nu a scos-o prea bine la capăt cu recepționarul. Dificultăți de limbă – îți dai seama. Asta pe lângă faptul că rusnacilor nu prea le plac întrebările, în afara cazului când le pun ei.

— I-au spus ce voia să afle?

Sosiri recente? Oaspeți străini? Se putea presupune că era o coincidență, dar Metcalfe nu era atât de sigur. *De ce un neamț?* Se întreabă.

— L-am tras pe cetățean mai la o parte și am avut o mică discuție plăcută cu el. Știi cât de înfomețați suntem de știri – m-am gândit că știe ceva din ce pun nemții la cale – bârfe, zvonuri, orice mi-ar fi fost de folos. Puteam scoate cel puțin câteva rânduri în corespondența mea. Știi... „După spusele unui vizitator german în această capitală asediată...” Oamenilor le plac aiurelile astea. Mi-am pus la bătaie toate șmecheriile de intervievator. Am discutat îndelung.

— Despre ce?

— Tipu' ştie o groază de lucruri despre muzică. L-a cunoscut personal pe Walter Giesecking. Şi pe Elisabeth Schwarzkopf.

— Te-a întrebat de numele oaspeţilor?

— Sigur. Tot revenea la asta.

— Şi l-ai scos din dilemă? Metcalfe încerca să menţină un ton de glumă.

— A zis că un prieten vechi îl rugase să caute ceva. Cică nu-şi amintea numele exact. Cineva care abia a sosit de la Paris.

— Ei, asta mă exclude pe mine.

— Mă rog. Sunt ceva *mai bun* în a obţine informaţii decât în a le furniza, ştii? riscul meseriei. Ceva din povestea asta mirosea foarte, foarte putred, trebuie să-ţi spun. Nu-şi amintea numele *exact*? Trage de cealaltă sfoară, asta are clopoţei pe ea!

Roger Martin nu se trezise încă atunci când Metcalfe îi bătuse în uşă.

— Ai chef de o plimbare? întrebă Metcalfe.

— Nu chiar, se încruntă Roger.

— Bun. Să mergem.

Cei doi fură urmaşi la ieşirea din hotel de supraveghetori NKVD care luară imediat poziţiile de filaj pe care Metcalfe începuse să le recunoască drept tehnica standard a NKVD. Unul zăbovea în urmă, la o anumită distanţă; celălalt traversa strada şi mergea paralel cu ei. Nu erau nici amatori, dar nici nu erau buni. Mai era şi altul pe undeva prin preajmă, nevăzut încă – agentul blond, care era un adevărat Houdini pe lângă aceste mediocrităţi? Era posibil. Dar Metcalfe era decis să nu dea nici unui urmăritor vreun semnal de alarmă sau suspiciune. El şi Roger trebuia doar să vorbească în afara hotelului şi departe de microfoane. Aveau să se mişte normal, previzibil.

Pentru urmăritorii lui, Metcalfe voia să pară că face o plimbare de înviorare de dimineaţă de-a lungul arterei aglomerate, un om de afaceri care îşi ia o zi liberă pentru a vizita firesc împrejurimile; vocea lui, totuşi, era oricum, dar nu normală. Trecu rapid în revistă ce se întâmplase, de la teribil de agresiva percheziţie a camerei lui de hotel la filajul alunecos, extrem de priceput ce-i fusese repartizat şi până la alarmanta dispariţie a transmiţătorului.

Roger se încrunta întruna; auzind despre transmiţătorul furat, se înfiora.

— După toate prin câte am trecut să îngrop blestemăţia aia, zise el. Şi fără să fiu văzut.

— Ai vreo șansă să faci rost de piesele importante? Am cristalul; probabil sistemul Morse și alte piese pot fi obținute din aparatele de radio cu unde scurte.

— Ți pare asta o sugestie practică? îl întrerupse Roger.

— Cred că nu, recunosc Metcalfe.

— Nu e ceva ce-ai vrea să faci un prieten acum, nu?

— Cred că nu e.

— Bun. Doar ca să fim înțeleși în privința asta.

— Ne-am înțeles. E absurd din partea mea să fac sugestii. Nu se poate. Dar trebuie să se poată.

— Atunci o să o fac.

Metcalfe zâmbi.

— Știam că ai s-o faci, Scoop.

— O să-mi ia o zi, poate două.

— Sigur. Între timp, în orice caz, trebuie să iau legătura cu Corky.

Corky trebuia să afle de transmițătorul dispărut; altfel, dacă n-ar primi răspuns la mesaje, ar presupune că o nenorocire a căzut pe capul lui Metcalfe.

— Dar cum? Suntem izolați... până meșteresc un transmițător... Dacă reușesc, vreau să zic.

Metcalfe tăcu un timp îndelungat și la urmă vorbi.

— Există un canal de rezervă la ambasadă de care mi-a vorbit Corky. Mi-a zis să-l folosesc doar ca ultimă alternativă.

— Sper că nu te referi la curierul diplomatic. E lent – ia cel puțin vreo două zile. Singura cale sigură de comunicare diplomatică e telegraful. Trece pe frecvențe comerciale, dar codificat.

— Și nu e sigur.

— *Sigur?* E cel mai sigur canal care există! E calea de comunicare a ambasadorului cu președintele, pentru Dumnezeu!

— E *sigur*... – față de ruși. Dar nu și față de oamenii noștri. Dușmanii din interior par să fie la fel de periculoși ca și cei din exterior.

— Iisuse! zise Roger. Așadar, ce recomandă Corky?

— Se pare că există o legătură telefonică sigură a cărei existență e ținută în secret chiar și față de cei mai mulți dintre angajații ambasadei. O transmisie radio bruiată, cifrată, către un transmițător în Estonia unde e amplificată, semnalul fiind trimis prin linii telefonice îngropate.

— *Canalul negru*, șopti Roger uimit. Hristoase, am auzit ceva, dar am crezut că sunt doar aiureli.

— Evident că e rar folosit. Întrebuințarea lui repetată ar atrage riscul unei cercetări atente din partea sovieticilor, așa că e păstrat pentru situații de urgență.

— Omul lui Corky de acolo are acces? Metcalfe încuviință.

— Și care-i urgența?

— Ceva nu e în regulă. Ceva *ascuns* în legătură cu misiunea pe care mi-a încredințat-o Corky aici. Von Schussler e cam tot atât de departe de un potențial agent dublu cât ești și tu, dar Corky *trebuie* să fi știut asta! Sursele lui trebuie să fie mult mai bune decât ale mele.

Roger rămase pe gânduri.

— Crezi că se petrece altceva aici?

— Asta trebuie să fie. Altfel ar fi o greșeală prostească din partea lui Corky și nu așa lucrează el. Își adună toate informațiile și le pune în ordine înainte de a-și trimite oamenii în teritoriul inamic. Nu m-ar fi expediat niciodată din Paris pentru un risc speculat ca ăsta – pur și simplu n-are sens!

— Nu, zise Roger. Cred că ai dreptate. Nu *ține*.

Metcalfe se despărți de Roger și o luă înapoi spre Ambasada americană. Pe drum trecu pe lângă o clădire clasică masivă, din piatră, marcată cu o lespede de bazalt ce o identifica drept Ambasada germană. Aruncă o privire spre clădire și se gândi la von Schussler. Toate informațiile pe care le strânsese despre diplomat, inclusiv scurtul schimb de replici cu el din casa de vacanță a Ambasadei americane, conturau destul de clar portretul unui carierist. Nici viteaz, nici inteligent, nici nazist înfocat, nici antinazist.

Deci ce puneă Corky la cale? De ce dracu' îl trimisese aici?

Pe o fereastră deschisă dintr-o latură a ambasadei se revărsa muzică. Afară era frig; oricine era înăuntru trebuie să fi fost nebun după aer curat, se gândi Metcalfe, cuprins de curiozitate. De fapt, muzica era frumoasă: o vioară la care se cânta cu un talent surprinzător. Ce piesă era? se întrebă. Apoi o recunoscu: *Totentanz*. Dansul morții. Cât de german acel amestec ciudat de sublim și grotesc!

În timp ce se apropia de Ambasada americană, observă cu coada ochiului o mișcare rapidă. Se întoarse, văzu coama cunoscută de păr blond sub o căciulă de blană, pomeții siberieni ascuțiți. NKVD-istul care îl urmărise la apartamentul Lanei și îl dusesese cu mașina la casa de vacanță. Acum

apăruse, parcă din pământ, la Ambasada americană, de parcă ar fi știut că va fi acolo. De parcă ar fi lăsat colegilor mai mici în grad corvoada de a-l urmări de la hotel; el era un supraveghetor prea bun pentru asemenea treburi, desigur. Părea să *știe* unde se ducea prada sa.

Metcalf se întoarse, o luă spre NKVD-ist, dar bărbatul dispăruse. Prea bine, se gândi. Supraveghetorul era supranatural de bun în a anticipa mișcările lui Metcalf, dar ce descoperise, la urma urmei, momentul acela? Nu era nimic neobișnuit ca un om de afaceri american să treacă pe la ambasada propriei sale țări. Dacă era intimidare psihologică și nimic altceva – ei bine, lasă-i să acționeze toate barierele. Treaba nu va funcționa.

Amos Hilliard apăru în mica recepție a consulatului, părând nemulțumit. Era evident că nu-i făcea plăcere să-l vadă pe Metcalf.

Metcalf îi explică motivul vizitei sale. Deși îndărătnic, Hilliard fu de acord.

— Vistieria, zise. Ca în vistieria unui castel. E păzită cu înrâncenare, supravegheată îndeaproape. Eu o folosesc foarte rar. Va trebui să inventez un pretext pentru colegii mei.

— Apreciez asta, zise Metcalf.

— Spune-i lui Corky că vreau o mărire de salariu, zise diplomatul.

Un sfert de oră mai târziu, Hilliard îl conducea pe Metcalf printr-un șir de coridoare la fel de întortocheate ca vizuina unui iepure, oprindu-se în fața unei uși de oțel. Era, explică el în timp ce mergeau, secțiunea cea mai sigură a ambasadei. Ajunși acolo, diplomatul roti atent cadranul negru pe o încuietoare neagră mare, cu cifru. Lui Hilliard îi luă câteva minute să descuie ușa; era limpede că intra rar în acest loc.

O dată intrați pe coridorul întunecat, Hilliard arătă spre o ușă pe care scria *panou electric*, unde se aflau sistemele de legătură ale canalului negru, cablurile de telefon și telex venind de afară. Se opri la o ușă nemarcată, cu încuietoare triplă și cu yale extrem de complicate. În spatele ușii apăru ceva ce, la o primă vedere, părea o cabină telefonică; un loc îngust, întunecos, cu pereții îmbrăcați în oțel. De fapt, nu era mult mai mare decât un sicriu. Exista un singur scaun de metal. Pe o consolă îngustă de oțel se afla un receptor negru, normal, instalat pe un suport uriaș, bombat.

Aceasta era legătura telefonică securizată pe care Hilliard o numise Vistieria. Era puțin mai mult decât o cutie izolată fonic, meșterită acustic

prin cele mai complicate metode cunoscute. O dată Metcalfe așezat, Hilliard închise ușa grea în urma lui și o încuie.

Metcalfe nu-și putu suprima un puternic sentiment de claustrofobie. În ușa se afla un mic hublou de plexiglas, prin care Metcalfe îl văzu pe Hilliard intrând într-o cămăruță de vizavi, de unde urma să monitorizeze operațiunea, asigurându-se că totul merge bine.

În interiorul Vistieriei, aerul era stătut și nemișcat. Nu exista ventilație – o altă măsură pentru izolarea fonică, se pare – și temperatura creștea repede cât timp Metcalfe aștepta. Hilliard deschise contactul prin canalul negru, motivând o telegramă codificată de maximă securitate; o dată făcute legăturile necesare, ceea ce dură câteva minute, urma să se primească un apel din exterior.

Pe fața lui Metcalfe se prelingea transpirația. Brusc, se auzi un țârâit tare, ascuțit, ca al nici unui telefon pe care îl auzise vreodată. Metcalfe înșfăcă receptorul.

— Stephen, băiatul meu, se auzi croncănitul inconfundabil, ca de pasăre, al lui Corky. Chiar și pe această linie securizată, Corcoran era grijuliu să nu folosească numele de familie al lui Metcalfe. Într-un fel, era reconfortant să audă vocea lui Corky după o vreme ce păruse o eternitate, deși nu trecuseră mai mult de câteva zile. Înțeleg că e o urgență. Acum tocmai savuram un prânz delicios. Legătura suna gol, ciudat, cu un ecou metalic.

— Scuzele mele, zise Metcalfe înțepat.

— Ți-a plăcut baletul?

— Ai primit mesajul în care-ți spuneam că am stabilit contactul?

— Sigur că da. Dar cum stai cu neamțul?

— O întâlnire scurtă.

— Destul pentru o evaluare?

— Cred că da.

— Crezi că avem un bun convertibil? Un potențial dublu agent?

— Aș spune că nu – și aș mai spune că știai deja asta. Corky tăcu câteva secunde. Singurul sunet pe linie era un bruiat slab, un fâșâit abia perceptibil.

— Cea mai scurtă distanță dintre două puncte nu e întotdeauna o linie dreaptă, răspunse bătrânul.

— De ce sunt aici? ridică vocea iritat: Pentru numele lui Dumnezeu, Corky, nu cred că m-ai trimis aici, cu toate riscurile, cu un comision prostesc. În regulă, deci se întâmplă ca o fostă iubită de-a mea să se combine cu o mediocritate absolută de diplomat german – și ce-i cu asta?

Nu-mi spune că nu ai o sută de potențiali recruți mai buni decât Schussler! Ce *dracu'* se petrece aici, Corky?

— Liniștește-te, Stephen, replică Corky rece. Voiam să iei legătura cu „fosta ta prietenă”, cum îți place ție să o numești și ai făcut-o. Etapa întâi a fost îndeplinită.

— Etapa întâi a *ce*? Nu sunt o marionetă, Corky. Nu poți să tragi de sfori și să fii sigur că voi dansa. *Pentru ce dracu' sunt aici?* Își șterse fruntea și gâtul cu o batistă.

— Stephen, ți se va spune ce trebuie să știi când va fi necesar să ți se spună.

— Nu e suficient, Corky. Sunt aici, pe teren, riscându-mi viața...

— Ești un voluntar, Stephen. Nu ai fost recrutat. Oricând vrei să te întorci acasă, voi fi bucuros să fac aranjamentele necesare. Dar atât timp cât *ești* în serviciul meu, securitatea operațională e lucrul cel mai important. Jocul în care suntem implicați e unul periculos. Coșmarul celor întâmplare cu baza din Paris ar trebui să fie un avertisment în acest sens.

— Care e „etapa” următoare, cum îi spui tu? îl întrerupse Stephen.

Un fâșăit lung, metalic. Secunde treceau. Metcalfe se întreabă un moment dacă nu cumva conexiunea fusese întreruptă, când Corky răspunse:

— Rudolf von Schussler, ca de altfel toți colegii lui de la Ambasada germană, e acolo, în Moscova, pentru a strânge informații despre ce pun la cale rușii. Hitler le-a interzis să se implice în acțiuni concrete de spionaj pentru a nu stârni suspiciunile sovieticilor. Asta, inevitabil, le face misiunea aproape imposibilă. Naziștii vor cu disperare informații despre sovietici, dar nu le pot obține. Eu zic să le dăm noi aceste informații.

— Ce înseamnă asta?

— În scurt timp vei primi un pachet cu documente. Trebuie s-o convingi pe Svetlana să le paseze iubitului ei neamț.

Metcalfe fu cât pe ce să scape receptorul din mână.

— Să le paseze? ți pă.

— Avem un complex de factori aici, zise Corky. Tatăl Svetlanei e un important general în retragere al Armatei Roșii, un erou al Revoluției care lucrează pentru Comisariatul Apărării.

— Slujba lui de acolo e nesemnificativă, obiectă Metcalfe. O sinecură acordată unui soldat viteaz. Pur birocratică. Lana mi-a zis...

— Improvizează, fiule. Poți face mai mult de atât. Avansează-l.

— Îmi ceri să o *folosesc*. Țsta e adevăratul motiv pentru care m-ai trimis aici, nu? Ghicise, dar voia să-l audă pe Corky spunând-o.

— Eu aş formula altfel. Vreau să o *înrolezi*. Vreau să te foloseşti de *von Schussler*. Să-l foloseşti ca punte, un canal pe care să transmiţi informaţii spre *Oberwermacht*. Informaţii tactice şi strategice, *informaţii* ce vor influenţa deciziile pe care le iau.

— Iisuse, Corky, îmi ceri să o pun într-o situaţie extrem de riscantă. Vreau să spun că e o dansatoare, o balerină, pentru numele lui Dumnezeu! Nu un agent de informaţii pregătit. Nu e spion – e artistă.

— Joacă teatru, Stephen. Unii dintre cei mai buni agenţi ai mei au provenit din teatru.

— Şi dacă greşeşte, ce crezi că se va întâmplă cu ea?

— Stephen, zise Corcoran răbdător, e nevoie să-ţi amintesc situaţia în care se află deja? Legătura oricărui cetăţean rus cu un străin e dubioasă, în vremurile astea. Dar ea nu e o rusoaică de rând. E o dansatoare vestită şi pe lângă asta tatăl ei e general, iar ea se mai şi culcă cu un diplomat german. Uită de pactul dintre Stalin şi Hitler – spionajul sovietic trebuie că o supraveghează foarte atent.

Lui Metcalfe îi veni în minte supraveghetorul ei, Kundrov. *Mult mai îndeaproape decât îţi dai tu seama*, se gândi el. Dar von Schussler nu o abordase pe Lana în scop de spionaj, de asta era sigur. Dacă interesul lui pentru ea avea legătură cu statutul tatălui său, Lana nu observase asta şi trecuseră luni de zile. Nu, motivaţia neamţului era carnală. Era o femeie magnifică, ceea ce justifica suficient interesul lui pentru ea. Mai mult, era primă-balerină, deci un trofeu cu care el se putea lăuda. Oamenilor nesiguri, ca von Schussler, le plăcea să-şi sporească reputaţia, epatând cu bibelourile lor feminine. După ce o şantajase pe Lana dezvăluindu-i existenţa numelui lui Mihail Baranov într-un dosar ce ar fi dus la execuţia lui neîntârziată, nu mai arătase nici un interes pentru bărbat.

— Şi cum rămâne cu tatăl ei? zise Metcalfe. L-aş pune şi pe el în pericol.

— Tatăl ei – cum să o spun mai delicat – e pe cale să părăsească această lume. E doar o problemă de timp până când va fi arestat şi el, ca majoritatea compatrioţilor lui cu grad înalt din Armata Roşie.

— A supravieţuit până acum.

— Numele lui se află pe o listă. Ştiu asta întâmplător. NKVD o numeşte *Kniga smerti* – Cartea morţii. Arestările au fost făcute ordonat. Vremea lui va veni în câteva săptămâni. O dată ce va fi arestat, Lana nu va mai fi un

canal bun pentru dezinformarea noastră, așa că timpul de care dispunem e scurt. În orice caz, crezi că NKVD nu se întreabă deja dacă nu cumva ea e și acum un pericol pentru securitate? S-a pus singură în frigare.

— Nu a făcut-o de voie, zise Metcalfe, tamponându-și fruntea umedă de sudoare. Nu a avut de ales.

— Te rog. Și dă-mi voie să-ți amintesc că privim cum naziștii devorează treptat Europa. Nu atât de treptat, de fapt – înghit hălci întregi. Blestemata de mașină de război nazistă și-a croit drum cu Blitzkrieg – războiul fulger până la marginile lumii. Niciodată libertatea umanității nu a fost mai amenințată ca acum. Franța e înfrântă, Hitler nu are inamici în Europa, Anglia nu are cum să facă față. Dacă avem șansa să oprim asta, e *obligția* noastră blestemată să o facem. Pentru *asta* ești acolo. Nu există nimic mai important. Și cred că șansa de a face ceva în sensul ăsta ne-a fost pusă în brațe. Ar fi o prostie curată să nu profităm de ea. Mai rău decât prostie: ar fi neglijență criminală. Corky se opri. Metcalfe tăcea. Mai ești acolo, Stephen?

— Și ce ar fi în documentele pe care vrei ca ea să i le paseze lui von Schussler?

— Aceste documente vor fi un tablou pentru OKW, *Oberkommando der Wehrmacht*, pentru Hitler și înaltul său Comandament.

— Ce fel de tablou?

— Unii pictori folosesc uleiuri, alții acuarele. Noi vom folosi numere. Coloane de cifre grijuliu aliniate. Estimări ale forței trupelor, cifre exacte, echipament, divizii, număr de oameni, locații de depozite de arme. O aglomerație de date care, pentru ochelarii verzi de soare de la Wehrmacht, eventual pentru Hitler însuși, va evoca tabloul Armatei Roșii la fel de însuflețit ca un tablou de Van Gogh.

— Ce *fel* de tablou? insistă Metcalfe.

— O pictură cu un urs, Stephen. Dar unul răsfățat. Un pui de urs fără gheare.

— Vrei ca ea să-i paseze lui von Schussler documente false care demonstrează cât de slabă e Rusia din punct de vedere militar.

— Vor fi falsuri excelente, dă-mi voie să te asigur. Nici Stalin nu ar putea să le deosebească.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Doamne, se minună Metcalfe, era o treabă strălucită și diabolică, era Corky întreg.

— Dacă Hitler crede că a invada Rusia e ca o plimbare în parc, o va face cât ai clipi, zise Metcalfe. Va dărâma pur și simplu ușa și va intra direct înăuntru.

— Mie-mi spui, zise Corky, cu vocea picurând sarcasm în ciuda acusticii ciudate a conexiunii.

— Dumnezeu mare, Corky, încerci să-l păcălești pe Hitler să declare război Uniunii Sovietice!

O altă tăcere lungă. Cârâiturile, plesniturile și ticăiturile continuau, asemănătoare sunetelor unui aparat de radio potrivit necorespunzător pe post.

— Stephen, am menționat războaiele peloponesiene, nu?

— Da, făcu Metcalfe. Atena a supraviețuit doar fiindcă dușmanii săi au început să se lupte între ei.

— Atena a *semănat* discordia între dușmanii săi. S-au pornit unii împotriva altora. Asta e adevărata problemă.

— Dar nu ai nici o idee dacă vreunul dintre documente va ajunge chiar la Hitler, nu? Gândește-te câte zale are lanțul, câte șanse sunt ca vreun sceptic din birocrăția germană să le filtreze.

— Destul de adevărat, Stephen. Dar dacă am acționa numai atunci când suntem siguri, nu am acționa deloc, nu-i așa?

— De acord.

— Știm asta: Hitler petrece opt ore pe zi citind rapoarte și memorandumuri și rapoarte de spionaj. E un maniac al informațiilor. Ia singur toate deciziile importante și o face bazându-se pe informațiile pe care le primește. Și singurele pe care le ia în serios sunt cele de la serviciul său de spionaj. Spionii săi de încredere. Acum, von Schussler nu e spion, dar e un tip cu legături extraordinar de importante. Are prieteni în locuri sus-puse.

Mintea lui Metcalfe era un vârtej. Batista lui era acum learcă și nefolositoare. Căută alta, dar nu avea.

— O fac cu o singură condiție. Dacă Lana pățește ceva, dacă are motive să creadă că are necazuri, că e pe cale să fie arestată, vreau să-mi garantezi că o vei scoate din Moscova. Ajunsese să-și șteargă șiroaiele de transpirație de pe ochi cu palmele. Era al dracu' de neplăcut acolo, înăuntru și nu știa cât de mult va mai dura.

— Stephen, știi bine că noi nu facem astfel de lucruri.

— Știu prea bine că *facem*. Am făcut-o în Franța, în Germania...

— Cazurile excepționale...

— Țsta e un caz excepțonal, Corky; nu vreau să o implic fără această garanție.

— Vom face cu siguranță tot ce putem pentru a limita pericolul în care se află, Stephen, dar...

— Țsta e târgul, zise Metcalfe. Nu negociem. Da sau ba.

Amos Hilliard ședea la un terminal telex chiar vizavi, pe culoar, atent la orice mesaje receptate ce ar fi necesitat o atenție imediată. Canalul negru fusese abia de curând instalat și, ca orice tehnologie nouă, nu era perfect fiabil. Era o fuziune complexă, chiar neverosimilă de conexiuni internaționale, un lanț alcătuit din legături vulnerabile la vicisitudinile războiului. Prea multe lucruri puteau merge rău. Cel mai bun indiciu al continuității transmisiei era indicatorul de putere a semnalului, aflat într-o consolă la care ședea el. Ambele ace, care indicau puterea transmisiei și a recepției, rămâneau stabile, mișcându-se doar puțin. Dacă vreunul din indicatoare cădea, Amos era gata să intre în acțiune și să refacă legătura.

Lui Metcalfe îi lua mai mult decât se așteptase Hilliard. Oricare ar fi fost subiectul discuției sale cu Corcoran, era evident o problemă destul de delicată și complexă. Hilliard nu putea să-și dea seama ce puneă tânărul la cale în Moscova. Nu putea să întrebe; compartimentarea sacră a lui Corky interzicea asta. Dar nu putea să nu-și pună întrebări. Auzise povești despre tânărul Metcalfe, un playboy bogat, aparent nu destul de serios pentru a fi unul din băieții lui Corky și balerina lui de la Balșoi. Îi văzuse pe cei doi dispărând la petrecerea de la casa de vacanță. Nu trebuia să fii specialist în rachete ca să-ți dai seama că era ceva între ei. Apoi erau toate întrebările acelea despre von Schussler. Evident, Metcalfe încerca să-l evalueze pe neamț. Poate se folosea de fată pentru a ajunge la nazist. Poate de aceea trimisese Corky un asemenea novice. Poate că experiența lui Metcalfe pe teren nu era așa de importantă ca experiența lui în dormitor. Hilliard aruncă o privire aparatului și rămase blocat. Ambele ace căzuseră brusc. Dintr-un motiv oarecare, puterea semnalului căzuse ca un fir cu plumb. Sări de la terminal și fugi pe culoar. Uitându-se prin hubloul de plexiglas încastrat în ușa de oțel a Vistieriei, îl văzu pe Metcalfe, scăldat în sudoare, discutând în continuare. Dacă vorbea încă, asta însemna că legătura nu căzuse de fapt.

Prin urmare, ce provocase căderea de putere a semnalului?

Îngheță brusc. Era posibil ca...?

Bătu în hublou cu pumnul până când Metcalfe se întoarse, perplex. Disperat, Hilliard îi făcea semn să închidă, arătătorul lui făcând o mișcare

de tăiere în dreptul gâtului. Metcalfe păru să mai spună câteva cuvinte, apoi puse rapid receptorul în furcă.

Când Hilliard deschise ușa, Metcalfe era în picioare, learcă de transpirație.

— Ce dracu'? izbucni Metcalfe.

— O breșă! zise Hilliard. În ultimele douăzeci-treizeci de secunde. Cât de delicată a fost conversația? E posibil să fi fost interceptată, ascultată.

— Interceptată? Nu, trecusem deja de partea delicată. Doar puneam lucrurile cap la cap. Dar cum se poate întâmplă asta – *ascultată*?

Hilliard nu se osteni să răspundă. Se întoarse și o luă la goană pe coridor; pașii lui răsunau pe podeaua de gresie. Singurul alt punct vital ascuns, după cunoștințele lui Hilliard, era tabloul electric de la capătul coridorului, unde se aflau strânse într-un nod cablurile telefonice, o vulnerabilitate temporară care încă nu fusese sigilată cum trebuie. Brusc, văzu o siluetă întunecată dispărând prin ușa de la capătul coridorului. Hilliard îl recunoscu pe bărbat: era un secretar de ambasadă începător, unul despre a cărui loialitate se întrebase Hilliard tot timpul. Acum, oricum, știa. *Omul ascultase convorbirea.*

Pentru cine?

Hilliard fugi la ușa tabloului electric și o deschise. Iată-le: o pereche de căști aruncate pe podea de bărbatul care abia plecase. O confirmare de care Hilliard nu mai avea nevoie.

Metcalfe stătea acum chiar la intrarea panoului electric. Văzu; înțelese ce se întâmplase.

— S-a terminat, zise Hilliard. Circuitele sunt murdare.

— Cam asta era mult lăudata securitate a canalului negru.

— Securitatea canalului negru a fost proiectată pentru protecție față de exterior. De sovietici. Nu de cei dinăuntru.

— Cine era?

— Un tânăr ofițer de la Afaceri Externe. Neimportant prin el însuși în ierarhia ambasadei...

— Din instrucțiunile *cui*?

— Nu știu. Și mă îndoiesc că voi reuși să aflu curând. Tot ce știu e următorul lucru, Metcalfe: sunt foarte mulți jucători implicați în acest joc. Și când sunt foarte mulți jucători, cineva e jucat. Data viitoare când vei încerca să folosești canalul negru, ai putea la fel de bine să transmiți prin

Radio Moscova. Fă-ți ție – și mie – o favoare. Pleacă pe intrarea de serviciu, prin spate. Și gata, Metcalfe. Te rog. Gata.

Violonistul ședea pe o bancă în fața Ambasadei americane. Tema principală din cvartetul lui Schubert, „Mortul și fecioara”, îi răsunau plăcut prin cap. Îi plăcea grozav felul în care terțetele furioase, turbulente din deschidere făceau loc cadențelor mângâietoare, de catifea neagră în re minor, felul în care piesa modula de la major la minor starea de amenințare indusă de dulcea melodie. În timp ce privea oamenii intrând și ieșind pe poarta principală, încerca, desigur fără succes, să ignore miasmele grețose ale Moscovei. Le învățase deja – putoare înțepătoare de transpirație masculină și votcă, femei murdare, respirații duhnind a ceapă, tutun ieftin, damf omniprezent de varză fiartă. Crezuse că nimic nu putea fi mai respingător decât francezii, dar se înșela: rușii erau chiar și mai rău. Aceste mirosuri deveniseră deja indicii după care ar fi recunoscut într-o clipă orice străin, fie el american sau britanic. Muller, șeful lui din *Sicherheitsdienst*, avea motive puternice să creadă că Daniel Eigen, un membru al rețelei clandestine de spionaj ce opera în Paris, plecase la Moscova. Și Reinhard Heydrich însuși bănuia că acest Eigen era implicat într-o operațiune la nivel înalt care trebuia investigată. Oricine îl putea elimina pe Eigen, dar foarte puțini agenți SD aveau abilitatea de a investiga și – dacă era necesar – a ucide instantaneu.

Granițele franceze erau nesigure, chiar sub control german. Oamenii puteau scăpa și o făceau, printr-o mulțime de mijloace. Erau mulți cetățeni britanici și englezi care locuiau în Paris, mulți dintre ei fără documente, neînregistrați, iar a deduce care dintre ei dispăruse în ultimele câteva zile era imposibil. Pe de altă parte, la Moscova era mult mai ușor. Într-adevăr, un străin putea intra aici folosind un pașaport fals, așa cum era posibil în oricare parte a lumii, dar era mult mai dificil în Rusia, unde atenția era mai mare. Iar numărul de străini care intrau în Rusia era infim. Când obținuse lista în ziua aceea, era sigur că nu va fi lungă. Ceea ce era bine: asta însemna că suspectii erau puțini, deci mai ușor de investigat.

Plasase un coleg din SD și în fața Ambasadei britanice, între ei doi, ținta putea fi localizată. La urma urmelor, exista o probabilitate excelentă ca aceasta să viziteze ambasada țării sale; toți o făceau.

Un bărbat în pardesiu cafeniu ieși din clădire. Putea fi el?

Kleist se ridică, traversă strada și curând îl ajunse pe bărbat.

— Mă scuzați, zise el cu o expresie prietenoasă. Ne cunoaștem, nu?

Dar chiar înainte ca omul să deschidă gura, violonistul știa că nu aceasta era ținta. Kleist simți mirosul amestecului particular de grăsimi animale impregnat în hainele omului, carnea de porc și de găscă cu adaos de paprika. Era ungar și accentul lui o confirmă.

— Nu, nu cred, zise omul. Îmi pare rău.

— Scuzele mele, spuse violonistul. V-am confundat.

La început, Metcalfe nu o recunoscuse pe femeia durdulie, neîngrijită, cu o căciulă de blană îndesată pe cap care şedea pe bancă în parcul din Piaţa Sverdlov. Atât de bine se deghizase! Evident, împrumutase costumul de la Balşoi, vata aşezată strategic pe corpul ei transformând-o într-o rusoaică supraponderală tipică, trecută de prima tinereţe.

Numai după ce hotărî, de la o distanţă sigură, că era Lana, trecu pe lângă banca ei. Tânăra nu dădu semne că l-ar recunoaşte, nici măcar nu se uită la el.

Înţelese că exista o mare probabilitate să fie urmărit; deşi nu văzuse nici o urmă de filaj pe nicăieri, trebuia să presupună că agentul NKVD blond cu ochii cenuşii era ascuns pe undeva prin apropiere, privind. Poate că nu îi urmărea fiecare mişcare, dar date fiind intenţiile şi scopurile sale, trebuia să presupună aşa ceva.

Cât statură împreună la grajduri, el îi dăduse instrucţiuni detaliate în vederea întâlnirii lor. Oricând se întâlneau de acum înainte, îi spusese, trebuia să folosească tehnicile meseriei – „regulile artei” le numise el.

Reacţionase cu teamă şi uşurare. O înspăimânta ideea de a se ascunde, dar era în acelaşi timp recunoscătoare pentru prevederea lui Metcalfe, fiindcă o proteja pe ea – şi pe tatăl ei. Şi totuşi, când îi explică metodele pe care trebuia să le folosească, îi venise o idee şi zisese:

— De unde ştii atât de multe despre aceste lucruri, Stephen? De unde ştii despre aceste – aceste „reguli ale artei”? Credeam că eşti om de afaceri – dar ce om de afaceri ştie să se comporte ca un *spion*?

El ridică din umeri şi, cu o nonşalanţă care spera să fie convingătoare, răspunse:

— Mă uit la o mulţime de filme făcute la Hollywood, *dusia*, ştii şi tu.

Acum, după ce depăşise banca ei cu vreo sută de metri, încetini puţin pasul, ca şi cum nu ar fi fost sigur încotro să o ia. În acest punct îl depăşi Lana, care îşi schimbase nu numai înfăţişarea, ci şi umbletul: mergea repede, dar şchiopătând uşor, ca şi cum ar fi suferit de gută sau de o durere de şold.

Când se strecură pe lângă el pe aleea îngustă, şopti repede:

— Alea Vasiliievski e chiar la ieșirea de pe strada Pușkin. Apoi o luă înainte. El se uită nesigur în jurul parcului, părând să se orienteze, apoi își relua plimbarea, rămânând la vreo treizeci de metri în spatele ei, într-un ritm destul de constant. Se minună de cât de diferită părea, cum stăpânea mersul bătrânei nerăbdătoare. Ieșind din parc, tânăra se amestecă în trafic, traversând strada Pușkin cu lipsa de teamă iritabilă a unei femei în vârstă.

În limbajul lui Corky și al antrenorilor lui, trecând prin această procedură se „curățau chimic”, asigurându-se că nici unuia dintre ei nu îi „crescuse o coadă” sau fusese urmărit. O privi cotind pe micuța alee Vasiliievski și o urmă. Ea se apropie de ușa de lemn a ceea ce părea un bloc de locuințe, cu un șir de sonerii pe stânga, lângă fiecare buton aflându-se un nume, scris de mână, într-o mică ramă de alamă. Clădirea era veche și decrepită; înăuntru nu exista hol, doar capul unor scări. Clădirea mirosea a carne stricată și mahorcă. O urmă până la ușa unui apartament, urcând două rânduri de trepte ce scârțâiau, acoperite cu covoare jerpelite.

Intră într-un apartament întunecos, strimt și mucegăit și închise ușa după el. Își încolăci imediat brațele în jurul lui. Silueta ei umflată îi păru ciudată și nefamiliară, dar fața ei era la fel de tulburător de frumoasă ca întotdeauna, gura ei caldă și îmbietoare, excitându-l instantaneu.

Ea se desprinse din îmbrățișare și se trase de lângă el.

— Ar trebui să fim în siguranță, dragul meu.

— Cine locuiește aici?

— O dansatoare. Ar trebui să spun o *fostă* dansatoare. A respins avansurile regizorului de repetiții și acum lucrează ca femeie de serviciu la TASS, ca și mama ei. Mașa e norocoasă că mai are o slujbă.

— Ea și mama ei sunt amândouă la lucru? Lana încuviință.

— I-am spus că am... cunoscut pe cineva. Știe că aș face același lucru pentru ea dacă ar avea nevoie de un loc retras, un...

— Cuibușor de nebunii, cred că îi spune.

— Da, Stiva, îl tachina ea. Tu ar trebui să știi cum se spune. El zâmbi jenat.

— Ai venit vreodată aici cu von Schussler?

— O, nu, sigur că nu! Nu ar veni niciodată într-un asemenea loc! Mă duce în apartamentul lui din Moscova și numai acolo.

— Mai are un alt loc?

— La țară are un conac pe care rușii l-au rechiziționat de la un comerciant bogat. Germanii sunt tratați foarte bine. Stalin e foarte

preocupat ca Hitler să vadă cât de serios este în privința bunelor relații.

— Ai fost vreodată acolo? La casa de la țară a lui von Schussler, vreau să spun?

— Stiva, ți-am spus deja – el nu înseamnă nimic pentru mine! Îl *disprețuiesc*!

— Nu e vorba de gelozie, Lana. Vreau să știu unde vă întâlniți voi doi. Ea mijii ochii.

— De ce trebuie să știi asta?

— Ca să fac planuri. Îți voi explica.

— Mă duce doar la apartamentul lui din Moscova. Casa din Kunțevo e interzisă.

— De ce?

— E un loc spațios și mare, cu personal, oameni care o cunosc pe soția lui. Preferă să fie discret. Adăugă cu dezgust: E însurat, știi. Are nevastă și copii la Berlin. Se pare că eu trebuie să fiu ascunsă ca un secret rușinos. Acolo își petrece weekend-urile scriindu-și memoriile, de parcă ar fi ceva de spus, de parcă el ar fi mai mult decât un gândac! Dar de ce îmi pui toate aceste întrebări, Stiva? Ajunge cu vorbăria despre bestia aia! Trebuie să mă întâlnesc cu el deseară și aș prefera să nu mă gândesc la el până nu voi fi obligată să o fac!

— Pentru că am o idee, Lana. Un mod de a te ajuta. A se auzi spunând cuvintele cu voce tare îl scârbea. O mințea, o folosea. O *manipula*, mai precis. Iar asta îl ucidea. El întreabă de tatăl tău?

— Foarte puțin. Doar atât cât să-mi amintească ce știe despre el. De puterea pe care o are. De parcă ar trebui să-mi amintească! Crede că aș putea uita cumva? Crede că nu-mi amintesc asta în fiecare secundă pe care o petrec cu el? Aproape țipă: Crede că uit, că sunt răpită de farmecele lui?

— Ca urmare, nu i s-ar părea ciudat dacă i-ai spune că de curând tatăl tău a fost mutat într-un post nou, important, la Comisariat – o slujbă ce-i permite accesul larg la documente importante în legătură cu Armata Roșie?

— Și de ce i-aș spune asta?

— Ca să-i bagi o idee în cap.

— A, da, zise Lana sarcastic. În felul ăsta îmi va cere să fur documente de la tatăl meu, nu?

— Exact.

— Și apoi... Și apoi îi voi da *lui* aceste secrete de stat, asta e ideea ta, nu, Stiva?

— Corect. Documente care dezvăluie planuri militare sovietice ultrasecrete.

Ea cuprinse fața lui Metcalfe cu ambele mâini, ca unui copil prostuț, apoi râse.

— Strălucită idee, Stiva. Și apoi să mă duc în mijlocul Pieței Roșii cu un megafon și să spun întregii Moscove ce cred despre Stalin? Vrei să mă însoțești?

Metcalfe continuă, netulburat de sarcasmul ei.

— Documentele vor fi false, desigur.

— O și de unde o să *iau* aceste documente false?

— De la mine. O să ți le dau eu. Se trase înapoi, privindu-l fix.

— Și îl vom discredita pe el, făcându-l să transmită aceste documente la Berlin, zise ușor, fără sarcasm.

— Până la urmă, da, se va discredita, căzu de acord Metcalfe.

— Și apoi va fi chemat înapoi la Berlin, iar eu voi scăpa de el.

— Cu timpul. Dar înainte de asta te vei folosi de el pentru a-ți salva țara.

— Să *salvez* Rusia? Cum e posibil un asemenea lucru? Metcalfe își dădu seama că juca un joc periculos, necinstit cu ea și se disprețuia că trebuia să o facă. Spunându-i doar o parte din ceea ce voia de la ea, de fapt o înșela, specula ura ei față de nazism și dragostea ei pentru Rusia, ura ei față de von Schussler... și dragostea ei pentru Metcalfe.

— Știi că nu există nici o înțelegere, nici o bucată de hârtie semnată de el care să-l poată opri pe Hitler să facă orice crede el că e mai bine pentru naziști. E hotărât să cucerească lumea – nu a încetat niciodată să spună asta încă de la începuturile ascensiunii lui. E în *Mein Kampf*, e în discursurile lui, în toate observațiile lui. Și o spune limpede. Va ataca orice țară care îl amenință – și va ataca primul. Inclusiv Uniunea Sovietică.

— Asta e o nebunie! Stalin nu ar amenința niciodată Germania nazistă!

— Sunt sigur că ai dreptate. Dar singurul mod de a ne asigura că Hitler *crede* asta e să-i băgăm pe gât informații, rapoarte secrete care să i-o confirme. Nu ar crede nimic altceva. Înțelegi? Îi vei pasa documente lui Hitler, folosindu-te de von Schussler, care să-l *asigure* pe Hitler că Uniunea Sovietică nu e o amenințare pentru el, un risc pentru Germania. Dacă Hitler nu se simte amenințat, e mai puțin probabil să se comporte agresiv.

— Stiva, m-am întrebat întotdeauna cât din ceea ce îmi spui e adevărat. Spui că ești om de afaceri, vorbești rusa așa de bine, spui că mama ta e rusoaică...

— Și chiar este. Măcar atât e adevărat. Și sunt om de afaceri – asta m-a adus aici prima dată.

— Dar nu și acum.

— Nu pe de-a-ntregul, nu. Sunt aici pentru a ajuta niște prieteni.

— Niște prieteni spioni.

— Ceva în genul ăsta.

— Atunci e adevărat ce se spune despre străini în *Pravda*. Că sunteți toți spioni!

— Nu, aia e propagandă. Majoritatea nu sunt. Ezită. Nu sunt spion, Lana.

— Faci asta din dragoste, atunci.

Era din nou sarcastică? O privi cu atenție.

— Din dragoste pentru Rusia, zise el. Și din dragoste pentru tine.

— Maica Rusia îți curge în sânge, zise ea, cum îmi curge și mie. O iubești ca și mine.

— În unele privințe, da. Nu Uniunea Sovietică. Ci Rusia, poporul rus, limba, cultura, arta. Și pe tine.

— Cred că ai multe iubiri, zise ea.

Ceea ce citise pe fața ei fusese un licăr de înțelegere? În obscuritatea din încăperea era imposibil să își dea seama.

— Da, zise, trăgând-o aproape. Era tulburat de pasiune și de vinovăție. Multe iubiri. Și una. Era atât de aproape de adevăr pe cât îi putea spune ei.

Stăteau întinși pe un pat îngust în apartamentul întunecat al unei străine. Mâna ei era pe pieptul lui, amândoi aveau pielea lipicioasă de transpirație, respirația le revenea acum la normal. Ea stătea cu fața îngropată în pernă; el privea crăpăturile din tavanul tencuit. Faptul că făcuseră dragoste îl eliberase fizic, dar nu și emoțional. Era încă tensionat, poate mai mult acum, iar sentimentul de vinovăție îl înăbușea, creându-i o senzație de greață, un gust acru în cerul gurii. Lana făcuse dragoste abandonându-se ca de obicei, cu ochii închiși, cu capul dat pe spate. Se întrebă dacă o smulsese, măcar pentru câteva minute, din oribilele anxietăți ale vieții ei. Nu voia să spună sau să facă ceva ce i-ar fi putut umbri urma de seninătate de care se bucura. Era suficient de rău că o înșela așa cum o făcea.

După câteva minute, ea întoarse fața către el. Văzu că tensiunea era tot acolo; nu dispăruse.

— Înțelegi ce e cu... supraveghetorul meu, cum îi spun eu?

— Cel pe care l-am cunoscut la casa de vacanță? Care te urmărește peste tot?

Ea încuviință.

— Pare să nu te deranjeze deloc. E ceva ce nu înțeleg?

— *Pare* să nu mă deranjeze, da. Dar sunt înspăimântată de el, de ceea ce poate să-mi facă. Înțelegi de ce e în stare, de ce sunt *ei* în stare? Dacă bănuiesc că mă întâlnesc cu un agent de spionaj american?

— Desigur, zise Metcalfe, mângâindu-i cu vârfurile degetelor fața îmbujorată, pielea catifelată.

— Mă mir. Moscova nu mai e nici pe departe ca la prima noastră întâlnire. Nu-ți poți imagina epurările prin care am trecut în acești ultimi câțiva ani. Nimeni nu ar crede coșmarul! Nimeni care nu a locuit aici, ca rus și nici *nouă* nu ne venea să credem ce se întâmplă.

— Nu s-a terminat, nu?

— Nu știe nimeni. E mai bine decât acum doi ani, dar nimeni nu știe sigur. Țsta a fost lucrul cel mai îngrozitor, să nu știi nimic. Să nu știi, când cineva bate la ușă, dacă nu cumva este NKVD care vine să te ridice. Să nu știi, când sună telefonul, dacă nu cumva sunt vești cumplite. Oamenii dispăreau pur și simplu, fără explicații, iar familia lor se temea să spună ceva, oricui, despre asta. Dacă cineva era ridicat, trimis în lagăr sau executat – trebuia să-i ocolești familia. Trebuia să te temi, ca și cum familiile victimelor ar fi fost contagioase – că ai fi putut să iei această boală de la ei! O arestare în familie... e ca febra tifoidă, ca lepra – trebuie să stai deoparte! Și apoi ne spun tot timpul să ne păzim de străini, deoarece capitaliștii sunt toți spioni. Ți-am spus despre una dintre prietenele mele dansatoare care s-a împrietenit prea mult cu un străin. Știi ce se spune că face acum, această fată frumoasă și talentată? Lucrează într-un lagăr din Tomsk și în fiecare zi trebuie să scoată excremente cu ranga dintr-o latrină înghețată.

— Inocența nu e o apărare.

— Știi ce spun autoritățile, dacă convingi vreuna să vorbească cu tine? Spun că, desigur, vor exista victime inocente, dar ce-i cu asta? Când tai copacii cu securea, așchiile zboară.

Metcalfe închise ochii și își strecură mâna sub ea.

— Un vecin de-al nostru – a cărei soție era gravidă – a fost arestat, nimeni nu știe de ce. L-au dus la închisoarea Butirki, unde l-au acuzat de crime împotriva statului și i-au ordonat să semneze o declarație falsă. Dar el

a refuzat. A zis că e nevinovat. Așa că au adus-o pe soția lui, pe soția lui însărcinată, în camera de interogatoriu. Doi bărbați l-au ținut pe scaun în timp ce alți doi îi azvârleau soția pe podea, o băteau și o loveau, iar ea țipa și țipa, iar el țipa la ei să se oprească, dar nu auzeau. Ea înghiți. Lacrimi îi șiroiau pe față, umezind perna. Și apoi copilul ei s-a născut, chiar atunci, chiar acolo. Nemișcat. Mort.

— Doamne, Lana, spuse Metcalfe. Te rog.

— Așa că, Stiva al meu, dacă te întrebi de ce m-am schimbat, de ce par tristă, trebuie să știi asta. În timp ce tu călătoreai prin lume și te întâlneai cu femei, asta e lumea în care am trăit eu. De asta trebuie să fii atât de grijulie.

— O să am grijă de tine, zise Metcalfe. Am să te ajut. Și în sinea lui își spuse: *Ce îi fac?*

A, cățelușul meu, gânguri von Schussler, nu pari să mă ascuți.

Pălăvrăgise fără încetare, așa cum obișnuia, despre micile supărări de la birou, despre colegii care nu-i apreciau ideile strălucite, despre secretara care obișnuia să întârzie dând vina pe mijloacele de transport din Moscova, deși locuia la doar două străzi distanță. Era cea mai îngrozitoare litanie care avea o singură temă: nici unul dintre acei oameni nesemnificativi nu-i aprecia măreția. Ori era mai șiret decât îl credea Lana, ori, ceea ce părea mai probabil, pur și simplu nu prea se gândea la lucruri care nu aveau legătură cu propria lui măreție.

— Sunt cam preocupată, zise Lana. Stăteau amândoi întinși pe enormul pat cu baldachin al lui von Schussler, pe care pusese să i-l trimită de la Berlin. Von Schussler bea brandy și înfuleca marțipan, iar între timp bătea câmpii. Purta un halat de mătase și (așa cum văzuse cu coada ochiului, din nefericire de câteva ori) nu avea nimic pe sub el. Mirosul corpului său (neamțul nu excela în privința igienei personale) îi întorcea stomacul pe dos. Simțea obișnuita senzație de greață pe care o avea oricând se afla în preajma lui, dar în seara asta era și mai rău. Era îngrozită de momentul în care el își va da jos halatul, moment pe care îl simțea apropiindu-se și va începe actul sexual. „Act”, într-adevăr, asta era, reflectă ea. Dar anxietatea ei era mai mare ca de obicei în seara asta din cauza a ceea ce era pe cale să facă.

— Cred că repeți niște pași de dans în minte, zise von Schussler, trecându-i mâna peste păr așa cum se alintă un câine, dar trebuia să-ți lași serviciul la serviciu, cățelușul meu. Patul nostru este un loc sacru. Nu trebuie să-l întinăm cu griji legate de munca noastră.

Fu tentată să-l întrebe de ce nu aplica aceeași regulă și pentru el însuși, dar se abținu.

— E vorba despre tata, zise ea. Îmi fac atâtea griji pentru el.

— *Schatzi*, răspunse von Schussler cu tandrețe. Nici un cuvântel din dosar nu va ajunge la autoritățile de aici! Nu te-am asigurat eu?

Ea clătină din cap.

— Nu e vorba despre asta. Mă gândesc la noua slujbă pe care a primit-o.

— A, zise von Schussler, rezemându-se de un teanc de perne. Bun, atunci, continuă el indiferent, așteptând ca ea să schimbe subiectul așa ca el să se poată plânge din nou de oamenii insignifianți de la ambasadă sau și mai rău, să-și dezbrace halatul.

— L-au mutat într-o funcție nouă, insistă Lana. Un post mult mai important în Comisariatul Apărării.

Von Schussler mai luă o înghițitură de brandy și se întinse după încă o felie de marțipan.

— Vrei și tu una, draga mea?

— Tatei i-a fost încredințată coordonarea tuturor cheltuielilor Armatei Roșii – referitor la Comisariat, la alocațiile trupelor, la arme – totul!

Von Schussler scoase doar un grohăit plictisit.

— E o sarcină aproape imposibilă! continuă ea. În principiu, trebuie să cunoască toată strategia militară a Armatei Roșii.

În sfârșit, o urmă de înțelegere păru să răsară în ochii albaștri, spălăciți ai lui von Schussler. Să fi fost și un indiciu de lăcomie porcină?

— Da? Atunci e o slujbă destul de importantă, nu? Trebuie să fie încântat de promovare.

Lana oftă puternic.

— Toate documentele pe care le aduce acasă, toate hârtiile pe care le citește până noaptea târziu! Coloane după coloane de cifre – câte tancuri și avioane, câte nave de război, câte arme, câți oameni... Bietul meu tată, o să-l omoare munca asta!

— Ai văzut documentele?

— Dacă le-am văzut? Sunt împrăștiate prin toată casa – mă împiedic de ele! Dragul meu tată, el e soldat, nu contabil, de ce îl obligă să facă asta?

— Dar ai citit vreunul? Von Schussler încerca să vorbească normal, dar nu îi ieșea prea bine. Ăă, înțelegi ceva din ele, vreau să spun?

— Rudi, scrisul de pe ele e așa de mic că *mă* dor ochii!

Bietul tata – trebuie să folosească ochelari și hârtiile alea îi dau *dureri de cap*!

— Atâtea hârtii împrăștiate prin tot locul, se amuză von Schussler. Mai și uită pe unde sunt, nu? Tatăl tău e un om foarte organizat?

— Organizat? Tata? Râse. Când era comandant de trupe, nu era nimeni mai ordonat ca el. Dar când vine vorba de hârțogărie, e un dezastru! Mi se plânge tot timpul că nu găsește cutare sau cutare hârtie, dacă nu am văzut cumva unde a pus-o...

— Probabil că nici n-ar observa dispariția unor hârtii. Lana aproape că vedea roțițele din mintea lui von Schussler rotindu-se încet. Foarte interesant. *Foarte* interesant. Ideea – devenise ideea *lui* și asta era lucrul esențial – prinsese în sfârșit rădăcină în solul arid al minții neamțului. După câteva secunde păru să se fi hotărât. Nu avea să facă presiuni asupra ei chiar acum. Fără îndoială, după ce vor face dragoste, ea va fi mai cooperantă și atunci îi va face propunerea îndrăzneată. Apucă un capăt al cordonului de mătase, al cărui nod stătea aproape desfăcut pe burta sa imensă ca o panglică pe un cadou. Stomacul Lanei se strânse când el trase de cordon și halatul se desfăcu, lăsând să se vadă organul lui minuscule ascuns undeva sub smocurile de păr pubian.

Își puse mâna pufoasă pe capul ei și i-l împinse ușor, sugestiv, îndreptând-o în direcția potrivită.

— Frumoasa mea Red Poppy, zise el. Comoara mea! Timp de câteva secunde Lana păru a nu înțelege ce voia el, dar apoi se resemna în fața inevitabilului. Trebuia să se gândească numai la faptul că acum era implicată într-o misiune mai presus de ființa ei, care din când în când includea sarcini neplăcute, ca toate misiunile importante. Își apropie fața de pânțele lui von Schussler, silindu-se să zâmbească plină de dorință și încântare, un zâmbet care spera să-i ascundă dezgustul.

Violonistul intră la Consatul german pe Calea Leontievski, numărul 10 și își spuse numele. Receptionera, o doamnă de vârstă mijlocie, cu păr oxigenat, dar ale cărui rădăcini negre se vedeau, îi aruncă un zâmbet pervers în vreme ce îl aștepta pe atașatul militar. Părea să îl găsească atrăgător și să creadă că ea însăși este atrăgătoare, ceea ce poate fusese cazul cu câteva decenii în urmă. Kleist îi întoarse zâmbetul.

General-locotenentul Ernst Kostrâng, atașatul militar al Germaniei în Uniunea Sovietică, era omul din Moscova desemnat să se ocupe de toate activitățile de spionaj împotriva Uniunii Sovietice. La fața locului cel puțin: căci răspundea la ordinele altor cadre din *Abwehr* și în cele din urmă ale șefului său, amiralul Wilhelm Franz Canaris, comandantul *Abwehr-ului*.

Dar a-l numi pe Kostrâng maestru de spionaj era, pentru violonist, o glumă. Era un expert în probleme rusești, fiind născut și crescut în Moscova și vorbea rusa cursiv. Dar îi lipsea *Zivilkourage*. Comunicatele lui erau vestite pentru lipsa lor de însemnătate. De ani de zile se plângea că nu poate scoate nici o informație de la ruși și că nu îi permit să călătorească prin țară

fără escortă NKVD. Rapoartele lui nu conțineau informații importante despre armata sovietică, nimic ce nu puteai afla citind ziarele sau urmărind parada de 1 Mai din Piața Roșie. În orice caz, *Abwehr-ul* era faimos pentru resentimentele la adresa *Sicherheitsdienst*, adevărata agenție de spionaj. *Abwehr-ul* era amenințat de SD și își dădeau seama că, în ochii lui Hitler, nu exista comparație.

În orice caz, Kostrâng știa cum merg treburile în lume. Știa că violonistul venise la Moscova cu binecuvântarea personală a SS *Gruppenfuhrer-ului* Heydrich; înțelegea că acesta nu era omul pe care să-ți dorești să-l ai ca dușman. Reinhard Heydrich era extrem de inteligent și necruțător. Hitler îl numise odată „omul cu inimă de oțel”, ceea ce, desigur, era o laudă de neprețuit din partea Fuhrerului. SD-ul era o agenție rivală, dar Kostrâng coopera destul de bine, știind că în caz contrar s-ar confrunta cu un ocean de necazuri.

Doar cerând o întâlnire cu atașatul militar, violonistul își juca cel mai puternic am. Va obține informațiile de care avea nevoie. La dracu' cu birocrațul mărunț care îl dusesese cu vorba. Kleist nu avea timp pentru nulitatea aia lașă, veșnic scuzându-se și bășinos.

Atașatul militar îl primi politicios pe Kleist. Era slab și cu o alură demnă, un pic trecut de șaizeci de ani. Era un om ocupat și nu pierdea timp cu pălăvrăgeala.

— Nu am fost foarte mulțumit să aflu de venirea ta în Moscova, încep Kostrâng. Așa cum știi, din luna august de anul trecut Fuhrerul a interzis *Abwehr-ului* orice activitate ostilă față de Rusia.

— Nu asta intenționez, ricana Kleist. Nu-i plăcea felul în care începea această conversație.

— Amiralul Canaris a dat un ordin strict: nu trebuie făcut nimic care să-i jignească pe ruși. Amiralul îndeplinește dorințele Fuhrerului și așa fac și eu. Aici nu operează spioni germani. E simplu.

Acum Kleist înțelese de ce birocrațul cu resturi de mâncare în gură cu care se întâlnise mai devreme era așa de temător. Era împotriva politicii oficiale a ambasadei să se implice în acțiuni sub acoperire. Ce lași!

— Așa cum spunea Goethe, lipsa de știință poate fi un lucru periculos, zise Kleist. Sunt sigur că o asemenea interdicție poate fi ocolită cumva. Mai ales de către un om așa de inteligent ca dumneavoastră.

— Dimpotrivă. Eu urmez litera legii. Astea fiind spuse, înțeleg că însărcinarea ta vine direct de la *der Ziege*. *Der Ziege*, țapul, era porecla

batjocoritoare a lui Heydrich. Se referea la vocea subțire a maestrului de spionaj. Porecla o căpătase în vremea facultății și nu reușise să scape de ea. Încă se mai înfuria când o auzea.

Kleist nu zâmbi. Lăsă să se vadă, din expresia ochilor, că nu îl amuză.

Atașatul își dădu seama că făcuse o greșală. Batjocura avea să ajungă la Heydrich. Se grăbi să repare răul făcut:

— Această însărcinare nu putea să vină de mai sus decât dacă era dată de Himmler însuși.

Violonistul încuviință.

— Șefii noștri sunt buni prieteni, știi. Canaris și Heydrich sunt vecini, joacă crichet împreună. Heydrich i-a dat chiar lecții de vioară fiicei lui Canaris. Cântă împreună. Enervat de tăcerea lui Kleist, Kostrâng continuă: Toți păreți a fi muzicieni, voi cei din SD.

— Amatori, zise violonistul. Și doar câțiva dintre noi. Lista, vă rog.

Kostrâng deschise un sertar de la birou și scoase o coală de hârtie pe care i-o dădu lui Kleist. O listă cu vreo douăzeci de nume scrise, cu litere latine, de mâna cuiva obișnuit cu alfabetul chirilic. Kleist citi numele. Erau câțiva oficiali din Partidul Comunist din Statele Unite, câțiva artiști cu vederi de stânga, printre care un cântăreț de culoare și directorul unui teatru minor. Câțiva vizitatori care făceau parte din Societatea Fabiană din Anglia, câțiva bărbați care erau aici în scopuri de afaceri. Pe lângă nume erau datele sosirilor și ale plecărilor programate, numere de pașaport, numele și adresele hotelurilor la care locuiau. În principiu, cu toții puteau fi agenți sub acoperire, veniți la Moscova sub nume false, sau se puteau afla acolo în mod legitim. Nu conta: va face turul hotelurilor și va vedea ce va putea afla. Cel puțin era un început.

Kleist se ridică.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, zise simplu.

— Un singur lucru, spuse atașatul militar, cu degetul arătător ridicat. În legătură cu asta lucrurile sunt foarte stricte. Noi nu omorâm ruși.

Violonistul zâmbi larg, deși privirea lui rămase rece.

— Nu intenționez să omor nici un rus, zise.

Unul dintre funcționarii de la recepție îl strigă pe Metcalfe în timp ce acesta intra în hol.

— Domnule! Domnul Metcalfe! Îmi cer mii de scuze, dar aveți un mesaj urgent.

Metcalfe luă bucata de hârtie împăturită pe care i-o înmână funcționarul. De la Roger? De la Hilliard? Este sigur că nici unul dintre ei nu ar fi apelat la un funcționar de la recepție pentru a transmite un mesaj urgent.

Nu. Nu era o coală din carnetul recepționarului, ci una subțire de hârtie de proastă calitate. În partea de sus se putea citi: „Comisariatul Poporului pentru Comerț Exterior al URSS”. Mesajul era compus din câteva rânduri bătute la mașină:

„Stimate domnule Metcalfe,

Prin prezenta vi se cere să vă prezentați fără întârziere la Comisariatul Poporului pentru Comerț Exterior pentru o consultație scurtă cu comisarul Litvikov. Șoferul dumneavoastră a primit deja instrucțiuni.”

Era semnată cu o înfloritură groasă de secretarul-șef al lui Litvikov. Comisarul pentru Comerț Exterior, Litvikov, era omul cu care se întâlnise, oficialul care înlesnise vizita lui la Moscova.

Metcalfe se uită la ceas. Era târziu, după orele normale de lucru, deși știa că oficialii sovietici lucrau la ore ciudate. Se întâmplă ceva, ceva serios. Orice ar fi fost, era de neevitat.

Șoferul lui aștepta în holul hotelului. Metcalfe se apropie de el.

— Serioja, zise el. Hai să mergem.

Pe biroul lui Litvikov se aflau instalate multe telefoane de diverse culori. Pentru oficialitățile sovietice cu cât aveai mai multe telefoane pe birou, cu atât erai mai important. Metcalfe se întrebă dacă vreunul din aceste telefoane însemna o legătură directă cu însuși Secretarul General, dacă Litvikov era chiar așa de puternic. În spatele lui atârnavă două portrete mari, unul cu Lenin și unul cu Stalin.

Încruntatul Litvikov se ridică din spatele biroului său de îndată ce Metcalfe fu introdus de secretar. Era un bărbat înalt, cu umerii încovoiați, cu părul negru, lucios și cu o paloare cadaverică. În ultimii zece ani, Metcalfe îl văzuse pe Litvikov înaintând în grad în departamentul său și transformându-se dintr-un trepăduș slugarnic într-o prezență neliniștitoare, chinuitoare. Dar era ceva nou la Litvikov: furie, indignare, o hotărâre de gladiator amestecată cu teamă, pe care Metcalfe le găsi îngrijorătoare.

Litvikov îl conduse către masa lui de conferințe, care era acoperită cu postav verde și plină cu sticle de apă minerală din care comisarul părea să nu ofere niciodată.

— Avem o problemă, domnule Metcalfe. Litvikov vorbea o engleză cu accent de Oxford.

— Mina de cupru, făcu Metcalfe. Sunt complet de acord. E ceva mult prea serios. E o situație pe care am discutat-o cu fratele meu...

— Nu, domnule Metcalfe. Nu e vorba despre mina de cupru. E ceva mult mai serios. Am primit rapoarte despre proasta dumneavoastră purtare.

Pulsul lui Metcalfe se accelerează. Încuviință.

— Aleksandr Dmitrovici, zise el jovial, dacă polițiștii dumneavoastră sunt *atât* de interesați de viața mea amoroasă, mă întreb dacă nu cumva suferă de lipsă de ocupație.

— *Nu*, domnule. Arată spre un teanc de foi galbene, pe o masă din dreapta sa. Toate aveau pe ele ștampila roșie SECRET. Rapoarte de supraveghere, asta trebuia să fie. Aceste rapoarte sugerează alte explicații, domnule Metcalfe. Explicații care ridică întrebări serioase asupra scopului real al vizitei dumneavoastră la Moscova. Vă urmărim extrem de atent.

— Asta e evident. Dar NKVD-ul dumneavoastră irosește o mare cantitate de resurse umane cu mine. Un om nevinovat nu are nimic de ascuns.

— Și totuși vă comportați de parcă ați avea multe de ascuns.

— E o diferență, Aleksandr Dmitrovici, între a se ascunde și a fi discret.

— Discret? zise comisarul, ridicând din sprâncene, cu ochii obosiți, plini de frică.

Metcalfe arată spre teancul de rapoarte de supraveghere.

— Nu am nici o îndoială că ceea ce reiese din tot acest efort susținut este un portret a ceea ce îndeobște se numește un playboy. Un destrăbălat. Un stricat. Îmi cunosc reputația, domnule. Mă urmărește peste tot, deși încerc să scap de ea.

Dar rusul nu credea nici o iotă din ce îndruga Metcalfe.

— Asta nu are nimic de-a face cu ceea ce cred că se numește la dumneavoastră „a sări din pat în pat”, domnule Metcalfe. Credeți-mă.

— Spuneți-i cum vreți, dar atunci când un străin ca mine, un capitalist, are o legătură cu o rusoaică aici, în Moscova, riscurile le suportă în întregime femeia. Știți asta și o știu și eu. Nu mă laud niciodată, domnule și apăr întotdeauna reputația unei femei. Dar aici, riscurile oricărei femei cu care aș putea avea o legătură merg cu mult peste acela de „reputație pătată”. Așa că dacă precauțiile pe care mi le iau par suspecte NKVD-ului, asta nu mă îngrijorează. Mă mândresc cu asta, să spun drept. Lasă-i să mă urmărească oriunde mă duc. Își aminti ceva ce zisese Kundrov,

supraveghetorul Lanei și continuă: Mi se spune că nu există secrete în Paradisul sovietic.

— Lucrați cu germanii, îl întrerupse Litvikov.

Deci asta era! Kundrov îl văzuse vorbind cu von Schussler la casa de vacanță.

— Dar dumneavoastră? i-o întoarse Metcalfe.

Fața palidă a lui Litvikov se înroși. Se uită fix la masă și se jucă cu tocul lui antic, înmuindu-l într-o călimară de cerneală, dar fără să scrie nimic.

— Asta e ceea ce vă interesează, zise el după o lungă tăcere. Că vom transfera preferințele noastre comerciale către nemți?

— De ce trebuie să mă întrebați asta? Mi-ați spus deja că știți și că vedeți totul.

Litvikov tăcu din nou câteva secunde. În sfârșit, se întoarse către secretarul său.

— *Izvinție*, latră la el, expediindu-l.

După. Ce secretarul părăsi încăperea, Litvikov reluă discuția:

— Ceea ce vă voi spune, domnule Metcalfe, e destul ca să fiu arestat, chiar executat. Vă dau această armă în speranța că nu o veți folosi împotriva mea. Dar vreau să înțelegeți în ce situație mă aflu... ne aflăm. Și poate că dacă veți înțelege, veți fi mai cooperant. Am avut încredere în fratele dumneavoastră multă vreme; pe dumneavoastră nu vă cunosc la fel de bine, dar sper că vă pot acorda aceeași încredere – că sunteți la fel de discret, cum spuneți dumneavoastră. Pentru că acum nu mai e doar comerțul la mijloc, ci și viețile celor din familia mea. Sunt un om cu familie, domnule Metcalfe. O soție, un fiu și o fiică. Înțelegeți.

Metcalfe încuviință.

— Aveți cuvântul meu de onoare.

Litvikov își înmuie din nou tocul și de data asta începu să mâzgălească pe hârtia din fața lui.

— Anul trecut, în august, guvernul meu a semnat un tratat de pace cu Germania, așa cum știți. Cu doar o zi înainte de perfectarea tratatului, *Pravda* a publicat un articol antinazist despre persecutarea polonezilor în Germania. Ani de zile, Stalin și toți liderii noștri vorbiseră împotriva lui Hitler și a naziștilor. Presa noastră era plină de articole despre cât de îngrozitori sunt naziștii. Apoi, dintr-o dată, într-o zi de august – totul a luat sfârșit! Gata cu articolele antinaziste. Gata cu discursurile antinaziste. O întoarcere de o sută optzeci de grade. Nu mai găsești cuvântul „nazism” în

ziarele noastre. *Pravda* și *Izvestia* citează acum favorabil din discursurile lui Hitler! Citează din *Vdlkischerbeobachter*! *Mâzgăliturile* lui Litviov deveniseră un dute-vino de linii, o scrijelitură violentă care se transforma într-o mare pată de cerneală. Credeți că ne e foarte ușor, nouă, poporului rus? Credeți că putem uita ceea ce am citit despre atrocitățile naziștilor?

Metcalfe gândi: *Și cum rămâne cu atrocitățile lui Stalin?*

Cum rămâne cu milioanele de oameni torturați și deportați și omorâți în timpul epurării?

— Desigur că nu, zise el. E o problemă de supraviețuire, nu?

— Caută un iepure *protecție* la un boa constrictor?

— Iar Uniunea Sovietică e iepurele?

— Nu mă înțelegeți greșit, domnule Metcalfe. Dacă suntem atacați, vom lupta până la moarte – și nu va fi doar moartea *noastră*. Dacă vom fi invadați, vom lupta cu o îndârjire cum nu s-a mai întâlnit în lume. Dar nu avem nici un interes să invadăm alte țări.

— Spuneți asta polonezilor, zise Metcalfe. Ați invadat Polonia la o zi după ce ați semnat pactul cu Germania, greșesc? Spuneți-o finlandezilor.

— Nu am avut de ales în această privință, zise rusul furios. A fost o măsură defensivă!

— *Înțeleg*, zise Metcalfe, care punctase.

— Țara mea nu are prieteni, domnule Metcalfe. Înțelegeți asta. Suntem izolați. N-a trecut mult timp de când semnasem pactul cu Germania și am început să auzim că Marea Britanie se simțea trădată! Marea Britanie pretindea că „ne făcuse curte”, că voia să ne alăturăm ei în lupta împotriva Germaniei naziste. Dar cum ne-a „curtat”? Cum ne-a atras? Englezii și francezii au trimis aici o delegație jignitoare – un amiral britanic în retragere și un general francez ramolit – la Leningrad, pe o navă păraginită! Le-a luat două săptămâni să ajungă aici. Nu miniștrii Afacerilor Externe, ci ofițeri bătrâni în retragere. A fost o palmă peste fața întregii Rușii. Nu a fost o încercare serioasă de a negocia o alianță. Winston Churchill urăște regimul sovietic și nu face un secret din asta. Și pe cine a trimis aici ca ambasador, în cea mai importantă ambasadă a Londrei după Washington? Pe Sir Stafford Cripps – un opozant radical, un socialist care nu se înțelege cu guvernul britanic. Ce era să înțelegem din asta? Nu, domnule Metcalfe, semnalele trimise de Anglia au fost clare. Nu îi interesa o alianță cu Rusia. Scrijelitul violent al lui Litviov sfâșiasse hârtia. Lăsă totul să cadă.

— Da, zise Metcalfe înțelegând. Kremlinul chiar nu a avut de ales. Așadar, această înțelegere cu Hitler... vreți să spuneți că nu-i un adevărat parteneriat? E o strângere de mână, nimic mai mult, pentru a ține inamicul la distanță?

Litvikov ridică din umeri.

— Sunt membru al Biroului Politic, dar asta nu înseamnă că am acces la luarea de decizii la cel mai înalt nivel.

— Nu știți.

— Întrebările pe care le puneți nu sunt cele la care s-ar aștepta cineva din partea unui playboy, a unui om de afaceri.

— E în interesul meu, ca om de afaceri, să fiu foarte informat în politică. Mai ales în vremurile astea.

— Lăsați-mă să vă spun ceva și eu o să vă las să trageți propriile dumneavoastră concluzii. Luna trecută, naziștii au luat, pe ascuns, bucăți din România și le-au alipit Ungariei. Am aflat asta numai după ce s-a întâmplat.

— O ruptură între Hitler și Stalin? încercă Metcalfe.

— Nu-i nici o ruptură, zise rusul grăbit. Fluierăm în întuneric, domnule Metcalfe. Cine știe ce înseamnă asta? Știu doar că Stalin se așteaptă ca această înțelegere cu Hitler să dureze mult timp.

— Se așteaptă? Sau speră?

Litvikov zâmbi pentru prima dată. Zâmbetul lui exprima amărăciunea neîncrezătoare a unui cinic care le-a văzut pe toate.

— Uneori engleza mea nu e destul de precisă. Poate că „speră” e ceea ce am vrut să spun.

— Vă apreciez sinceritatea. Puteți conta pe discreția mea. Vorbind deschis, chiar ușor critic despre Kremlin, Litvikov se pune în pericol.

Rânjetul lui Litvikov pieri.

— În acest caz, dați-mi voie să vă mai spun ceva. Puteți s-o luați ca pe un avertisment prietenesc.

— Accentul pe „prietenesc” sau pe „avertisment”?

— O să hotărâți dumneavoastră. Unii dintre colegii mei au multe suspiciuni în legătură cu Metcalfe Industries. Ei bănuiesc că nu e doar o afacere capitalistă, ceea ce ar fi un motiv suficient pentru suspiciuni din partea noastră, ci ceva mai mult. O fațadă pentru interese străine. Privirea lui fixă era sfredelitoare.

— Bănuiesc că dumneavoastră știți mai bine, zise Metcalfe, întorcându-i privirea cu aceeași intensitate.

— Știu că dumneavoastră și familia dumneavoastră aveți relații foarte importante la Washington și în cercuri capitaliste influente. În afară de asta știu foarte puțin. Ar trebui să mai aflați că l-am avertizat deja pe fratele dumneavoastră mai în vârstă că dacă va fi necesară repatrierea proprietăților dumneavoastră, o vom face.

— Repatriere? Metcalfe știa ce insinua, dar voia ca amenințarea să fie explicită, la obiect.

— Anularea tuturor avantajelor Metcalfe, cum bine știți. Metcalfe clipi, dar nu reacționa.

— S-ar putea să nu aibă consecințe pentru dumneavoastră, dar, vă asigur, fratele dumneavoastră nu a văzut în asta o perspectivă roz când am vorbit cu el acum câteva ore. Vă e cunoscut numele James Mellors?

— Nu. Ar trebui?

— Dar Harold Delaware? Sau Milton Eisenberg?

— Îmi pare rău, nu.

— Și mie îmi pare rău, domnule Metcalfe. Toți erau cetățeni americani. Și toți au fost executați de autoritățile sovietice sub acuzația de spionaj. Nu au fost eliberați sau trimiși în țara lor. Și credeți că guvernul dumneavoastră a făcut tămbălău? Nu a făcut. Interese mai mari au fost prioritare. Probleme mai largi, de relații internaționale. Guvernul Statelor Unite știa că acești oameni erau vinovați. Știa că suntem în poziția de a o dovedi cu mărturisiri scrise. Nimeni din Departamentul de Stat american nu voia ca aceste mărturisiri să vadă lumina zilei, așa că nu s-a spus nimic. Tovarășul Stalin a tras învățăminte din asta. Nu mai există nici un fel de extrateritorialitate. Tovarășul Stalin a învățat că a întinde o mână de ajutor Statelor Unite nu face decât să atragă falcile câinilor turbați. Deci nu mai există o mână întinsă. Mâna aceea este acum un pumn. Litvikov își strânse mâna dreaptă într-un pumn încordat. Cinci degete sunt unite într-un singur pumn. Lenin ne-a învățat asta: colectivul înseamnă dispariția individului.

— Da, zise Metcalfe, încercând să-și controleze bătaile inimii. Și Stalin a avut grijă să *dispară* o grămadă de individualități.

Litvikov se ridică, tremurând de furie.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, spuse, aș avea grijă să nu devin una dintre ele.

Așezat într-un mic parc peste drum de Metropol, violonistul supraveghea intrarea hotelului folosind un mic binoclu Zeiss 8x60. Știa când se schimbă turele din răspunsurile scurte și nesatisfăcătoare ale funcționarilor de la recepție. Își dăduse seama că funcționarii cu care vorbise plecaseră și fuseseră înlocuiți de alții care nu-l mai văzuseră.

Puse binoclul deoparte, apoi traversă strada și intră în hotel. Nu se opri la recepție, ci se îndreptă imediat spre scara principală, acoperită cu mochetă, cu o destinație clară; era doar un alt străin care se ducea la restaurant. Nu-l opri nimeni, nici la intrare, nici în hol: arăta ca un străin și era clar că vine la cină. De fapt, cei mai mulți dintre clienții restaurantului hotelului erau străini.

Intră în principala sală de mese, decorată în stil Art Nouveau grandios, cu frunze aurite, coloane, un tavan de sticlă pictată și o fântână de marmură din care țâșnea apă. Uitându-se în jur de parcă ar fi căutat un tovarăș de cină, dădu din cap și îi zâmbi chelnerului șef, ignorându-l până când omul plecă. Apoi, părând să renunțe, negăsindu-și tovarășul acolo, părăsi restaurantul și se duse direct la scări.

Patru dintre oaspeții hotelului se aflau pe lista pe care i-o dăduse atașatul militar. Acum nu mai avea nevoie de ajutorul nici unui funcționar de la recepție. Avea numerele camerelor lor.

Restaurantul Aragvi se afla pe strada Gorki, imediat dincolo de Poșta Centrală. Era unul din foarte puținele restaurante decente din Moscova, iar Metcalfe și Scoop Martin aveau mare nevoie de mâncare comestibilă. Stabiliseră să se întâlnească în fața restaurantului la șapte seara.

Dar exista un alt motiv pentru care Metcalfe hotărâse să ia cina la restaurantul Aragvi, un motiv mai important. Aici, în toaleta bărbaților, trebuia să se întâlnească cu Amos Hilliard la ora opt. Ambasada, declarase Hilliard, era acum un loc interzis. Pe lângă asta, Aragvi avea anumite caracteristici care îl făceau potrivit pentru o întâlnire secretă. Restaurantul fremăta și era întotdeauna aglomerat, plin întruna cu o mulțime de clienți străini. Erau mai multe intrări, îi spusese Hilliard, care îi permiteau să apară neobservat. Și apoi, Hilliard îl cunoștea pe directorul restaurantului.

— Am pierdut socoteala banilor pe care i-am lăsat aici și nu mă refer la mâncare. Am uns nenumărate mâini. E singura cale pentru a obține să fii servit rezonabil în Moscova.

Totuși, Roger întârzia. De obicei era punctual, dar britanicul avea probleme să se descurce prin Moscova pentru a duce lucrurile până la capăt. Era mult mai rău, bodogănisese el, decât în Franța ocupată, unde măcar cunoștea limba.

Așa că Metcalfe nu își făcea griji din cauză că, după ce așteptase un sfert de oră, Roger încă nu se vedea. Între timp, coada ce șerpuia în fața restaurantului creștea constant. Stătea acolo pentru a depista orice urmă de supraveghere, deși până acum nu descoperise nimic.

Nu avea sens să mai aștepte, decise Metcalfe. Trebuia să fie punctual la întâlnirea cu Hilliard; Roger avea să-și dea seama că Metcalfe era deja înăuntru. Merse spre ușa restaurantului, pe lângă lunga coadă de ruși ce așteptau și care își dădură seama, după ținuta lui, că era străin și avea dreptul să treacă în față. Metcalfe nu avu nevoie să arate pașaportul american pentru a fi admis înăuntru: trebui doar să strecoare o bancnotă de douăzeci de dolari în palma chelnerului șef, un om cu părul lung și înfățișare ciudată, îmbrăcat într-o haină brodată, lungă și cu pantofi ascuțiți. Avea un pince-nez agățat cu o panglică neagră de gât.

Chelnerul șef îl conduse la o masă pentru două persoane aflată pe un balcon ce domina sala de mese principală. Dedesubt, o trupă interpreta cântece de dragoste georgiene. I se servi pâine caldă țărănească, unt bun și caviar. Metcalfe înfulecă hămesit și bău câteva pahare de Borzhomi, apă minerală georgiană, care era puternic acidulată și cu mult sulf. Când chelnerul cu înfățișare ciudată veni pentru a treia oară – extraordinar de atent cu acest american care părea că îi va da un bacșiș gras și încă în dolari, nu în ruble nefolositoare – Metcalfe decise să comande atât pentru el, cât și pentru Roger. Era clar că ceva important îl reținea. Când Scoop avea să dea buzna înăuntru, așa cum va face probabil, ca să-l anunțe că dăduse vreo lovitură, va găsi mâncarea pe masă. Metcalfe comandă mult mai mult decât ar fi putut să mănânce oricare dintre ei: *satsivi* și *șaslik* și friptură de vită și fazan.

Trupa începu să cânte un cântec georgian, „Suliko”, pe care Metcalfe și-l amintea din timpul ultimei sale vizite la Moscova. Îl asocia cu Lana, exact cum asocia cu ea atât de multe de aici, din Moscova. Avea mintea plină de amintiri legate de ea, de gânduri despre ea; nu se putea abține. Și nu se putea gândi la ea fără un sentiment de vină care îi făcea rău. O manipulase de o manieră strigătoare la cer ca să facă ceea ce făcea în momentul acela. Corky inventase un plan de o îndrăzneală care îți tăia răsuflarea și numai Lana putea să-l ducă la îndeplinire. Dacă planul lui reușea, avea să schimbe cursul războiului. Mai mult de atât, avea să schimbe istoria. Ce era soarta unei persoane în comparație cu soarta întregii lumi? Dar nu putea să gândească așa; era un fel de a gândi care ducea la tiranie. Așa credeau Hitler și Stalin: destinul celor mulți depășea drepturile individului.

Și o iubea. Țsta era adevărul gol-goluț. O iubea pe această femeie, îi deplângea situația, soarta. Voia să creadă că dacă planul lui va reuși, ea și tatăl ei vor fi liberi. Dar știa că riscurile erau enorme. Orice putea merge prost. Exista posibilitatea să fie prinsă și chiar executată, posibilitate îngrozitoare, cu care el nu s-ar fi putut împăca niciodată.

Când se uită din nou la ceas, se miră să vadă că mai erau doar două minute până la opt. Se ridică de la masă și se îndreptă către toaleta bărbaților.

Amos Hilliard era deja acolo când intră Metcalfe. Stătea în picioare la o chiuvetă, spălându-se pe mâini.

Metcalfe dădu să vorbească, dar Hilliard duse un deget la buze, arătând spre un closet închis. Metcalfe se uită și văzu ceea ce păreau a fi pantofi

rusești, cu pantaloni rusești căzuți peste ei. O clipă, Metcalfe nu știe ce să facă; nici unul dintre ei nu se pregătise pentru o asemenea situație. Apoi se duse la pisoare și se ușura. Hilliard continua să se spele pe mâini și să urmărească în oglindă closetul închis.

Metcalfe termină, apoi trase apa. Dar rusul rămânea în closet. Să fi fost o coincidență? Era posibil, se gândi Metcalfe. Se duse la chiuveta la care Hilliard încă își săpunea mâinile și-i aruncă o privire întrebătoare, în oglindă.

Hilliard ridică din umeri. Se spălau pe mâini în tăcere. Inima lui Metcalfe bătea să-i iasă din piept. Dacă se întâmplă ca el și Hilliard să fie arestați în momentul acela, vor avea mari necazuri.

Știa că Hilliard avea asupra lui primul set de documente false care fuseseră pregătite de specialiștii lui Corky și aduse la Moscova cu avionul, prin curierul diplomatic. Dacă documentele erau găsite asupra oricăruia dintre ei, amândoi aveau să dispară în gulag, în cazul în care nu ar fi fost executați. Nu era de mirare că Hilliard părea tras la față și ursuz. Știa ce riscuri își asumau.

În cele din urmă se auzi apa trasă la una din toalete și un bărbat, un rus, ieși din closet. Se uită la cele două chiuvete, care erau ocupate de Metcalfe și Hilliard și privi încruntat la cei doi când ieși din încăpere. Hilliard se repezi la ușă și cu mâinile tremurând, o încuie.

La fel de repede scoase din haină un pachet strâns înfășurat și i-l dădu lui Metcalfe.

— E doar primul set, șopti Hilliard. Mai sunt.

— Mulțumesc, zise Metcalfe.

— În mod normal, buna mea creștere mi-ar impune să spun „pentru nimic”, sau „a fost o plăcere”, sau „cu plăcere”, dar toate astea ar fi minciuni, spuse Hilliard. Sunt aici doar din ordinul lui Corky, știi bine. Dacă oricine altcineva mi-ar cere să fac așa ceva, i-aș spune să se ducă să se arunce pe fereastră. Nu știu ce sunt aceste documente – sunt sigilate – și voi fi fericit când vei pleca din Moscova.

— Și eu la fel.

— În regulă. Acum ascultă-mă bine, până nu dă buzna aici vreun rus bețiv cu bășica plină. E ultima noastră întâlnire față în față. De acum încolo, pachetele vor fi lăsate în anumite locuri.

— Bun. E mai sigur, oricum, reflectă Metcalfe.

— Corky zice că ai o memorie grozavă. Folosește-o. Să nu scrii nimic din toate astea pe hârtie, mă auzi?

— Ascult.

Frica și indignarea păreau să-l fi schimbat pe Hilliard. Pe dinafară era același bărbat mărunțel, cu carnea moale, cu început de chelie și cu ochelari. Dar pe dinăuntru, deschisul, fermecătorul tip din Vestul Mijlociu devenise dur. Era furios și profund înspăimântat, iar această transformare îl făcu pe Metcalfe să se teamă și mai tare.

— Pe strada Pușkin vei găsi două magazine aproape unul de altul. Unul este magazinul nr. 19, cu o firmă pe care scrie „Maso” sau „Carne.”

— Mulțumesc, zise Metcalfe, cu sarcasm evident. Hilliard știa sigur că vorbea rusa.

— Celălalt se numește *Jenskaia Obuv* – Pantofi pentru femei. Hilliard nu traduse de data asta. Metcalfe încuviință din cap. Diplomatul continuă: Intrarea în clădirea dintre aceste două magazine e nepăzită și deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Pe dreapta, cum intri, vei vedea un radiator care e prins de perete printr-o clamă de metal. În spatele lui e un gol de vreo câțiva centimetri. Următorul set de documente va fi acolo.

— Nu e o idee bună, zise Metcalfe. E posibil ca documentele să ia foc când pornește radiatorul. Hilliard se încrunță.

— Suntem în Moscova, pentru numele lui Dumnezeu. Două treimi din radiatoare nici măcar nu funcționează și ăsta face parte din cele două treimi. Crede-mă. Și tot pentru că suntem în Moscova, nu va fi reparat cinci ani de acum încolo.

Metcalfe fu de acord.

— Semnalul?

— Dacă sunt la birou, ceea ce nu se întâmplă întotdeauna, vei da un telefon și mă vei cere pe mine ca să-mi spui că ți-ai pierdut pașaportul. Voi răspunde că ai sunat la un birou greșit. Dacă am plasat pachetul, îți voi spune să suni din nou și să ceri legătura la secția consulară. Dacă nu, pur și simplu îți voi închide telefonul.

— Și dacă nu ești la birou?

— Locul de rezervă va fi un telefon pe Kozițki Pereulok nr. 2, corpul 8, intrarea 7. E între strada Gorki și strada Pușkin. Ai reținut?

Metcalfe încuviință din nou.

— Intrarea Kozițki nr.2, corpul 8, intrarea 7. E destul de aproape de Ieliseievski.

— O să te recomand băieților de la *Baedeker* când o să ajungă să facă ghidul Moscovei, zise Hilliard înțepat. Intrarea numărul 7 este între intrarea în Policlinica numărul 18 și un magazin pe a cărui firmă scrie *Ovoșcifrukti*. Nu traduse cuvântul rusesc pentru produse agricole, fructe și legume. Asta e la patru blocuri de locul livrării. După ce vei intra în clădire, vei vedea un telefon, pe stânga, montat pe un panou de lemn. Numărul telefonului e 746, dar e un singur telefon acolo. Pe colțul din dreapta jos al panoului, acolo unde furnirul e desprins, e o mică porțiune pe care vei vedea mâzgălituri și zgârieturi făcute de oamenii care folosesc telefonul, așa că semnele pe care le lăsăm noi nu vor atrage atenția nepoștii. Când voi face livrarea, voi semnaliza asta desenând un cerc cu creionul roșu... Creion roșu, ai reținut?

— Da.

— După ce vei ridica pachetul, vei desena o linie verticală în cercul respectiv. Ai înțeles?

— Absolut totul. Și telefonul e accesibil douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

— Da.

— Ai inclus și BLM-uri false? Metcalfe se referea la „blocuri de litere moarte”, semnale false menite să inducă în eroare pe oricine le-ar fi văzut.

— Asta e treaba mea.

— Securitatea operațională e și treaba mea. Hilliard îi aruncă o căutătură furioasă.

— Vreun semnal de urgență?

Hilliard continua să-l privească sever și fix.

— Un semnal de capturare – un semnal care să mă anunțe să mă opresc, să mă avertizeze de existența unor canale murdare sau de faptul că ai fost interceptat?

— Dacă voi fi interceptat, nu vei găsi semnalul că livrarea a fost făcută. Nu o să mai auzi niciodată de mine. Și nici Corky nu o să mai audă de mine și nici prietenii mei din Iowa sau Washington, pentru că voi sparge piatră în Siberia și nu se va mai auzi de mine niciodată. Sau voi fi împușcat în ceafă. E clar? Așa că fă-ne amândurora o favoare. Nu te lăsa prins.

Se întoarse și fără alt cuvânt descuie ușa toaletei și plecă.

Când Metcalfe se întoarse la masă, cina lui – cina lor – fusese servită. Dar încă nu se vedea nici urmă de Roger. Masa era acoperită cu platouri pe care se aflau mormane de *şaşlik* de miel și *ceaşușuli* de vită, găluște de carne numite *hinkali*, friptură de fazan cunoscută sub numele de *ceahokbili*. Erau sticle de Tsinandali, un vin alb fin georgian, de culoarea paiului și încă niște sticle de apă minerală Borzhomi. Dar lui Metcalfe îi pierise brusc foamea. Strecură un teanc de bancnote sub farfurie și părăsi restaurantul, urmat de chelnerul șef care voia să știe dacă se întâmplase ceva. Strecurându-i încă o bancnotă, își ceru scuze.

— Trebuie să mă fi săturat cu pâine.

Fu filat, desigur, pe drumul de întoarcere de la Aragvi la Metropol. Nu-i recunosc pe urmăritori; tura se schimbase, iar blondul cu ochi cenușii nu era printre ei. Sau nu părea să fie, oricum, pentru că era posibil să privească de la distanță, neobservat. Documentele erau în buzunarul de la piept al hainei de la costum, încă sigilate în ambalajul lor de celofan. Avea senzația că îl ard și îi găuresc pieptul. Încearcă să nu se gândească ce s-ar întâmpla dacă ar fi oprit de cineva și i-ar fi luate documentele. Documente militare sovietice false – ar fi fost imposibil să explice existența lor.

La recepție nu îl opri nici unul dintre funcționarii hotelului; Roger nu le lăsase nici un mesaj. Își făcea griji, dar Roger era cea mai mică dintre grijiile lui. Era un profesionist; știa să-și poarte de grijă. Trebuia să existe un motiv pentru absența lui. Lana nu era o profesionistă; nenumărate lucruri o puteau doborî. *Dejurnaia* de la etajul său, o gruzină pe care nu o mai văzuse înainte, îl întâmpină cu obișnuita proastă dispoziție. Refuză să îi dea cheia de la camera lui.

— Ați luat-o deja, zise ea acuzator.

— Nu, răspunse Metcalfe. Trebuie să fie vreo greșeală. Numai dacă nu cumva o luase Roger; poate ca să lase ceva în camera lui, un mesaj sau...

Un transmițător! Lucrase toată ziua ca să strângă piesele – îl cunoștea el pe Roger – construisese deja un transmițător și-l aștepta în camera lui ca să îi facă o surpriză. Cu siguranță nu ar fi lăsat un transmițător nesupravegheat într-o cameră de hotel.

Dar camera lui era încuiată, iar bătăile insistente în ușă nu obținură nici un răspuns. Nu răspundea nimeni nici la camera lui Roger. Se întoarse la *dejurnaia*.

— Camera mea e încuiată, zise el răstindu-se la ea. Era singurul mod de a le aborda pe aceste femei acre. Am nevoie de cheie și dacă ai dat-o altei

persoane o să cer să fii dată afară. Scoase pașaportul. Ai dat cheia de la camera mea altcuiva?

Dejurnaia trecea împietrită. Era o femeie care trăia conform atotputernicei noțiuni sovietice *poriadok*, ordine. Exista un mod de a face lucrurile așa cum trebuie și dând cheia de la o cameră unui alt oaspete, îi încălcase. Încruntându-se, îi înmână cheia lui Metcalfe.

— Dar s-o aduceți înapoi! strigă după el.

Oricine, desigur, putea să fi luat cheia de la camera lui. NKVD-ul, deși probabil ei aveau acces la cheile de rezervă; chiar și cineva de la Ambasada americană. Numai când ajunse a doua oară la ușa camerei lui își aminti cuvintele lui Ted Bishop: *Un domn neamț. Spunea că un vechi prieten îl rugase să caute pe cineva. Zicea că nu-și amintește numele exact. Cineva care tocmai sosise din Paris. Ceva în povestea lui nu mirosea bine.*

Un domn neamț. Un nazist. SD, după cum arăta.

Cineva care venise de la Paris să caute pe cineva.

Distrugerea localului Caverna, baza din Paris a lui Corky, fusese doar începutul. Rețeaua lui Corky era în curs de destrămare. Îi luaseră cumva urma la Moscova.

Ceea ce li se întâmplase prietenilor lui din Paris i se putea lesne întâmplă și lui.

Cineva îl aștepta în camera lui. Metcalfe era sigur de asta.

Cineva care aștepta să termine misiunea de a destrăma rețeaua lui Corky. Aștepta să-l omoare.

Era o *capcană*, își dădu seama Metcalfe, o capcană în care nu se va lăsa prins. Nu avea o armă; nici nu se punea problema să intre în cameră. Erau alte ieșiri de pe culoar care nu necesitau trecerea pe lângă țâfnoasa *dejurnaia* și angajarea în discuții care ar fi fost o pierdere de timp. Goni pe scările de serviciu, sărind câte două trepte o dată. Traversând holul hotelului, se apropie de recepție cu o mină iritată.

— Blestemata de cheie! Exclamă, ținând-o la vedere. Nu merge!

— Sunteți sigur că aveți cheia potrivită, domnule? întrebă funcționarul. O luă și se uită la ea. Numărul camerei era stanțat în metalul cheii, limpede ca lumina zilei. Nu era o greșală.

— Răsuciți-o la stânga, domnule. În sens invers acelor de ceasornic.

— Știu *asta*. De când sunt aici. Nu merge. Acum, vrei te rog să trimiți pe cineva să vină sus cu mine și să deschidă blestemata aia de ușă? Mă grăbesc.

Funcționarul lovi un clopoțel și un valet apăru din camera de bagaje din spatele lui. Urmă un schimb scurt de cuvinte în rusă, apoi valetul, un copil aproape, veni spre el, înclinându-se slugarnic și luă cheia. Metcalfe îl urmă în lift. La etajul patru coborâra, trecură de *dejournaia* care se holbă, dar nu zise nimic, apoi o luară pe coridor spre camera lui Metcalfe.

— Aceasta e camera, domnule? întrebă valetul.

— Încearcă tu yala. Eu nu am avut succes. Vorbind, Metcalfe rămase în spatele valetului. Dacă germanul fără nume aștepta în camera lui, nu va trage – dacă într-adevăr voia să scape de Metcalfe uzând de o armă de foc – la auzul vocii tânărului. Dar un asasin nazist n-ar fi fost reținut de motive umanitare, cum ar fi pierderea vieții unui nevinovat, ci de unele mai practice. Vărsarea de sânge fără rost era tabu, era interdicția sfântă a unui ucigaș profesionist, pentru că, inevitabil, crea mai multe probleme decât rezolva. Tânărul valet avea să-i servească lui Metcalfe drept scut.

Se trase și mai mult înapoi când valetul răsuci cheia în yală, în afara câmpului vizual al oricui s-ar fi aflat în cameră și, astfel, în afara oricărei linii de ochire. Își adună toate puterile, se întoarse, gata să sară și să fugă în momentul în care ar fi început să se tragă.

Dar valetul descuiase ușa cu ușurință. Uitându-se nedumerit la Metcalfe, o împinse și o deschise. Metcalfe își simți pulsul accelerându-se.

— E bine, domnule? întrebă valetul. Rămase în ușa deschisă, uitându-se în cameră, apoi la Metcalfe. Evident aștepta un bacșiș, în ciuda declarațiilor sforăitoare ale oficialilor care blamau aceste obiceiuri capitaliste.

— Îți mulțumesc, zise Metcalfe. Nu înțeleg de ce nu am reușit să o fac să se răsucescă. Scoase o bancnotă de cinci dolari, se apropie de tânăr, rămânând în spatele lui și îl bătu jovial cu o mână pe umăr, între timp uitându-se în cameră.

Era goală. Nu era nimeni acolo. *Baia*.

Ușa de la baie era întredeschisă. El o lăsase deschisă și acum era aproape închisă. Asta nu însemna mare lucru, întrucât camera părea să fi fost curățată în absența lui, iar menajera trecuse cu siguranță și prin baie.

— Ascultă, dacă tot ești aici, zise Metcalfe, n-ai vrea să mă ajuți să ridic ceva greu? Mă omoară spatele.

Valetul ridică din umeri, gestul însemnând: Sigur, *de ce nu*.

— Afurisita mea de valiză e în baie, așa că, dacă nu te deranjează să o scoți de acolo, mai am una din astea pentru tine. Îi dădu valetului bancnota. Era un bacșiș uriaș pentru tânăr și perspectiva unei alte bancnote de cinci

dolari era irezistibilă. Valetul traversă camera către baie. Metcalfe liniase în urmă, așezându-se din nou în afara liniei de ochire. Valetul împinse ușa de la baie, se uită înăuntru și zise:

— Domnule, nu văd vreo valiză...

— Nu? Atunci probabil că a mutat-o menajera. Îmi pare rău.

Dar tânărul înghețase pe loc, cu ochii holbați. Făcu un pas în baie și începu să țipe:

— *Boje moi! Boje moi!*

Metcalfe se repezi în baie și văzu la ce se holba valetul, țipând din ce în ce mai tare. Fața care atârna peste marginea căzii era așa de roșie și desfigurată, cu ochii ieșiți din orbite și limba scoasă, încât Metcalfe aproape că nu o recunoscuse.

Încă uimit, se repezi către cadă, atinse fața lui Roger Martin și-i simți răceala după care aprecie că era mort de-a binelea, ba chiar de câteva ore. Urma corzii strânse care aproape secționase beregata lui Roger era oribil de familiară.

Metcalfe văzuse aceeași rană de strangulare cu doar câteva zile în urmă, la Paris.

Valetul ieși cu spatele din baie cu în iscări spasmodice, involuntare. Încetase să țipe, dar pe chipul lui se citea încă panica.

Metcalfe, la rândul său, era profund șocat.

Valetul ieși cu spatele din baie cu în iscări spasmodice, involuntare. Încetase să țipe, dar pe chipul lui se citea încă panica.

Metcalfe, la rândul său, era profund șocat.

— *Doamne*, șopti. Ceea ce avea în fața ochilor era o oroare, o imagine grotescă, o viziune de nesuportat.

La fel ca la Paris, din nou. Îl ucisese pe Scoop.

Acum nu mai avea de ales, nu mai exista nici o îndoială în privința a ceea ce era de făcut. Trebuia să plece de acolo înainte ca valetul să cheme ajutoare – adică NKVD – iar el să fie interogat și închis. Deși încă împietrit de durere, își dădea seama de suita consecințelor. Documentele false aveau să fie descoperite, fie asupra lui, fie oriunde ar fi reușit să le ascundă și nici o explicație pe care ar fi inventat-o el nu ar fi satisfăcut autoritățile.

Și cu toate acestea nu exista nici o explicație care să-l satisfacă pe *el*.

Explicațiile, *înțelegerea* ororii puteau să aștepte. Aruncă repede niște haine în valiza ieftină de carton pe care o cumpăraseră cu o zi înainte. Se întoarse și fugi din cameră.

Fără transmițător, nu exista nici o cale de a-l contacta pe Corcoran, sau cel puțin nu exista nici una rapidă. Nici măcar faimosul canal negru nu era sigur. Probabil că nici curierul diplomatic nu era sigur. Singura cale de a-l contacta pe Corky era să-i ceară lui Amos Hilliard să codifice un mesaj folosind cea mai sigură criptografie la care avea acces și să trimită o telegramă. Hilliard avea s-o facă, deși nu fără rezerve.

Indiferent cum, ea *trebuia* să ajungă la Corky. Penetrarea rețelei se extinsese acum la Moscova, ceea ce indica faptul că fisura era alarmant de adâncă.

Atunci îl izbi un gând. Încercă să-l înlăture ca pe un delir al unei minți înnebunite de uciderea unui prieten bun și apropiat. Dar îl simțea în capul pieptului și nu putea să scape de el.

Amos Hilliard?

Era posibil ca propriul om al lui Corky în Moscova să fi fost putred? Cuvintele lui Hilliard îi reveniră rapid în minte: *Nimeni nu e de încredere*.

Era aceasta o referință cu bătaie la Amos Hilliard însuși? Cine altcineva știa ce face Metcalfe în Moscova, la urma urmelor? Dacă Hilliard juca de ambele părți, sau pentru câteva părți, așa cum acuza că fac colegii lui de la ambasadă, atunci nu trebuia decât să transmită un cuvânt către...

Dar Metcalfe clătină din cap, înlăturând ideea. Era ridicol, vedea duplicitate peste tot. O dată ce începeai să gândești așa erai mutilat, paralizat.

Totuși, oribila realitate era acolo: îl determinase pe Scoop Martin să-l ducă cu avionul la Londra, ceea ce avusese ca rezultat uciderea vechiului său prieten; era ca și cum el însuși ar fi făcut-o. Faptul că Roger fusese în camera de hotel a lui Metcalfe în momentul crimei arăta că el însuși trebuia să fie ținta. Obținuseră numărul camerei de hotel a lui Metcalfe și presupuseseră că persoana care se afla acolo era el. De ce se aflase Roger acolo – asta era alt mister. Dacă lucrase la un transmițător și plănuise fie să-i facă o surpriză lui Metcalfe, fie să-l ascundă acolo – atunci unde era transmițătorul?

Și dacă rețeaua lui Corky fusese penetrată și era în curs de distrugere, agent cu agent – mai întâi în Paris, acum în Moscova – atunci Metcalfe nu era singurul în primejdie.

Și Lana era în pericol.

Cu cât se întâlneau mai des, cu atât ea devenea mai sigur o țintă. Dacă îi dădea documentele false pe care le avea acum asupra lui, ea putea fi considerată un membru al rețelei lui Corky, chiar dacă n-o știa. Acum era o potențială victimă, asemeni lui Roger și bărbaților de la baza din Paris.

E destul de rău că mă folosesc de ea, gândi el. Dar s-o pun astfel în pericol? Nu e ceva în care s-a băgat singură. Eu m-am oferit voluntar pentru această muncă, cunoscând pericolele. Lana nu.

Și totuși, din unele puncte de vedere era prea târziu să dea înapoi. Ea pusese deja bazele pentru a lucra cu von Schussler. Trebuia să o protejeze, să evite să fie văzut cu ea. Întâlnirile lor în public, la Moscova, puteau fi explicate, până acum, ca infatuarea unui playboy bogat, ca încercarea lui de a relua legătura cu o fostă iubire. Iar ei fuseseră extrem de precauți întâlnindu-se în apartamentul prietenei sale. Trebuia să continue cu aceste precauții, chiar să le intensifice.

În orice caz, de acum încolo trebuia să folosească fiecare metodă disponibilă pentru a se asigura că nu va fi urmărit.

Plecaser din Metropol printr-o intrare de serviciu, una pe care nu o mai folosiser înainte, pentru a evita urmăritorii de nivel inferior care îl așteptau în holul hotelului. Dar mai erau și alții, desigur, inclusiv NKVD-istul blond care părea să apară peste tot. Așa că trebuia să fie mult mai atent. Nu va fi urmărit.

Se va asigura de asta.

Întinderea pavată a Pieței Roșii era mărginită pe partea estică de o clădire imensă, ornamentată cu o fațadă de marmură și granit, lungă de câteva sute de metri. Era *Gosudarstvennî Universalnî Magazin: GUM*, Magazinul Universal de Stat, cel mai mare magazin din Moscova. Interiorul aducea cu o gară de la începutul secolului din Londra sau din Paris, terminându-se cu o arcadă înaltă cât trei etaje; viermuia de oameni care scotoceau prin sutele de raioane. În contrast sumbru cu arhitectura extravagantă, rafturile erau aproape goale.

Mulțimea care se înghesuia, ca și nenumăratele deschideri și unghere, scări și pasaje îi ofereau lui Metcalfe condițiile ideale pentru a scăpa de orice posibili urmăritori. Cu valiza de carton în mână, el se opri în câteva magazine și examina plăcile de fonograf, parfumurile, bijuteriile proaste, broboadele. Mulțimea îl învăluia, înghițindu-l, făcând munca unui urmăritor aproape imposibilă. Oricum, nu era nimic suspect sau ciudat ca un om de afaceri american să viziteze cea mai faimoasă galerie de cumpărături din Moscova, iar în valiza îngustă puteau fi dosare de afaceri, așa cum știa toată lumea. Se alătură unei gloate ce urca pe o scară de fier și ajunse la primul balcon de unde avu posibilitatea să treacă în revistă mulțimea. Nimeni nu-i atrase atenția.

Observând un magazin pe colț, cu deschideri pe două părți, intră, uitându-se cu mare interes la o vitrină cu jucării sculptate în lemn și păpuși *matrioșka* sofisticate și pictate. Luă una din păpuși, scoase partea de sus și înăuntru găsi o alta, un pic mai mică. În total erau șase păpuși ascunse în cea exterioară. Era un exemplar frumos de artă populară rusească și se gândi că Lanei îi va plăcea. De asemenea, știa că e o idee bună să cumpere ceva ca să inventeze un pretext pentru a se afla acolo. În timp ce stătea la coadă să plătească și apoi la alta ca să ia obiectul – birocrăția sovietică invadase chiar și magazinele din Moscova! – aruncă o privire întâmplătoare

în jurul lui. Nu recunosc pe nimeni; nu era nici un semn vizibil al vreunei scheme de urmărire.

Luă pachetul, ieși din magazin pe partea cealaltă, apoi se întoarse brusc în loc de parcă ar fi văzut ceva interesant, își făcu loc cu coatele prin mulțime și urcă un alt rând de scări. Al treilea nivel era mai puțin aglomerat. Parcurse repede vreo treizeci de metri, o luă pe încă o scară care ducea înapoi la al doilea nivel. Intră într-o toaletă unde câțiva bărbați stăteau în picioare în dreptul unui jgheab pentru urinat, doi dintre ei părând beți. Intră într-un closet, zăvorî ușa și se schimbă repede în hainele rusești pe care i le dăduse Corky. Căptușeala pufoaicei țărănești fusese sfâșiată, dar pe dinafară nu atrăgea atenția. Pantofii, pantalonii, cămașa și pufoaica nu numai că erau toate autentice rusești, dar fuseseră bine deteriorate. Arătau purtate, așa cum trebuia.

După zgomot, bărbații beți plecaseră; intraseră alții. Asta era bine. Își puse peruca din păr șaten, care i se potrivea bine pe cap, apoi se mânji cu adeziv pe barbă, buza superioară și sprâncene; când se uscă, aplică cu grijă ciocul rar. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi făcut gesturile uitându-se într-o oglindă și nu așezat pe capacul închis al unei toalete, dar cel puțin se gândise să ia cu el o mică oglindă de bărbierit pentru a verifica dacă totul e în regulă. Urmărea sprâncenele stufoase, neîngrijite. Aplică puțin machiaj negru sub ochi, ceea ce accentua subtil cearcănele, îmbătrânindu-l spectaculos. Arăta în jur de patruzeci de ani, fumător și băutor înrăit, un țaran care trăise o viață de greutate ca toți țararii ruși.

Se verifică din nou, impresionat de cât de diferit arăta. Dar nu voia să riște; putea merge și mai departe și o făcu. Își băgă tampoane de vată în gură, îndesându-le în obraji lângă dinții de deasupra; asta îi transformă fața într-o clipă. Ultimul retuș fu să își bage bile speciale de metal în interiorul nărilor care aveau mici orificii pentru respirat. La început îi dădură o senzație de rece și disconfort, dar îi distorsionară forma nasului făcându-l mai plat, mai asemănător cu al unui țaran rus sadea.

Se uită din nou în oglindă și abia se recunosc; se uită prin crăpăturile ușii closetului și constată că nici unul din cei rămași înăuntru nu-l văzuse intrând. Îndesându-și repede hainele și pantofii americani în valiză, ieși din closet și se duse repede la lavoar, lăsând servieta pe podea, lângă el. Se spală pe mâini câteva minute, după care părăsi toaleta lăsând valiza pe podea. Mai târziu o va găsi vreun rus norocos, va hotărî să o fure și va fi plăcut surprins să găsească un costum bun de haine în ea.

Ursuz, merse agale de-a lungul galeriei de la etajul doi. Își schimbase mersul, adăugind un ușor șchiopătat, ca și cum un picior ar fi fost cu puțin mai scurt decât celălalt. Când ajunsese la etajul întâi, era sigur că nu era urmărit. Era un nimeni, un rus între două vârste care arăta ca alte milioane de moscoviți. Nimeni nu îl va lua în seamă.

Rudolf von Schussler era enervat de întrerupere.

Ofițerul de securitate din *Sicherheitsdienst*, îngrijit, ciupit de vărsat, stătea în biroul lui punându-i tot felul de întrebări despre vorbitorii de limba engleză pe care von Schussler îi întâlnește în Moscova în ultimele câteva zile. Von Schussler avea prea multe de făcut pentru a-și pierde timpul cu interogatoriul acestui polițist, dar ambasadorul îi ceruse să coopereze, așa că, firește, fusese de acord. Von Schussler știa că trebuie să se pună bine cu von Schulenberg.

— E posibil, zise omul din *Sicherheitsdienst*, ca unul dintre acești vizitatori să fie un spion periculos.

Ideea i se păru ridicolă lui von Schussler, dar intră în joc:

— Sunt o grămadă de americani și britanici în acest oraș, replică el arogant. Poate prea mulți, dacă mă întrebați pe mâine. Vorbeam cu un individ – un prost afectat, un dandy fudul – și nu mă puteam abține să nu mă gândesc...

— Numele lui? întrerupse SD-istul nepolitic, ațintindu-și ochii cenușii, reci asupra lui von Schussler.

Von Schussler îl privi chiorâș și clătină ușor din cap.

— Nu-mi amintesc în clipa asta. Dar dacă el e un spion periculos, eu îmi mănânc pălăria.

SD-istul zâmbi răuvoitor.

— Și dacă el se dovedește a fi acela, s-ar putea să vă oblig să o faceți.

Câtă vulgaritate! gândi von Schussler. Câtă neobrăzare! Von Schussler găsea că bărbatul era pur și simplu dezgustător, dincolo de orice mai mult decât demn de dispreț. Și totuși era ceva în legătură cu el care-i dădea furnicături pe piele; dar nu putea spune ce anume. Nu era o senzație cunoscută, dar nici una complet străină. Von Schussler se străduia să-și dea seama când se mai simțise așa și își aminti o situație de pe când era adolescent și își pierdea vremea printr-un acaret al fermei familiei de lângă Berlin. Da, asta era: șopronul era întunecat, bântuit de umbre; el încerca să ia o frânghie când, deodată, înghețase. O secundă mai târziu își dăduse

seama ce era acel ceva ce aproape strânsese în mână: un șarpe. Un enorm șarpe încolăcit.

De asta îi aducea aminte omul din *Sicherheitsdienst*.

Un șarpe otrăvitor.

Metcalfe ajunse la apartamentul prietenei Lanei cu o jumătate de oră mai devreme, iar Lana întârzie douăzeci de minute, dar el nu irosi timpul. Așteptând, scoase un cuțitaș și tăie sigiliul de la pachetul în care se aflau documentele, apoi le scoase cu grijă și le examina. Erau impecabile. Hârtia era aspră, departe de a fi albă și nu semăna deloc cu vreuna fabricată în Vest. Documentele fuseseră dactilografiate pe o mașină de scris, fără îndoială una originală sovietică, probabil identică cu cele în uz la Comisariatul Apărării. Toate purtau o ștampilă oficială a Comisariatului, uzată convingător de ani de folosință intensă, cu invariabila cerneală purpurie. Ștampilele indicau diverse date și zile, din urmă cu câteva săptămâni până în prezent.

Unele dintre ele erau chiar semnate de comisarul sovietic al Apărării. Multe dintre ele purtau ștampila Top Secret. Metcalfe nu avea nici o îndoială că documentele vor rezista celei mai scrupuloase examinări criminalistice din Berlin. De asemenea, nu se îndoia că vor fi examinate îndeaproape.

Îl izbi gândul că, dacă se descoperea că documentele sunt false, Lana va fi omorâtă. Și nu de către NKVD, ci de către naziști.

Calitatea falsului nu era doar ceva care să asigure reușita planului lui Corky.

Era o problemă care însemna viața sau moartea Lanei.

Pagina de deasupra teancului era goală, probabil pentru a ascunde conținutul de oricine ar fi mânuit hârtiile. În timp ce Metcalfe memora documentele, fu impresionat de cât de plauzibil arătau, de cât de detaliate erau – și cât de extraordinar de înșelătoare. Corky îi făcuse o mică expunere cu câteva săptămâni în urmă în legătură cu situația armatei sovietice, deși în momentul acela Metcalfe nu înțelesese de ce.

— Rusia e un mamut militar, zisese Corky. Germanii nu înțeleg asta.

— Haida-de, îl zeflemisise Metcalfe. Poți fi sigur că știu – altfel de ce ar face Hitler o înțelegere cu Stalin? Fuhrerul respectă doar forța. Nu faci un târg cu un om slab.

Corky zâmbise.

— Corect. Dar nu confunda ceea ce *cred* nemții cu ceea ce *știu*.

Acum, în timp ce parcurgea documentele, înțelegea iluzia pe care Corky, marele iluzionist, o crease. Era ca și cum ai fi privit o pânză a lui George Seurat, „La Grande Jatte”, pictată în stil pointilist: dacă stăteai prea aproape, se vedeau doar minusculele tușe precise de vopsea. Trebuia să faci un pas înapoi ca să percepi întreaga complexitate a scenei.

Oricine ar fi citit aceste documente ar fi înțeles repede cât de slabă era armata sovietică. Era un portret perfect convingător din cauza detaliilor pe care le conținea. Erau inventare, informări între comisarul pentru Apărare, mareșalul S.K. Timoșenko și șeful de Stat-Major, K. A. Meretkov, printre alți oficiali de mai mică însemnătate, toate conținând liste, ordonanțe – un noian de hârțoage care spunea povestea unui gigant cu picioare de lut.

Conform acestor falsuri, Armata Roșie avea doar douăzeci de divizii de cavalerie, douăzeci și două de brigăzi mecanizate – mult mai puține decât credeau germanii. Faimosul eșalon doi strategic sovietic și în special armatele a șaisprezecea și a nouăsprezecea erau pur și simplu un dezastru, fără echipament modern și tancuri grele. Aviația militară sovietică învechită. Lipsa de arme era dezastruoasă, echipamentul era învechit. În materie de piese de schimb aveau resurse foarte puține: abia dacă puteau înarma cincisprezece la sută din unitățile de tancuri și blindate. Nu exista un sistem centralizat de comunicații militare: în orice război, Armata Roșie ar fi fost nevoită să folosească metode din secolul XIX, cum ar fi curierii și telegraful. În ansamblu, aceste documente spuneau povestea unei deficiențe alarmante care trebuia ascunsă cu orice preț.

Nu era adevărat.

Metcalfе știa destul de multe pentru a-și da seama că tabloul, evocat de aceste documente, plauzibil în amănunt, nu avea corespondent în realitate. Știa că Armata Roșie trece printr-o transformare, dar era mult mai modernă, mai tare – mai *puternică* – decât în povestea ce se spunea acolo.

„Slăbiciunea e provocatoare”, îi plăcea lui Corky să spună. Împrăștiat pe tăblia de mestecăn din fața lui se afla peisajul pointilist, convingător până la detaliu, al unei națiuni slăbite. Generalii lui Hitler aveau să vadă în acest lucru o oportunitate de care trebuia să profite. Vor decide să invadeze Rusia; pentru Germania nazistă, nu ar fi nici o problemă.

Era o înșelăciune strălucită.

În timp ce aranja cu grijă documentele așa cum fuseseră puse, Metcalfе se mai uită o dată la foaia goală de deasupra. Ciudat: nu era o coală ordinară

din hârtie de ziar, ci o coală albă de calitate. O cercetă îndeaproape. Purta filigranul lui Smythson de pe strada Bond: papetăria preferată a lui Corky. De asemenea, emana un iz imperceptibil de chimicale și gumă de mestecat. Pep-O-Mint Lifesavers. Corky umblase cu această coală de hârtie mai mult decât cu celelalte.

Mirosul de chimicale indica cu totul altceva. Metcalfe scoase o pastilă miniaturală de fericianidă de potasiu cristalină, unul dintre articolele pe care le purta asupra lui. Găsi un bol de ceramică în bucătărie, râcâi o cantitate mică din stratul de chimicale și o dizolvă în puțină apă. Apoi cufundă coala albă de hârtie în soluție. În câteva secunde apăru un text, cu urme de indigo. Scrisul lui Corky!

Puse coala udă pe blatul de lucru din bucătărie și începu să citească.

S...

De ce reflectă oglinzile stânga în locul drepte și nu josul în locul susului? Ce se întâmplă când o forță puternică se abate asupra unui obiect nemișcat? Dar asemenea întrebări sunt jocuri de copii, băiete și a venit vremea să scăpăm de copilării. Mai devreme decât îți imaginezi, întrebările se vor complica, iar răspunsurile vor fi și mai complicate. Salvarea civilizației poate fi un demers necivilizat. Cineva trebuie să folosească practici obscure cu scopul de a le păstra compatrioților noștri roșeața în obraji. Întotdeauna a fost așa. Amintește-ți: Roma nu a fost construită ziua. A fost construită noaptea...

Primește materialele pentru Operațiunea WOLFSFALLE.

Adu-ți aminte, adevărul e o oglindă spartă. Ai grijă să nu te tai în cioburi.

...A.

Metcalfe înțelese imediat. Era obișnuit cu ghicitorile lui Corky. *De ce reflectă oglinzile stânga în locul drepte și nu josul în locul susului?* Dar nu reflectă invers deloc, sublinia întotdeauna Corky; pur și simplu arată ce e în fața lor. Confuzia e în ochii privitorului.

Ce se întâmplă când o forță puternică se abate asupra unui obiect nemișcat? Metcalfe știa că forța puternică era mașina de război germană. Obiectul nemișcat era ursul rusesc. Ce se va întâmpla la întâlnirea celor doi?

Se vor distruge unul pe celălalt?

Și mai era expresia pe care o folosisese Corky: „Operațiunea WOLFSFALLE”.

Die Wolfsfalle.

Capcana lupului.

Metcalfe înțelese imediat semnificația numelui de cod pe care îl alesese Corky. *Wolf* se referea la Adolf Hitler.

Hitler folosea adesea numele de cod Lup în zilele lui de început, probabil din cauză că, Adolf era corespondentul în teutonă al cuvântului „lup”. În 1924, la scurt timp după eliberarea lui din închisoare pentru lovitura de stat eșuată, a închiriat o cameră la Pensiunea Moritz din Obersalzberg, în Bavaria, înregistrându-se sub numele „Domnul Wolf”.

„Wolf” era numele cu care Eva Braun, presupusa iubită a lui Hitler, îl alinta. Aghiotantul său, Rudolf Hess, își botezase până și fiul Wolf în onoarea lui Hitler. Apoi, în iunie trecut Hitler își mutase cartierul general într-un sat idilic belgian, Bruly-de-Pesche, pe care îl botezase prompt *Wolfsschlucht*, sau Vizuina Lupului. Acela fusese postul de comandă al Fuhrerului din care supraveghease înfrângerea Franței. Acolo sărise în sus de bucurie când aflase de capitularea ei. După cele mai noi informații, oamenii lui Hitler începuseră să construiască un complex de buncăre de beton puternic fortificate în Rastenberg, în Prusia de Est, care aveau să-i servească drept sediu, *Fuhrerhauptquartier*.

Îl botezase *Wolfsschanze*: Bârlogul Lupului.

Înțelesul expresiei *Die Wolfsfalle* – capcana lupului – era clar.

*

Când Lana intră și îl văzu, scoase un țipăt. Numai când își dădu seama cine era râse cu prefăcută supărare.

— *Boje moi!* Doamne, Stiva, nu te-am recunoscut! De ce ești îmbrăcat așa? Apoi pricepu și clătină din cap înainte ca el să poată răspunde. Desigur, îți iei asemenea precauții. Mă bucur.

El o îmbrățișă, dar când o sărută se înfiora.

— O, barba asta. Am senzația că îl sărut pe Rudolf și e un sentiment îngrozitor. Te rog, renunță la deghizarea asta imediat!

El zâmbi doar. Oricât de mult și-ar fi dorit să stea cu ea cât mai mult timp posibil, știa că vizita trebuia să fie scurtă. Cu cât petreceau mai multă vreme acolo, cu atât mai mari erau șansele de a se expune. Trebuia să plece pentru moment; deghizarea îi va fi necesară în momentul acela. Îi dădu păpușa

matrioșka, pe care ea o primi cu plăcere, dar foarte repede starea ei de spirit se schimbă.

— Mi-e frică, Stiva. O citea pe fața ei.

— Ce te înspăimântă?

— Ceea ce facem acum.

Înăbușindu-și cu greu senzația usturătoare de vină care creștea, el zise:

— Atunci nu ar trebui să o faci. Dacă ești înspăimântată, nu ar trebui să îi dai lui von Schussler aceste documente.

— Nu, înțelegi greșit. Mi-ai cerut să fiu curajoasă. Să fac ceva atât pentru tatăl meu cât și pentru Rusia. Așa cum a luptat tata pentru Rusia, vitejește! Mi-ai dat șansa să fiu la fel. Mi-ai dat un scop.

— Atunci de ce ești înspăimântată?

— Nu pot să mă îndrăgostesc din nou de tine. Mi-ai dat darul iubirii tale, Stiva. Dar nu există speranță pentru noi doi. Nu avem un viitor împreună. E ca în baletul „Giselle”.

— Cum așa?

— Ei bine, Giselle e o fată de la țară care se îndrăgostește de un nobil deghizat care pretinde a fi o altă persoană. Apoi, curând ea află adevărul, știe că nu se poate mărita niciodată cu el, după care își pierde mințile și moare.

— Mă prefac eu a fi o altă persoană?

— Uită-te la tine!

El chicoti.

— Ai dreptate. Dar *tu* n-o să înnebunești, nu?

— Nu, zise ea. Am darul iubirii tale pentru care să trăiesc.

— Dar nu e un dar, Lana.

Se uita absentă la vrafal de documente; era clar că se gândea la altceva.

— Da, ai dreptate, zise ea în cele din urmă. Noi nu suntem personajele din „Giselle”. Noi suntem Tristan și Isolda.

— Cei doi iubiți legendari.

— Iubiți *blestemați*, Stiva. Să nu uiți asta. Nu pot fi împreună decât în moarte.

— Bine. Tu ești pătimașa și frumoasa Isolda, vrăjitoarea și vindecătoarea. Iar eu sunt Tristan, cavalerul îndrăgostit de ea.

Ea zâmbi ciudat.

— Tristan este într-adevăr în slujba unchiului său, regele. Îl trădează, Stiva. Călătorește în lung și în lat sub un nume fals – numele Tantris, o

anagramă pentru Tristan – cu toate acestea ea îl iubește.

— El nu o trădează pe *ea*, nu? O iubește – și își face doar datoria.

— Da. Dragostea are întotdeauna legătură cu trădarea și cu moartea, nu?

— Numai la teatru. Nu în viață.

Ochii ei erau umezi.

— Licoarea iubirii e mult mai puternică decât otrava, Stiva. Luă pachetul cu documente și îl ținu ridicat înaintea lui, de parcă i l-ar fi arătat. Așa că spune-mi, iubirea mea: ești loial iubirii tale – sau regelui tău?

Descumpănit, Metcalfe nu știa ce să răspundă. În cele din urmă vorbi repezit:

— Doar știi că pe tine te iubesc. Ea îl privi cu tristețe și zise:

— Asta mă îngrijorează cel mai tare.

Magazinul era dezordonat și prăfuit, cu vitrinele pline de argintărie, bijuterii și cristaluri. Pe pereți erau rafturi cu obiecte de veselă vechi și busturi de-ale lui Lenin. Nu era nici anticariat, nici casă de amanet, ci ceva la mijloc: un *komissioni*, un magazin cu vânzare la mâna a doua, localizat pe una din cele mai vechi străzi din Moscova, Arbat. Coridoarele sale înguste erau pline cu clienți care fie veneau să ridice vreun obiect amanetat, fie să încaseze banii de care aveau o nevoie disperată, lăsând în schimb neprețuitul samovar de argint al mamei.

Neobservați, datorită vocilor ridicate și îngrămădelii, doi bărbați stăteau unul lângă celălalt, uitându-se amândoi la aceeași icoană. Unul părea a fi un muncitor rus de vreo treizeci de ani, celălalt era un bărbat mai în vârstă, într-un palton străin și cu o căciulă de blană rusească.

— Aproape să nu te recunosc, zise Hilliard printre dinți. Urmează-mă pur și simplu, fără să vorbești.

În scurt timp Hilliard își croi drum afară din magazin, iar Metcalfe îl urmă. În timp ce străbăteau strada Arbat către Piața Smolensk, cei doi bărbați se apropiară unul de celălalt.

— Ce *dracu'* vrei? șuieră Hilliard. Dacă vrei al doilea set de documente, ți-am spus că am stabilit un loc de livrare în acest scop și în orice caz curierul nu va sosi decât mai târziu în cursul zilei. Credeam că ne-am înțeles că astfel de întâlniri sunt excluse!

— Un prieten de-al meu a fost ucis azi.

Hilliard îi aruncă o privire rapidă lui Metcalfe, apoi se uită în altă parte.

— Unde?

— La Metropol.

— La *Metropol*? Iisuse! Unde, în camera lui?

— A mea. Eu trebuia să fiu victima.

Hilliard expiră lung, încet și Metcalfe îi explică despre Roger, cine era, legătura dintre ei, de ce se afla în Moscova.

— De ce ai nevoie? îl întreabă Hilliard cu o voce moale.

— De două lucruri. În primul rând, trebuie să iau legătura imediat cu Corky.

— Ai văzut cât de nesigur e canalul negru, Metcalfe.

— Știu că ai metode de a-l contacta pe Corky. Nu mă interesează dacă e vorba de semnale cu fum sau un blestemat de răvaș într-o sticlă, tipii ca tine au o soluție întotdeauna. Știi procedura la fel de bine ca mine – dacă un membru al rețelei e lovit, Corky vrea să fie informat cât de repede cu putință.

— N-o să-ți mai dau voie să folosești facilitățile de comunicare din ambasadă, Metcalfe.

— Nu-mi pasă – poți să o faci tu în locul meu. Spune-i că Scoop Martin a fost omorât la fel cum au fost omorâți tipii de la baza lui din Paris. La fel: strangulare. Eu aș trimite o telegramă fără întârziere.

— O să o fac.

Apoi, amintindu-și îndoielile lui în legătură cu Hilliard, adăugă:

— Și vreau o confirmare. Dovada că Corky a primit mesajul meu.

— Cum?

Metcalfe se gândi un moment.

— Un cuvânt. Următorul cuvânt de pe listă.

Corky păstra o listă de cuvinte de cod pentru Metcalfe, așa cum făcea pentru toți agenții activi din teren, o listă necunoscută nimănui în afară de Corky și agentul respectiv. Lista de cuvinte era alcătuită de Corky și se presupunea că e întâmplătoare, deși Metcalfe avea îndoielile lui în legătură cu cât de întâmplătoare era. Corky iubea prea mult ghicitorile pentru a scăpa ocazia de a strecura un anumit sens oriunde putea.

— S-a făcut, zise Hilliard. Ce altceva mai vrei? Ziceai că vrei două lucruri.

— O armă.

De la un telefon public, Metcalfe sună la Metropol și ceru să lase un mesaj pentru un oaspete, Roger Martin.

Reacția celor de la hotel avea să îi furnizeze o grămadă de informații. Până acum, firește, corpul lui Roger fusese găsit și era o certitudine că toți angajații hotelului o știau. Foarte probabil, poliția fusese informată: cu siguranță și NKVD. Dar reacția recepționarului de serviciu avea să fie o indicație folositoare asupra gradului de alarmă și suspiciune – dacă fuseseră instruiți să fie cu un ochi pe Metcalfe, să-l momească, să-l *prindă în capcană*.

Tensiunea se simțea în vocea recepționarului, dar el trecu imediat la un formalism rece:

— Nu, oaspetele nostru pe care îl căutați e... nu mai e în hotel, îmi pare rău să spun. Nu avem mai multe informații.

— Înțeleg, zise Metcalfe. Știți când a plecat?

— Nu am nici o idee, răspunse funcționarul. Nici o idee. Nu vă pot ajuta mai mult. Și închise.

Metcalfe se holba la pereții cabinei telefonice, perplex. Fusese reacția unui angajat al hotelului care nu știa cum să reacționeze, care era înspăimântat. Asta îi spunea ceva lui Metcalfe: funcționarul *nu* fusese instruit. Dacă exista o capcană – sau dacă pur și simplu Metcalfe era căutat pentru interogatoriu în legătură cu uciderea lui Roger – funcționarul ar fi fost instruit să răspundă altfel. L-ar fi interogat pe *cel ce dădea telefon*, încercând să afle tot ce se putea.

Foarte derutant. Nu la asta se așteptase Metcalfe.

Hotelul se afla pe strada Teatralnaia, aproape de teatrul Balșoi în fața căruia era un mic parc cu bănci. Metcalfe avea nevoie să supravegheze hotelul, dar locuri avantajoase erau puține. Se plimbă prin parc, dar era prea la vedere. Nu era un loc unde el să poată scoate binoclul și să supravegheze activitatea din fața hotelului; se foiau prea mulți trecători care ar fi putut deveni suspicioși la vederea unui individ care folosea un binoclu. Până la urmă se hotărî asupra fațadei cu coloane de la Balșoi. Era încă prea devreme: nimeni nu intra sau ieșea pe intrarea principală a teatrului. Putea să stea în umbră, nevăzut, uitându-se prin binoclu la Metropol.

Nu se aștepta să vadă un cordon de trupe NKVD în jurul hotelului. Spera însă să distingă vreo modificare în micile semne, de obicei imperceptibile, care ar fi indicat ceva ieșit din comun. Prezența poliției sau a NKVD-ului în hotel, asemeni cercurilor de pe suprafața unui iaz în care a fost aruncată o piatră, ar fi schimbat modelul normal. Aceste semnale ar fi putut fi privirile furișe ale celor ce ieșeau din hotel, un pieton care zăbovea prea mult, mișcări prea studiate sau prea rapide.

Dar nimic din toate astea. Totul părea normal.

Ciudat. Era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și asta îl deranja cel mai tare.

Se întoarse prin parc și ocoli hotelul până la intrarea de serviciu pe care o folosisese mai devreme. După un moment de ezitare, intră. Trecu de bucătărie, ale cărei uși duble se tot deschideau în timp ce angajații intrau și ieșeau cu platouri, cratițe de mâncare, pregătindu-se pentru cina din seara respectivă.

Nimic ieșit din comun, atât cât putea să-și dea seama. Nu staționa nici un paznic acolo.

Continuă să meargă până la casa scărilor din spate, de asemenea nepăzită și urcă până la etajul patru. Ajunse la capătul opus al coridorului care era întunecat, gol. O văzu pe *dejurnaia* la birou.

Nimeni nu venea sau pleca. Nicăieri nu părea să fie plasați polițiști sau paznici în uniformă.

Coridorul era gol.

Uimitor. Că nu era nimeni care să-l înhațe la întoarcere, asta era una. Dar nimeni acolo? Nu tu polițiști agitându-se? Nici un semn care să indice că acolo era scena unei crime?

Își pipăi buzunarul după cheia de metal voluminoasă. Când fugise din cameră, o luase cu el fără să-și dea seama. Acum se bucura: nu mai era nevoit să o ceară bătrânei gorgone, alertând astfel personalul hotelului.

Și la o adică, poate că nici nu avea nevoie de cheia de la cameră. Nu dacă ușa era deschisă, iar înăuntru se aflau polițiști sau NKVD-iști la pândă.

Mișcându-se fără zgomot, merse pe coridor și o luă la dreapta. Acum era la vreo treizeci de pași de camera lui.

Ușa era închisă.

Încă ceva la care nu se așteptase. Valetul *văzuse* cadavrul lui Roger; procedura normală, în America, în Rusia sau oriunde altundeva era ca autoritățile să pândă sub pază scena presupusei crime și să cerceteze locul.

Se apropie de ușă fără zgomot și se opri chiar în fața ei, ascultând.

Liniște.

Din cameră nu răzbătea nici un zgomot, nici o voce.

Trebuia să riște. Băgă cheia în broască, o răsuci, pregătit să o ia la goană dacă ar fi fost cineva înăuntru.

Camera era întunecată, goală. Nu era nimeni.

Uitându-se cu grijă în jur, Metcalfe străbătu repede încăperea către baia deschisă, îmbărbătându-se pentru spectacolul de coșmar al cadavrului lui Roger.

Dar nu era nici un cadavru.

Nu numai că nu exista nici un cadavru, dar nu exista nici o urmă a acestuia. Camera era strălucitor de curată.

Era ca și cum cadavrul nu ar fi fost niciodată acolo. Ordonaseră curățarea camerei, ștergerea scenei crimei, dar *de ce?*

Ce dracu' se întâmpla?

De la alt telefon public, la câteva străzi de hotel, Metcalfe sună la ambasadă și ceru cu Hilliard.

Hilliard răspunse de la propriul telefon; o voce brutală, aproape un lătrat:
— Hilliard.

— Roberts, zise Metcalfe, folosind numele stabilit. Se știa că telefonul ambasadei era ascultat.

Urmă o pauză de zece, cincisprezece secunde. Apoi Hilliard vorbi din nou. Un singur cuvânt:

— *Cositor*.

— Repetă, spuse Metcalfe.

— Cositor. După care Hilliard închise brusc.

Cositor. Era următorul cuvânt de pe lista pe care i-o dăduse Corky. Confirmarea faptului că Hilliard vorbise într-adevăr cu el, că îi transmisese mesajul.

Cositor. Un cuvânt ciudat, rar întâlnit, un metal cu care se acoperă spatele unei oglinzi.

Până și alegerea lui era în stilul lui Corcoran, căruia îi plăceau atât de mult cuvintele și frazele încărcate de sens. Spatele unei oglinzi. Evoca vechiul calambur pe care Corky îl plăcea atât de tare: de ce reflectă oglinzile dreapta în locul stângii și nu josul în locul susului?

Și altul: adevărul e o oglindă spartă. *Ai grijă să nu te tai în cioburi*.

Era ca și cum Corky l-ar fi avertizat tot timpul doar prin alegerea cuvintelor de confirmare. Metcalfe intrase într-o lume a oglinzilor, o lume presărată cu pericole.

Dar nici Corky, nici măcar Corky nu avea idee cât de multe erau.

Rudolf von Schussler se uită din nou peste pagini. Uimitor! Fructul propriei sale inteligențe – nu era modest din partea lui să o spună, dar recunoașterea șansei era ea însăși semnul unui intelectual superior: chiar Fuhrerul o spusese. El recunoscuse ocazia – faptul că draga lui Red Poppy avea acces la documente de la cele mai înalte, mai privilegiate niveluri. Iar faptul că i le dăduse lui era dovada iubirii ei pentru el. Era neajutorată, îndrăgostită lulea, devotată lui: în ciuda trupului ei musculos de balerină, era o creatură fragilă. Evoca perfect *Ewig Weiblich* – Eternul Feminin. Era în natura ei să dea, așa cum în a bărbatului era să ia. Și în curând *Herr* Hitler avea să capete imperiul care-i aparținea de drept!

Isprava asta îi va *face* reputația lui von Schussler. Nu și mai bine, îi va *aducă recunoașterea*. În fine! Recunoașterea a ceea ce era cu adevărat! Putea să vadă aieva Crucea Cavalerului agățată pe frumoasa lui tunică de Marină. Ceea ce Ludwig von Schussler câștigase prin forță fizică și verticalitate, prin îndrăzneală, descendentul lui își asigurase prin viclenie, șarlatanie – calități cerebrale, poate mai puțin viguroase, dar nu mai puțin redutabile.

Inima îi bătea tare în timp ce mergea pe coridor către apartamentul-birou al ambasadorului von Schulenberg. Salutând bățos din cap câțiva colegi, mergând repezit cu un aer blazat și abia întorcând capul, își aminti câteva remarce condescendente pe care le auzise întâmplător rostite de unii de la Ministerul de Externe mult înainte de a fi detașat la Moscova. Acum îl vor privi altfel. Informația câștiga războaiele! Întotdeauna așa era – cunoaștere de sine, cunoaștere a inamicului. Și cu cât mai detaliată, cu atât mai valoroasă era cunoașterea. Își aruncă privirea peste prima pagină a teancului de documente, peste rândurile de numere dactilografiate ordonat. Cei de la OKW nu mai trebuia să speculeze și să presupună în legătură cu natura puterii militare sovietice. Acum vor *ști*.

— Mă tem că *Graf* von Schulenberg e ocupat, zise cucoana cu gât gros care-i servea ambasadorului drept cerber personal.

Werner era întotdeauna cordial cu el, deși cu un ușor aer de superioritate... dar unii dintre cei ce îl înconjurau se purtau uneori la limita proastei creșteri, fără să ofere însă vreodată motiv pentru o plângere oficială. Nu te puteai plânge de tonul vocii, de rostogolirea rapidă a ochilor, de expresia vagă de dispreț; putea părea nebun. Și totuși von Schussler observa toate acestea. Observa o grămadă de lucruri. Tocmai capacitatea lui de observație și deducție dusesese la asta!

— Cea mai importantă informație pe care o primise vreodată Reichul.

— O, da? răspunse von Schussler aproape torcând, lăsând impresia unei încrederi absolute.

Ocupat: așa îl descria ea întotdeauna. Asta putea însemna orice! Era într-o ședință? Savura un pahar de șnaps de unul singur? Care era sensul cuvântului „ocupat”? Sau ea îl trata cu o obrăznicie fără măsură? Ei, asta avea să se schimbe în curând.

Un zâmbet fugar trecu pe chipul Cerberului cu gât gros.

— Ocupat. Îmi pare rău, domnule. O să-i comunic că ați trecut pe aici.

— Ocupat sau nu, o să vrea să mă vadă, zise von Schussler. Bătu el însuși la ușa ambasadorului înainte de a răsuși mânerul de alamă lustruită și a intra. Biroul era spațios și solemn, împodobit cu lambriuri de lemn, cu podeaua acoperită de cele mai fine covoare orientale. Destul de curând, von Schussler va putea să-și decoreze la fel propriul birou. Până acum ar fi părut îngâmfat. Dar de azi înainte un asemenea decor va fi nu numai potrivit și demn, ci și necesar.

Contele Werner von Schulenberg era la biroul lui, cocoșat peste un teanc de formulare, încercănat și plictisit, cu un pahar de coniac pe un colț al biroului. Privi chiorâș în direcția lui von Schussler:

— Rudi, zise el nemulțumit. Ce faci aici?

— Am ceva pentru dumneavoastră, zise von Schussler cu fața schimonosită într-un zâmbet. Ceva ce o să vă intereseze, într-adevăr, ceva care îl va fascina pe Fuhrer însuși.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe se apropie de liderul comandoului KGB Alfa care ordonase limuzinei lui să se oprească. Strada era întunecată, pustie, clădirile vechi din această parte a oraşului profilându-se ameninţător deasupra lor.

— Dumneavoastră sunteţi comandantul? vru el să ştie. Liderul comandoului răspunse în rusă, un torent de formule oficiale. Metcalfe începu să vorbească şi el în rusă. Chiar şi după o jumătate de secol, nu uitase regula numărul 1 a lui Alfred Corcoran: *când te confrunţi cu autoritatea, trebuie să apelezi întotdeauna la o autoritate superioară*.

— Ce dracu' faci? latră. Ar trebui să ne ceri numerele de înmatriculare, numele. Dar-ar dracu', am fost chemaţi de însuşi preşedintele KGB-ului, Vladimir Kriucikov! Toate blocajele rutiere trebuia să fie anunţate!

Pe faţa comandantului apăru o expresie de confuzie. Siguranţa americanului combinată cu ţinuta lui demnă îl intimidau chiar şi pe acest ucigaş profesionist.

Metcalfe continuă:

— Şi de ce dracu' nu a ajuns escorta de motociclete?

— Nu mi s-a spus nimic despre o escortă de motociclete! replică soldatul, apărându-se.

Metcalfe ştia că, din cauza crizei, majoritatea comunicaţiilor căzuseră. Grupul KGB nu avea nici o posibilitate să ia legătura cu superiorii pentru verificare. Şi în orice caz, pretenţia lui Metcalfe era prea *scandaloasă* ca să nu fie crezută.

Un moment mai târziu, Metcalfe şi prietenul său rus se întoarseră la limuzină, care fu apoi escortată prin blocajul rutier.

— Nu ţi-ai pierdut îndemânarea, zise generalul. Au trecut aproape cincizeci de ani. O jumătate de secol. Întinse o mână şi pipăi buzunarul de la piept al lui Metcalfe, simţind un pistol voluminos. Eşti pregătit pentru asta?

— Nu ştiu, replică Metcalfe cinstit.

— Aminteşte-ţi vechea maximă rusească, zise generalul cu o voce care scârţâi ca pielea veche. Credinţa cere carne şi sânge. Şi ce cere cel mai des? Carne şi sânge.

25. Berchtesgaden, Alpii Bavarezi, noiembrie 1940.

Omulețul cu păr cărunt coborî din Mercedes și-i făcu șoferului un scurt semn cu mâna. Avea ochi albaștri pătrunzători, ten rozaliu și un zâmbet plăcut; purta o uniformă militară albastră la două rânduri și o șapcă cu fireturi.

Era amiralul Wilhelm Canaris. Fiind comandant al spionajului militar german, era marele maestru al întregului spionaj nazist. Venise la Berghof, locul de retragere al lui Hitler la Berchtesgaden, pentru a-i prezenta Fuhrerului niște informații trăsnet pe care le primise.

Fu escortat în biroul personal al Fuhrerului, o încăpere mare cu vitralii, sumar mobilată, deși mobila era disproporționat de masivă. Un dulap mare de-a lungul peretelui conținea, știa ofițerul, discurile de fonograf favorite ale lui Hitler, în special Wagner; de fapt, se afla aici și un bust în bronz al lui Wagner. Pe perete era un ceas imens și destul de urât, cu un vultur de bronz deasupra. Două tapiserii mari ascundeau un proiector de film într-o parte a camerei și un ecran în partea cealaltă.

În fața imensului șemineu de piatră, așezați pe scaune îmbrăcate în piele roșie, erau patru oameni, doi de o parte a Fuhrerului, unul de cealaltă. Toți erau angajați într-o discuție destul de aprinsă, chiar animată.

Unul dintre bărbați era șeful de stat-major al armatei germane, mareșalul Walter von Brauchitsch. Celălalt era adjunctul lui von Brauchitsch, generalul Franz Halder. Canaris știa că amândoi erau persoane rezonabile; nici unul nu era fanatic. Nu se aflau chiar în vârful conducerii militare, dar erau oameni în care Hitler avea încredere pentru a discuta unul dintre cele mai secrete planuri ale lui, o acțiune la care se opunea majoritatea generalilor și în legătură cu care oscilase mai mult de un an: invazia Rusiei. Erau primii oameni cărora Hitler le ceruse să traseze planuri preliminare de atac, în momentul în care francezii capitulasera și erau oameni în a căror opinie Fuhrerul avea încredere.

La dreapta lui Hitler ședea un bărbat cu grad mai mic, dar poate cu putere mai mare – colonelul Rudolf Schmundt, adjutantul-șef al lui Hitler pentru *Wehrmacht*.

Oamenii îl salutară din cap pe Canaris în timp ce el se așeză pe canapeaua lungă și inconfortabil de joasă, singurul loc rămas liber. Canaris

ascultă cearta, căci asta era de fapt. Nu te puteai certa cu Hitler, dar puteai aduce un argument *în favoarea* lui Hitler, sau puteai să te cerți *în fața* lui Hitler.

Schmundt, pe care Canaris îl considera alter ego-ul lui Hitler, vorbea cu furie înăbușită.

— Churchill a respins ofertele noastre de pace, aruncă el printre dinți și acum Stalin înaintează vertiginos în Balcani. Evident, Churchill își pune toate speranțele în intrarea în război a Americii și a Rusiei.

— Corect, spuse scurt von Brauchitsch.

— Drept urmare, trebuie să zdrobim Uniunea Sovietică prin forță, continuă Schmundt și să eliminăm astfel speranța Rusiei de a intra în război de partea Angliei. Atunci Germania va stăpâni Europa. Cu cât zdrobim mai repede Rusia, cu atât mai bine.

— Nu poți vorbi serios, obiectă von Brauchitsch. Când ai citit ultima dată istoria țării noastre? Vrei să repetăm greșelile lui Napoleon și să pierdem războiul în stepele înghețate ale Rusiei? Napoleon nu a reușit să invadeze nici Insulele Britanice. Vom fi distruși dacă atacăm Rusia!

— Ai uitat că am înfrânt Rusia țaristă în ultimul război? replică Schmundt.

Hitler vorbi pentru prima oară, pe o voce joasă, aproape inaudibilă. Ascultase, cântărise. Ceilalți bărbați se plecară înainte pentru a-l auzi.

— Și că l-am expediat pe Lenin în Rusia într-un tren sigilat ca pe un bacii de ciumă.

Ceilalți bărbați chicotiră politicos.

— Așa a fost, zise adjutantul lui Hitler. Dar să nu lăsăm ciuma să se răspândească. Nu putem permite ca Peninsula Balcanică să fie bolșevizată. Nu putem permite sovieticilor să pună mâna pe câmpurile noastre petrolifere din România...

— Ceea ce propui e o nebunie, îl întrerupse von Brauchitsch. Ar însemna război pe două fronturi, ceea ce trebuie evitat cu orice preț. Nimeni nu își dorește asta. Ar trebui să *izolăm* Marea Britanie. Și pentru aceasta este necesară *cooperarea* cu Uniunea Sovietică.

— *Este* un război pe un front! Marea Britanie nu e o amenințare – e doar o neplăcere, zise Schmundt. Marea Britanie e deja înfrântă – trebuie să-i facem să o recunoască. Strivim Rusia și Anglia se va preda – fii sigur de asta!

— Spui „strivim Rusia” de parcă ar fi vorba de un joc de copii, zise Halder, adjunctul lui von Brauchitsch. Când adevărul este că Armata Roșie e un colos.

— „Colosul” rus, replică Schmundt disprețuitor, e o bășică de porc. Înțeap-o și se va sparge.

— A ataca Rusia ar fi cea mai mare nebunie, zise Halder. Ar fi sinucidere curată. Nu avem de ales, trebuie să menținem așa-zisul pact de prietenie.

Canaris își dresă glasul.

— Pot să vă ofer niște informații pertinente? Se făcu liniște, așa că el continuă:

— *Abwehr-ul* a primit niște informații valoroase de la Moscova. Cu un gest spectaculos, scoase din servietă un dosar gros cu documente bătute la mașină, pe care le înmână celor din jur, începând cu Fuhrerul.

Hitler își scoase ochelarii pentru citit. Ceilalți erau foarte concentrați.

După un moment, Fuhrerul ridică privirea.

— Astea sunt autentice? întrebă el.

— Expertii mei în documente o confirmă, în baza analizei hârtiei, cernelii, ștampilelor, semnăturilor și așa mai departe, răspunse Canaris.

— *Dumnezeule din ceruri!* Armata Roșie e un castel de cărți de joc!

— De unde provin? zise von Brauchitsch suspicios. Canaris clătină din cap.

— Obținerea de informații în Moscova e cumplit de dificilă. E mai ușor pentru un arab într-un burnuz să meargă neobservat prin Berlin decât pentru un agent străin să treacă neobservat prin Rusia. Nu, sursa e un general, un înalt ofițer din Comisariatul Apărării.

— Un renegat? zise Hitler. Un trădător?

— Din contră, răspunse Canaris. Un general loial care rămâne loial. Avem o sursă care este, să spunem, apropiată generalului.

— Sursa asta e de încredere?

— Sursa asta, zise Canaris, este cea mai de încredere dintre toate. Nu o profesionistă, ci o persoană civilă. O persoană simplă, care nu știe nimic despre spionaj.

— O secretară atunci, făcu Halder.

— De fapt, e fiica lui.

Schmundt ridică privirea de pe document.

— Armata sovietică e distrusă de când s-au făcut epurări, zise el. Dar se reînarmează – și repede.

— În doi ani, spuse Canaris, vor fi din nou puternici.

— Cât de repede putem ataca? îl întreabă Hitler pe Schmundt.

Adjutantul său își îngădui un zâmbet victorios.

— După ce va trece iarna. Primăvara devreme, anul viitor. Cu siguranță în iunie vom fi pregătiți.

Hitler se ridică și ceilalți îi urmară cu repeziciune.

— Soarta însăși ne-a oferit o oportunitate, proclamă el. Dar trebuie să ne mișcăm repede. Nu am creat această armată minunată doar ca să o las să putrezească. Războiul nu se va sfârși de la sine. Vreau ca planurile preliminare pentru un război-fulger împotriva Uniunii Sovietice să fie alcătuite imediat.

26. Moscova, noiembrie 1940.

Locația livrării îl neliniștea pe Metcalfe. Era prea expusă, prea la vedere; exista o singură cale de a ajunge la ea și probabil nici o posibilitate de scăpare. El nu ar fi ales un asemenea loc, dar Amos Hilliard deținea controlul în acest caz.

Exista însă un avantaj. Metcalfe putea supraveghea traficul pietonal, putea să-i urmărească pe cei ce intrau și ieșeau din magazinul de pantofi de damă, din magazinul de carne de pe strada Pușkin și din clădirea dintre ele, putea vedea pe oricine părea să zăbovească prea mult timp în zonă. Îmbrăcat în costumul lui țărănesc, cu *telogreika* sa și un sac mare în spate plin cu diverse unelte, trecea ușor drept muncitor; nu atrăgea atenția.

Privi cu atenție multă vreme, lăsându-și gândurile să se îndrepte spre Lana. Până acum lucrurile decurseseră conform planului, iar frica ei inițială părea să fi dispărut. Îi dăduse lui von Schussler primul pachet de documente, spunându-i că le selectase la întâmplare din servieta tatălui său și din biroul lui de acasă. Nu însemnau nimic pentru ea, zisese; erau doar numere, de neînțeles și teribil de plictisitoare. Dar el nu le găsisese deloc plictisitoare, spusese Lana. Fusesse cât se poate de încântat, mai încântat decât îl văzuse vreodată.

Von Schussler îi explicase procedura, fiind convins că el conducea această operațiune. Va duce hârtiile la Ambasada Germaniei, unde după fiecare coală se va face o fotocopie, apoi îi va înapoia imediat originalele. Era important, subliniase, ca tatăl ei să nu observe lipsa nici unui document, așa că trebuia să respecte o procedură foarte strictă. Trebuia să ia hârtiile numai noaptea, după ce tatăl ei se culca și să-l sune pe von Schussler pentru a-l anunța că era în posesia lor. Apoi urmau să se întâlnească în apartamentul lui, să-i dea documentele și el le va duce imediat la ambasadă pentru a le fotocopia. Se va întoarce imediat la apartament pentru a-i înapoia originalele, iar ea se va înapoia acasă și le va pune la locul lor înainte de a se trezi tatălui ei în dimineața următoare. Firește, existau mulți factori care puteau modifica planul. În cele mai multe seri, Svetlana avea spectacol la Balșoi, așa că nu putea fura nici un document. Dar în serile libere era important ca ea să rămână acasă la ea ca să vadă dacă tatăl său mai adusesese documente noi acasă.

Von Schussler căuta, de asemenea, să o asigure pe Lana că ceea ce făcea era un lucru bun. Lana își amintise asigurările lui cu un umor amar.

— Cu cât țările noastre știu mai multe una despre alta, zisese el, cu atât mai mult va dura această pace dintre noi. Faci un lucru minunat nu doar pentru țara mea, dar și pentru a ta.

După o oră de privit și contemplat, Metcalfe era aproape sigur că nu exista nici un fel de supraveghere. Păși repede către intrarea nepăzită a blocului de locuințe dintre cele două magazine. Micul hol era întunecos și pustiu, iar radiatorul verde era prins în zid așa cum spusese Hilliard. Căută în pate – și degetele lui atinseră ceva. Trase afară un plic gros, verde, culoarea fiind un camuflaj perfect. Acesta conținea, Ha, al doilea set de documente, pregătit de experții lui Corky fi trimis prin curierul diplomatic. Îl îndesă în *telogreika* a rănească și ieși afară cât de repede putu fără să atragă atenția. La doar două străzi distanță era locul de semnalizare unde trebuia să indice cu un creion roșu că ridicase pachetul în siguranță.

Dar în timp ce ieșea din clădire, o mișcare bruscă, vizavi, îi atrase privirea. Metcalfe se întoarse să se uite și văzu o față cunoscută. Încremeni.

Nu putea fi prins acum. Nu cu documentele asupra lui. Asta ar fi însemnat încarcerarea imediată, urmată de execuție, fără nici un proces. Investigația ar fi dus la Lana; și ea ar fi fost executată.

Inima îi bătea nebunește, începu să asude. Consecințele ar fi fost de neconceput! Se întoarse la stânga și o luă la fugă în josul străzii Pușkin. Văzu în geamul unei vitrine că blondul alerga după el. Metcalfe se opri brusc, o luă în direcție opusă, se întoarse din nou la stânga, făcând zigzaguri nebunești prin piață. Bărbatul blond îl urma, făcând aceleași mișcări aiuritoare ca și Metcalfe, fără să-i pese de pietonii din calea sa.

NKVD-istul venea după el. Nu mai era o simplă problemă de supraveghere; acum încerca fățiș să-l prindă pe Metcalfe.

Dumnezeule mare, nu! Asta nu se putea întâmplă.

Schimbând direcția încă o dată, Metcalfe o apucă pe o alee îngustă dintre două clădiri vechi de cărămidă șubredă și alergă cât putea de repede.

Nu-l păcălise pe blond; o luase după Metcalfe pe alee, dar, ciudat, încetinise ritmul. Obosise deja NKVD-istul? Cum era posibil? Metcalfe se uită înapoi peste umăr și văzu pe fața blondului un zâmbet larg ce lăsa să i se vadă dinții murdari. *De ce?*

Imediat în fața lui, aleea făcea o cotitură la dreapta; Metcalfe mări viteza, practic sărind spre colțul acela, apoi înțelese.

Era o fundătură.

Aleea în formă de J nu ajungea în strada următoare. Se termina chiar aici.

Era prins în capcană.

Rămase nemișcat, se întoarse, îl văzu pe bărbatul blond înaintând încet către el cu pistolul scos.

— *Stoi!* țipă blondul cu o voce adâncă, răsunătoare. Stai! Mâinile sus, te rog. Bărbatul blond trecuse la engleză.

Era la vreo sută de metri de el, prea departe ca să tragă cu precizie – oare *ar fi tras*? Nu părea probabil. Nu îți urmăreai prada atâta timp pentru a o ucide. Voia să pună întrebări, voia un interogatoriu complet. Metcalfe era sigur de asta.

Cu o mișcare fulgerătoare, Metcalfe scoase arma pe care i-o dăduse Hilliard și o îndreptă către NKVD-ist, dar omul zâmbi.

— Nu e o idee bună, tovarășe Metcalfe. Nu are sens să fugi.

— O, da?

— Țăsta nu e orașul tău. Cunosoc aceste străzi mult mai bine decât tine. Întotdeauna e important să știi ce nu știi.

— O să țin minte asta.

— Situația va fi mult mai ușoară dacă vei coopera. Vom discuta.

— Pe ce motiv mă arestezi? întrebă Metcalfe. Pentru delictul de a fi străin în Moscova?

— Știm mult mai multe despre tine decât crezi, răspunse bărbatul.

Metcalfe se uită disperat în jur, la zidurile de cărămidă care mărgineau curtea în care se înfundase aleea. Nu exista ieșire de incendiu. Nu putea escalada zidurile lipsite de puncte de sprijin sau de proeminențe de care să se apuce, așa cum ar fi putut să facă în Paris.

Și totuși a fi prins cu documentele false era de neconceput.

Trebuia să le arunce, dar *unde*? Nu era *nici un* loc, la dracu', nici un loc de unde bărbatul blond nu le putea lua.

Zări o veche țeava de scurgere de cupru care cobora pe zidul de piatră. Nu părea solidă, dar era tot ceea ce avea la îndemână.

— Bine, zise Metcalfe, cu arma încă întinsă. Oprește-te chiar acolo și poate ajungem la o înțelegere.

Bărbatul se opri, dar cu arma în poziție de tragere, ținută cu amândouă mâinile. Încuviință.

Deodată, Metcalfe trase, puțin peste umărul rusului. Agentul se ghemui, trăgând și el instinctiv, dar ratându-l pe Metcalfe cu patru metri. Ratându-l *intenționat*.

O fracțiune de secundă mai târziu, profitând de moment, Metcalfe își îndesă arma la cingătoarea pantalonilor, apoi sări către țeava de scurgere, apucându-se cu mâinile de ea și escaladând-o iute.

— Dacă știi ceva despre mine, țipă el, știi că nu o să fiu prins.

Țeava de cupru era într-adevăr șubredă și când se prinse de ea se depărta de zidul de cărămidă, rămânând atașată doar în vârf și în câteva puncte. Sprijinindu-și picioarele pe cărămidă, Metcalfe se trase în sus pe țeava până ajunsese la două treimi din înălțimea clădirii cu două niveluri.

De o parte și de alta, gloanțele ricoșau din cărămizi în timp ce NKVD-istul trăgea focuri de avertisment.

— Nu ai unde să te duci! strigă rusul. Următoarea împușcătură te va schilodi. *Te* va lovi, dacă nu te oprești și nu coborî!

Metcalfe continuă să urce. Îl auzi pe rus scoțând un încărcător gol, al cărui metal zdrăngăni pe sol și apoi reîncărcând arma. Profitând de pauză, Metcalfe ajunsese în vârful clădirii, se apucă de cornișă, dar aceasta îi rămase în mâini, mortarul vechi sfărâmându-se ca o coajă de plăcintă. Apucă de rigola de cupru, care părea mai sigură și se folosi de ea pentru a se trage pe acoperișul plat exact în timp ce o altă salvă exploda în parapet. Acum rusul trăgea *în* el! Nu mai erau focuri de avertisment.

Acoperișul avea cam șase metri lățime. O îngrămădeală de smoală, moloz și țevi de ventilație ce se șteau ici-colo. Fugi la marginea opusă și alunecă pe suprafața înghețată, ajungând doar la un metru de margine. Dedesubt era o stradă îngustă, întretăiată de linii de tramvai; o scară de incendiu pe partea asta fu o priveliște bine venită. Din spatele lui auzea pașii NKVD-istului care se retrăgea. Evident, rusul dedusese singura cale de scăpare a lui Metcalfe și fugea pe alee și apoi în jurul clădirii către strada care o intersecta. Dar de ce era singur agentul? Acești oameni operau de obicei în echipă și o echipă l-ar fi prins cu ușurință pe Metcalfe! Era recunoscător, dar uimit în același timp că acest NKVD-ist, de departe cel mai bun dintre cei care aveau sarcina să-l urmărească, era un lup singuratic. Apoi înțelese: NKVD-istul nu opera singur. Era pur și simplu înaintea echipei sale. Ceilalți aveau să i se alăture.

Sări în vârful scării de incendiu ruginite și o coborî în rapel de-a lungul treptelor; în câteva secunde fu pe stradă și fugi printre liniile de tramvai. La

o sută de metri, strada îngustă dădea într-o arteră mai largă. Căută cu disperare cea mai bună cale exact în momentul în care auzi pași alergând în spatele lui.

Chiar înaintea lui era intrarea într-un pasaj subteran. Era o trecere pietonală pe sub stradă, o apariție recentă în Moscova, determinată de înmulțirea automobilelor. Sări treptele două câte două, precipitându-se prin mulțime, apoi văzu intrarea la metrou.

Nu luase niciodată metroul – nu exista la ultima lui vizită – dar știa că dacă semăna câtuși de puțin cu cel din Paris, îi va oferi un labirint de tuneluri întretăiate care îi vor permite să scape de urmăritor. Era un risc, dar totul era un risc în momentul acela și nimic nu se compara cu riscul de a fi prins cu documentele false asupra lui. În timp ce gonea spre bariere prin intrarea ornamentată cu ziduri de marmură, căută coșuri de gunoi în care să arunce documentele; nu se vedea nici unul.

Era o coadă lungă în fața cabinei de lângă barieră; o altă coadă, mișcându-se mai rapid, aștepta să treacă de ele. Se cumpărau fise? Nu avea idee dacă la intrare era nevoie de fise, sau de monede, sau de altceva și nu avea timp să afle. Văzu două femei, ambele în uniformă de ofițer și decise să riște. Alergând pe lângă cozi, sări peste crucea barierei; înapoia lui se auziră strigăte și sunetul ascuțit al unui fluier. Nu se îndoia că și NKVD-istul era aproape în urma lui, dar nu avea timp să se uite înapoi.

Alergă pe lângă coloane de marmură, ziduri de mozaic, candelabre de cristal; frumusețea era uluitoare, neașteptată. Stalin numise metroul „Palatele poporului” și Metcalfe își dădea seama de ce. Intră într-un pasaj din care se bulucea afară o mulțime de oameni. O scară rulantă care urca; își făcu loc în sus cu forța, mergând în sens opus, ignorând protestele furioase ale călătorilor, coborând în grabă pe treptele de oțel îngrozitor de abrupte și rapide. Aglomerația îi îngreuna mișcările, dar nu se mai putea întoarce – agentul NKVD îl urma îndeaproape. Se aruncă înainte, ciocnindu-se de masa de oameni care se grăbea, alergând pe scara rulantă; dar înainta încet, *prea încet*.

Pașii alergând și fluierăturile îl avertizară că urmăritorii se aflau în spatele său. Erau mai mulți acum; NKVD-istului blond i se alăturaseră alții. Încercând cu disperare să avanseze prin mulțimea imposibil de densă, observă balustrada de ambele părți, la abia doi pași distanță. Putea să sară pe ele și să alunece în jos? Dar calea era obstrucționată de niște lămpi

cilindrice, ornamentale, plasate la fiecare metru, care iluminau tunelul întunecat.

Nu avea de ales. Sări în sus pe bara de oțel, prăbușindu-se apoi pe un tub de sticlă și spărgându-l. Se auziră țipete din toate părțile. Bara era abruptă; imposibil să te ții în picioare pe ea. Se lăsă să alunece în jos, spărgând lampă după lampă, până reuși în cele din urmă să se apuce de tavanul jos, boltit și se târî în josul scării rulante.

În sfârșit sări pe podea, trecând foarte aproape pe lângă un agent de securitate în uniformă albastră care ședea, un hândrălău care sări într-o parte și începu să urle la el să se oprească. Metcalfe își continuă drumul, acum aproape indiferent la nebunia pe care o provocase.

Trenul din care se scursese mulțimea era încă acolo. O secvență de patru sunete se auzi dintr-un difuzor – semnalul de plecare. Alergă spre el, azvârlindu-se în primul vagon pe care îl întâlni chiar în momentul în care trenul se punea în mișcare.

Se prăbuși pe podea, ignorând expresiile șocate ale pasagerilor. Un bătrân și un copil mic, probabil nepotul său, se dădură înapoi, bătrânul înconjurând copilul cu brațele.

Dar reușise. Trenul începu să se miște repede. Probabil că NKVD-istul rămăsese în stație. Totuși, trebuia să presupună că existau proceduri de urgență prestabilite. Erau desigur legături telefonice între stații sau poate comunicații radio; agentul NKVD avea cu siguranță acces la toate resursele disponibile; probabil că telefonase înainte pentru a aranja ca alții să îl aștepte la stația următoare.

Dar când se ridică, văzu că nu scăpase deloc de blond.

Era acolo, în compartimentai vecin și încerca să forțeze ușa dintre vagoane, care se deschidea numai în caz de urgență. Dumnezeu! Nenorocitul era parcă lipit de el! Metcalfe îl văzu întorcându-se și fugind spre capătul opus al vagonului pentru a chema un oficial – un conductor poate, sau un *milițian*. Era unul în compartimentul vecin? Sau cu un compartiment mai încolo?

Deodată, cu un scârțâit de frâne, trenul se opri în mijlocul tunelului. De ambele părți se înălțau zidurile negre.

NKVD-istul îi convinsese cumva pe oficiali să oprească trenul. Sau trăsese pur și simplu maneta semnalului de alarmă?

Dar Metcalfe nu intenționa să le facă viața ușoară. Alergă la uși, își strecură degetele între ele și încercă să le deschidă. Dar erau înțepenite.

Mecanismul era proiectat să țină ușile închise între stații; părea că nu există nici o soluție de a le clinti, oricât de tare ar fi încercat. Băiețelul, care îl privea din poala bunicului său, începu să plângă. Un bărbat începu să țipe la el, dând nebunește din mâini.

Încercă ferestrele și fu mai norocos de astă dată. Se deschiseră; putea să se strecoare printr-una până jos. Se urcă pe un scaun de piele și privi în întuneric. Sub el era un gol de aproape un metru. Se apucă de mânerele montate în tavan și se folosi de ele pentru a se ridica, apoi își azvârli picioarele prin fereastra deschisă. Ateriza, după o cădere mai lungă decât se așteptase, pe balast.

Dar se afla în afara trenului. Și acum... acum ce va face?

Țipetele continuă tot mai puternice în vreme ce el se strecura pe lângă zid tunelului. Singura sursă de lumină erau lămpile cu neon din metrou, dar era suficient pentru a ilumina nișele regula plasate la un metru în interiorul zidului, probabil folosite de muncitori pentru a se proteja de trenurile în mers.

Își aminti de lanterna din sacul de la spate și o scoase. O aprinse și deodată se auzi o explozie. Metcalfe se avântă în întuneric, în timp ce un noian de gloanțe se înfingeau în zid la doar câțiva centimetri, iar sunetul reverbera în tot tunelul. Se întoarse și îl văzu pe NKVD-istul blond trăgând din vagonul de lângă el cu Tokarev-ul scos pe fereastră. Evident, acum îl voia mort. Nu îl va lăsa să scape.

Nu era spațiu suficient pentru a evita gloanțele. Între trenul oprit și zidul de cărămidă erau cam cincizeci de centimetri. Metcalfe putea doar să se întindă pe balast. Dar focurile continuau, sigur, ritmic. Metcalfe scoase pistolul de la cingătoare și, sprijinindu-și mâna stânga cu dreapta, începu să tragă. Trase două focuri, dar blondul se făcu nevăzut în compartiment.

Se auzi un alt zgomot. Trenul pornise din nou. Metcalfe sări din calea roților și se lipi cu spatele de peretele tunelului. Simțea curentul de aer; se trase înapoi în timp ce trenul care accelera trecea la câțiva centimetri de față. Nu se putea mișca. Lipit de peretele tunelului era vulnerabil, o țintă nemișcată. Ridică arma, o strânse bine în mâna dreaptă și, mișcându-se într-un spațiu de doar câțiva centimetri, încercă să țintească vagonul care tocmai trecea prin dreptul lui. Dar nu reuși să poziționeze arma la timp. Văzu ochii cenușii ai agentului, văzu pistolul ațintit asupra feței lui prin geamul unei ferestre, la un metru distanță. Asta este sfârșitul, își spuse în acea fracțiune de secundă; nu mă pot mișca, nu mă pot apăra. Dar nu pot lăsa să se

întâmpile asta! Se lăsă brusc să alunece pe zidul de cărămidă, cu umerii strânși, încercând să nu se aplece spre tren. Totul se întâmplă cam pe durata unei secunde: îl văzu pe blond zâmbind, închizându-și ochi, trăgând; văzu lumina orbitoare alb-portocalie și în timp ce aluneca, simți durerea cumplită provocată de glonțul care îi trecea prin umăr.

Într-o secundă se sfârși totul. Trenul trecuse și el rămăsese ghemuit la pământ, pe șine. Duse mâna la răni și simți sângele lipicios prin haina groasă, țărănească. Părea; a îi străpunsese umărul, rana era largă, sângele curgea din abundență, dar nu era grav. Important era că trăia. Pipăi pachetul de documente din haină; foșnetul celofanului îi spuse că erau încă la locul lor.

Trebuia să scape cumva, dar cum? Distanța dintre stațiile de metrou din Moscova putea fi de până la doi kilometri; în ciuda durerii, putea merge pe jos până la stația următoare dacă trebuia, dar știa că ar fi o greșeală. Agentul îl văzuse pe Metcalfe atins de glonț, dar putea presupune că nu murise. Unui agent care părea atât de viclen și serios ca el nu-i stătea în fire să se pripească Omul putea foarte bine să coboare la stația următoare pentru a-l aștepta pe Metcalfe să apară, sau să organizeze o operațiune de căutare prin tuneluri. Pentru asta era suficient să întrerupă temporar circulația, dar era sigur că NKVD-ul avea această autoritate. Nu, ar fi fost periculos pentru Metcalfe să se ducă la stația următoare sau la precedenta, căci cu siguranță fuseseră plasați oameni peste tot.

Și totuși, nu putea rămâne nici aici. Trebuia să existe o altă ieșire. Merse înainte pe marginea îngustă, atent la sunetul îndepărtat care ar fi anunțat venirea unui tren, luminând cu lanterna pereții și tavanul tunelului, căutând o gură de aerisire, ceva, *orice*. Tunelul coti la dreapta, apoi văzu că șinele se bifurcau. Nu, asta nu era tocmai corect. Când se apropie, observă că era o nouă secțiune de șine, alăturată, care deriva din linia principală, un macaz încă nepus în funcțiune. Făcu ocolul curbei și văzu că al doilea set de șine ducea la un alt tunel, dar acesta era încă în construcție. Pereții erau doar parțial acoperiți cu cărămidă, cu pământul încă vizibil în anumite zone, întărit cu grinzi.

Era într-adevăr promițător. Era de presupus că un tunel în construcție conducea la o intrare folosită de muncitori, poate un puț prin care coborau ei. Intră în tunelul neterminat și fu asaltat imediat de o miasmă sulfuroasă. Pesemne că în apropiere se afla un canal de scurgere. Văzu câteva sticle de votcă aruncate pe jos. Nu se putea să fi fost lăsate de muncitori; erau oare

dovezi că în tuneluri locuiau vagabonzi care se refugiau aici? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci într-adevăr mai exista o ieșire.

Merse cam o jumătate de oră, încetinind ritmul din cauza durerii din umăr. Pierderea de sânge îl slăbise. Rana trebuia tratată, dar unde? Evident, a se duce la un spital sovietic era o imposibilitate, date fiind întrebările care i s-ar pune, fișele ce ar trebui completate. Roger fusese antrenat pentru a da prim-ajutor – dar Roger, își aminti cu un fior de suferință, era mort. Rămânea doar Lana. Când îi va duce documentele, poate va găsi ea un medic.

Înaintând, observă că tunelul părea mai finisat. Era evident că se construia din afară spre interior. Acum pereții erau complet acoperiți cu cărămidă, șinele așezate. Ordinea lucrărilor îl nedumerea, dar, la urma urmelor, multe lucruri îl nedumereau aici.

Tunelul se sfârși brusc în dreptul unor uși grele de oțel. Suprafața era plată, netedă, fără un mâner sau o clanță, fără nici o posibilitate de a le deschide cu forța. Era evident o măsură de securitate, menită să țină afară intrușii; se puteau deschide doar cu chei potrivite. Examina ușile cinci minute bune, dar nu era nici o speranță. Nu se arăta nici o ieșire.

Frustrat, epuizat și chinuit de dureri, se întoarse și se îndreptă spre locul de unde venise. Acum era mai prins în capcană ca niciodată, singura ieșire fiind tunelul principal, ceea ce însemna să se îndrepte spre una din stațiile unde era așteptat. De n-ar fi fost rănit, probabil că ar fi așteptat ca agenții să plece, ascuns în întrândurile tunelului ore, poate zile. Dar continua să piardă sânge și nu mai putea îndura frigul încă mult timp.

Avea nevoie de un plan, la dracu', dar care?

O secundă i se păru că aude voci și se opri să asculte. Da, se *auzeau* voci. De unde?

Era încă la sute de metri de tunelul principal. Asta însemna că o echipă de căutare pornise spre el, blocându-l în tunelul fără ieșire?

Dar nu! Vocile nu se auzeau din față; veneau de undeva din *dreapta*. Cum era posibil? La dreapta lui nu era decât cărămidă și zid și...

Și alte uși de oțel: o trapă de acces, de fapt, încastrată în zidul de cărămidă. Nu o observase când trecuse pe acolo prima dată din cauză că trapa era aproape de pământ, aparent camuflată de vopseala de culoarea cărămizilor din jur, ascunsă de grinzi. Metcalfe îngenunche în fața plăcii de oțel și își lipi urechea de ea.

Se auzeau voci, dar nu țipete, nu ordine lătrate; nu ritmul unei expediții de căutare. Era murmurul scăzut al unei conversații. Ce era de cealaltă parte a acestei trape? Poate că o ieșire, se gândi Metcalfe; în orice caz, era singura lui posibilitate.

Observă că trapa nu era de fapt vopsită, ci acoperită de rugină. Era de fier, cu o clanță și un zăvor într-o parte; părea veche, mult mai veche decât cărămida din juriul ei. Răsuci cu grijă zăvorul, apoi deschise încet trapa. Se auzi un scârțâit și el se opri. După un timp continuă, silențios de data asta, până se deschise destul ca să poată vedea înăuntru. Simți un val de aer cald.

Iar ceea ce văzu îl uimi.

Un foc lumina ceea ce părea o sală enormă și complicată, cu pereții și pardoseala din marmură verde. Deschizătura prin care se uita el era la vreo trei metri deasupra podelei; o scară de fier ducea până jos. Încăperea avea câteva sute de metri pătrați, cu tavanul la aproape șase metri înălțime. La capătul opus se afla o estradă. În spatele ei, încastrată în zid, era o nișă înaltă în care era expus un bust de marmură albă al lui Stalin. Un mic foc ardea în mijlocul camerei. În jurul lui se încălzeau trei bărbați pricăjiți, îmbrăcați ponosit. Pe podea erau întinse păături.

Vagabonzi? Ce făceau acolo? Și ce era sală asta mare, impozantă?

Unul dintre ei privi în sus, arătă spre el și strigă:

— Serioja!

Deodată, Metcalfe simți o izbitură în gât venind din spate. Se întoarse și îl văzu pe cel care îl ataca, un bărbat cu barbă și ochi firoși, în mână cu o rangă. Se aruncă cu toată greutatea asupra agresorului, trântindu-l la pământ, smulgându-i concomitent ranga din mână și izbindu-l cu fruntea de podea. Își propti genunchiul în abdomenul bărbatului, lăsându-l fără aer.

— Cine ești? întrebă Metcalfe. Ce dracu', nu pari a fi un NKVD-ist.

Bărbatul cu barbă gemu.

— NKVD? Eu nu sunt un nenorocit de cekist, ca tine! Sau ești un blestemat de polițai?

Auzi scrâșnetul de pași pe treptele de fier ale scării; se întoarse și îl văzu pe unul dintre vagabonzii pricăjiți din sala de marmură amenințându-l cu un revolver mic, antic, un Galand din secolul XIX.

— Dă-te de pe el, cekistule, sau îți zbor creierii! Mugi vagabondul.

Metcalfe scoase pistolul Smith and Wesson și ținti nonșalant, continuând să-l țină pe primul bărbat.

— Pune muscheta aia veche jos, zise el, până nu-ți scoți un ochi.

Vagabondul de pe scara de fier continua să țintă pistolul întins spre el cu mâna tremurând.

— Dă-i drumul lui Serioja! țipă.

— Îi dau drumul lui Serioja, tu pui jucăria aia jos și vorbim. Acum am nevoie de ajutorul vostru. Dacă aș fi fost cekist aș avea un Tokarev, nu un Smith and Wesson. Nu vezi că am sânge pe umăr?

Metcalfе văzu ezitarea resemnată a vagabondului. Continuă:

— Încerc să mă *ascund* de nenorociții de *milițieni* și mi se pare că mai aveți loc acolo înăuntru pentru încă unul.

— Dar *cine* ești?

Câteva minute mai târziu, Metcalfе ședea în jurul focului, împreună cu cei patru vagabonzi. Cel pe care îl chema Serioja avea o vânătaie urâtă în frunte.

Metcalfе își scosese pufoaica și își tampona rana de glonț cu o bucată murdară dintr-un cearșaf, dată de bărbatul care-l amenințase cu revolverul antic și care părea să fie liderul acestui grup pestriț. Metcalfе le spuse că venea din Ucraina; le înșiră o poveste despre o tentativă de jaf sfârșită prost, o fugă de poliția moscovită din care cauză ajunsese în metrou, în tuneluri.

— Și voi? întrebă. De când stați, oameni buni, aici? Și ce *e* locul ăsta, oricum?

— E un adăpost antiaerian, zise primul bărbat, care se prezentă drept Arkadi.

Metcalfе îl privi sceptic.

— Cu toată marmura asta?

— De ce să sufere conducătorii?

Arkadi își aprinse o țigară. Îi oferi una lui Metcalfе, care refuză.

— Face parte din complexul Metro-2, spuse. *Speuztunnel*.

— Trenul special pentru uzul de urgență al conducerii partidului, încuviință Metcalfе. Auzise zvonuri, văzuse rapoarte vagi de spionaj din Moscova despre un sistem secret ce metrou construit pentru a-i duce în siguranță pe liderii de la Kremlin într-un oraș subteran sigur, aflat la șaptezeci și cinci de kilometri distanță.

— În această societate, fără diferențe de clasă, unii sunt mai egali decât alții. Zâmbetul lui Arkadi era sinistru.

— Există mai multe adăposturi antiaeriene aici, jos? Arkadi și ceilalți bărbați râseră.

— E o minune că toate clădirile astea înalte care se construiesc nu se afundă în pământ, cu toate săpăturile care se fac, spuse un bărbat cu barbă căruntă și alură profesorală, îmbrăcat într-un palton negru ponosit. Sunt poate douăsprezece niveluri sub pământ, la mare distanță sub tunelurile de metrou, uneori la sute de metri adâncime. O rețea enormă de buncăre și tuneluri secrete pentru Stalin și clica lui. Și toate astea construite cu munca sclavilor!

— Credeam că totul e făcut de voluntari din Comsomol, spuse altul cu o voce seacă.

Alte râsete.

— Voluntarii din Comsomol au fost doar pentru fotografiile din ziare, spuse profesorul. De fapt, tunelurile au fost săpate în pământul înghețat, cu lopeți și târnăcoape, de deținuți.

— Haida-de, țarii au săpat sub oraș timp de secole, spuse Arkadi. Ivan cel Groaznic a pus să i se sape o cameră de tortură subterană la mare adâncime sub Kremlin, după aceea i-a omorât pe cei ce au săpat-o pentru ca existența ei să rămână secretă. Tatăl său avea chiar neprețuită sa bibliotecă, colecția lui de manuscrise medievale evreiești și bizantine îngropată undeva pe aici, într-un sarcofag în stil egiptean, pentru a o păstra în siguranță și nu a fost găsită niciodată.

— Faimoasa Bibliotecă Pierdută a lui Ivan cel Groaznic, așa i se zice, spuse profesorul. Din cauză că Ivan cel Groaznic a descoperit-o, apoi a ascuns-o din nou. Iar despre Ivan cel Groaznic al nostru, Stalin, ce să mai vorbim? Se spune că există uriașe gropi comune la mare adâncime sub Moscova. La urma urmelor, milioanele de ruși pe care i-a executat trebuia puși undeva.

— Dar adăposturile antiaeriene pe care le-a construit Stalin? întrebă Metcalfe. Acum cât timp a pus să le construiască?

— A început în 1929, răspuse Arkadi. Și continuă să le construiască.

— Stalin se așteaptă la un atac asupra Moscovei?

— Desigur.

— Dar tratatul ăsta cu Germania nazistă...?

— Stalin se așteaptă întotdeauna la un război! Se așteaptă întotdeauna să fie atacat! Vorbește despre încercuirea capitalistă, despre dușmanii care ar sugruma copilul sovietic din leagăn.

— Așa că dacă nemții atacă...

— Va fi pregătit, răspunse Arkadi. Să știi asta despre Stalin. E pregătit tot timpul pentru război. Nu are niciodată încredere în aliații săi. Are încredere doar în el însuși. Dar de ce pui asemenea întrebări? Ce fel de hoț ești tu de te interesează războaiele și atacurile?

Metcalfе pară întrebarea cu o întrebare:

— Și voi cine sunteți? Iertați-mă că o spun, dar nu sunteți... vorbiți prea elevat pentru a fi...

— Golani? Vagabonzi? zise Arkadi. Dar suntem golani, după cum vezi. În societatea asta, noi nu putem avea slujbe; nu putem locui în apartamente. Suntem fugari.

— Fugind de ce?

— De NKVD. Toți patru – și cu siguranță mai sunt zeci ca noi care se ascund în adăposturi subterane ca ăsta – ne ascundem de cei care ne persecută. Poliția secretă.

— Ați scăpat de ei?

— Am scăpat înainte de a pune mâna pe noi. Am fost chemați la Lubianka sau am fost avertizați că veneau să ne aresteze.

— Pentru ce?

— Pentru *ce*? îl îngână Serioja, cel rănit. Era prima dată când vorbea de când îl atacase pe Metcalfе. Acum arestează oameni la întâmplare. Arestează fără nici un motiv sau pentru cel mai neînsemnat motiv. Spui că ești din Ucraina? Acolo e altfel?

— Nu, nu, zise Metcalfе în grabă. E la fel. Dar am nevoie de ajutorul vostru. Am nevoie să ies de aici fără să fiu prins. Trebuie să existe o cale! Și eu fug de NKVD.

— Și tu ești refugiat politic? întrebă profesorul. Un fugar?

— În unele privințe, răspunse Metcalfе vag. Apoi făcu o pauză și se răzgândi. Da. Și eu sunt fugar.

Curtea de ciment era micuță și pustie, la fel ca și clădirea păărăginită din jurul ei, aflată într-un cartier muncitoresc din sud-vestul Moscovei. Vântul purta prin curte ziare; erau grămezi de gunoi peste tot. Nimeni nu făcea curățenie. Abia dacă se uita cineva vreodată acolo. Până și cuvântul „curte” era prea mult pentru această insignifiantă întindere de ciment, în centrul căreia era o gură de canal turnată în fier.

Nimeni nu văzu grilajul deschizându-se; nimeni nu-l văzu ridicându-se; și nimeni nu văzu silueta solitară care ieși repede de acolo, după ce urcase abil scara de fier care venea din canalele de scurgere de dedesubt. Bărbatul puse la loc grilajul și într-un minut dispăru.

Nu-l văzu nimeni ieșind; nu-l văzu nimeni dispărând pe străzile cartierului de muncitori săraci.

Aproximativ o oră și jumătate mai târziu, un camion vechi încărcat cu lemne de foc trase într-o altă curte dintr-o zonă mult mai prezentabilă a Moscovei. Era un camion hodorogit GAZ-42, care scuipa fum; hurui zgomotos, trăgând lângă trapa de aprovizionare din spatele unei clădiri arătoase de piatră de pe strada Petrovka.

Șoferul și ajutorul său coborâră din cabina camionului și începură să arunce prin deschizătură lemne de foc tăiate, care aterizau cu zgomot într-o magazie din subsolul clădirii. Livrarea de lemn de foc nu fusese programată, dar în toiul acestei grele ierni moscovite era greu de presupus că ar trezi suspiciuni. După ce din camion fusese descărcată o cantitate suficientă de lemn, al doilea bărbat, pasagerul-ajutor, intră în subsolul clădirii și începu să așeze lemnele. Șoferul veni la intrarea subsolului și își drese vocea; atunci pasagerul îi strecură un sul de ruble, mult peste prețul lemnului de foc, dar destul pentru a-i recompensa șoferului deranjul de a fi făcut oprirea neprogramată.

Dacă s-ar fi uitat cineva – deși nu o făcea nimeni – ar fi fost uimit să-l vadă pe șofer sărind în camion și plecând, lăsându-și ajutorul încă trudind în subsol. Două minute mai târziu, Metcalfe părăsi subsolul și urcă câteva rânduri de trepte spre ușa familiară, capitonată cu piele, unde apăsă butonul soneriei și așteptă. Pulsul i se accelera, așa cum părea să se întâmple ori de

câte ori venea la apartamentul Lanei. Ajunsese aici fără a fi observat mulțumită lui Serioja, omul pe care-l țintuise la pământ în tunelul metroului și al prietenului său șofer de camion. Dar a veni la acest apartament era un risc. De asemenea, era o încălcare a acordului de a nu mai veni niciodată acolo. Auzi zăvorul greu, iar când ușa se deschise nu fu surprins să vadă fața îmbătrânită a menajerei, care îl întreabă în rusește:

— Pe cine căutați?

— Pe Lana, vă rog. Eu sunt Stiva, îi răspunse Metcalfe în aceeași limbă.

Ochii aproape închiși ai bătrânei părură să-l recunoască, dar nu dădu nici un semn de familiaritate. Închise ușa și dispăru în adâncurile apartamentului.

Un minut mai târziu, ușa se deschise din nou și de data asta apăru Lana. În ochii ei străluci un amestec de frică și furie și un sentiment mai blând – tandrețe?

— Intră, intră! șopti ea.

De cum închise ușa în urma lui, ea zise:

— De ce, Stiva? De ce ești aici? Mi-ai promis...

— Am fost împușcat, zise el încet. Tânăra femeie, șocată, făcu ochii mari, dar el continuă pe un ton calm: E o rană minoră, dar trebuie tratată. S-a infectat deja și se va înrăutăți curând.

Într-adevăr, rana zvâcnea din ce în ce mai tare, limitându-i oarecum mobilitatea. Nici nu se punea problema să caute un medic și apoi nici nu era necesar. Îl va îngriji Lana.

— Împușcat! Stiva, cum?

— O să-ți explic. Nimic pentru care să-ți faci griji. Ea clătină din cap neîncrezătoare.

— Împușcat! repetă. Ei bine, dragul meu, va trebui să lucrăm repede. Tata vine de obicei de la lucru cam în patruzeci și cinci de minute. Îi spuse menajerei să-și ia liber pentru restul zilei. Apoi îl conduse printr-o cameră mobilată confortabil, plină de cărți, cu un splendid covor de Turkmenistan din secolul XIII pe podea; una dintre puținele moșteniri de familie rămase, spuse ea. Intră în bucătărie și o să am eu grijă de rana ta.

Bucătăria era mică și mirosea a kerosen. Puse un ceainic cu apă pe plită și, așteptând să fiarbă, îi rupse *telogreika* împuțită, apoi scoase ușurel cămașa, lipită de sângele uscat. El se trase puțin înapoi când Lana îl atinse.

— Nu arată bine, comentă ea.

Făcu un ceai tare, pe care îl servi în pahare; pentru a-l îndulci, îi oferii o farfurie pe care se aflau bucăți gelatinoase de bomboane dulci.

— Uite, bea asta în timp ce eu aduc trusa de prim ajutor. Ți-e foame, dragul meu?

— Sunt hămesit.

— Am niște piroști umplute cu carne, o supă de varză, un pic de pește sărat. E bine?

— Perfect.

O privi umblând de colo-colo ca să pună supă de varză într-un vas pe plită, ca să ia niște mâncare din plase de pânză atârinate în exteriorul unei ferestre ce dădea într-o gură de aerisire. Era o altă latură a Lanei pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci; era o postură casnică, domestică, atât de diferită de diva distantă, de frumoasa dansatoare. Părea ciudat și în același timp minunat.

— Apartamentul ăsta trebuie să ți se pară îngrozitor de mic, spuse ea.

— Deloc. E minunat.

— Mi-ai spus cum ai fost crescut tu. Bogăție, case multe, servitori. Locul acesta n-are cu ce să te atragă.

— E călduros și confortabil.

— Noi suntem norocoși să avem propriul nostru apartament. Suntem doar noi doi, tata și cu mine. Autoritățile orașului ne puteau instala într-unul din acele apartamente comune îngrozitoare. Ne-am temut că asta se va întâmpla după ce a murit mama. Dar din cauza dosarului său militar – din cauză că tata e un erou – ne acordă acest privilegiu. Avem o sobă cu gaz și un încălzitor de apă cu gaze în baie – nu trebuie să mergem la băile publice ca majoritatea prietenilor mei.

— El e un erou al Uniunii Sovietice, nu?

— De două ori. A primit și Ordinul Victoriei.

— A fost unul dintre marii generali? întreabă Metcalfe și luă o lingură de supă care era fierbinte și delicioasă.

— Da. Nu cel mai vestit, nu ca mareșalul Jukov sau ca prietenul său Tuhacevski. Dar a servit sub Tuhacevski, a ajutat la luarea Siberiei de la Kolceak. A ajutat la înfrângerea generalului Denikin în Crimeea, în 1920.

Metcalfe se uită la o fotografie a tatălui Lanei și se pomeni vorbind:

— Știi, am prieteni în Moscova – prieteni vechi, bine plasați în diverse ministere, oameni care îmi spun unele lucruri. Și mi-au spus că NKVD-ul

are ceea ce ei numesc *Kniga smerti* – Carte a morții. Un fel de listă de persoane programate să fie executate...

— Și tatăl meu e pe ea, îl întrerupse Lana.

— N-am știut dacă să-ți spun, cum să-ți spun.

— Și crezi că eu nu știu? Ochii ei luciră de mânie. Crezi că eu nu mă aștept la asta – că *el* nu se așteaptă la asta? Toți oamenii de rangul lui, toți generalii, toți au ajuns să aștepte bătaia în ușă. Dacă nu acum, atunci mâine. Dacă nu mâine, atunci săptămâna viitoare sau luna viitoare.

— Dar șantajul lui von Schussler...

— Timpul lui va veni atunci când va veni. Nu trebuie să grăbesc eu momentul. Dar el s-a resemnat, Stiva. Așteaptă bătaia în ușă. Când va veni, în sfârșit, cred că de fapt se va simți ușurat. În fiecare dimineață îmi iau rămas-bun de la el pentru ultima dată. Începu să curețe rana, apoi o tampona cu vată și iod. Ei bine, nu cred că are nevoie de copci – slavă Domnului, pentru că eu de-abia îmi cos ciorapii! Nu mi-aș dori să-ți cos pielea, dragul meu. Știi, e de-a dreptul ironic, nu?

— Cum așa?

— Sau poate e doar o coincidență. Nu pot să mă abțin să nu mă gândesc din nou la Tristan și Isolda. Dragul meu, îți amintești, o rană l-a împins pe Tristan în brațele Isoldei. Iar ea a trebuit să-l vindece.

Metcalfe scrâșni din dinți când ea apăsă rana. Apoi spuse:

— Isolda era o vindecătoare magică, exact ca tine. Luă o înghițitură din ceaiul tare. Din nefericire, așa cum îmi aduc aminte, rana lui a fost mortală, nu?

— De două ori a fost rănit, Stiva. Prima dată într-o luptă cu logodnicul Isoldei, pe care l-a omorât, dar rana nu i se mai vindeca. Numai Isolda, vindecătoarea magică, putea să-l salveze, așa că el a căutat-o. Iar atunci când ea și-a dat seama că Tristan îi ucisese logodnicul, a încercat să se răzbune – dar apoi ochii lor s-au întâlnit și ei i-a căzut arma din mână.

— Exact ca în viață, hm? ricana Metcalfe sarcastic. Apoi Tristan a fost rănit din nou, în alt duel, dar de această dată Isolda nu l-a mai putut salva și au murit împreună, împreună pentru totdeauna. În lumea baletului și a operei, cred că asta se numește final fericit.

— Desigur! Pentru că nu mai pot fi separați, prostuțule! Iubirea lor e acum nemuritoare.

— Dacă ăsta e final fericit, atunci sunt curios să știu cum e tragedia, zise el, mușcând din piroșcă. Delicioasă!

— Mulțumesc. Tragedia e ceea ce trăim în viața de zi cu zi, aici, spuse Lana. Tragedia e un lucru obișnuit în Rusia.

Metcalfe clătină din cap și zâmbi.

— Ce vrei să spui?

Ea clipi repede într-un gest deliberat teatral, de falsă naivitate.

— Nu *vreau* să spun ceva, Tristan. Adică, Stephen. Numai că adevărata rană a lui Tristan e mai adâncă, în interiorul lui – e propriul lui sentiment de vină. *Asta* era rana care nu se vindeca.

— Acum sunt *sigur* că încerci să-mi spui ceva, zise Metcalfe. Tonul era glumeț, dar simți o împunsătură care nu avea nimic de-a face cu rana lui.

— În Rusia, vinovăția și nevinovăția sunt la fel de împletite ca și loialitatea și trădarea. Există cei vinovați și cei capabili să se simtă vinovați – și nu sunt același lucru.

Metcalfe îi aruncă o privire încărcată de curiozitate și înghiți greu. Existau în ea adâncimi, își dădu seama, pe care abia începea să le întrezărească.

Lana zâmbi reținut, trist.

— Se spune că sufletul omenesc e o pădure întunecată. Unele sunt mai întunecate decât altele.

— Sună atât de rusesc, spuse Metcalfe. Tragic până la capăt.

— Iar vouă, americanilor, vă place să hotărâți voi înșivă. Sunteți întotdeauna convinși că orice ați face va fi bine.

— În timp ce voi, rușii tragici, păreți să credeți că nimic bun nu va rezulta niciodată din nimic.

— Nu, zise ea dur. Tot ce știu sigur e că nimic nu merge conform unui plan. *Nimic*.

— Să sperăm că te înșeli în privința asta.

— Mai ai documente pentru mine, da? zise ea, observând pachetul sigilat cu documente din buzunarul de la pufoaica lui, care era întoarsă pe dos pe masa din bucătărie.

— Ultimul set, spuse Metcalfe.

— Ultimul? N-o să se întrebe de ce a secat izvorul?

— S-ar putea. Poate ar trebui să nu i le dai pe toate o dată.

— Da. E mai credibil așa. Dar ce-i voi spune când se va termina?

— Îți exprimi uimirea. Spui că nu ai nici o idee de ce nu le mai aduce acasă, dar nu poți să-l întrebi, desigur. Presupui că securitatea a fost întărită și nu mai are voie să scoată documente secrete din birou.

Ea încuviință.

— Va trebui să devin o mincinoasă mai bună decât sunt.

— Uneori e o însușire necesară. Oribil, dar adevărat.

— O veche zicală rusească spune că dacă te lupți prea mult timp cu un dragon vei deveni și tu unul.

— O veche zicală americană spune că orice prost poate spune adevărul; e nevoie de talent ca să minți bine.

Ea ieși din bucătărie clătinând din cap.

— Trebuie să mă pregătesc să plec la teatru. Metcalfe scoase briceagul și deschise ambalajul de celofan. Nu era nici un bilet de la Corky. Răsfoi hârtiile, trecând repede peste ele, întrebându-se dacă Lana se uita măcar peste documentele pe care le transmitea. Era mult mai inteligentă și mai cu picioarele pe pământ decât o crezuse el.

Și dacă le citea cu atenție? Ce ar vedea? Metcalfe o asigurase că toate notele și comunicatele secrete erau bucăți dintr-un puzzle care aveau să le arate naziștilor cât de slabă – și deci cât de *docilă* – era Rusia. Avea să vadă în documente ceea ce i se *spusese* să vadă, nu?

Era oare destul de abilă politic pentru a vedea că de fapt se comunica mesajul opus: că Rusia era lipsită de apărare și ca urmare, o țintă pentru invazia germană? Își făcea griji în privința asta – și totuși ea nu spusese nimic care să indice că se simțea indusă în eroare. Corky îl trimisese să joace un joc riscant, riscant pe mai multe niveluri.

Parcursese repede documentele și apoi ceva îi atrase atenția. Era o pagină ce părea acoperită de fleacuri, coloane fără sens de litere și numere. Un cod, sesiză imediat. Se uită mai atent, văzu grupul de cinci cifre și identificatorul ce începea transmisia și recunoscuse codul.

Era un anumit cifru sovietic, codul SUVOROV, numit după marele general din secolul al XVIII-lea. Metcalfe mai știa și că era un cod pe care nemții îl spărseseră. Trupe finlandeze descoperiseră o carte de coduri rusească, scorjită, în Consulatul rus din Petsamo și le-o dăduseră naziștilor. Britanicii, din analiza transmisiunilor germane, confirmaseră că naziștii spărseseră într-adevăr codul. Armata rusă, în orice caz, nu avea nici o idee.

Metcalfe înțelese imediat de ce atât de multe dintre documentele WOLFSFALLE erau în cod SUVOROV. Era o lovitură de maestru a la Corky. Documentele criptate vor fi automat mai interesante și cumva mai credibile pentru naziști, codul dând impresia seriozității conținutului lor.

Dar, Metcalfe nu putea citi cele mai multe dintre documente. Le memora însă pe acelea scrise normal și își dădu repede seama că acest lot avea ceva diferit. Ultimul set înfățișase o Armată Roșie surprinzător de slabă și vulnerabilă, dar care încerca să-și refacă forțele.

Al doilea set „dezvăluia” *motivul* reînarmării. *Detaliile* plănuitei reînarmări sovietice erau aici, iar acestea spuneau o poveste alarmantă, cu amănunte șocante.

Erau ordine de producere imediată a zeci de mii de tancuri de ultimă oră, mult mai grele și mai puternice decât orice aveau nemții, mai grele chiar decât Panzererele. Tancuri de mare viteză, capabile să se deplaseze cu o sută de kilometri pe oră – și, după detalii, nu erau proiectate să opereze pe teren accidentat ci pe drumurile bune ale Germaniei și ale Europei de Vest. Douăzeci și cinci de mii de asemenea tancuri trebuia terminate până în luna iunie a anului următor.

Erau ordine – ordine *contrafăcute*, inventate de echipa hui Corky – pentru dezvoltarea celui mai avansat sistem de arme ofensive, incluzând avioane, rachete și bombe. Ordine pentru producerea multor de avioane de transport pentru desant aerian. Acestea nu erau arme destinate să apere Rusia de un posibil atac. Erau arme *ofensive*, care, de asemenea, trebuia să fie gata până în luna iunie a anului următor. Ordinele subliniau acest termen limită.

Mai mult. Memorandumuri urgente, ultrasecrete, între doi generali importanți ai Armatei Roșii, generalul A. M. Vasilevski și Jukov, se refereau la ceva numit Operațiunea *Groza* – Trăsnet. Operațiunea *Groza*, citi el, îi fusese prezentată lui Stalin și celorlalți membri ai Biroului Politic în septembrie, în urmă cu câteva luni, în condiții de maximă securitate.

Memorandum după memorandum, document după document, Metcalfe puse cap la cap detaliile acestei închipuite „Operațiuni *Groza*”, exact așa cum știa că va face serviciul de spionaj german. La începutul lui iulie următor, potrivit planului, Armata Roșie avea să dețină douăzeci și patru de mii din noile sale tancuri la frontiera vestică.

Frontiera cu Germania nazistă.

În următoarele câteva luni urma să se desfășoare o masivă, dar secretă masare de trupe ale Armatei Roșii la frontiera vestică a Rusiei. Alte ordine vizau antrenarea unor trupe de asalt aerian – aproape *un milion* de parașutiști, pregătiți să atace Germania în spatele frontului inamic.

Operațiunea *Groza* nu era un set de planuri pentru apărarea Rusiei. Era un plan detaliat pentru un război ofensiv împotriva Germaniei naziste.

Și un atac iminent împotriva Germaniei naziste era fixat pentru luna iulie 1942.

Stalin dezvăluise toate acestea într-un discurs secret în fața unor înalți ofițeri, abia cu o săptămână în urmă. Potrivit acestor documente, copii ale discursului circulaseră printre generalii de la vârf ai Armatei Roșii.

Metcalfe trebuia să-și impună să-și reamintească cum că aceste documente erau false.

O copie a acestui discurs fictiv al lui Stalin era inclusă printre documentele WOLFSFALLE și avea un ton atât de autentic, încât Metcalfe se întrebă dacă era posibil să fie adevărat. Discursul suna astfel:

Tovarășii!

Operațiunea Groza a fost aprobată. Planul nostru de război e gata. În optsprezece luni, în vara anului 1942, lovitura noastră fulgerătoare asupra fasciștilor va începe. Dar va fi doar lovitura de deschidere, tovarășii, un pas înainte pentru răsturnarea capitalismului în Europa și victoria comunismului sub conducerea Uniunii Sovietice!

Cercurile conducătoare capitaliste din toate țările Europei, ca urmare a războiului lor de distrugere reciprocă, vor deveni slabe și incapabile să facă față înălțării glorioase a socialismului în Europa și în lume. Este datoria noastră de onoare să eliberăm popoarele lumii!

Metcalfe citea cu uimire amestecată cu mânie crescândă. Era cea mai deplină nebunie, dar în același timp strălucită. Era făcută doar din cuvinte, în întregime inventată și în același timp, în întregime plauzibilă.

Și mai erau dovezi, dacă mai era nevoie de așa ceva, ale înșelăciunii lui Corky. Nu doar asupra lui Hitler – ci asupra lui Metcalfe. *Aceste documente vor alcătui un tablou*, spusese Corky.

Ce fel de tablou?

Tabloul unui urs, Stephen. Dar un urs îmblânzit. Un pui de urs căruia i s-au tăiat ghearele.

Corky îl mințise în legătură cu natura documentelor false, exact așa cum mințise în legătură cu motivul real pentru care îl trimisese pe Metcalfe la Moscova. Bătrânul maestru de spionaj îi spusese că misiunea lui era aceea de a-l evalua pe von Schussler în vederea unei eventuale recrutări, dar se dovedea a fi cu totul diferită: era aceea de a o folosi pe Lana pentru a-i pasa lui von Schussler aceste documente inventate. Și apoi Corky îl înșelase,

viclean, încă o dată, ascunzând adevăratul mesaj al documentelor WOLFSFALLE. Nu înfățișau nicidecum un pui de urs îmblânzit. Făceau portretul unei puteri militare care se reînarma rapid, care plănuia un atac masiv, secret, împotriva Germaniei naziste.

Câteva seturi de documente perfect falsificate treceau de la fiica unui general al Armatei Roșii la un diplomat nazist ambițios. Era tot ce trebuia pentru a-i împinge pe naziști să lanseze un atac împotriva Uniunii Sovietice – un atac care va constitui cu siguranță sfârșitul Germaniei naziste.

Indignarea lui Metcalfe se transformă repede în îngrijorare: dacă Lana ar citi aceste documente, nu și-ar da seama că nu a fost cinstit cu ea? Credea că îi dă documente prin care ar asigura Germania că Rusia dorește pacea. Și totuși acestea demonstrau contrariul. Indica că Moscova intenționa să atace mai întâi Germania.

Ce va face – dacă le va citi? Va refuza să i le dea lui von Schussler?

Ei bine, exista acest risc. Acum nu mai avea de ales. Corky îl manipulasă, iar el trebuia să o manipuleze pe ea. Putea doar să spera că nu va avea timp să le citească și că nu va avea intenția să o facă.

Spera că, pur și simplu, le va da germanilor.

— Stiva! strigă ea.

Purta un body negru și un halat larg, alb peste el; era machiată, cu rujul proaspăt aplicat.

— Arăți minunat, spuse el.

— Și tu ești prostuț, zise ea cu o mișcare teatrală a capului.

— Nu doar că arăți minunat, *ești* minunată. Ești o femeie remarcabilă.

— Te rog, se răsfăță ea. Îmi acorzi mai multă importanță decât merit. Se întinse după pachetul de documente.

— Ai grijă cum le manevrezi, spuse Metcalfe. Cât mai puțin cu putință.

— De ce?

De ce, se gândi el. Pentru că dacă nu umbli cu ele, poate că n-o să te uiți la ele. Și dacă nu te uiți la ele, atunci poate n-o să vezi cum ești mințită. Nu, nu „mințită” – cum te mint eu. Cum te manipulez, te trădez.

Dar răspunse:

— Se pare că vrăjitorii care au falsificat aceste documente au reușit cumva să pună și amprente pe ele. Amprente care aparțin liderilor militari sovietici. Așa că dacă naziștii fac o verificare, o analiză, aceste hârtii vor părea perfect autentice. Metcalfe inventase totul, dar suna plauzibil. Minciunile erau convingătoare, dar îl durea să i le spună ei.

— A, zise ea. Ce inteligent.

— Lana, ascultă. Ai fost uimitor de curajoasă. Ceea ce ai făcut... știu cât de greu a fost. Dar orice lucru are un motiv. Depind atâtea de ceea ce ai făcut. Atârnă atâta în balanță.

— Aceste hârtii atât de pline de cifre și cuvinte misterioase... ai crede că nimeni nu le poate citi.

— Da.

— Și totuși fiecare conține ceva puternic. Ca antidotul pe care îl prepară fecioarele Isoldei, nu? râse ea.

— Nu chiar, zise el confuz.

— Vrei să spui că aceste hârtii nu sunt menite să producă o dragoste adâncă și de durată între iubitul nostru lider și conducătorii celui de-al Treilea Reich? Nu vor produce o afecțiune pentru Rusia ce va intoxica inimile lui Ribbentrop și Heydrich, Himmler și Hitler?

Metcalf se uită curios la ea și înghiți greu. Da, existau în ea adâncimi, își dădu seama, pe care abia începea să le zărească.

— Spuneai că nu știi nimic despre aceste lucruri. Dar se pare că știi mai mult decât nimic, *dusia* mea.

— Mulțumesc, dragule. Și tu – amândoi știm ceva mai mult decât nimic. Dar nu un poet englez avertiza împotriva a ceea ce numea el „a cunoaște puțin”? Uneori mă-ntreb dacă ceva mai mult decât nimic nu este mai periculos decât nimic. Dar atunci aş fi în pericol, nu? De vreme ce știu aproape nimic. Zâmbetul ei era misterios. Vino, dragul meu. Acum eu vreau să-ți arăt ceva.

— Îmi place cum sună asta, replică Metcalf. O urmă în camera de zi și fu surprins să vadă un pom de Crăciun împodobit cu ornamente făcute în casă și fructe. Un pom de Crăciun? Remarcă el. Nu e ceva împotriva legii, în acest paradis lipsit de Dumnezeu? Nu a interzis Stalin Crăciunul?

Ea zâmbi și ridică din umeri.

— Nu e un pom de Crăciun, e o *iolka*. Pur și simplu punem o stea roșie în vârf și atunci nu se mai numește pom de Crăciun. Împodobirea brazilor e un obicei păgân, oricum. Creștinii doar l-au preluat. Nu avem nici Moș Crăciun; avem Moș Gerilă.

— Și asta? întrebă el, arătând spre o cutie de lemn sculptat de pe o masă.

Era căptușită cu postav verde și conținea două pistoale de duel cu lucrătură elaborată, perfect identice, așezate în suporturi. Intarsiile de nuc

erau decorate cu sculpturi înfățișând frunze de acant; țevile de oțel octogonale erau gravate cu imaginile unui foc.

— Astea trebuie să fie vechi de un secol, zise el.

— Mai vechi. Sunt comoara cea mai de preț a tatălui meu – pistoale de duel despre care se spune că au fost folosite de Pușkin.

— Extraordinar!

— Vezi tu, conducătorii noștri ne spun că ei creează omul sovietic, că suntem cu toții noi, curățați de istorie, curățați de tradițiile învechite și rele și de păcatele strămoșilor. Dar sunt încă aici, aceste rădăcini de familie. Încă ne mai leagă. Mici lucruri ce se transmit din generație în generație. Ele ne dau un simțământ al identității, aceste lucruri... care e cuvântul, unul așa de frumos? Un cuvânt poetic. Sună ca ceva conținut în respirație, în aer...

Metcalfe râse.

— „Moșteniri de familie”?

— Da, exact.

— Dacă există poezie în cuvântul ăsta, tu o pui acolo.

— „Moștenire de familie”, zise ea încet, blând, de parcă cuvântul însuși ar fi fost un vechi obiect fragil. Tatăl meu are niște lucruri din astea – *moșteniri de familie*, propriile lui comori secrete cu care se mândrește. Mici comori pe care le-a prețuit nu din cauză că sunt valoroase, ci fiindcă atâția strămoși de-ai lui au avut grijă să i le transmită. Cum ar fi cutia muzicală Paleh. Arată către o cutie neagră lăcuită, cu capacul împodobit cu imaginea unei păsări de foc frumoase, multicolore. Sau această icoană din secolul XV a Schimbării la Față. Era un panou de lemn pictat, măsurând poate cincisprezece pe zece centimetri, în care era înfățișat Iisus în haine strălucitoare, transformat într-o apariție spirituală radioasă în prezența a doi discipoli.

— Și într-o zi toate astea vor fi ale tale. Ea spuse, dusă pe gânduri:

— Nimic din ceea ce e valoros nu e vreodată cu adevărat al tău. Sunt la tine doar în păstrare.

— Dar nu văd nici un lucru de-al tău, Lana. Trebuie să primești multe daruri de la mulții tăi admiratori. Unde le ții?

— Pentru asta sunt făcute bunicile. Bunici care locuiesc departe de aici. Bunici care locuiesc în Iașkino.

— Unde e Iașkino?

— Un mic sat în bazinul Kuznețk. La multe ore cu trenul de aici. Ei își spun „provinciali pursânge” și asta e o laudă, nu o scuză.

— Când vine vorba despre ruși, uneori e greu să faci diferența. Dar cel puțin ai un loc sigur pentru propriile tale moșteniri de familie viitoare.

— Pari să-ți imaginezi peștera lui Aladin. Comoara mea constă într-un anumit dar, de la un anumit admirator – deși rămâne o comoară de neprețuit.

— Iar începi... Spune-mi, Lana, asta e o laudă sau o scuză?

— Are vreo importanță?

— Doar că încep să fiu gelos.

— Nu fi. Darul iubirii tale e ceea ce contează mai mult decât orice pentru mine. Îl trase aproape de ea. Stiva al meu, încă de când ne-am întâlnit prima oară... ceea ce mi-ai dat tu contează pentru mine mai mult decât îți dai seama. Mai mult decât îți vei da vreodată seama.

— Lana, eu...

Telefonul sună brusc. Ea păru speriată. Îl lăsă să sune de câteva ori înainte de a se hotărî să răspundă.

— Alo? Da, sunt Lana. Palidă. Ascultă, bâiguind niște silabe din când în când. După câteva secunde, îi mulțumi celui care sunase și închise.

— Era prietenul meu Ilia, costumierul, spuse ea. Era tulburată, aproape speriată. A întrebuințat un fel de cod pe care îl folosim noi doi pentru a vorbi la telefon. Ilia zice că supraveghetorul meu, Kundrov, a fost la Balșoi azi și a pus multe întrebări despre mine. Și despre prietenul meu, americanul.

— Continuă.

— Dar au mai fost și alții. De la NKVD. Toții caută. Folosesc cuvântul „spion”.

— Da, zise Metcalfe nervos. Toți americanii sunt spioni.

— Nu, de data asta e altfel. S-au dat ordine să fii găsit și dacă vei fi găsit, să fii arestat.

— Amenințări, încercă Metcalfe să o liniștească – doar amenințări.

— De ce, Stiva? Știu despre astea... despre toate astea. Cu un gest al mâinii arată documentele pe care le lua cu ea pentru întâlnirea cu von Schussler de mai târziu.

— Nu, nu știu.

— Nu m-ai înșela, Stiva. Ai face-o? El o îmbrățișa, incapabil să continue să mintă.

— Trebuie să plec, zise el. Tatăl tău urmează să sosească din clipă în clipă.

Ted?

— Da?

— Îmi recunoști vocea? urmă o pauză lungă.

— Da?

— Îmi recunoști vocea? Urmă o pauză lungă.

— Da, cred că da. La dracu', omule, ce se întâmplă? Vocea lui Ted Bishop suna diferit – înfundată, tensionată. Era vocea unui om înspăimântat. Metcalfe suna dintr-o cabină telefonică de la câteva străzi de apartamentul tatălui Lanei de pe Petrovka. Jurnalistul britanic lucra la Metropol; de altfel era aproape întotdeauna acolo.

— Mai târziu, zise Metcalfe repede. Am nevoie de ajutorul tău.

— *Mie-mi* spui. Pe-aici viermuiesc băieții veseli.

— Am nevoie să înșfaci niște lucruri din camera mea. Poți să intri, nu? Cunoști personalul de acolo de ani de zile; cineva îți poate deschide.

— Că mă cunosc de ani de zile nu înseamnă că mă plac. Familiaritatea aduce cu sine disprețul și toate astea. Dar o să văd ce pot face.

— Mulțumesc. Lasă-mă să te sun peste câteva ore ca să-ți dau un loc de întâlnire.

— Că veni vorba de telefoane, ai primit o grămadă de mesaje urgente de la cineva – mi le-au dat până și mie, în restaurant, în caz că te întâlnesc. Cineva pe nume „Domnul Jenkins”? Tipu' pare disperat.

— Domnul Jenkins – ăsta era Hilliard. Am înțeles, zise Metcalfe. Mulțumesc.

— În regulă... ăă, ascultă... fă-ți un serviciu și nu te întoarce aici. Înțelegi ce zic?

Metcalfe închise și îl sună imediat pe Hilliard la Ambasada Statelor Unite. Se prezentă drept domnul Roberts, dar, înainte de a apuca să spună că își pierduse pașaportul, fu întrerupt.

— Iisuse Hristoase, unde dracu' *ai fost?* zise Hilliard pe o voce joasă, tremurătoare – frică și furie. Ce *dracu'* ai pus la cale? Ai fost „ars”, știi, nu?

— Da.

— Vor sânge, omule. Trebuie să ieși dracului din Dodge, înțelegi? Amos Hilliard, omul din Midwest, folosea o veche expresie din Vest, dar Metcalfe

înțelese. Ești sancționat acum, continuă Hilliard. Ai fost scos din joc.

Metcalfe îngheță. Trebuia să iasă din Moscova, din Uniunea Sovietică, imediat. Nu-l aștepta decât fie arestarea, fie uciderea. Corky transmisese ordinul să fie scos din țară imediat.

— O să am nevoie de sprijin.

Asta însemna acte false, vize, bilete de avion. Documente pe care doar Corky i le putea furniza.

— Evident. Bunul Dumnezeu a dat, dar El vrea să te miști repede. Cum ar fi ieri. Înțeles?

— Înțeles. Modul lui Hilliard de a se referi la Corcoran ar fi putut fi, în alte circumstanțe, amuzant. Acum nu era.

— Și în ceea ce mă privește, simt o poftă nebună de *satsivi*. Într-o jumătate de oră sau cam așa ceva. Cu asta, Hilliard închise.

Metcalfe ieși iute din cabina telefonică.

*

Violonistul îl văzu pe bărbatul micuț, cu chelie și cu ochelari cu lentile groase ieșind pe intrarea principală a Ambasadei americane. Știa că bărbatul era un funcționar minor al ambasadei, un al treilea secretar. De asemenea, după informațiile care îi fuseseră furnizate, era un agent al spionajului american.

În timp ce îl urmărea pe american, vântul își schimbă direcția și prinse o mireasmă de Barbasol. Bărbatul se bărbierise proaspăt, folosind o cremă de ras americană.

Da. Omul acesta îl va conduce la țintă. Era sigur de asta.

Arma cântărea greu sub haina de la costumul lui Amos Hilliard. Nu era obișnuit să poarte armă, îi displăcea senzația; și ura ceea ce era pe cale să facă. Dar trebuia făcut. Corky fusese categoric în privința asta. Mesajul codificat nu lăsa loc de interpretare.

Metcalfe e un risc pentru misiune, așadar un risc pentru soarta lumii libere. E o necesitate tristă, dar trebuie să fie eliminat.

Tânărul agent îndeplinise ceea ce i se ordonase să facă. Dar fusese descoperit. Moscova viermuia de blestemați de agenți NKVD și GRU care erau pe punctul de a-l înșfăcă pe tip. Aveau să-l prindă; era doar o problemă de timp. Corky nu ar avea nici o posibilitate de a-l scoate pe Metcalfe la timp. Și o dată prins, l-ar interoga cum numai rușii știu să o facă, iar Metcalfe ar ceda; nu exista nici o îndoială în privința asta. Întreaga

operațiune ar fi expusă și Corky nu ar – nu ar vrea – să lase să se întâmple așa ceva. Miza era prea mare și nimeni nu trebuia să o pericliteze.

În momente ca acesta Hilliard se întreba dacă era cu adevărat croit pentru această slujbă. Ceea ce avea de făcut era pe drept cuvânt cea mai rea parte a misiunii. Într-un fel îi plăcea Metcalfe, dar nu asta era principalul. Știa că Metcalfe era unul dintre băieții buni, una dintre șepcile albe. Tipul nu era un trădător. Dar Corky dăduse ordinul, iar Hilliard nu avea de ales. Avea o treabă de făcut.

*

Metcalfe ajunsese la restaurantul Aragvi cu șapte minute înainte. „Într-o jumătate de oră sau cam așa ceva” însemna exact treizeci de minute; Hilliard era pe atât de exact în limbaj pe cât era de punctual. Nu mai era coada obișnuită din fața restaurantului, pentru că nu era încă ora cinei; asta îi ușura lui Metcalfe sarcina de a observa venirile și plecările. În timp ce supraveghea intrarea din față și cea laterală din punctul său de observație de pe treptele Poștei Centrale de pe strada Gorki, își aminti că îi promisese lui Ted Bishop să-l sune pentru a-i da un loc de întâlnire. Dar putea să aștepte până după această întâlnire. Durerea din umăr îi mai trecuse, deși încă mai simțea rana zvâcnind.

Amos Hilliard intră la Aragvi pe scările din spate, unde știa că nu va fi observat și își croi drum prin pasajul întunecat către toaleta bărbaților.

Fu surprins și enervat să descopere că era cineva acolo. Un bărbat stătea în picioare la chiuvetă, spălându-se de zor pe mâini cu apă și săpun. Ei bine, nu conta. Hilliard avea să aștepte. După ce tipul va pleca, va scoate pistolul Smith and Wesson și va înșuruba amortizorul în țeava special modificată, ghintuită. Va verifica de două ori pentru a se asigura că revolverul e armat.

Stephen Metcalfe va sosi, așteptându-se să primească documente false și instrucțiuni despre cum să părăsească Rusia pe ascuns. Ultimul lucru la care s-ar aștepta ar fi ca Amos Hilliard să scoată revolverul și să-i tragă câteva gloanțe în cap.

Hilliard ura că trebuia să facă asta, dar chiar nu avea de ales.

Ezită, uitându-se la omul care continua să se spele pe mâini cu o meticulozitate remarcabilă, obținând o spumă despre care Hilliard era convins că nu provenea de la săpunul sovietic de rahat.

Era ceva neliniștitor de familiar în legătură cu bărbatul cu fața inexpressivă, cu trăsături aristocratice și degete lungi, delicate. Se întrebă

dacă nu cumva mai văzuse chipul omului înainte. De curând, gândi el. Era posibil? Dar nu. Era doar din cauza nervozității lui.

Apoi omul de la chiuveță ridică privirea și ochii lor se întâlniră, iar Amos Hilliard simți un fior brusc, inexplicabil.

Cu exact un minut înainte de ora de întâlnire stabilită, Metcalfe traversă strada Gorki și se îndreptă către intrarea de serviciu a restaurantului. Era descuiată, firește, dată fiind frecvența livrărilor de mâncare și alte provizii; reuși să intre neobservat și să traverseze restaurantul spre toaleta bărbaților unde întâlnise pe Hilliard cu doar câteva zile în urmă.

Părea să nu fie nimeni înăuntru și el ezită un moment, șovăind să încuie ușa așa cum făcuse Hilliard ultima dată. Decise că era mai bine să nu o încuie. Hilliard întârzia. Neliniștit, făcu câțiva pași prin încăpere, verificând closetele și în ultimul dintre ele îl văzu pe Hilliard.

Pantofii și pantalonii lui Hilliard, mai exact. Pantalonii de tweed și ghetetele de piele maro ale diplomatului erau inconfundabile; fără îndoială îi aparțineau lui Amos Hilliard și nu unui rus.

Ciudat, se gândi. De ce era Hilliard pe budă mai degrabă decât să aștepte aici, lângă chiuvețe, așa cum făcuse ultima dată?

— Amos! Strigă, dar nu primi nici un răspuns. Amos, zise încă o dată, mai îngrijorat.

Împinse ușa closetului care se răsuci ușor și se deschise.

Iisuse Hristoase! Ceea ce văzu îi provocă o senzație de vomă, îl ului, îl făcu să se prăbușească la podea. Nu, nu *din nou*! Amos Hilliard ședea pe closet, cu capul răsturnat pe spate, cu ochii injectați holbându-se la tavan; o secreție încărcată de sânge îi curgea pe gură și pe nas. Beregata îi fusese aproape secționată chiar sub laringe. Urma inciziei, o tăietură de grosimea unei lame, era stacojie și pronunțată; semn că arma fusese un fel de sârmă subțire, puternică. Diplomatul fusese strangulat, i se tăiasse gâtul exact la fel ca lui Scoop Martin și celor de la baza din Paris.

Nu! Hilliard fusese ucis de curând, în urmă cu câteva minute – nu putea să se afle aici de multă vreme. Cinci minute? Și mai puțin poate?

Metcalfe atinse fața vânătă a lui Hilliard. Avea temperatura normală a corpului.

Ucigașul trebuia să se afle în apropiere.

Metcalfe se repezi la ușă, apoi ezită. Criminalul putea să-l aștepte de cealaltă parte a ușii, restaurantul pustiu oferindu-i adăpost, dându-i

posibilitatea de a sta acolo, gata să lovească.

Metcalfe izbi cu piciorul în ușa, făcând-o să se deschidă. Se trase înapoi, se ghemui pe o parte, urmărind să vadă dacă vreo siluetă sărea din întuneric, cu lațul în mână. Nu apăru nimeni. Dintr-un salt ajunse în hol, răsucindu-și corpul dintr-o parte în alta, gata să acționeze la nevoie. Dar nu era nimeni acolo. Și totuși ucigașul nu putea să fi plecat de mai mult de un minut sau două.

Alergă pe cele mai apropiate scări, sărind câte două și chiar trei trepte o dată, gata să dea peste un chelner care ducea o tavă. Metcalfe îi aruncă o privire chelnerului mic, în uniformă, măsurându-l repede, eliminându-l ca posibil ucigaș.

O pală de aer rece pe culoar îi spuse că se deschisese ieșirea spre stradă, cu câteva secunde în urmă. Cineva fie intrase, fie ieșise, deși nu aceasta era calea pe care Metcalfe intrase în restaurant. *Ucigașul*. În orice caz era posibil. Plecase pe ușa asta?

Neobservat, crăpă ușa de oțel, având grijă să nu scoată nici un sunet. Dacă ucigașul plecase pe aici și se plimba – ca să nu trezească bănuielile celor de pe stradă – nu alerga, așa că nu putea să se afle departe. Trebuia să fie vizibil. Dacă exista măcar posibilitatea elementului-surpriză, Metcalfe voia să o păstreze. Se strecură prin deschizătura îngustă, închizând ușor ușa în urma lui, mulțumit că nu făcuse nici un zgomot.

Se afla în spatele clădirii. Din containere de gunoi uriașe, de oțel, se revărsau resturi alimentare urât mirositoare. Se uită înjur, dar acolo nu se afla nimeni.

Oricine era cel care îl ucisese pe Amos Hilliard dispăruse fără urmă.

Metcalfe știa că trebuie să plece imediat, dar unde? Nu putea să se întoarcă la Metropol. NKVD știa că era implicat în activități clandestine. Trebuia să iasă dracului din Moscova cât mai curând cu putință. Dar asta era mult mai ușor de zis decât de făcut. Din acest stat totalitar, unde toată lumea era supravegheată și granițele erau puternic păzite, era la fel de greu de ieșit pe cât era de greu de intrat. Printre actele sale de la Metropol se aflaseră câteva seturi de pașapoarte false și alte acte de identitate contrafăcute, dar fără îndoială acum erau proprietatea NKVD-ului. De departe, cel mai prudent și cel mai logic mod de a acționa era să-l contacteze pe Corky și să-l pună să organizeze retragerea pe care o menționase Hilliard. Pentru a o face bine era nevoie de coordonare, de negocieri la cel mai înalt nivel. Iar Corky era expert în organizarea unor

astfel de acțiuni. O asemenea treabă se făcea de către un singur agent, cu excepția urgențelor celor mai cumplite.

Voia s-o ia pe Lana cu el. Dată fiind implicarea ei nu mai era în siguranță aici. Își promisese sieși că o va proteja; trebuia să o scoată de acolo.

Pentru a pune planul în aplicare, trebuia contactat Corky, iar în momentul acela cea mai bună metodă de a ajunge la Corky părea să fie prin Ted Bishop. Până la urmă, Metcalfe nu putea să dea un telefon internațional decât de la hotel, ceea ce ieșea din discuție. În Moscova nu se putea da un telefon peste hotare de la o cabină telefonică. Amos Hilliard era mort. El nu avea transmițător.

Rămânea doar Ted Bishop. Bishop, fiind corespondent străin, era firesc să dea frecvent telefoane la mare distanță, poate chiar zilnic, din camera lui de hotel sau de la Poșta Centrală. Așadar, Bishop putea suna în locul lui la unul din numerele de urgență din Londra sau New York. Spunând doar câteva cuvinte aparent fără sens, Bishop putea să-l alerteze pe Corky fără să știe ce face sau cu cine vorbește.

Și mai existau și alte modalități ca Bishop să-l poată ajuta dacă dintr-un motiv sau altul n-ar fi reușit să dea un telefon. Transmisia radio BBC pe care Metcalfe o asculta la Paris îi dădu ideea. Mesaje codificate, sub formă de felicitări personale, se transmiteau în timpul fiecărui calup de știri de seară la BBC – mesaje care alertau agenții din teren, înțelesul lor adevărat rămânând nedeslușit pentru toți ceilalți ascultători. De ce n-ar folosi așa transmisiunile de știri? Metcalfe se hotărî. Schiță în gând planul unei transmisiuni care suna inocent, pe care Bishop putea să o trimită ziarului la care lucra, *Manchester Guardian*. Va fi, de exemplu, un comentariu al unui concert, al unei reprezentații – poate chiar al baletului. Dar anumite fraze de urgență conținute în transmisia de altfel ne semnificativă – limbaj codificat formulat de Corky, care ar trece ușor de cenzorii sovietici – ar ajunge la Corky, i-ar atrage atenția și l-ar avertiza asupra a ceea ce se întâmplă și a ceea ce trebuia făcut. Firește, metoda nu va fi așa de rapidă ca un apel telefonic de urgență la un număr prestabilit din Londra sau Washington, care era metoda preferată.

Desigur, Metcalfe nu putea fi sincer cu Ted Bishop, nu putea să-i spună jurnalistului cine era cu adevărat și ce făcea de fapt în Moscova. Va inventa o minciună plauzibilă cum că autoritățile sovietice se pregăteau să-l aresteze pentru că era un om de afaceri bogat, aceasta făcând parte din campania lor, în plină desfășurare, de a-i discredita pe capitaliștii străini ca

spioni. Asta era tot ce trebuia să i se spună lui Ted Bishop. Dată fiind înclinația aparent antisovietică a britanicului, probabil că era suficient.

La urma urmei, gândi Metcalfe, mințise pe cineva mult mai important pentru el, cineva la care ținea – nu, *E care o iubea* – cu adevărat. Începea să mintă mult prea ușor.

Totuși, jurnalistul englez rămânea un semn de întrebare pentru Metcalfe, simpatiile lui fiind neclare. În momentul acela, trebuia să presupună că nu putea avea încredere în nimeni. Trebuia să fie extrem de precaut cu Bishop.

Liniștit, mergând normal, Metcalfe ocoli spre partea opusă a restaurantului Aragvi fără să fie văzut de poliție. Găsi o cabină telefonică la câteva străzi distanță, în fața intrării unui dispensar dărăpănat, Clinica Centrală nr. 22 din Moscova. Clinica era întunecată, închisă; nu se afla nimeni prin preajmă. Sună la Metropol și ceru cu Ted Bishop.

La numărul 7 de pe strada Gorki era masiva, impozanta clădire a Poștei Centrale, terminată în 1929 în mărețul stil sovietic. Interiorul era la fel de impunător: era proiectată să ofere senzația solidității unei bănci centrale, sau cel puțin a unei importante clădiri guvernamentale, ceea ce și era de fapt. Aici moscoviții așteptau la cozi lungi ca să trimită telegrame rudelor și prietenilor din colțuri îndepărtate ale Uniunii Sovietice, să expedieze colete sau să cumpere timbre poștale, să dea telefoane internaționale din cabine înăbușitoare. Cu toate acestea, în ciuda plafoanelor extraordinar de înalte, a coloanelor și a granitului, în ciuda imensei embleme cu secera și ciocanul de pe perete, păstra aspectul mohorât al tuturor clădirilor oficiale sovietice. Metcalfe stătea în umbra unui intrând, așteptându-l pe Ted Bishop.

Privea un bărbat între două vârste care telefona dintr-o cabină și observă cât de atent erau monitorizate apelurile telefonice. Trebuia să prezinți fie un pașaport, fie o carte de identitate, să completezi un formular, să plătești în avans, după care nu era nici o îndoială că cineva îți asculta convorbirea. Se gândi, dar respinse imediat această idee, să sune chiar el la unul din numerele de urgență ale lui Corky. Actele lui de identitate rusești false nu i-ar fi asigurat posibilitatea să dea un telefon internațional; pentru asta trebuia fie să-și folosească propria identitate, ceea ce era mult prea riscant acum, fie pașaportul pe numele Daniel Eigen, despre care, de asemenea, era de presupus că era compromis. Nu, trebuia să sune Ted Bishop în locul lui. Putea să o facă fără a atrage mai mult atenția decât era necesar.

În sfârșit, exact la timp, jurnalistul plinuț intră pe ușile masive cărând geanta de piele a lui Metcalfe și privind înjur neliniștit. Metcalfe se trase înapoi, privind, așteptând să se asigure că nu îl urmărise nimeni pe Bishop înăuntru. Cât timp jurnalistul merse până în centrul rotondei, aruncând priviri furișe înjur, Metcalfe rămase în ascunzătoarea slab luminată, supraveghind ușile principale pentru a se asigura că nu urmăreau alții acțiunile reporterului. Alții care să îl urmărească pe Bishop – sau care lucrau *cu* el.

Metcalfe lăsa să se mai scurgă un minut. Bishop începu să se plimbe de colo-colo, cu o încruntare iritată. În sfârșit, când părea că Bishop se pregătește să plece, Metcalfe apăru agale din alcovul lui ascuns. Dar Bishop, care nu-l văzuse pe Metcalfe, părea să semnalizeze cuiva, mișcând încet un deget arătător ridicat. Metcalfe îngheță, rămase pe loc, privi.

Da, cu siguranță Bishop făcea semn cuiva. Dar cui?

Și apoi Metcalfe văzu.

În capătul opus al holului, lângă un rând lung de ferestre ce arătau ca niște ghișee de bancă, se deschise o ușă și ieși un bărbat blond.

Un bărbat blond cu ochi cenușii. Agentul NKVD se apropie de Ted Bishop și – Metcalfe auzi – începu să vorbească repede în rusă.

Metcalfe își simți măruntaiele înghețând. *O, Doamne! Ted Bishop nu era curat!*

Cu o repeziciune care îl făcu să îi vină rău, înțelese: nesătula, joviala curiozitate jurnalistică, întrebările scormonitoare. Gargara antisovietică ce ascundea simpatii mai ascunse. Scena beției din camera lui, când Bishop se repezise în baie să vomite. Aceea trebuie să fi fost o înșelătorie, un pretext de a trece în revistă lucrurile lui Metcalfe, printre care se aflau anumite instrumente de spionaj, crema și pasta de ras goale în interior, multe acte false de identitate. Bishop trebuie să le fi cercetat câtă vreme întârziase în baie, prefăcându-se că îi e rău și așa aflase adevărul despre Metcalfe. Poate îl informase NKVD-ul, după ce agenții îi răscoliseră camera. Poate îl urmărea în folosul NKVD-ului.

Orice era posibil. Reporterul era în Moscova de ani de zile, tolerat de autorități. Trebuie să se fi încheiat târguri, să fi făcut compromisuri. Sau și mai rău. Străinii erau uneori recrutați de NKVD; Ted Bishop era unul dintre ei.

Cunoaște-ți toate ieșirile, zicea Corky. Dar Metcalfe nu avusese timp să o facă. Lipsa de timp îl făcuse să omită tocmai precauțiile de securitate care îi

erau atât de necesare.

Mergând repede de-a lungul holului, rămânând în umbră până la ușile principale, Metcalfe așteaptă până se apropie un cuplu care se certa zgomotos și se strecură printre uși strâns în urma celor doi.

Apoi mări pasul până când ajunse să alerge pe strada Gorki. Trebuia să o găsească pe Lana la Balșoi și să o avertizeze.

Asta în cazul în care nu era deja prea târziu.

Fațada Teatrului Balșoi era luminată spectaculos, dar în față era liniște, ceea ce însemna că spectacolul era în plină desfășurare. Ocoli până în spatele clădirii până găsi ceea ce părea a fi o intrare a artiștilor. Era încuiată; bătu cu pumnul în ușă până îi deschise un paznic înalt și deșirat, cu început de chelie și ochelari cu rame de aur. Purta un combinezon albastru de armată, cu inscripția „Paza Teatrului Academic de Stat Balșoi”, care se regăsea și pe șapca albastră militară.

Îngrijorarea paznicului mai scăzu când îl văzu pe bărbatul din fața lui.

Îmbrăcat într-un halat medical alb, cu un stetoscop în jurul gâtului și cu o geantă medicală neagră în mână, Metcalfe era un medic sovietic convingător. Deghizarea lui era completată de privirea trufașă, aproape imperioasă.

Fusese simplu să intre în clinica păraginită. Dispensarul nu era păzit, iar încuietorea cedase după câteva secunde de lucru cu șperaclul. Găsise repede dulapul de haine și înșfăcase un halat de rezervă, apoi găsise stetoscopul și geanta neagră. Cu totul, nu îi luase mai mult de cinci minute.

— Da, domnule doctor?

— Sunt doctorul Cevadze, zise Metcalfe, închipuindu-și că numele sovietic georgian putea explica ușorul accent. Am fost chemat pentru a da îngrijiri unei dansatoare care evoluează în seara asta.

Paznicul ezită.

— Care?

— De unde dracu' să știu? Una care interpretează un rol principal, sunt sigur, astfel nu m-ar fi scos de la petrecere. Se pare că e o problemă destul de urgentă. O întindere. Acum, te rog să mă conduci imediat în culise.

Paznicul încuviință și deschise ușa mai larg.

— Vă rog, veniți pe aici. Am să chem pe cineva să vă conducă, tovarășe doctor.

Un mașinist jerpelit cu mustața abia mijită îl conduse pe Metcalfe printr-o serie de coridoare întunecate și murdare din labirintul culiselor de la Balșoi. Băiatul șopti:

— Urcăm trei etaje, apoi la stânga scenei și nu mai scoase nici un cuvânt; spectacolul era în desfășurare. Metcalfe auzi orchestra interpretând muzică

de Ceaikovski; recunosc o temă din actul doi din „Lacul lebedelor”.

În comparație cu grandoarea spațiilor publice ale teatrului, culisele erau surprinzător de murdare. Trecură pe lângă toalete care puteau, pe coridoare dărăpănate cu bucăți de parchet lipsă, pe lângă estrade și scări ruginite. Cu fețele mânjite de machiaj, dansatori în costume de scenă fumau și bârfeau. Când trecură pe lângă scenă, Metcalfe auzi acordurile prelungi, neliniștitoare ale oboiului și ale harpei și acordurile îndelungi ale piesei lui Ceaikovski și recunosc frumoasa melodie din actul doi, *pas de deux*. O umbră de lumină albastră sinistră domina întunericul culiselor; Metcalfe se opri și se pomeni având înaintea ochilor scena și o secțiune a sălii.

— Așteaptă, zise, apucându-l pe băiat de umăr. Tânărul se uită la el, uimit că doctorul voia să prindă ceva din reprezentație.

Decorul era magic și strălucitor: un lac luminat de lună, înconjurat de plopî înalți – iar în centru era Lana. Metcalfe privi, extaziat.

Lana juca rolul lui Odette, regina lebedelor, îmbrăcată într-un mm alb, care îi punea în evidență talia minusculă, împodobită cu pene și paiete; avea părul strâns bine în coc, acoperit cu o cască de pene albe. Era delicată și vulnerabilă, grozav de asemănătoare cu o pasăre. Dansa cu prințul Siegfried, iar în jurul lor se învârteau puii de lebedă, care se retraseră apoi în culise lăsându-i singuri pe Odette și Siegfried. El o ridică grațios, o puse ușor pe podea, iar mâinile lui rămaseră pe trupul ei; ea îl îmbrățișa, arcuindu-și gâtul de lebedă spre el și Metcalfe simți o împunsătură ridicolă de gelozie. Era un dans și nimic mai mult; era munca ei, slujba ei, prințul fiind doar un coleg.

— Bine, zise Metcalfe. Să mergem în cabină. O să o aștept acolo până la pauză.

— Chiar cred că nu ar trebui să vă aflați aici, se auzi slab o voce vorbind în engleză cu accent rusesc.

Metcalfe se întoarse, surprins – putea fi taciturnul băiat?

— Apoi văzu cine vorbea. Recunosc părul blond, ochii cenușii.

NKVD-istul. Stătea la un metru distanță, cu un pistol în mână.

— Da, tu ești, zise agentul NKVD, aproape șoptind. Tânărul mașinist privea terorizat. Pentru un moment nu team recunoscut, dar ești plin de surprize. Ei bine, dacă ai venit s-o vezi jucând pe domnișoara Baranova, trebuia să-ți cumperi un bilet ca toți ceilalți. Oaspeții nu au voie în spatele senei. Vino cu mine, te rog. Metcalfe zâmbi.

— O armă e inutilă, zise, dacă nu vrei să tragi cu ea. Și mă îndoiesc că vrei să tragi în mijlocul acestui *pas de deux*. Va tulbura concentrarea domnișoarei Baranova și va distruge plăcerea spectatorilor, nu-i așa?

Agentul încuviință din cap cu o expresie impasibilă.

— Mi-ar plăcea să nu fiu nevoit să trag, dar între a te lăsa să scapi și a tulbura reprezentația – mă tem că nu am de ales.

— Întotdeauna există o opțiune, spuse Metcalfe, dându-se încet înapoi. Simți greutatea pistolului în buzunarul de la piept, dar asta nu-l liniștea: până să-l apuce, rusul va fi apăsător deja pe trăgaci. Ceva din fizionomia NKVD-istului îi spunea lui Metcalfe că rusul nu va ezita să tragă.

— Ține-ți mâinile pe lângă corp, ordonă rusul. Metcalfe roti ochii la stânga, cuprinzând decorul, sistemul de scripeți la care putea ajunge. Mult deasupra lor se legănau pereche de greutate de plumb, agățate de funii legate de cârlige. Duse mâinile la spate și se dădu înapoi câțiva pași, ca și cum ar fi fost speriat.

— Nu trage, zise el, făcând ca vocea să-i tremure pentru a simula frica. Spune-mi doar ce vrei.

Frânghia! Era acolo; putea să o apuce! Scoțând încet cuțitul din buzunarul de la spate și, fără ca rusul să observe, puse lama ascuțită pe frânghia groasă și tăie o dată, de două ori.

Agentul NKVD își îngădui un zâmbet abia schițat, mai nalt un rânjel de fapt.

— Prefăcătorie ta nu mă prosteste. Nu poți continua să fugi; nu există ieșiri. Îți sugerez să vii cu mine în liniște.

— Și apoi ce? zise Metcalfe.

În sfârșit, cuțitul tăie toată frânghia, care-i zvâcni din mână.

Greutățile de plumb se repezără către bărbatul blond. Rusul auzi șuieratul, se uită în sus și sări într-o parte chiar în momentul în care greutatea veneau spre el, ratându-l cu doar câțiva centimetri. Dar se deplasase, nu mai avea poziție de tragere, arma lui nu-l mai amenința pe Metcalfe. Tânărul mașinist scoase un țipăt ușor și fugi.

Metcalfe sări, nu într-o parte, ci către blond. Se prăbuși peste NKVD-ist, țintuindu-l la podea și trântindu-i un genunchi în stomac.

Din sala principală se auzi brusc zgomot de voci puternice. Orchestra se oprise. Era o nebunie! Dar Metcalfe nu putu să se uite să vadă ce se întâmplase. Blondul se zbătea, arcuindu-și trupul în sus, brațele lui puternice îl încheștară pe Metcalfe, dar nu mai avea suflare. Brusc, ceva îl

lovi zdravăn pe Metcalfe în moalele capului, atât de puternic că simți gust de sânge în gură. Era arma agentului; rusul reușise să-și elibereze brațul drept și-l pocnise cu ea.

Metcalfe icni, apoi își înfipse din nou genunchiul în stomacul bărbatului și mai tare și îi smulse arma din mână. Îl lovi cu ea în tâmplă cu atâta forță că la început crezu că l-a omorât.

Trupul agentului se înmuie, mâinile îi căzură pe podea și dădu ochii peste cap. Era inconștient – dar pentru câtă vreme?

Acum se auzeau țipete de peste tot. Mai mulți oameni, membri ai echipei, fugeau spre el să-l prindă. Metcalfe sări în picioare și văzu că era încolțit!

Sări în dreapta, fugi către o scară de metal și o escaladă. Ducea la un pod construit din țevi de metal și plăci de lemn, exact deasupra scenei. Când ajunse la pod, trase scara în sus, împiedicându-i pe ceilalți să îl urmărească. Traversă podul în fugă și pentru prima dată văzu ce se întâmplase când tăiasse frânghia și eliberase greutatea de plumb. Nu era nici o mirare că se oprise muzica și că tot teatrul răsuna de voci speriate. Trăsese o cortină neagră și grea, folosită împotriva focului, întrerupând pe neașteptate reprezentația; publicul crezuse că undeva în teatru izbucnise un incendiu și mulți se grăbeau să iasă afară!

Podul ducea la o altă estradă îngustă. Metcalfe alergă pe ea până ajunse la o trapă ce ducea către un fel de ușă de acces din lemn. Țipetele de dedesubt erau din ce în ce mai puternice, mai înspăimântate. Membrii personalului încercau să îl prindă pe intrusul în halat alb de doctor care trăsese cortina în mijlocul „Lacului lebedelor”. Ușa se deschise. Metcalfe intra și se cufundă imediat într-un întuneric complet. Orbecăi de-a lungul unui tunel scund și îngust – un pasaj, probabil. Vocile, strigătele de pe scena de dedesubt se auzeau înăbușit. Bâjbâi prin pasaj, mergând cu mâinile întinse pentru a se apăra de obstacole nevăzute.

O dâră de lumină pe podea indica o altă ușă; Metcalfe se opri, pipăi rama, apoi clanța unei uși de lemn negeluit. Apăsă clanța, deschise ușa și ajunse într-un coridor slab luminat care-i era vag familiar. Da! Și-l amintea. Mai fusese pe aici când o căutase prima dată pe Lana. Porni grăbit spre lungul șir de cabine. Pe ușa celei de-a treia scria „S.M. Baranova” și era crăpată câțiva centimetri.

Înăuntru se auzeau voci. Ea era acolo! Îmbrăcată în costumul alb de lebedă, vorbind cu un tânăr membru al personalului cu obraji ciupiți de vărsat.

— Nu e nimic, îi spunea bărbatul primei-balerine. E o alarmă falsă – o defecțiune a echipamentului de scenă, cu siguranță.

— E o nebunie! răspunse Lana. Nu s-a mai întâmplat până acum! Unde e directorul, directorul de scenă? Cineva trebuie să facă un anunț!

Se uită în sus și rămase împietrită.

— Stiva! țipă. Ce...

— Repede, Lana! Ascultă-mă! Se uită de la asistent la Lana, întrebător.

— E în regulă, Stiva. El e Ilia, prietenul meu. Cel care m-a avertizat.

— Nu, îmi pare rău, Lana. Trebuie să vorbim între patru ochi. Făcu un gest către ușă; Ilia încuviință, părând tulburat și părăsi camera.

Ea fugi la Metcalfe și îl îmbrățișa. Machiajul ei de scenă era gros, genele pline de rimei, dar asta nu o făcea mai puțin frumoasă.

— De ce ești aici? Ești îmbrăcat... te-ai deghizat în doctor ca să intri aici, dar nu trebuia să vii! Stiva, ce se întâmplă?

— Lana, totul e prea riscant! Plec din țară și vreau să vii cu mine!

— *Ce?* De ce spui asta?

Îi relatează repede despre Ted Bishop, despre agentul NKVD care îl văzuse la locul livrării.

— Știu despre mine, m-au văzut ridicând documentele. Știu de tine. E mult prea ușor să facă legătura între noi doi și nu vreau să se întâmple așa ceva; nu o să *las* să se întâmple așa ceva!

— Stiva! izbucni Lana. Totul e un risc aici, tot ce fac. Am ales să fac ceea ce am făcut nu fiindcă m-ai obligat tu, ci pentru că am crezut este bine, că binele va rezulta de aici – atât pentru Rusia, cât și pentru tata. Și nu, nu *vreau* să merg cu tine, înțelegi? Acum, te rog, trebuie să pleci.

— Nu vreau să plec fără tine. Lana păru înspăimântată.

— Nu, Stiva, nu pot părăsi Rusia.

— Nu ești *în siguranță* aici.

— Nu trăiesc aici pentru că sunt în siguranță. E casa mea. E în sângele meu.

— Lana...

— *Nu*, Stiva!

Era furios. Știa că e inutil să se certe cu ea. Metcalfe își scoase halatul și stetoscopul, îndesându-le în geanta neagră.

— Dacă nu vrei să vii cu mine, eu trebuie să ies de aici fără să fiu văzut și mă tem că prea mulți oameni mi-au zărit fața. Vor căuta peste tot. Vor fi aici din clipă în clipă.

— Așteaptă, zise ea.

Deschise ușa și ieși pe coridor. Metcalfe o auzi vorbind cu cineva. Se întoarse după un minut.

— O să te ajute Ilia.

— Ai încredere în el?

— Cu viața mea. El știe toate secretele de aici și conduce camionul pentru recuzită, așa că te poate scoate din Moscova.

— Și unde mă va duce?

— E un depozit în împrejurimile Moscovei unde teatrul ține decorurile mai mari, recuzita care nu e necesară. Este locul unde se construiesc decorurile. E un paznic acolo, dar poate fi cumpărat ușor – și ieftin.

Metcalfe încuviință.

— Pot să mă ascund acolo?

— Într-o grămadă de locuri. Cel puțin pentru două zile.

— Nu-mi trebuie atât. Am nevoie de un loc în care să am puțină liniște ca să-mi dau seama ce voi face în continuare.

Se auzi o bătaie în ușă și Ilia intră, aruncând spre Metcalfe o mască mare, o glugă și o robă neagră.

— E una dintre măștile baronului von Rothbart, spuse el. O rezervă. Nu o folosește niciodată.

Metcalfe o luă, impresionat.

— Geniul răului! Vrajitorul care o ține prizonieră pe Odette sub chipul unei lebede. Bună idee. E singurul motiv plauzibil ca eu să mă plimb pe aici cu fața ascunsă.

Ilia zâmbi recunoscător.

— Orice pentru un prieten al Lanei. Apropo, Lana – Grigoriev vrea să reia spectacolul imediat.

— Stiva, zise Lana, lipindu-se iar de el și îmbrățișându-l. Nu e nevoie să-ți spun că mai degrabă aș vrea să fiu cu tine, aici, decât jos, pe scenă.

— Acolo e locul tău, zise Metcalfe. Pe scenă.

— Nu spune asta!

— Dar așa e, replică Metcalfe. Acolo ești adevărată, vie.

— Nu, zise ea. Sunt vie doar lângă tine. Dar astea – arată cabina și costumul – și astea fac parte din mine. Ne vom vedea curând, Stiva al meu. Ilia va avea grijă de tine. Îl sărută pe buze, apoi fugi din cameră.

Holul din fața șirului de cabine era acum plin de artiști în diverse costume care se grăbeau spre scenă. Cineva bătea din palme și-i îndemna pe dansatori să se miște mai repede. Prin acest haos, Ilia și Metcalfe, care purta complicata mască pe față și roba neagră, putură să se miște neobservați. Pentru toată lumea, Metcalfe trecea drept personajul respectiv, baronul von Rothbart; cel mai mare risc era să apară adevăratul interpret al baronului, dar din fericire nu se întâmplă nimic.

Apoi Metcalfe văzu doi paznici în vălmășagul de artiști. Cercetau fețele celor care treceau, puneau întrebări urlând. Metcalfe trecu la nici un metru de unul dintre ei, așteptându-se să fie oprit și interogat, dar parcă era invizibil. Paznicii nu-i acordară nici o atenție. Maska pe care o purta nu doar îi ascundea fața, dar dădea legitimitate prezenței lui acolo. Era un artist, așadar nu trebuia oprit.

Riscurile de a se expune păsură să scadă când cei doi dădură colțul către o porțiune a coridorului pe care Metcalfe nu o văzuse înainte, spre o scară abruptă de ieșire în spate. Intrară pe casa întunecată a scărilor și coborâră repede.

Dar de la nivelul de dedesubt urca spre ei un alt paznic, întinse mâna să-i oprească.

Lui Metcalfe i se urcă stomacul în gât.

— Hei, Volodia, strigă Ilia cu jovialitate. Ce dracu' se întâmplă aici?

Paznicul îl cunoștea pe costumierul Lanei!

— Căutăm un intrus îmbrăcat în haine de doctor, zise paznicul.

— Doctor... N-am văzut, îmi pare rău, răspunse Ilia. Dar dacă prietenul meu nu ajunge pe scenă în treizeci de secunde, am rămas fără slujbă! Continuă să coboare scările, urmat îndeaproape de Metcalfe.

— O secundă! țipă gardianul după ei. Ilia se întoarse. Metcalfe îngheță.

— Ai promis că-mi faci rost de două bilete pentru reprezentația din weekend-ul ăsta, zise paznicul. Unde sunt?

— Mai lasă-mă un pic, spuse Ilia. Hai, baroane, trebuie să ne grăbim. O luă în jos pe trepte, urmat de Metcalfe.

Ajunși la baza casei scărilor, Ilia îl conduse prin alt labirint de pasaje până ajunseră la o trapă de oțel. Orbecăi, reușind să o clintească și să o deschidă.

— Intrarea menajeriei, zise el.

— Menajerie?

— Cai, urși, câteodată chiar elefanți, când montăm „Aida”. Crede-mă, animalele astea jengoase nu folosesc intrarea de scenă. Nu când se balegă peste tot.

Metcalfe își scoase masca. Merseră repede printr-un tunel lung care mirosea puternic a excremente de animale, cu podeaua de ciment acoperită cu paie. Dădea într-un doc de încărcare acoperit unde erau parcate câteva dubite, pe fiecare dintre ele fiind inscripționate cuvintele „Teatrul Academic de Stat Balșoi”. Ilia fugi spre niște uși duble și le deschise. De afară se auzi vuietul traficului. Apoi intră în cabina unei dubite. Metcalfe o luă prin spatele mașinii, deschise ușile și se cațără înăuntru. Compartimentul era încărcat cu decoruri uriașe de pânză pictată, dar reuși să se strecoare printre ele și să închidă ușa după el. Motorul hurui slab, apoi porni. Ilia accelerează de mai multe ori, apoi vehiculul se puse în mișcare.

Metcalfe se lăsă să cadă pe podeaua de oțel ruginit care vibra când șoferul accelera. Mirosul de combustibil parțial ars era oribil.

Se lăsă pe spate, pregătindu-se pentru lunga călătorie către suburbiile orașului. Deși era complet întuneric, în minte îi rămăsese imaginea strălucitoare a Lanei. Se gândea cum trecuse peste avertismentul lui, cum îl sărutase și apoi fugise. Curajul, impetuositatea ei. Pasiunea ei.

Și la cum refuzase oferta lui de a o scoate din țară. Era foarte dezamăgit, dar în același timp înțelegea. Nu putea să-și părăsească tatăl, țara natală. Nici măcar pentru Stiva al ei. Legăturile ei cu Rusia erau mai strânse; era amarul adevăr.

Brusc camioneta rămase pe loc, cu motorul oprit. Nu trecuseră nici cinci minute de când plecaseră de la Balșoi. Ce se întâmplase – fusese Ilia oprit? Motorul nu murise; fusese oprit și nu din cauza unui semafor. Ascultă, încercând să prindă vreun semnal, voci. Dar nu se auzea nimic.

Se ridică și se ascunse în spatele unuia dintre decorurile de pânză pentru cazul în care dubita ar fi percheziționată. Stând între două decoruri, așteptă.

Apoi ușile dubitei se deschiseră și interiorul fu inundat de o stranie lumină galbenă. Metcalfe stătea perfect nemișcat, sperând ca o eventuală inspecție să fie scurtă, superficială. Oricine ar fi văzut decoruri de la Balșoi ar fi fost satisfăcut, după care ar fi închis ușa dubitei și ei ar fi putut să-și reia drumul în siguranță.

De ce? Se întreba. De ce fuseseră opriți?

— E acolo, în spate! Strigă o voce. Vocea lui Ilia; Metcalfe o recunosc.

Alte câteva voci, urmate de pașii răsunători ai cuiva care urca în mașină. Metcalfe îngheță. Auzi din nou vocea care trebuia să fie a lui Ilia:

— Credeți-mă, e acolo.

Dar nu se putea să fie Ilia! Și dacă era, cu cine vorbea?

Decorul de pânză fu sfâșiat, expunându-l pe Metcalfe. Doi oameni îl luminau cu lanternele. Doi oameni în uniformă. Uniforme de la Balșoi? Erau paznici?

Nu. Recunosc uniformele, emblema cu șarpele încolăcit și pumnalul de pe epoleți. Dar nu avea sens!

Cei doi îl înșfăcă și îl scoaseră afară. Metcalfe își dădu seama imediat că nu avea rost să se lupte; dubita era înconjurată de ofițeri în uniformă. Ilia, fumând, vorbea cu câțiva dintre ei; atitudinea lui relaxată indica faptul că nu fusese oprit cu forța. Nu fusese tras pe dreapta. Erau oameni pe care îi cunoștea, sau cel puțin oameni în preajma cărora se simțea confortabil, oameni cu care *coopera*.

Dubita era într-o curte, o zonă pe care o recunosc doar după fotografii. Un loc pe care sperase să nu-l vadă niciodată personal.

Îi puseră cătușe la mâini; îl îmbrânciră înainte, înconjurat de o falangă de oameni în uniformă.

— Ilia! strigă Metcalfe. Rezolvă neînțelegerea asta.

Dar Ilia se urca deja pe locul șoferului din dubită. Aruncă țigara pe suprafața de beton, apoi îi salută prietenos cu mâna pe bărbați înainte de a porni motorul și a pleca.

Gardienii îl împinseră și îl târâră pe Metcalfe spre o intrare arcuită ale cărei cărămizi galbene erau îngrozitor de familiare.

Era în sediul NKVD.

În Lubianka.

Să-i spui coșmar – ar fi lipsit de acuratețe: coșmarele conțin întotdeauna o frântură de indiciu cum că nu sunt decât vise, că poți să te trezești și te vei trezi pentru a te elibera de oroare. Metcalfe știa că nu era un coșmar. Era realitate, realitatea *lui* și lucrul cel mai înspăimântător în legătură cu ea era că nu avea nici o scăpare. În ultimul an de când lucra pentru organizația lui Alfred Corcoran, mai trecuse prin destule situații înspăimântătoare. Fusesse la un pas de a fi descoperit, prins sau arestat în numeroase ocazii. Fusesse împușcat, aproape omorât. Și fusesse martorul unor crime, al uciderii unor oameni la care ținea foarte mult.

Dar toate erau ne semnificative acum.

Era într-o celulă din cumplita închisoare Lubianka; altă lume, din care evadarea era imposibilă, unde însușirile care îl scosese rămasă curată din atâtea situații dificile nu-i mai erau de nici un folos. Nu avea nici o idee de când se afla în această celulă: să fi trecut zece ore? Douăzeci? Nu avea cum să țină socoteala timpului, nu era răsărit sau apus de soare, program, regularitate.

Era într-o celulă strimță din subteran, înghețată. Stătea întins pe un pat de fier a cărui saltea nu avea mai mult de cinci centimetri grosime și emana duhoarea a nenumărați prizonieri dinaintea [ui. Exista o pătură de lână gri împuțită, nu mai lungă de un metru, care îi acoperea picioarele până la genunchi și nu mare lucru în rest.

Metcalfe trecuse de limita epuizării, dar nu putea dormi: în celulă era o lumină orbitoare, care nu se stingea niciodată și obloane de metal care lăsau să pătrundă lumină electrică de undeva de afară. Nu voiau să doarmă; epuizarea, fizică și mentală, era obiectivul lor. La fiecare jumătate de minut, discul de metal ce acoperea vizorul de pe ușă se deschidea și un ochi privea înăuntru. Ori de câte ori își trăgea pătura scurtă peste față, un paznic deschidea vizorul și urla la el să-și descopere față. Oricând se întorcea către perete, un paznic lătra la el să revină cu față spre ușă.

În celulă era așa de frig că își vedea răsuflarea. Nu se putea opri din tremurat. Fusesse silit să se dezbrace, hainele îi fuseseră luate și sfâșiate cu lame de ras, toți nasturii de metal îi fuseseră luați, ca și cureaua. Îi controlaseră trupul. I se ordonase să facă un duș, dar nu i se dăduse prosop

să se șteargă. Trebuise să-și pună hainele distruse înapoi pe corpul ud, apoi fusese dus în marș de-a curmezișul unei curți către altă parte a clădirii, unde i se luaseră amprente și fusese fotografiat din față și din profil.

Știa destul de multe despre Lubianka, dar nu erau decât elemente seci din cărți informative, rapoarte de spionaj și bârfe ocazionale spuse în șoaptă. Știa că cea mai veche clădire din complexul Lubianka fusese odată, înainte de Revoluție, sediul Companiei de Asigurări Panrusești. Știa că CEKA, prima încarnare a poliției secrete rusești, o transformase în birouri, camere de interogatoriu și celule de închisoare.

Știa că era o fabrică a morții, că erau executați prizonieri importanți în beciul din strada Dzerjinski nr. 1, cea mai secretă dintre clădirile conexe ale Lubiankăi. I se spusese că atunci când un prizonier era pe cale să fie executat era dus într-o cameră din beci în care, pe podea, era întinsă o mușama și i se administra un glonț în ceafă cu un pistol automat Tokarev cu opt focuri, fie imediat ce intra în cameră, fie în timp ce stătea cu fața la zid. Cei care îndeplineau execuțiile erau plătiți bine, de obicei bărbați și în cele mai multe cazuri analfabeți și se spunea că munca lor avea un preț: alcoolismul și suicidul erau foarte răspândite printre oamenii puși să-i execute pe deținuți.

Imediat după aceea, trupul era luat pentru a fi pus într-o groapă comună. Venea o femeie și ștergea pe jos. Moartea era constatată de un doctor angajat al NKVD, certificatul de deces fiind ultima bucată de hârtie care se pune la dosarul unei victime. Dacă victima nu era o persoană cunoscută, rudelor li se spunea întotdeauna că cel executat fusese condamnat la zece ani de închisoare fără drept de corespondență și asta era ultimul lucru pe care îl aflau vreodată.

Știa toate acestea, dar erau mult mai multe pe care *nu* le știa. Fusese trădat de cineva – sau pur și simplu NKVD hotărâse că era timpul să-l aducă acolo? Fusese văzut la locul livrării; i se percheziționase camera de hotel; i se găsisese transmitătorul. Existau o duzină de motive să-l aresteze.

Dar de ce tocmai prietenul Lanei, costumierul și colegul ei, Ilia – un bărbat în care ea părea să aibă încredere, care o avertizase că o căutau agenții – fusese cel care îl adusesese aici?

Era posibil, desigur, ca Ilia să fie un informator, un mic colaborator al NKVD ca atâția alți sovietici. Poliția secretă avea întotdeauna la mână pe cineva – o amenințare la adresa unui membru al familiei sau descoperirea unei mici nereguli – ori pur și simplu oferea o plată regulată simbolică. Nu

era necesar un mare efort pentru a coopta pe cineva. NKVD îl bănuia pe Metcalfe, știa că o vizitează frecvent pe Lana; era logic ca ei să-l angajeze sau să-l amenințe pe omul de încredere al Lanei, să-i ordone lui Ilia să-l predea.

Dar era posibil... exista cea mai mică posibilitate ca Lana să-l fi trădat?

Ar fi făcut orice ca să-și apere tatăl. Dacă s-ar fi exercitat presiuni asupra ei – presiuni puternice, de neîndurat – era atât de deplasat să-și imagineze că ea ar fi cedat, că ar fi făcut jocul NKVD-ului?

Apoi își spuse: *De ce ar fi de neconceput ca Lana să te fi înșelat... când tu însuți ai înșelat-o?*

Nu știa ce să creadă. Era atât de extenuat că nu mai putea gândi limpede.

Se auzi un clinchet metalic și ușa celulei se deschise. Metcalfe se ridică și își făcu curaj pregătindu-se pentru orice i se putea întâmpla. Intrară trei gardieni în uniformă, doi dintre ei cu armele în poziție de tragere.

— Ridică-te, zise gardianul șef.

Metcalfe se ridică în picioare, privindu-i cu grijă pe cei trei. Nu numai că era depășit numeric, dar și dacă reușea să le smulgă o armă, să o pună în capul unuia dintre ei și să ia un ostatic, știa că nu ar ieși niciodată de acolo. Trebuia să coopereze până se ivea vreo oportunitate.

— Cât e ceasul? întrebă.

— Mâinile la spate! țipă același paznic.

Fu escortat printr-un coridor întunecat până la o ușă de fier cu un grilaj în centru care se dovedi a fi un mic lift primitiv. Fu împins cu fața în peretele liftului. Ușa pocni, închizându-se și liftul începu să urce.

Grilajul se deschise într-un coridor lung, cu o mochetă orientală pe podeaua de parchet și pereții vopsiți în verde deschis. Singura lumină venea de la globurile albe de sticlă ce erau atârnav în tavan.

— Uită-te numai înaintea ta, ordonă gardianul șef. Mâinile la spate.

Metcalfe mergea, un gardian de fiecare parte și unul în spate. Cu coada ochiului văzu că treceau pe lângă un lung șir de birouri, unele din ele cu ușile deschise, în care lucrau bărbați și femei. La fiecare aproximativ douăzeci de pași era un alt gardian în uniformă.

Auzi bătaia repetată de metal pe metal, apoi văzu că unul dintre gardienii ce staționau bătea cu cheia în catarama curelei. Un fel de semnal.

Brusc fu împins spre perete, într-o nișă de mărimea unei cabine telefonice. Trecea cineva important sau cel puțin o persoană pe care nu voiau să o vadă el.

În sfârșit, ajunseră la o ușă mare de stejar lăcuită în negru. Gardianul șef bătu; după câteva secunde fu deschisă de un bărbat mic și cărunt, cu o față palidă ca o stafie. Era un fel de secretar, iar încăperea în care lucra era anticamera superiorului său. Pe biroul lui erau o mașină de scris și câteva telefoane. Se semnară hârtiile, conducătorul primind o copie. Metcalfe privi în tăcere, nevrând să-și trădeze neliniștea în legătură cu locul în care era dus. Secretarul bătu la o ușă interioară, apoi ridică o trapă montată în ea.

— Prizonierul 08, zise el.

— Intră, răspunse o voce.

Secretarul deschise ușa și se dădu înapoi în timp ce Metcalfe era escortat înăuntru de gardianul șef; ceilalți rămaseră în urmă, înțepeniți în poziție de drepti.

Acesta era biroul spațios al cuiva cu grad mare. Pe podea era un covor mare oriental, mobila închisă la culoare și masivă. Un birou acoperit cu postav verde era plin de teancuri de dosare și o mulțime de telefoane. În spatele lui ședea un bărbat suplu, cu înfățișare delicată, cu fruntea înaltă și bombată, cu capul chel și cu ochelari rotunzi fără ramă, care îi măreau grotesc ochii. Uniforma gri era călcată și apretată. Fără să se miște din spatele biroului întinse o mână ca de păianjen, făcând un gest rapid. Gardianul se întoarse pe călcâie și părăsi camera.

Omul cu ochelari cu lentile groase se aplecă peste birou, căutând prin hârtii câteva minute, de parcă Metcalfe n-ar fi fost acolo. Scoase un dosar gros, apoi se uită la Metcalfe fără să zică nimic.

Metcalfe recunoscuse îndelung onorata tehnică de interogatoriu: tăcerea trebuia să îl facă pe subiectul fără experiență să nu se simtă la largul lui, să devină neliniștit. Dar Metcalfe nu era lipsit de experiență. Era hotărât să tacă atât timp cât cel care urma să-l interogheze refuza să vorbească.

După vreo cinci minute, omul zâmbi și zise, într-o engleză perfectă cu accent britanic:

— Preferi să vorbim în engleză? Apoi spuse în rusă: Sau în rusă? Înțeleg că vorbești fluent limba noastră.

Metcalfe clipi. Engleza putea să-i ofere un avantaj, se gândi. Poate că îl va lipsi pe omul NKVD-ului de ușurința de a exprima o nuanță, o subtilitate pe care numai un vorbitor nativ al unei limbi o posedă. Răspunse în engleză:

— Nu are nici o importanță pentru mine. Atâta timp cât putem vorbi liber și deschis. Aveți autoritatea, tovarășe...? Mă tem că mi-a scăpat numele

dumneavoastră.

— Nu l-am – cum spuneți voi, americanii – „aruncat”. Poți să-mi spui Rubașov. Și „domnule”, nu „tovarășe” – la urma urmei, nu suntem tovarăși, domnule Metcalfe. Ia loc, te rog.

Metcalfe se așează pe una dintre cele două mari canapele de piele care se aflau aproape de biroul lui Rubașov. Acesta rămase în picioare. În spatele lui atârnavă trei portrete înrămate, al lui Lenin, al lui Stalin și al lui „Felix de Fier” Dzerjinski, infamul fondator al CEKA. Capul lui Rubașov părea flancat de portrete, de parcă ar fi fost unul dintre ele.

— Vrei un pahar de ceai, domnule Metcalfe? Metcalfe refuză clătinând din cap.

— Este un ceai într-adevăr minunat. Președintele nostru pune să fie adus din Georgia. Ar trebui să guști puțin, domnule Metcalfe. Ai nevoie de puteri.

— Mulțumesc, dar nu.

— Mi s-a spus că nu ai mâncat mâncarea ce ți-a fost dată. Îmi pare rău să aud asta.

— O, asta era mâncare? Își aminti farfuria de tinichea cu o ciorbă apoasă de mațe ce-i fusese azvârlită, împreună cu un codru rânced de pâine neagră. Cu cât timp în urmă fusese? Cât timp trecuse de când fusese aruncat în celulă?

— Ei bine, asta nu e exact o stațiune la Marea Neagră, deși nu există nici o restricție în legătură cu durata șederii tale, hmm? Rubașov se ridică de la birou și se postă în fața lui Metcalfe cu mâinile încrucișate la piept. Cizmele lui înalte de piele neagră erau lustruite oglină. Deci, ești un agent foarte priceput. Nu mulți pot scăpa de agenții noștri așa cum ai făcut-o tu. Sunt foarte impresionat.

O negare rapidă era, desigur, răspunsul pe care îl voia omul, dar Metcalfe nu spuse nimic.

— Sper că înțelegi situația în care te afli.

— Absolut.

— Mă bucur să aud asta.

— Înțeleg că am fost răpit și încarcerat ilegal de membri ai poliției secrete sovietice. Înțeleg că s-a făcut o mare eroare care va avea repercusiuni cu mult peste ceea ce vă puteți imagina.

Rubașov clătină din cap încet, trist.

— Nu, domnule Metcalfe. Nu e nici o eroare. Toate „repercusiunile”, cum vă place dumneavoastră să spuneți, au fost luate în considerare. Suntem o națiune tolerantă, dar nu tolerăm spionajul îndreptat împotriva noastră.

— Da, zise Metcalfe calm. „Spionaj” e cuvântul de care vă place să faceți uz ori de câte ori cineva decide că un vizitator străin e indezirabil, nu-i așa? Cuiva, să spunem în Comisariatul pentru Comerț Exterior, nu-i plac termenii unei afaceri care a fost perfectată cu firma familiei mele și...

— *Nu*, domnule. Te rog să nu-mi irosești timpul cu bazaconiile dumitale. Îndreptă degetul ca o plantă agățătoare către teancurile de dosare de pe biroul său. Astea toate sunt cazuri în care eu sunt procuror-anchetator. Vezi, am mult de lucru și nu am destule ore într-o zi ca să o fac. Deci, așa cum se spune, să trecem direct la oile noastre. Merse țănoș până la biroul lui, ridică o coală de hârtie și i-o dădu lui Metcalfe. Anchetatorul putea a tutun de pipă și transpirație acră. Mărturisirea dumitale, domnule Metcalfe. Semnează-o și putem să spunem că ne-am terminat treaba.

Metcalfe se uită la hârtie și văzu că nu scria nimic pe *ea*. Se uită în sus cu un zâmbet șiret.

— Pur și simplu semnează jos, domnule Metcalfe. Vom completa noi detaliile mai târziu.

Metcalfe zâmbi.

— Păreți un om inteligent, domnule Rubașov. Nu din topor, ca oricine o fi fost acela care a luat decizia să aresteze un important industriaș american a cărui familie are prieteni la Casa Albă. Nu un om care vrea să fie responsabil pentru un incident diplomatic care e pe cale să scape de sub control.

— Amabilele dumneavoastră cuvinte îmi încălzesc inima, zise anchetatorul, sprijinindu-se de birou. Dar diplomația nu e grija mea. Nu e portofoliul meu. Slujba mea e să anchetez pur și simplu delictе, apoi să decid pedepsele și să am grijă să fie executate. Știm mult mai multe despre tine decât îți poți imagina. Agenții noștri ți-au supravegheat activitățile de la sosirea în Moscova. Rubașov ridică dosarul gros. Multe, multe detalii. Și nu sunt activitățile unui om al cărui scop aici are cu adevărat legătură cu afacerile.

Metcalfe înclină capul pe o parte și arcui o sprinceană.

— Sunt bărbat, domnule Rubașov. Nu sunt imun la farmecele fetelor dumneavoastră din Rusia.

— Cum spuneam, domnule Metcalfe, te rog, nu-mi irosi timpul. Acum, venirile și plecările tale din Moscova mă intrigă. Pari să te descurci ușor și pe suprafețe mari.

— Cunosc bine orașul.

— Ai fost văzut ridicând documente de pe strada Pușkin. Negi că ai fost acolo?

— Ridicând documente?

— Avem fotografii, domnule Metcalfe.

Fotografii cu ce? se întreabă. Cu el luând pachetul din spatele radiatorului? Cu el strecurându-și pachetul în haină? Fără să știe cât au văzut, nu avea multe de recunoscut.

— Aș fi curios să văd aceste fotografii.

— Sunt sigur.

— Umblu cu documente cât e ziua de lungă. Toată această hârțogărie e sursa existenței mele.

— Înțeleg. Și e ceva obișnuit pentru tine să fugi când ești abordat de agenți NKVD?

— Eu cred că e o idee bună pentru *oricine* să fugă atunci când vede un agent NKVD apropiindu-se, dumneavoastră nu? Nu asta e reputația de care sunteți mândri – că băgați frica până și în inimile nevinovaților?

— Da, zise rusul cu un ușor chicotit. Chiar mai mult și în ale vinovaților. Zâmbetul amabil dispăru. Știți, sunt sigur că e un delict ca un civil să poarte o armă în Moscova.

— Port armă pentru protecție, zise Metcalfe ridicând din umeri. Există elemente criminale aici, așa cum știți. Iar noi, oamenii de afaceri străini și prosperi, suntem ușor de recunoscut.

— Asta nu e o problemă obișnuită, domnule Metcalfe. Numai pentru asta și ai în față un termen mai degrabă lung de încarcerare. Și crede-mă, nu vrei să stai într-o închisoare sovietică. Se întoarce și rămase în fața portretelor lui Stalin, Lenin și Dzerjinski, ca și cum s-ar fi inspirat de la ei. Fără să se întoarcă, zise: Domnule Metcalfe, sunt oameni în această organizație – oameni mult mai sus-puși decât mine – care doresc să te vadă executat. Avem dovezi, mult mai multe dovezi decât ți-ai putea închipui, ale activităților tale de spionaj. Avem destule dovezi pentru a te trimite în gulag pentru tot restul vieții.

— Nu știam că voi aveți nevoie de dovezi pentru a deporta oamenii.

Ochii lui Rubașov, măriți de lentilele ca niște lupe, priviră fix.

— Ți-e frică de moarte, domnule Metcalfe?

— Da, răspunse Metcalfe. Dar dacă aş trăi în Moscova, nu mi-ar fi. În orice caz, dacă aveţi într-adevăr destule informaţii dintr-acestea fabricate pentru a mă deporta, atunci de ce vorbiţi cu mine?

— Pentru că vreau să vă ofer o alternativă. Să fac un târg, să spunem.

— Un târg?

— Da, domnule Metcalfe. Dacă-mi dai informaţiile de care am nevoie – confirmarea unor variate aspecte legate de organizaţia pentru care lucrezi, a obiectivelor, numelor şi așa mai departe – ei bine, s-ar putea să te pomeneşti în tren spre casă.

— Aş vrea să vă pot ajuta. Dar nu am nimic să vă spun. Îmi pare rău.

Rubașov îşi încleșta mâinile.

— Ei bine, zise. Şi mie îmi pare rău. Se duse la birou şi apăsă un buton. Îţi mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Metcalfe. Poate că vei fi mai înclinat să vorbești liber la următoarea noastră întâlnire.

Ușa se deschise şi cei trei gardieni năvăliră înăuntru de parcă erau aşteptaţi să intre în scenă.

Fu condus imediat în altă parte a clădirii, unde coridorul era complet alb şi luminat orbitor. Un gardian apăsă un buton aflat pe uşa unei încăperi pe care scria Camera de Interogatoriu Numărul Trei. Soldații NKVD înarmați dinăuntru deschiseră uşa către o încăpere în întregime albă, cu gresie strălucitoare pe jos, pe pereți şi chiar pe tavan. Metcalfe văzu că îl aşteptau cinci paznici cu bastoane de cauciuc. Ușa fu închisă.

Nu spuse nimic, fiindcă ştia ce urmează.

Cei cinci oameni se aruncară asupra lui, agitând bastoanele. Era de parcă ar fi fost lovit, tare, în stomac şi în rinichi, numai că de zece ori mai rău; văzu stele verzi. Se luptă atât cât să-şi protejeze organele vitale de loviturile brutale. Dar nu era suficient. Se prăbuşi la podea, cu vederea înceţoşată.

Bătaia continua; din fericire leşină, durerea depăşindu-i rezistenţa.

Aruncară apă rece pe el, ceea ce îl trezi din leşin şi îl readuse în starea de durere insuportabilă, cruntă. Apoi loviturile reîncepură. Scurgea sânge pe podea. Îi ieşi sângele pe ochi, scurgându-i-se pe obraji. Vederea nu îi mai era înceţoşată; acum era segmentată în mod ciudat, ca un proiector de film a cărui rolă sărea din angrenaje. Izbucniri de lumină alternau cu un câmp vizual maroniu. Se întrebă dacă va muri acolo, în această cameră placată cu gresie strălucitoare, cu un certificat de deces eliberat de vreun doctor

sovietic anonim, corpul fiindu-i aruncat într-o groapă comună. Chiar și în delirul său – o aiurare nebunească, fragmentată, care atenua durerea insuportabilă a loviturilor de baston – se gândea la Lana. Își făcea griji pentru ea, se întreba dacă era în siguranță, dacă o aduseseră și pe ea la interogatoriu. Dacă va continua să fie în siguranță sau dacă, în scurt timp, va fi și ea adusă în camera albă, iar sângele îi va țâșni din cap, din nas, din ochi.

Imaginea Lanei îndurând cele prin care trecea el îl făcu să acționeze. Nu putea permite așa ceva. *Dacă ceva stă în puterea mea, îmi ordonă sieși, trebuie să folosesc acel ceva pentru a o proteja, pentru a o ține departe de acest loc de coșmar. Dacă mor aici, nu o protejez.*

Trebuie să trăiesc. Trebuie să rămân în viață cumva.

Trebuie să vorbesc.

Ridică o mână schilodită, cu arătătorul îndoit.

— Așteptați, gemu. Vreau...

Gardienii se opriră la un semnal al omului care părea să fie șeful. Îl priviră, așteptând.

— Duceți-mă la Rubașov, hârâi. Vreau să vorbesc.

*

Înainte de a-l duce în biroul lui Rubașov, își dădură osteneala să-l curețe. Nu se făcea să-l lase să-i picure sângele pe covorul anchetatorului șef. Fu dezbrăcat, împins sub un duș, apoi i se dădu să îmbrace o uniformă gri. Abia putea să-și ridice brațele, atât de tare îl împungea durerea din coaste.

Dar se părea că Rubașov nu se grăbea să-l vadă. Metcalfe recunoscă și această tactică. Fu ținut în picioare în fața biroului anchetatorului un timp care i se păru o veșnicie; își dorea să stea jos; trebuia să facă un efort să rămână în picioare. Metcalfe știa că bătaia din camera de interogatoriu era doar un preludiu pentru alte tehnici. Adesea prizonierul era silit să stea în picioare lângă un perete timp de mai multe zile fără să doarmă. Curând, prizonierul își dorea moartea. Numai doi gardieni îl însoțiră de data asta, o recunoaștere implicită a faptului că era prea slăbit, prea extenuat pentru a mai fi considerat o amenințare.

În sfârșit, fu dus înăuntru. Asistentul palid, cadaveric dispăruse, probabil își terminase ziua de lucru și fusese înlocuit de un alt tânăr care arăta și mai extenuat. Se semnară iar hârtii, apoi se deschise ușa interioară și Metcalfe fu băgat înăuntru.

Ori de câte ori violonistul vorbea cu Reinhard Heydrich, era chinuit de conștient de privilegiul de a avea un asemenea mentor. Heydrich nu era doar un virtuoz al viorii, ci și un strateg strălucit. Faptul că îl alesese personal pe Kleist pentru această misiune era un semn de recunoaștere a talentelor asasinului.

Așadar, nu voia să-l dezamăgească pe Heydrich. Trecu direct la subiect de îndată ce conexiunea telefonică bruiață fu efectuată și Heydrich răspunse.

— Până acum nu am reușit să aflu ce pune la cale americanul, zise. Reaminti repede – căci Heydrich nu avea prea multă răbdare cu detaliile inutile – cum asociatul britanic al americanului refuzase să vorbească chiar și supus la durități extreme și fusese necesar să fie ucis. Relată cum diplomatul Amos Hilliard, care îl condusese pe Kleist la o întâlnire programată cu americanul, îl recunoscuse, din nefericire – poate dintr-una din broșurile cu fotografii ale lui Corcoran – și trebuise de asemenea să fie eliminat. După care, firește, cu un cadavru la fața locului, Kleist fusese nevoit să bată rapid în retragere.

— Ai acționat așa cum trebuia, îl reasigură Heydrich. Diplomatul ți-ar fi spulberat acoperirea. Mai mult, fiecare membru al rețelei de care poți să ne scapi e un câștig pentru Germania.

Violonistul zâmbi, aruncând o privire în jurul camerei de comunicații a ambasadei.

— Asta ridică întrebarea, domnule, dacă nu cumva e timpul să-l eliminăm și pe american. Kleist nu îndrăzni să sugereze uriașa frustrare pe care o simțea fiindcă nu i se permisesese să-l termine pe american o dată pentru totdeauna.

— Da, răspunse Heydrich rapid. Cred că e într-adevăr timpul să închidem acest cerc de spioni. Dar chiar acum a sosit un raport cum că americanul a fost dus la Lubianka pentru interogatoriu. E aproape sigur că acolo va muri – rușii pot face treaba în locul nostru.

— Alt pescar a prins peștele, spuse Kleist dezamăgit. Și dacă ei nu duc sarcina la bun sfârșit?

— Atunci îți revine ție. Și nu am nici o îndoială că o să reușești.

De astă dată, Rubașov ședea la biroul său enorm, cu capul aproape ascuns de turnurile de dosare. Părea să scrie ceva; după câteva minute termină, puse stiloul pe masă și privi în sus.

— Aveați ceva de spus, domnule Metcalfe?

— Da, zise Metcalfe.

— Bine. Știam că ești un om rezonabil.

— M-ați silit să fac asta.

Rubașov se holbă cu ochii lui de pește.

— Noi o considerăm putere de convingere și, într-adevăr, este una dintre multele metode de convingere pe care le folosim.

Metcalfe simți sânge în gură și îl scuipă pe covor. Prin ochii lui Rubașov trecu un fulger de mânie.

— O rușine. Vedeți, ar fi fost mai bine – mult, mult mai bine – să nu auziți ceea ce sunt pe cale să vă spun. *Când te confrunți cu autoritatea, trebuie să apelezi întotdeauna la o autoritate mai puternică. Dacă nu înveți nimic altceva de la mine, învață asta. Alfred Corcoran.*

Sprâncenele lui Rubașov se arcuiră deasupra ochelarilor fără rame.

— De asta nu mă îndoiesc, domnule Metcalfe, zise blând anchetatorul. Ai prefera să nu-mi spui adevărul. Dar dă-mi voie să te asigur că faci ceea ce trebuie. E dificil, e drept, dar ești un om curajos.

— Mă înțelegi greșit, Rubașov. Ceea ce îți voi spune o să-ți dorești să nu fi auzit niciodată. Vezi, nu e ușor pentru un om de afaceri ca mine să opereze în Rusia. Trebuie să mă acomodez – să mă *introduc* la cele mai înalte niveluri, să zicem. Trebuie făcute *aranjamente* în cel mai mare secret, discreția trebuie scrupulos păstrată. Metcalfe ridică greu mâinile, întoarse palmele în sus într-un gest ce voia să desemneze încăperea. Stați în acest loc frumos și sunteți binecuvântat că nu cunoașteți mașinațiile de la cel mai înalt nivel – de la nivelul Biroului Politic – și așa și trebuie să fie. Problemele de stat de la cel mai înalt nivel sunt întotdeauna treburile *bărbaților* de stat, Rubașov. Și oamenii de stat sunt doar *oameni* în cele din urmă. Sunt ființe umane. Ființe umane care au dorințe. Ființe umane lacome, avare – care au dorințe și nevoi pe care, în acest paradis al muncitorilor, trebuie întotdeauna să le păstreze pentru sine. Dorințe și nevoi de care trebuie să aibă grijă oameni discreți și cu relații bune. Și aici apare Metcalfe Industries.

Rubașov se holba fără să clipească, fără nici o reacție.

— Și vei înțelege cu siguranță că orice fel de... servicii pe care compania mea le-a făcut în beneficiul unor oficiali de foarte mare importanță din țara ta trebuie să rămână absolut secrete. Așa că nu îți voi vorbi despre aparatele electrocasnice pe care le-am trimis la o casă din Tbilisi și la una din

Abhazia – case care aparțin mamei șefului tău, Lavrenti Pavlovici. Folosi numele și patronimul lui Beria, ceea ce implica familiaritate; era un fapt puțin cunoscut că Beria îi dăruise mamei lui două case în Georgia sovietică și le dotase scump. Dar Rubașov trebuia să știe. Metcalfe nu se îndoia de asta.

Rubașov clătină încet din cap, reacționând enigmatic. Metcalfe continuă:

— Când vine vorba despre el însuși, desigur, Lavrenti Pavlovici al vostru e mult mai extravagant. Nu vei auzi niciodată de la mine despre minunatul Tintoretto din secolul XV care atârnă pe peretele sufrageriei din casa de pe strada Kacealova. Puțini, dacă existau vremii, puteau spune unde locuia Beria; dar Metcalfe, care fusese informat, fu în stare să-și amintească acest detaliu. Mă îndoiesc oarecum că ai fost vreodată invitat la Lavrenti Pavlovici acasă, la cină și chiar dacă ai fost, bănuiesc că nici măcar nu ai apreciat minunăția acelei mici comori. Președintele NKVD-ului este un om rafinat cu gusturi deosebite; tu ești doar un *mujik*. Și nu vei auzi niciodată de pe aceste buze cum Lavrenti Pavlovici a strâns bani pentru această achiziție vânzând obiecte de artă și icoane bisericești rusești peste hotare – o tranzacție încheiată cu maximă discreție de Metcalfe Industries.

Anchetatorul nu mai clătina din cap. Pălise vizibil.

— Domnule Metcalfe, încep, dar Metcalfe îl întrerupse.

— Te rog, întreabă-l pe Beria despre asta. Ridică receptorul chiar acum și sună-l. Întreabă-l, de asemenea și despre icoanele care au fost mutate din biserica Iisus Mântuitorul din Moscova. Te rog, sună-l. Întreabă-l.

Rubașov întinse tentaculele mâinii lui drepte către mulțimea de telefoane și ridică receptorul unuia alb.

Metcalfe se rezemă de canapea și zâmbi.

— Spune-mi ceva, domnule Rubașov. Tu ai decis să mă arestezi? Sau executai ordine de mai sus?

Rubașov ținea receptorul în dreptul feței. Un zâmbet palid, nervos îi jucă pe buze, dar nu răspunse. Nici nu formă numărul.

— Acum îmi este clar că fie conspiri împotriva lui Beria, fie ești folosit ca un instrument, ca o unealtă de către inamicii lui din această organizație. Care dintre ele?

— Insolența ta nu va fi tolerată! explodă Rubașov, cu receptorul încă la ureche. Furia lui – furie neajutorată, i se păru lui Metcalfe – era un semn bun.

Metcalfe continuă ca și cum Rubașov nu ar fi spus nimic:

— Desigur, îmi dau seama că îți imaginezi că mă poți face să dispar pur și simplu și o dată cu asta și problemele tale. Ei bine, mă tem că mă subestimezi. Avocații familiei mele din New York dețin niște documente extrem de dăunătoare pe care le vor face publice dacă nu-i contactez într-o anumită perioadă. Va ieși un scandal monstruos. Numele oamenilor din Moscova cu care Metcalfe Industries a făcut afaceri în secret de-a lungul anilor, oameni mai sus plasați decât președintele Beria – ei bine, acestea nu sunt nume la a căror pătare ai vrea să participi. În special numele unui anumit om pe care nimeni n-ar vrea să-l supere. Metcalfe întoarse capul și se uită țintă la portretul lui Stalin de pe perete.

Rubașov îi urmări privirea și o expresie de groază inconfundabilă trecu peste chipul lui. Era o expresie pe care Metcalfe nu o mai văzuse pe fața unui ofițer NKVD de grad superior.

— Ar fi echivalent cu a-ți semna propria sentință, continuă Metcalfe. Ridică din umeri. Nu că una sau alta din opțiuni ar avea vreo importanță pentru mine. La urma urmelor, m-ai silit să vorbesc, nu?

Rubașov apăsă pe butonul de pe partea laterală a biroului său și chemă gardienii.

Berlin.

Când amiralul Wilhelm Canaris terminase informarea, bărbații din jurul mesei de conferințe rămaseră ca trăsniți. Se întâlniră în sala principală a noii cancelarii, care fusese construită, după instrucțiunile Fuhrerului, de arhitectul lui preferat, Albert Speer. Afară, viscolul mugea.

Într-o nișă, deasupra lor se afla un bust în marmură al lui Bismarck. Nici unul dintre cei prezenți, nici măcar Hitler, nu știa că de fapt era o replică a bustului original care stătuse în vechea Cancelarie ani de zile. Originalul fusese scăpat cu prilejul mutării în noul sediu și se crăpase gâtul. Speer îi comandase în secret sculptorului să facă o copie identică și pentru a i se da patina timpului, fusese cufundată în ceai. Arhitectul considera distrugerea accidentală a originalului drept un semn rău.

Bărbații din jurul mesei erau toți oamenii de vârf ai Reichului. Erau cu toții acolo ca să dezbată câștigurile plănuitei invazii a Uniunii Sovietice, dar discuția trena. Exista o opoziție importantă. Bărbați ca mareșalii Friedrich von Paulus și Wilhelm Keitel, împreună cu generalul Alfried Jodl, susținuseră toți că forțele lor erau mult prea răsfirate pe alte teatre de război.

Vechile argumente fuseseră reluate în discuție. Nu trebuia să se lase târâți în această mocirlă. În schimb, trebuia să neutralizeze Rusia, să o țină departe, să se asigure că nu se amestecă.

Dar informațiile de la Moscova schimbaseră totul.

Atmosfera din cameră era incendiară.

Operațiunea *Groza* modificase totul. Stalin plănuia în secret să îi atace. Trebuia să se miște primii.

Prima obiecție veni de la conducătorul serviciului de securitate al Reichului, generalul SS Reinhard Heydrich.

— Cum putem fi siguri că informațiile acestea nu sunt plantate? întrebă el.

Amiralul Canaris îl privi pe șeful securității, un bărbat înalt, cu înfățișare sinistă, nas lung și ascuțit și ochi de reptilă. Îl cunoștea bine pe Heydrich. Se întâlneau în societate. Heydrich, un violonist talentat, interpreta adesea muzică de cameră la familia Canaris, împreună cu doamna Canaris, de asemenea violonistă. Canaris știa că bărbatul mai tânăr era un barbar fanatic, în care nu puteai avea încredere. A ridica o asemenea obiecție era în

natura lui Heydrich. Voia să demonstreze în fața Fuhrerului măiestria lui în probleme de spionaj.

— Oamenii mei au examinat documentele în detaliu și te-aș invita să-i pui pe ai tăi să facă același lucru, răspunse Canaris sec. Vei descoperi că sunt autentice.

— Pur și simplu mă întreb de ce NKVD nu a descoperit încă această scurgere, insistă Heydrich.

Mareșalul von Paulus zise:

— Dar nu am văzut nici o altă dovadă că Stalin plănuiește un asemenea atac. Nu am văzut mobilizări, nici deplasări de trupe. De ce ne-ar face rușii plăcerea de a ne ataca?

— Pentru că Stalin vrea să cucerească toată Europa, zise Jodl. A fost dorința lui întotdeauna. Dar asta nu se va întâmplă. Nu cred că mai există vreo îndoială dacă să lansăm sau nu *Praventiv-Angriff* – atacul nostru preventiv – asupra Rusiei. Cu optzeci sau o sută de divizii, vom înfrânge Rusia în două până la șase săptămâni.

Străzile erau întunecate, acoperite cu un strat proaspăt de zăpadă, traficul de noapte era scăzut, sunetele înăbușite. Privind un ceas de stradă, Metcalfe văzu că era ora unu dimineața. Chiar în fața lui se afla digul Krimskaia și apoi impozantul pod Krimski, înălțându-se deasupra râului Moscova, cel mai lung pod suspendat din Europa, construit abia în urmă cu doi ani.

Apropiindu-se, Metcalfe văzu o siluetă singuratică stând la mijlocul podului, pe artera pietonală. O siluetă feminină îmbrăcată într-un palton și cu o eșarfă pe cap. Era Lana; nu avea nici o îndoială. Inima începu să-i bată cu putere. Grăbi pasul prin aerul înghețat al nopții, dar nu putea alerga, încă nu; picioarele și toracele îl dureau cumplit. Ravagiile ciomăgelii abia începeau să descrească. Vântul sufla prin hainele lui mizerabile, zdrențuite.

Anchetatorul șef Rubașov ordonase eliberarea lui imediată și distrugerea tuturor actelor. Toate bunurile îi fuseseră înapoiate, cu excepția armei. Dar Metcalfe nu avea sentimentul victoriei; nu simțea decât un gol și o senzație de amorțeală.

Râul Moscova era nemișcat, iar luna plină se reflecta în milioane de fragmente pe suprafața lui. Razele ei străluceau pe lanțurile de argint și barele de fier ale podului. Mașinile sau camioanele care treceau peste pod îl făceau să vibreze.

Părea că nu mai ajunge; ea părea atât de departe, iar el abia își putea mișca picioarele. Lana stătea cu spatele la el, privind peste ape, pierdută în gânduri. Cu aproximativ o oră înainte, el telefonase la Balșoi de la o cabină telefonică. Când îi auzise vocea, ea își pierduse răsuflarea, apoi țipase:

— Iubitul meu, dragul meu, unde ai fost? Schimbaseră succint câteva cuvinte, folosind fraze criptice, stabilind un loc de întâlnire fără a dezvălui detalii.

Îi era rușine că, într-un moment de slăbiciune, o bănuise de complicitate la arestarea lui. Pur și simplu era imposibil. Dacă ea l-ar fi trădat, atunci cum ar mai fi putut el să creadă în mecanismele imuabile ale lumii? Cum ar fi putut să creadă în legea gravitației, în existența Soarelui și a Lunii?

Ea se întoarse, îl văzu târându-se pe pod și alergă spre el. Când se apropie destul cât să-i vadă fața, țipă, apoi își aruncă brațele în jurul lui.

El gemu.

— Hei, cu grijă.

— Ce ți-au făcut? Slăbi îmbrățișarea, atingându-i blând corpul străbătut de dureri. Îl sărută și mult timp el rămase pierdut în brațele ei; îi mirosi parfumul, îi simți căldura răsuflării. Era ciudat, dar se simțea *în siguranță*, deși știa că nu era deloc sigur să se afle cu iubita lui în Moscova. Fața ta, spuse ea cu trupul scuturat de suspine. Stiva, te-au bătut!

— Ei îi zic metodă de convingere. Mi-au spus că Lubianka nu e o stațiune balneară și am aflat că aveau dreptate. Dar ar fi putut să fie mult mai rău. Și am fost norocos – am supraviețuit.

— Lubianka *era*! Nu știam unde ai dispărut – l-am întrebat pe Ilia și mi-a spus că ați fost opriți, că poliția a percheziționat duba și te-a găsit, că ai fost arestat. Mi-a spus că n-a putut să-i oprească, nu știa ce să facă. Părea atât de înspăimântat; mi-a părut atât de rău pentru el. Prieteni de-ai mei s-au dus la poliție și au cerut să afle ce s-a întâmplat cu tine. Dar poliția a pretins că nu știe despre ce este vorba. După trei zile, o prietenă de-a mea s-a dus la închisoarea Lefortovo, unde i s-a spus că nu au nici un prizonier cu numele tău. Dar aici toată lumea minte; n-am știut, n-am putut afla adevărul. Ai lipsit cinci zile! Am crezut că ai fost deportat sau executat!

— Prietenul tău e un *stukaci*, zise Metcalfe, folosind cuvântul pentru informator.

Ea făcu ochii mari și un timp nu putu să vorbească.

— Nu am bănuir niciodată, altfel nu l-aș fi lăsat să se apropie de tine, Stiva, crede-mă!

— Te cred.

— Atâtea întrebări de-a lungul anilor, atâtea detalii insignifiante, ciudate. Acum încep să aibă sens. Lucruri pe care le-am ignorat. Câteodată vinde tichete pe afară, ilegal, deși nu pare niciodată să-și facă prea multe griji din cauza asta. Am trecut cu vederea atâtea lucruri aparent fără importanță, când ar fi trebuit să le iau drept indicii!

— Nu aveai de unde să știi. De când lucrează pentru tine?

— De câteva luni lucrează pe post de costumier și asistent personal, deși ne cunoaștem de ani de zile. Întotdeauna a fost foarte prietenos. Cu patru sau cinci luni în urmă a început să petreacă mai mult timp în jurul meu, ajutându-mă, făcându-mi servicii. Într-o zi a spus că vrea să fie detașat ca asistent al meu în timpul reprezentațiilor, dacă m-ar interesa și eu...

— Asta a fost după ce ți-ai început relația cu von Schussler?

— Ei bine, da, chiar după, dar... Da, desigur, nu se poate să fi fost o coincidență. Autoritățile voiau să mă supravegheze îndeaproape și mi l-au plantat pe Ilia.

— Von Schussler e un diplomat german, o importantă potențială sursă de informații, iar tu ești o artistă renumită la nivel național. Riscurile și potențialul erau prea mari ca NKVD să nu desemneze pe cineva.

— Dar Kundrov...

— El e GRU, informații militare – o agenție rivală. Fiecare agenție a vrut să aibă propria sursă; fiecare lucrează într-un mod diferit, NKVD mai acoperit. Dar, Lana, ascultă-mă. Trebuie să te întreb încă o dată și vreau să te gândești serios la asta, pentru că știu că e o hotărâre importantă. Vreau să vii cu mine.

— Nu, Stiva. Nu pot să fac asta – am mai discutat. Nu o voi face niciodată. Nu îmi voi părăsi tatăl, nu voi părăsi Rusia. Nu pot! Trebuie să înțelegi!

— Lana, nu vei fi niciodată în siguranță aici.

— Asta e casa mea, acest cămin îngrozitor pe care îl iubesc.

— Dacă nu vii cu mine acum, nu te vor lăsa niciodată să pleci.

— Nu, Stiva. Nu e adevărat. În doar câteva zile mă trimit împreună cu trupa mea la Berlin într-o misiune de prietenie. Dăm o reprezentatie pentru vârfurile conducerii naziste. Vom avea voie întotdeauna să călătorim în afara țării.

— Și vei fi tot prizonieră. Berlinul nu e mai puțin închisoare decât Moscova, Lana.

Se auzi clinchetul metalic, sunetul inconfundabil al tragerii piedicii unei arme. Metcalfe se întoarse spre locul de unde se auzea. Chiar și în întuneric, ochii cenușii și părul blond erau oribil de familiare, la fel ca și expresia de triumf a NKVD-istului cu arma îndreptată spre Metcalfe. Se apropiase neobservat, sunetul pașilor fiind acoperit de zgomotul traficului care se rostogolea pe pod, iar cei doi îndrăgostiți nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Metcalfe duse instinctiv mâna după propria armă, apoi își dădu seama că-i fusese confiscată în Lubianka.

— Mâinile sus, zise NKVD-istul. Amândoi. Metcalfe zâmbi.

— Ești în afara rezervației. Sau nu s-a obosit nimeni să te informeze? Poate ai vrea să vorbești cu superiorii tăi înainte să te faci de râs. Rubașov, de exemplu...

— Liniște! mugi securistul. Poate că minciunile tale despre Beria l-au intimidat pe un carierist laș și slab ca Rubașov, dar din fericire eu raportez direct la biroul lui Beria. Mâinile sus, *acum!*

Metcalf și Lana se conformară.

— Așadar *chiar vrei* să te faci de răs, spuse Metcalf. Inșiști și inșiști, transformând situația într-o misiune personală, refuzând să accepți greșeala pe care o faci. Pari să uiți că nu ești decât un agent de stradă de nivel inferior. Nu știi nimic despre lucruri care sunt mult mai sus decât nivelul tău. Acum nu îți distrugi doar propria carieră cu încăpățânarea ta. Ci viața.

Rusul imită sunetul unui scuiat, indicând deriziune și ostilitate.

— Minți creativ și curajos – dar neglijent. Eu am fost cel care ți-a găsit transmitătorul. Îngropat în pădurile din sud-vestul Moscovei, lângă casa de vacanță a Ambasadei americane.

Pe chipul lui Metcalf se putea citi numai scepticism amuzat, sec, dar în realitate mintea îi era tarată la maxim. Rubașov nu menționase nici un transmitător! Dacă ar fi știut, l-ar fi menționat; de ce nu o făcuse?

— Da, reluă agentul cu ochi cenușii. Un mic detaliu pe care l-am omis din raportul meu către Rubașov. O rezervă pentru a fi folosită mai târziu – nu am avut niciodată încredere în porcul ăla pupător de cururi. Dar transmitătorul a fost examinat de secția noastră tehnică specială și eu am văzut rezultatele. Construit de serviciul secret britanic pentru comunicațiile agenților din teren. Nu tipul de comunicații de care are nevoie orice om de afaceri. Mută arma vreo câțiva centimetri, îndreptând-o spre pieptul Lanei. Dar extrem de folositoare pentru a transmite informații militare obținute de la fiica unui general al Armatei Roșii.

— Nu, nu e adevărat! suspină Lana. E o minciună! Nu conspir împotriva guvernului!

— Depărtați-vă unul de celălalt! De data asta, singurul mod în care oricare dintre voi va părăsi Lubianka va fi într-o cutie din lemn de pin, spuse NKVD-istul.

— Ea e a mea, se auzi o altă voce. Metcalf se întoarse și îl văzu pe agentul GRU cu păr roșu apropiindu-se din direcția opusă.

— Kundrov! țipă Lana. Părea chiar ușurată să-l vadă pe supraveghetorul ei din GRU. Tu mă urmărești, mă *cunoști* – monstrul ăsta azvârle cu tot felul de acuzații nebunești!

— Da, răspunse Kundrov calm, adresându-i-se agentului NKVD. O cunosc pe femeie. Mi-a fost repartizată. Cunoști procedura, Ivanov. Această

arestare este responsabilitatea GRU, ca agenție de origine.

Blondul de la NKVD își mută pistolul înapoi asupra lui Metcalfe, cu aceeași expresie glacială.

— Tu o vei lua pe femeie în custodie, răspunse el. Eu îl iau pe spionul american.

Kundrov scosese și el un pistol și îl ținea îndreptat către Lana și Metcalfe.

— E mai eficient să-i arestezi tu pe amândoi odată, zise el rece. Atâta timp cât meritele sunt menționate așa cum trebuie în documentele de raport.

— De acord, zise Ivanov, NKVD-istul. Meritele vor fi împărțite, arestarea va fi fost făcută prin acord mutual. La urma urmelor, va fi nevoie de resursele ambelor organisme de stat pentru a investiga această conspirație. Un spion american e responsabilitatea principală a NKVD, dar scurgerea de informații militare vitale e o problemă de spionaj militar.

— Așteaptă, trânti Kundrov. Americanul ăsta e prea viclean, e un mincinos prea bun. În cazul lui ar trebui să folosim procedura legală.

Celălalt rus se uită la Kundrov și pe față îi apărură un zâmbet de înțelegere.

— Da, ai dreptate.

— Regulile noastre specifică procedura care trebuie urmată atunci când un deținut încearcă să scape.

— Nu! țipă Lana, dându-și seama ce spunea Kundrov.

— Da, zâmbi NKVD-istul. Americanul a continuat să încerce să scape de arestare, așa cum a făcut-o în repetate rânduri.

Fața lui Kundrov exprima o hotărâre absolută când armă Tokarev-ul, avea privirea unui om care va face ceea ce trebuia să facă fără să mai stea pe gânduri. Steaua de pe minerul de bachelită sclipi în lumina lunii.

— Să-l terminăm acum pe scandalagiul ăsta, zise încet, apăsând pe trăgaci.

Lana țipă exact în același timp în care Metcalfe se aruncă spre ea, trântind-o pe suprafața de oțel a podului, în afara liniei de tragere a agentului GRU.

Se auziră două explozii provenind de la arma lui Kundrov, două focuri trase rapid, dar ratate, *amândouă rataseră ținta!* Întins deasupra Lanei, protejând-o cu trupul său, Metcalfe privea fără să înțeleagă cum agentul NKVD se răstoarnă brusc pe spate către bara de oțel a podului, iar corpul său fără viață plonja peste parapet. Se auzi un plescăit când atinse suprafața apei! Kundrov își împușcase tovarășul din NKVD!

Ambele gloanțe se înfipseseră în pieptul celuiilalt bărbat! Cum era posibil?

Metcalfe se uita țintă la Kundrov și înțelese în momentul acela din expresia agentului GRU: *nu era un accident!* Nu ratase deloc. Îl țintise pe Ivanov!

— Nu am avut de ales, zise Kundrov, băgând pistolul la loc în portarma. Raportul lui te-ar fi terminat, Svetlana. Și pe tine și pe tatăl tău.

Țipetele Lanei se transformaseră în suspine slabe. Se uita țintă la supraveghetorul ei.

— Nu *înțeleg*, șopti.

— Un act de ucidere poate fi un act de bunătate, zise el. Pleacă – acum! Trebuie să pleci de aici imediat, Svetlana Mihailovna, înainte ca situația să devină și mai complicată. Repede. Împușcăturile îi vor atrage pe alții. Du-te acasă. Era tandrețe în vocea agentului GRU, tandrețe și în același timp fermitate.

Metcalfe se ridică încet în picioare și Lana făcu același lucru.

— Dar Stiva – Stiva al meu, ce o să faci cu...

— El trebuie să plece din Rusia, spuse Kundrov. Sunt prea mulți cei ce vor să pună mâna pe el, iar acum nu mai există cale de întoarcere. Acum, du-te. Fugi! Nu poți rămâne aici!

Lana se uită tulburată la Metcalfe.

— Da, zise Metcalfe. Trebuie să pleci, *dusia*. Te rog. O luă în brațe, o strânse și o sărută apăsător pe buze. Apoi se trase înapoi. O să ne vedem din nou. Doar că nu aici, în Moscova. Fugi, draga mea. Fugi.

Încă înmărmurit, Metcalfe stătea pe locul pasagerului din berlina M-1 a agentului GRU. Cu gura lui dură și cu nasul puternic, Kundrov părea aroganța însăși în timp ce manevra vehiculul pe străzile metropolei. Dar vocea îi trăda manierele: era ceva de om cult și chiar blând în persoana lui.

— E posibil ca nimeni să nu fi văzut trupul lui Ivanov căzând în râul Moscova, zise el, dar mă îndoiesc. Putem doar să sperăm că oricine a asistat o să ia cea mai bună atitudine pentru un sovietic, adică o să-și țină gura. Frica de autorități, frica de consecințe nedorite – de obicei aceste lucruri îi conving pe oameni să-și vadă de treaba lor.

— De ce? îl întrerupse Metcalfe. Kundrov știa ce voia să spună.

— De ce am făcut ceea ce am făcut? Poate pentru că țin la domnișoara Baranova mai mult decât ar trebui.

— Puteai să te târguiești cu Ivanov să-i dea drumul.

— Ei nu o fac niciodată. De-aia le spunem „spărgătorul de nuci”. O dată ce te au în mână, nu fac decât să te strângă tot mai tare.

— La fel faci și tu. Și poporul tău. Nu e o explicație suficientă.

— Care e expresia americană, nu căuta calul de dar la dinți? Țasta e un cal de dar.

— Mai există o expresie, rămasă de la Virgiliu: „Ferește-te de grecii care îți fac daruri”.

— Dar tu nu ești troian, iar eu nu sunt grec. Crezi că eu sunt dușmanul pentru că lucrez în GRU.

— Asta e realitatea.

— Realitatea așa cum o vezi tu, poate. Ca un american cu investiții la Moscova, e natural să vezi lucrurile numai în alb și negru.

— Numește-mă cum vrei. Tu știi mai bine. Metcalfe observă că parcau lângă gara Leningrad.

— Chiar știi mai bine și nu e timp să ne certăm. Îți imaginezi cumva că noi, cei care lucrăm în spionajul sovietic, suntem orbi la ce se întâmplă în jurul nostru? Că vedem mai puține decât voi, cei din afară? O asemenea aroganță mă amuză – voi sunteți orbii. Noi, cei care lucrăm în interiorul inimii negre a sistemului, știm adevărul mai bine decât oricine altcineva. Înțelegem cum funcționează lucrurile. Știi, eu nu am iluzii. Știu că sunt doar un șurub în marea ghilotină. Mama îmi spunea o veche maximă rusească: „Soarta cere carne și sânge. Și ce cere cel mai des? Carne și sânge.” Asta nu trebuie uitat niciodată. Poate într-o zi îți voi spune povestea mea. Dar acum nu e timp.

Kundrov opri motorul și se întoarse să-l privească pe Metcalfe. Ochii lui luciră la fel de înspăimântător ca și părul său roșu.

— Când mă voi întoarce la sediul GRU, voi redacta un raport în care voi declara că te-am împușcat și rănit în timp ce încercai să fugi. Se va subînțelege că, atunci când e vorba despre străini, o ucidere fățișă e considerată ultima soluție. Deci ești undeva, în libertate. Pot întârzia înaintarea raportului timp de câteva ore, dar după aceea numele tău va trece pe lista de atenție a santinelilor de frontieră. Dacă aș face mai mult, m-aș pune pe mine în mare pericol.

— Ceea ce ai făcut e deja destul de mult, spuse Metcalfe. Kundrov se uită la ceas.

— Vei cumpăra un bilet pentru trenul de Leningrad. Când ajungi în Leningrad, te va aștepta un cuplu de țărani care arată foarte obișnuit și care te vor întreba doar dacă ești vărul Ruslan. O să-i saluți strângându-le mâinile și ei te vor conduce la camionul lor. Nu vor vrea să vorbească cu tine, iar tu le vei respecta reticența.

— Cine sunt ei?

— Fac parte din rezistență. Oameni de treabă care lucrează la o fermă colectivă, care au propriile lor motive pentru a face ceea ce fac.

— Ce fac, de fapt?

— Din când în când fac pe intermediarii într-un lanț de contrabandiști – contrabandiști nu de bunuri, ci de încărcături umane. Oameni care trebuie să scape repede și sigur din Uniunea Sovietică. Te vor duce într-un sat foarte aproape de graniță, unde te vor prelua alții. Te rog să înțelegi: își riscă propriile vieți pentru a o salva pe a ta. Tratează-i bine, dă dovadă de discreție deplină și fă ceea ce spun ei. Nu le face necazuri.

— Îi *cunoști* pe acești oameni?

— Știu *despre* ei. Cu multă vreme în urmă am dat peste acești oameni, am aflat despre activitățile lor și a trebuit să fac o alegere. Să mai adaug încă niște cadavre la mormanul de milioane deja existente – sau să-i trec cu vederea, să-i las să plece, să las oamenii curajoși să continue să facă fapte curajoase.

— Să lupte cu sistemul pe care tu îl aperi, îl atâță Metcalfe.

— Eu nu apăr sistemul, i-o întoarse Kundrov. Se găsesc puțini eroi în Uniunea Sovietică și din ce în ce mai puțini pe zi ce trece. Avem nevoie de mai mulți, nu de mai puțini. Acum trebuie să pleci, repede, sau pierzi trenul. Și atunci nu te mai scapă nimic.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe era îngrozit de această întâlnire, mai îngrozit decât fusese vreodată în viața lui de vreo întâlnire. Atinse pistolul ascuns în buzunarul hainei, simțind oțelul rece cu degetele. Își aminti cuvintele vechiului său prieten rus: *Numai tu te poți apropia de el. E mai bine păzit decât mine. Numai tu poți ajunge la el.*

Alături de vechiul său prieten și flancat de paznici, Metcalfe mergea pe coridorul întunecat și tăcut. Erau în interiorul Kremlinului, în epicentrul puterii sovietice, un loc în care Metcalfe fusese de nu mai știa câte ori. Dar erau multe clădiri în fortăreața împrejmuită de ziduri numită Kremlin, iar aici Metcalfe nu mai fusese. Această clădire, care găzduia prezidiul Sovietului Suprem, era plasată în colțul de nord-est al complexului Kremlin. În această clădire neoclasică, cu coloane, fusese arestat Lavrenti Beria, șeful poliției secrete sovietice, în 1953, după ce încercase o lovitură de stat în urma morții lui Stalin.

Se potrivește, gândi Metcalfe cu amărăciune. Aici, chiar în această clădire, se află omul pe care mai toată Moscova îl consideră cel mai puternic om din Uniunea Sovietică, mai puternic chiar și decât Gorbaciov – sau, mai degrabă, mai puternic decât era Gorbaciov.

Un om tăcut, modest, pe nume Stepan Menilov. Un bărbat pe care Metcalfe nu îl întâlnise niciodată, ci doar auzise de el. Menilov era forța din spatele tronului, un funcționar de carieră care mânua pârghiile puterii și despre care cei mai mulți oameni nici măcar nu știau că există. În orice caz, făcea mai mult decât să mânuiască pârghiile puterii; se spunea că le folosește pentru a cânta ca la o mare orgă de biserică. În regatul său din umbră, mânua bagheta, orchestrând complexul amestec de instrumente cu siguranța unui virtuoz. El era Dirijorul.

Menilov era Secretarul Comitetului Central al Partidului Comunist Sovietic și vicepreședintele atotputernicului Consiliu de Apărare – un corp ce superviza KGB-ul, Ministerul de Externe, Ministerul Apărării și Ministerul de Interne. Președinte era Gorbaciov – dar acum acesta nu era disponibil, fiind prizonier în somptuoasa sa vilă de pe litoralul Crimeii.

Acum era la conducere Stepan Menilov.

Vechiul prieten al lui Metcalfe îl informase asupra lui Menilov. Avea cincizeci și șapte de ani, era conservator și expert în armament și fusese crescut de străbunica sa, apoi de un unchi, într-un sătuc din bazinul Kuznețk; urcase rapid scara sistemului sovietic, devenise Secretarul Comitetului Central răspunzător de complexul militar-industrial; primise Premiul Lenin pentru servicii credincioase aduse țării sale.

Dar lucrul pentru care nu fusese pregătit Metcalfe, când se deschise ușa de la biroul lui Menilov și acesta apărură în carne și oase, era înfățișarea sa. Era înalt, slab și extraordinar de arătos – nicidecum așa cum s-ar fi așteptat cineva să arate un regizor din culise. Se mișca neobișnuit de grațios și strânse ferm mâna lui Metcalfe. Îl rugă pe general să rămână în anticameră. Avea de vorbit doar cu americanul.

În timp ce se așeza la biroul mare, din mahon sculptat al Dirijorului, Metcalfe se pomeni, nefiresc pentru el, fără cuvinte. La vedere, așezată pe birou, era cutia neagră în care se aflau codurile nucleare sovietice.

— Ei, ei, ei, spuse Stepan Menilov. Legendarul Stephen Metcalfe. Un emisar al Casei Albe, mai presus de reproșuri, mai presus de partizanate politice. Aducând un mesaj, nu mă îndoiesc, din Biroul Oval. Un mesaj care mai târziu poate fi dezavuat, la nevoie. O conversație ce poate fi negată, într-adevăr, e chiar inteligent – arată un nivel de subtilitate de care nu vă credeam în stare pe voi, americanii. Întinse mâinile, rezemându-se de speteaza fotoliului. Cu toate acestea, voi asculta ce aveți de spus. Dar mai întâi, vă avertizez: nu voi face mai mult decât să ascult.

— Nici nu cer mai mult. Dar nu sunt aici în numele Casei Albe. Misiunea mea nu este în nici un fel oficială. Pur și simplu vreau să vorbesc foarte deschis și în cea mai mare confidențialitate, cu singurul om care poate opri toată nebunia asta.

— Nebunie? zise Menilov răstit. Ceea ce vedeți azi în Moscova e un *sfârșit* al nebuniei, finalmente.

— Un sfârșit al reformei, vreți să spuneți. Un sfârșit al remarcabilelor schimbări pe care le propunea Gorbaciov.

— Prea multă schimbare e periculoasă. Aduce doar haos.

— Într-adevăr, schimbarea poate fi periculoasă, spuse Metcalfe. Dar în cazul măreței dumneavoastră națiuni, de departe cel mai periculos lucru ar fi să *nu* schimbați. Eu am trăit zilele lui Stalin; am văzut teroarea. Niciodată nu mai trebuie îngăduit să se întoarcă acele zile.

— Domnule ambasador Metcalfe, sunteți un om mare în propria dumneavoastră țară. Sunteți un stâlp al sistemului american și acesta e singurul motiv pentru care am acceptat să vă întâlnesc. Dar *nu puteți* presupune că trebuie să ne spuneți cum să avem grijă de propriile noastre treburi.

— De acord. Dar vă pot spune care vor fi consecințele acestei lovituri de stat pe care o conduceți dumneavoastră și prietenii dumneavoastră.

Stepan Menilov își arcui sprâncenele în acea expresie ciudată de scepticism și sfidare atât de familiară lui Metcalfe.

— E o amenințare, domnule ambasador?

— Deloc. E o predicție, un avertisment. Vorbim despre o întoarcere la cursa înarmărilor care v-a falimentat deja țara. De moartea a sute de mii dintre compatrioții dumneavoastră în războaie civile adiacente din întreaga lume. Poate chiar un cataclism nuclear. Vă pot garanta că Washingtonul va face tot ce îi va sta în putință pentru a vă reduce la tăcere.

— Chiar așa, spuse Dirijorul rece.

— Chiar așa. Veți fi izolați. Comerțul, de care aveți atâta nevoie, se va duce la fund. Vânzările de grâne vor înceta. Poporul dumneavoastră va suferi de foame, iar neliniștea care va rezulta va arunca Rusia într-o viitoare pe care nu v-o puteți imagina. Am vorbit de curând cu consilierul pe probleme de securitate națională al președintelui, așa că, deși nu sunt aici într-o misiune oficială, am autoritatea de a vorbi, vă asigur de asta.

Dirijorul se aplecă înainte și își sprijini palmele pe birou.

— Dacă America crede că poate exploata un moment de derută în conducerea sovietică pentru a ne *amenința*, face o gravă eroare. În chiar clipa când veți face orice mișcare împotriva noastră, nu vom *ezita* să folosim tot ceea ce ne stă la dispoziție – fiecare armă din arsenalul nostru.

— Mă înțelegeți greșit, îl întrerupse Metcalfe.

— *Nu*, domnule. Dumneavoastră mă înțelegeți greșit pe mine. Nu luați tulburările din Moscova drept slăbiciune. Arată către servieta nucleară. *Nu* suntem slabi și *nimic* nu ne va opri să ne apărăm interesele!

— Nu mă îndoiesc de asta și nu avem nici un interes să vă testăm determinarea. Ceea ce sugerez este că nu e prea târziu să vă retrageți în grabă de pe marginea prăpastiei și numai dumneavoastră o puteți face. Propun să-i chemați pe ceilalți membri ai comitetului dumneavoastră de urgență și să le spuneți că vă retrageți sprijinul. Fără dumneavoastră, planurile lor se vor prăbuși.

— Și *apoi* ce, domnule ambasador Metcalfe? Să ne întoarcem în haos?

— Nu vă puteți întoarce niciodată. Acum totul s-a schimbat. Dar puteți ajuta la schimbări adevărate, pacifiste. Ascultați-mă, la naiba: nu puteți sta pe un tron de baionete.

Omul cunoscut sub numele de Dirijorul râse.

— Spuneți că îmi cunoașteți țara. Dar ceea ce păreți a *nu* ști e că cel mai periculos lucru în Rusia e haosul. Dezordinea e cea mai mare amenințare a bunăstării noastre.

— Vă va trebui un curaj enorm să dați înapoi, insistă Metcalfe. Dar dacă o faceți, puteți conta pe sprijinul nostru. Veți fi protejat – vă pot promite asta. Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Cuvântul dumneavoastră! pufni Menilov. De ce v-aș crede? Nu însemnăm nimic unul pentru celălalt – suntem ca două submarine ce trec unul pe lângă celălalt prin ocean.

— Așa s-ar părea. Și totuși nici unul dintre noi nu face parte dintre cei care au încredere în aparențe. Să vă spun o poveste.

— Cred că nu ați făcut nimic altceva de când ați venit aici *decât* să-mi spuneți povești. Și le-am auzit pe toate, domnule ambasador. Le-am auzit pe toate.

— Cu tot respectul, spuse Metcalfe, pe aceasta nu ați auzit-o.

32. Berna, Elveția, noiembrie 1940.

Capitala elvețiană, mult mai tăcută și mai puțin cosmopolită decât surorile ei mai bine cunoscute, Geneva și Zurich, a fost construită pe un promontoriu abrupt de stâncă, o fortăreață geologică naturală înconjurată pe trei părți de un șanț de apărare care este râul Aare. Cea mai veche parte a orașului, Altstadt, era un labirint de străzi pavate, cu arcade înguste. Chiar lângă Casinoplatz, în Altstadt, era Herrengasse. La numărul 23 se afla ultima dintr-un șir de case din secolul XIV, reședința unui bătrân orășean a cărui curte din spate cobora în terase acoperite cu vii până la malurile râului Aare. Deasupra orizontului se vedeau munții Bernese Oberland.

Aici își stabilise reședința Alfred Corcoran. Era noua lui bază de operațiuni, acum, că spionajul pe timp de război trecea la un alt nivel al activității. Călătoria lui Metcalfe peste granița finlandeză fusese istovitoare. Așa cum promisese Kundrov, fusese așteptat la gara din Leningrad de un cuplu în vârstă, apoi fusese lăsat în pădurile de la marginea orașului. Acolo, douăzeci de minute mai târziu, trăsese un camion, șoferul cerând un preț imens încă înainte de a opri motorul. Camionul era încărcat cu douăsprezece tancuri de apă fierbinte cu destinația Helsinki; comerțul continua chiar și în timp de război. Unul dintre tancuri fusese inteligent modificat; cu găuri în vârf și la bază pentru ca aerul să poată pătrunde, iar partea de sus fusese tăiată cu un bomfaier. Îi amintise lui Metcalfe mult prea mult de un sicriu. Totuși, punându-și viața în mâinile unui om pe care nu-l văzuse în viața lui și pe care nu avea să-l revadă niciodată, Metcalfe intrase în tancul gol de oțel și capacul fusese sudat.

Inspecția de la frontiera sovieto-finlandeză fusese una de rutină. La scurtă vreme după aceea, camionul se opri și șoferul îi ceru o sută de ruble în plus pentru a-l scoate de acolo – „pentru deranjul meu”, insistase.

Metcalfe plătise.

Foarte puține zboruri plecau de pe aeroportul Malmi din Helsinki, către Berna, Elveția, dar un om de afaceri bogat, cu relații bune, care era dispus să plătească prețul convenit, putea încheia întotdeauna un târg.

Acum, pe Herrengasse în cartierul Altstadt din Berna, urmând instrucțiunile lui Corky, Metcalfe se apropie de intrarea din spate a unei case ascunse de viță de vie.

Vizitatorii, așa cum observă, puteau intra și pleca nevăzuți.

Sună și așteptă temător. Trecuseră abia câteva zile de când se întâlnise ultima dată cu Corky, la Paris, dar parcă erau ani de atunci. Plecase la Moscova în chip de Daniel Eigen, într-adevăr – acoperirea care devenise adevărata lui identitate: playboyul trivial, cu afaceri personale, lipsit de griji în toiul nenorocirilor războiului. Dar Daniel Eigen nu mai exista. Nu doar fiindcă acoperirea era spulberată. Ci fiindcă personajul nu se mai potrivea. Uciderea unui prieten apropiat, trădarea unei iubite – toate astea nu puteau decât să schimbe un om.

De asemenea, se schimbase atitudinea sa față de bătrânul său mentor. Urmase ordinele, o târâse pe Lana în jocul lui Corky, o înșelase. Făcuse ceea ce i se spusese să facă. Dar nu mai putea să execute ordinele lui Corcoran fără să gândească, orbește.

Ușa se deschise. Menajera, era o femeie corpolentă cu părul strâns în coadă, o elvețiancă după cum arăta, îl conduse înăuntru. Îi cern să-i spună numele, încuviință dând din cap, apoi îl conduse într-o cameră de zi aerisită, spațioasă, cu ferestre înalte și două șemineuri mari. Într-unui ardea focul; în fața lui stătea Corky, într-un șezlong. Se întoarse când intră Metcalfe.

Corcoran arăta și mai palid și mai slăbit decât cu câteva săptămâni în urmă. Îl îmbătrâniseră atât de mult stresul războiului și al Operațiunii WOLFSFALLE? Faptul că își pierduse agenții de teren, „bijuteriile coroanei”, cum le spunea el? Zvonurile despre sănătatea lui păreau să aibă o bază reală: Corky arăta într-adevăr bolnav și părea că starea lui se deteriorase grav în numai câteva săptămâni.

— Stephen Abernathy Metcalfe, anunță Corky cu vocea ridicată, hodorogită, totuși fermă. Nu încetezi niciodată să mă uimești. Pe fața bătrânului flutura un zâmbet când se ridică. Pe o scrumieră de lângă el ardea o țigară, iar miorul de fum făcea rotocoale în aer.

— Ar trebui să o iau ca pe o laudă? răspunse Metcalfe apropiindu-se și strângând mâna lui Corcoran. Sau reproș. Mirosul de Pep-O-Mint Lifesavers izvora din costumul de tweed al lui Corky la fel de puternic ca și fumul de țigară.

Corky stătu un timp pe gânduri.

— Amândouă, cred. Nu eram sigur că vei ajunge aici.

— N-a fost ușor să aranjez un zbor care să mă scoată din Helsinki, trebuie să recunosc. Se așază pe un scaun acoperit cu brocart de cealaltă parte a șemineului.

— O, asta a fost cea mai mică dintre grijile mele. Mă refeream la Moscova. Mult prea multe au luat-o razna.

Corky se întorsese către foc și îl ațâța cu un vătrai. Focul avea ceva primitiv, elementar, care-l relaxa pe Metcalfe. Bătrânul maestru de spionaj era un adept loial al gesturilor teatrale, al punerilor în scenă; Metcalfe nu se îndoia deloc că această casă fusese aleasă de Corky pentru șemineurile ei, pentru arhitectura medievală ca de biserică și pentru amenajările confortabile, ca și pentru amplasamentul ei pe o stradă pavată din Altstadt – dar și pentru utilitatea ei în a-i face pe vizitatori să se simtă confortabil, înclinați să-și mărturisească toate păcatele părintelui-confesor.

— Și chiar mai multe lucruri au mers exact cum ai plănuțit, spuse Metcalfe, simțind că îi crește furia. Nu că te-ai deranjat vreodată să-mi spui care era planul.

— Stephen, începu Corky, pe un ton de avertisment.

— Chiar a fost necesar să mă minți în legătură cu motivul pentru care voiai să mă duc la Moscova? Și apoi să minți în legătură cu documentele pe care voiai ca Lana să i le paseze lui von Schussler? Sau poate că minciuna e a doua ta natură. Nu te poți abține.

— Știu că trebuie să-ți fi fost greu, zise Corcoran foarte încet, uitându-se fix la foc. Ceea ce fusese între voi doi – s-a aprins din nou, nu? Lucrul care a făcut ca totul să fie așa de dificil pentru tine a fost exact ceea ce mă asigură că ea va face ce-i vei cere. Vrei să știi de ce te-am mințit? De asta, Stephen. Exact de asta.

— Nu are nici o logică. Corcoran oftă.

— Dacă ai fi știut că urma să o folosești în acest fel, nu ai fi putut niciodată s-o recâștigi. Numai autenticitatea putea aprinde flacăra iubirii. Stephen, te-am mințit eu pe tine ca să nu trebuiască s-o minți tu pe ea. Cel puțin, nu la început.

Metcalfe tăcu un minut, năucit. Nu știa ce să spună. Trebuia să se elibereze de mânia care îl împiedica să gândească clar.

— Stephen, tu nu știi nici jumătate din cele ce se petrec. Situația e mult mai periculoasă decât îți dai *tu* seama.

— Mi-e greu să cred asta, Corky. Eu am fost acolo. Am fost în nenorocita de *Lubianka*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Știu.

— Știi? Cum dracu'...? Nu-mi spune că ai o sursă în NKVD!

Corky îi întinse lui Metcalfe un vraf de hârtii. Metcalfe examina ceea ce părea să fie o interceptare de spionaj. Citi repede, derutat. Era un raport detaliat asupra interogatoriului luat lui Metcalfe în Lubianka, inclusiv o transcriere parțială a schimbului său de replici cu anchetatorul NKVD.

— Ce... ce dracu' e asta, Corky? Ai o sursă în Lubianka?

— Mi-ar plăcea. Avem o sursă la ștergerea unu.

— Ce înseamnă asta, „la ștergerea unu”?

— Vorbesc oarecum în doi peri. În ultima vreme am reușit să interceptăm transmisii ale unor agenți *Abwehr*. Ceea ce ții în mâini e o transcriere a uneia dintre acele interceptări.

— Adică *Abwehr-ul* are un plasament în Lubianka? Corky încuviință.

— Și se pare că unul bun.

— *Iisuse!* Metcalfe se întoarse brusc și se uită la Corky. Așadar, ei știu despre legătura noastră cu Lana?

— Evident că nu. Nimic mai mult decât că *tu* te cunoști întâmplător cu ea. Nu știu despre „afacerile” tale cu ea. *Asta* urma să iasă la iveală, aproape sigur. Documentele WOLFSFALLE au suscitât îndoieli serioase, dar nu din acest motiv.

— Ce vrei să spui cu „au suscitât îndoieli serioase”?

— Operațiunea e pe muchie de cuțit, Stephen. Corcoran trase lung din țigară și privi focul. Problema de a ataca sau nu Rusia i-a dezbinat serios pe generalii lui Hitler. Sunt unii care au vrut asta întotdeauna, deși sunt o minoritate de fanatici. Un mare segment a fost atras de partea ideii de documentele WOLFSFALLE. Grăbesc o invazie chiar în luna mai a anului viitor – înainte ca Armata Roșie să poată lovi prima. Dar sunt alții în înaltul Comandament nazist care văd orice încercare de a invada Rusia curată demență. Aceștia sunt generalii rezonabili, cei care încearcă să țină în frâu nebunia lui Hitler. Le amintesc colegilor lor de nefericita încercare a lui Napoleon de a invada Rusia în 1812.

— Dar dacă Stalin plănuiește să-i atace primul, așa cum le spun documentele noastre, cum pot justifica faptul că stau cu mâinile în sân?

— Își justifică expectativa aruncând îndoiala asupra documentelor înseși. E o reacție naturală.

— Aruncând îndoiala? S-a dovedit că documentele sunt false?

Corcoran clătină încet din cap.

— Nu am nici un indiciu în privința asta. Documentele sunt contrafaceri de prima mână, trebuie să admit. Nimeni din conducerea nazistă, cel puțin

din câte știm noi, nu are motive să creadă că hârtiile au fost făcute de americani. Dar ei spun că nu e imposibil să fie măsluite la Moscova, de ruși.

— N-are nici o logică! În ce scop? Ca să-i facă pe naziști să-i invadeze?

— Nu uita, sunt elemente în conducerea sovietică a căror ură față de Stalin e așa de intensă încât se roagă pentru o invazie nazistă – văd în Hitler salvarea lor. Aceste elemente sunt deosebit de puternice în cadrul Armatei Roșii.

— Și-ar distruge propria țară pentru a-l elimina pe Stalin? E o nebunie!

— Problema, Stephen, e că există motive puternice de îndoială în privința autenticității documentelor WOLFSFALLE. Mai ales dacă se *dorește* asta, dacă potențiala invazie a Rusiei e văzută ca o încurcătură nedorită, ceea ce ar fi cu siguranță. Așa că se ridică întrebări. Anumiți lideri militari germani susțin că dacă NKVD e așa de bun, cum de nu au prins-o pe această femeie, această fiică de general care-i pasează documente strict secrete lui von Schussler?

— Dar atâta vreme cât documentele par autentice...

— Îndoielile continuă, răspunse Corky cu o voce dură. Și aceste îndoieli, combinate cu argumentele logistice destul de raționale care nu susțin un atac fulger împotriva Rusiei, încep să câștige teren. În caz că nu se face altceva – ceva care să confirme autenticitatea documentelor – planul nostru e sortit pieirii.

— Dar ce altceva e *posibil*?

— Sursa trebuie să nu poată fi pusă la îndoială, zise Corky după o pauză.

— Sursa...? Sursa e fiica unui general al Armatei Roșii – un general despre care naziștii știu că e un conspirator secret împotriva lui Stalin!

— Un conspirator secret împotriva lui Stalin, îl îngână Corky sarcastic, care din întâmplare nu a fost prins și judecat?

— E avantajul pe care îl are von Schussler asupra Lanei! El are dovada.

— Lumea spionajului, fiule, e o junglă de oglinzi. Învață asta acum, până nu e prea târziu. Oglinzi care reflectă alte oglinzi.

— Despre ce dracu' vorbești?

— În aprilie 1937, Stalin a primit un dosar de la Praga în care se aflau dovezi că șeful său de Stat-Major, mareșalul Tuhacevski, împreună cu alți generali de vârf, complotaseră cu înaltul Comandament german să dea o lovitură de stat împotriva lui, a lui Stalin.

— Evident. Asta a fost baza proceselor pentru trădare, a masivelor epurări ce au urmat.

— Da. Treizeci și cinci de mii de ofițeri de armată împușcați. Întreaga conducere a Armatei Roșii și asta în zorii războiului. Mai degrabă convenabil pentru naziști, nu?

— *Convenabil...?*

— Îți dai seama, cu siguranță, că nu suntem singurii care putem falsifica documente, Stephen. Șeful spionajului lui Hitler, Reinhard Heydrich, e un oponent redutabil. Un om cu adevărat sclipitor. Știa cât de paranoic e Stalin, cu câtă bunăvoință ar crede că propriii săi oameni complotează împotriva lui.

— Vrei să spui că dovezile împotriva lui Tuhacevski au fost *falsificate*?

— Heydrich i-a înrolat pe doi dintre adjuncții săi, Alfred Naujocks și doctor Hermann Behrends, într-o ingenioasă operațiune de înșelăciune. I-a pus pe experții lui din SD să falsifice treizeci și două de documente – corespondența lui Tuhacevski cu vârfurile Wehrmachtului. În care cerea ajutorul lor împotriva lui Stalin.

— Doamne *Dumnezeule*! bâigui Metcalfe. Falsificate?

— Heydrich a plantat bine documentele. Doctor Behrends a dus documentele la Praga și le-a vândut – le-a *vândut*, ia seama, pe milioane de dolari agenților sovietici de acolo.

— Adică Tuhacevski a fost victima unei înscenări? Asta vrei să spui?

— Revoluția, ca și Saturn, își devorează pe rând copiii. Ceea ce vreau să spun e că Heydrich știe adevărul, pentru că el a fabricat minciuna care l-a făcut pe Stalin să-și decapiteze propria armată. El știe că Tuhacevski nu e vinovat și știe că nici generalul Baranov nu e conspirator.

Așadar, von Schussler o avea la mână pe Lana printr-o minciună! Ar fi vrut atât de mult să-i poată spune Lanei adevărul. Dar euforia lui dispăru repede când își dădu seama de implicațiile revelației sale.

— Așadar, integritatea tatălui Lanei rămâne îndoielnică, spuse el.

— Totul rămâne îndoielnic. Corky expiră două fuioare de fum alb. Inclusiv soarta Operațiunii WOLFSFALLE. În afara de cazul în care suntem dispuși să ne „ardem” propriul agent. Un sacrificiu care va salva operațiunea – și, dacă îndrăznesc să spun, va salva lumea în același timp.

De pe fața lui Metcalfe se scurse tot sângele.

— Nu înțeleg.

— Mă tem că înțelegi, zise Corky cu voce joasă, abia auzit. Continua să scurme în foc, evitând să întâlnească privirea lui Metcalfe.

— Spune-mi pe litere, zise Metcalfe furios. Sunt greu de cap.

— Ești oricum numai nu greu de cap, Stephen, dar se pare că vrei să mă auzi spunând cuvintele cu voce tare. Dacă asta trebuie să fac, o voi face. Svetlana Baranova trebuie să fie prinsă de NKVD. Trebuie să fie arestată. E singurul mod de a-i convinge pe naziști că documentele pe care le-a transmis sunt adevărate.

Metcalfe sări în sus și se proțăpi în fața lui Corky. Cu degetul arătător îndreptat spre fața mentorului său, răcnii:

— Scopul scuză mijloacele, nu, Corky? Asta e? Dacă o ființă umană stă în drum, devine un impediment și nu eziți să o arunci lupilor, nu? Fie ea și o femeie care a acționat atât de curajos în interesul nostru, care și-a pus propria viață în pericol...

— Scutește-mă de morala ta de director de școală. Vorbesc despre supraviețuirea Europei, a Statelor Unite – în supraviețuirea democrației pe această planetă. Nu am nevoie de nici o lecție de etică operațională de la tine. Ochii aproape închiși ai lui Corcoran erau de un calm înfiorător.

— *Etică operațională?* Așa o numești tu? Dezgustai și fără cuvinte, Metcalfe se întoarse la fotoliu și se prăbuși în el. Privi fix flăcările. E o nebunie să o lăsăm să fie arestată!

— Da, bine, așa cum spunea Lord Lyttleton: „Dragostea păstrează speranța acolo unde rațiunea ar dispera”, nu? Focul de rășinoase părea să adâncească ridurile de pe fața bătrânului.

— Ce știi tu despre dragoste?

— Sunt spion, Stephen. Ce știi eu este despre disperare.

— Cum stai cu rațiunea?

— Și despre aceea. Știu despre rațiuni de a dispera, mai ales. Crede-mă, înțeleg că femeia e neprețuită. Dar știi ce? Pacea mondială – ei bine și *aceea* e neprețuită. A salva lumea de mașinăria fascistă? O adevărată comoară. A opri cel de-al Treilea Reich să înghită civilizația? Asta mai zic și eu un pahar de apă rece.

— Oprește-te, zise Metcalfe dur.

— Mi-ai luat vorba din gură. Ochii lui Corcoran erau ficși.

— Nu te schimbi niciodată, nu-i așa, Corky? Corcoran înclină puțin capul.

— Îmi dau seama însă că tu te-ai schimbat. Metcalfe ridică din umeri.

— Da? Poate lumea s-a schimbat.

— Stephen, Stephen, de ce nu înțelegi încă? Lumea nu s-a schimbat. Lumea nu s-a schimbat deloc. Și nu se va schimba – nu până nu o

schimbăm noi.

Metcalfe își cuprinse fața în palme. Minteia lui căuta febril o soluție. Trebuia să existe una! După o secundă întoarse privirea de la foc și pe fața lui se citi resemnarea.

— Ce intenționezi? întrebă fără nici o inflexiune în voce.

— Mâine după-amiază, trupa principală a Teatrului Balșoi sosește în Berlin – o delegație de prietenie trimisă de Moscova. Vor avea spectacol la Opera de Stat. Probabil vor scoate de la naftalină montarea lor veche și perimată a „Lacului lebedelor”, pentru germanii aceia care oricum nu fac nici o diferență.

— Lana va fi acolo.

— Ca și amantul ei nazist, von Schussler. O mică permisie pentru a vizita vechiul cămin al familiei, sunt sigur. Un indiciu bine plasat NKVD-ului e tot ce trebuie. NKVD-ul o va aresta, iar nemții vor fi martori la asta. Și lumea va fi în afara primejdiei. Îmi pare nespus de rău, Stephen.

— Iar ea va spune adevărul NKVD-ului.

— Oare? spuse Corky fără interes. În momentul ăsta, chiar nu mai are nici o importanță. Poate să protesteze cât vrea, dar o dată ce înaltul Comandament nazist află că a fost arestată, Operațiunea WOLFSFALLE va fi salvată.

— Ai vrea tu să fie atât de simplu, zise Metcalfe, controlându-și cu grijă vocea. E prea riscant să o „ardem” pe Lana. Nu știu ce îți spun sursele tale, dar o cunosc pe femeie și am petrecut mult timp cu ea în ultima vreme. Întâmplător, știu că are o slăbiciune pentru von Schussler.

Noutatea îl năuci pe Corky.

— Nu m-ai făcut niciodată să cred așa ceva!

— Poate crezi că înțelegi inima unei femei mai bine decât mine. Tot ce știu eu e ceea ce simt. Cred că ei îi e oarecum milă de neamț – s-ar putea chiar să aibă sentimente mai profunde.

— Însemnând *ce*, mai exact?

— Însemnând că există un pericol real ca Lana să compromită întreaga misiune – să-i sufle lui von Schussler că a fost victima unei înscenări. Doar de atât e nevoie și toate eforturile noastre vor fi egale cu zero.

— *Nu* putem lăsa să se întâmple asta, cârâi Corcoran.

— Într-adevăr. Voi face tot ce îmi stă în putință să țin situația sub control. Știu cum să o controlez pe ea. Se uită la Corcoran cu o hotărâre

însământătoare. Era crucial ca Corky să creadă ceea ce spunea el în momentul acela. Mult prea multe depindeau de asta.

— Ce sugerezi?

— Trimite-mă la Berlin și voi...

— Vei redresa marioneta.

— Ceva în genul ăsta.

Corcoran îl privi atent pe Metcalfe câteva secunde.

— Vrei să-ți iei adio de la ea, nu-i așa?

— Dă-mi voie să fac asta, cedă Metcalfe. Și promit că o să mă străduiesc.

— Aici nu e vorba să te străduiești, Stephen. Ci să asiguri un rezultat.

— Înțeleg, zise Metcalfe. Lasă totul în seama mea. Privirea fixă a lui Corcoran era ca o radiografie; părea că încearcă să intre în sufletul lui Metcalfe. La sfârșit zise:

— Chip Nolan stă la Bellevue Palace. El poate să-ți aranjeze toate hârtiile de care ai nevoie.

Alfred Corcoran ședea privind fix în foc și fumând. Fusese surprins și, pentru a fi sincer, ceva mai mult decât deranjat să descopere că Stephen Metcalfe trăia încă. Amos Hilliard fusese ucis înainte de a reuși să elimine riscul de securitate care era Metcalfe.

Dar Corcoran se mândrea că este un om foarte pragmatic. Crezuse întotdeauna că operațiunile încununate de succes impun o improvizație constantă. Așa să fie. Felul în care Metcalfe o evalua pe balerina rusoaică era probabil corect. Lasă-l să se ducă la Berlin și să se asigure că Operațiunea WOLFSFALLE își urmează cursul. Poate era mai bine ca lucrurile să se desfășoare așa.

Menajera lui elvețiană intră în încăpere cu o tavă de argint și îi turnă o ceașcă de ceai.

— Vă mulțumesc, doamnă Schibli, spuse. Era atât de prevăzător în legătură cu aranjamentele pe care le avea în Berna încât îl rugase pe Chip Nolan să facă o verificare de rutină și asupra acestei biete menajere. Totuși, trebuia să fie tot timpul foarte atent întinse mâna după telefon, formă numărul de la Bellevue Palace și ceru camera lui Chip Nolan.

Bellevue Palace era așezat deasupra râului Aare, pe Kochergasse, cu o panoramă largă, minunată. Apartamentul lui Nolan nu era mai puțin spațios sau minunat, iar Metcalfe nu ezită să-i comunice impresia omului de la FBI.

— J. Edgar Hoover trebuie să vă dea o diurnă frumușică, îl înțepă Metcalfe pe bărbatul mic și ciufulit.

Chip îl privi cu curiozitate, ochii lui căprui părând să se întunece.

— Domnul Hoover înțelege importanța extinderii activității de spionaj a Biroului în toată lumea... James. Așa te cheamă, nu? James?

Metcalfe fu contrariat preț de o secundă, dar apoi își aminti că omul de la FBI nu era complet informat, că sacra compartimentare dicta ca el să nu afle adevăratele identități ale oamenilor lui Corky.

— Destul de aproape, spuse Metcalfe.

— Ceva de băut, zise Nolan, îndreptându-se către bar. Whisky? Gin? Sau preferi *vodka* după vizita ta în Maica Rusia, eh?

Metcalfe aruncă o privire și văzu zâmbetul viclean de pe fața omului de la FBI.

— Nimic pentru mine, mulțumesc. Nolan își turnă un scotch cu gheață.

— Ai mai fost pe-acolo înainte, nu?

— În Rusia, vrei să spui? Metcalfe ridică din umeri. De două ori.

— Așa e, îmi amintesc acum. Vorbești rusește, nu?

— Puțin.

— Ți place?

— Ce să-mi placă? Rusia?

— Utopia socialistă. Cum a zis tipu' ăla, „am fost în viitor și funcționa”?

— Dacă ăla e viitorul, spuse Metcalfe, am încurcat-o cu toții.

Nolan chicoti, parcă ușurat.

— Poți să mai spui asta o dată. Dar după felul în care vorbește Corky câteodată despre ruși, ai crede că e cam moale cu ei.

— Cred că pur și simplu în momentul ăsta se teme mai tare de naziști.

— Ei bine, această presupusă frică a transformat prea mulți patrioți americani în Roșii.

— Nici un om care a văzut cu adevărat Rusia lui Stalin – vreau să spun, care a văzut-o *cu adevărat*, a văzut ce face sistemul din ființele umane – nu ajunge un comunist.

— Bravo, zise Nolan amabil, închinând paharul spre Metcalfe. Spune-le *asta* prietenilor tăi din Registrul Social.

— Cum ar fi?

— Băieții lui Corky. Am cunoscut o grămadă dintre ei până acum și nu pare să-i intereseze decât Hitler, naziștii, fascismul... Ca și cum nu s-ar gândi ce se poate întâmpla dacă Tătuca Iosif își face jocul. Dacă ia

Kremlinul puterea, e al dracu' de sigur că nu va mai exista nici un Registru Social, crede-mă. Băieții ăia de lume o să planteze ridichi în Novosibirsk. Puse paharul jos. În regulă, trebuie să ajungi la Berlin, înțeleg, dar vechea ta acoperire din Paris a fost spulberată, nu-i așa?

— Presupun că da. În orice caz, nu o să-mi asum nici un risc.

— Berlin, hm? Joci cu băieții mari acum.

— Ce te face să spui asta?

— Crezi că NKVD-ul e dur, stai să muști un pic de Gestapo.

— I-am văzut la Paris.

— Parisul era grădinița, James. Parisul e nimic. În Berlin, Gestapo-ul conduce. Ți spun eu, va trebui să-ți păzești pielea pe acolo. Nu te duci să regulezi dame.

Metcalfе ridică din umeri.

— Misiunea mea e destul de clară.

— Adică?

— Misiunea mea?

— Nu pot să te ajut dacă nu-mi dai detalii.

— Amintește-ți regula sacră a lui Corky.

— Compartimentarea te poate ucide, James. Uită-te câți dintre băieții lui Corky au mușcat deja țarina în ultima lună. Numai pentru că i-a ținut izolați, fără legături. Vin și plec din Berlin tot timpul – te pot ajuta acolo. Metcalfе clătină din cap.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar am nevoie doar de act de acoperire.

— Cum vrei. Nolan descuie un dulap și scoase o mapă de piele. Am zis întotdeauna că e mai bine să te ascunzi vedere. În regulă, ești un bancher american cu afaceri Basel. William Quilligan.

Îi întinse lui Metcalfе un pașaport american uzat Metcalfе îl deschise, găsi propria lui fotografie înăuntru câteva pagini de ștampile indicând vreo câțiva ani de călător transatlantice, cele mai multe între New York și Elveția.

— Bank for International Settlements este un fel de consorțiu internațional care face o grămadă de afaceri cu nemții. Reichsbank e cel mai mare client al băncii tale. Faceți o grămadă de operațiuni pe Q. T. cu Germania nazistă transporturi de aur și treburi de-astea.

— Vrei să spui că banca spală bani pentru Germania nazistă?

Nolan îi aruncă o privire ageră lui Metcalfе.

— Toate operațiunile sunt legale, efectuate conform legii elvețiene a neutralității. Hei, președintele băncii e un om de la Harvard ca și tine.

— Eu sunt de la Yale, de fapt.

— Yale, Harvard, ce-o fi. Oricum, tipu' se duce destul de des la Berlin ca să se întâlnească cu președintele Reichstagului, dar nu poate ajunge de data asta, așa că tu ești de fapt un curier primit ca o persoană de vază. Livrezi cu mâna ta niște instrumente financiare care trebuie semnate și înapoiate ție personal.

— Orice mă duce la Berlin.

— Mda, ei bine, eu îți sugerez să faci ce-oi avea de făcut și să nu dai de dracu'. Nu mai e o aventură à la Errol Flynn.

O oră și jumătate mai târziu, Metcalfe se afla într-un tren care-l ducea de la Berna la Basel, în drum spre Germania nazistă.

Străzile Berlinului răsunau de tropăitul cizmelor cu țințe ale soldaților ce mășăluiau în formație; de asemenea, peste tot erau ofițeri SS în uniforme negre, niște soldați din trupele speciale în haine de camuflaj maro, pe ici pe colo membri ai Tineretului Hitlerist în uniformele lor albastru închis și cizme înalte. Când Metcalfe trecuse ultima dată prin Berlin, cu aproximativ zece ani în urmă, era un oraș vesel, care răsuna de râsete. Acum berlinezii erau posaci și lipsiți de orice expresie, bine îmbrăcați în paltoane raglan, dar parcă incolori. Femeile, odinioară așa de frumoase, deveniseră și ele anoste cu ciorapii lor de bumbac și pantofii cu tocuri joase, răpit fiindu-le machiajul care nu era pe placul naziștilor.

Impresia generală fu una de întuneric. Nu era doar vremea de obicei mohorâtă a Berlinului și zilele scurte din această perioadă a anului. Nu, era dispoziția sumbră combinată cu *Verdunklung*, camuflajul. Ajunsese în gara întunecată cu două ore întârziere și luase un taxi vechi, hodorogit, condus de un șofer la fel de bătrân, către hotelul Adlon de pe Unter den Linden. Strada era luminată doar de semaforul de la intersecția dintre Unter den Linden și strada Wilhelm și de clipirile ocazionale ale lanternelor purtate de pietoni, care le țineau îndreptate în jos, aprinzându-le și stingându-le. Interioarele tramvaielor și autobuzelor care treceau erau învăluite într-o sinistă lumină albastră, făcându-i pe pasagerii lor să arate ca niște stafii. Puținele mașini care circulau aveau farurile camuflate. Chiar și Adlon, care altădată răspândea o lumină strălucitoare și primitoare, avea draperii întunecate în dreptul intrării, ascunzând holul luminat dinăuntru.

Orașul își schimbase fața de când naziștii preluaseră puterea și cu greu se putea spune că arăta mai bine. Ministerului Forțelor Aeriene al lui Goring de pe Wilhelmstrasse, Ministerul Propagandei al lui Joseph Goebbels erau simboluri pentru arhitectura nazistă cenușie, monumentală și înfricoșătoare. Un număr de imense *Flakturmen*, turnuri antiaeriene de beton, fuseseră construite în jurul orașului. Berlinul era un oraș în stare de asediu, aflat în război cu tot restul lumii, iar cetățenii lui nu păreau să împărtășească entuziasmul războinic al conducătorilor lor.

Metcalfe fu surprins când recepționarul hotelului îi înmână un teanc de cupoane de rații de mâncare cu care putea cumpăra atâtea sau atâtea grame

de unt, pâine ori carne. Funcționarul îi spuse că nu puteai mânca în restaurante fără ele și nu conta dacă te invita altcineva la prânz sau la cină. Nu se putea mânca în Berlin fără cupoane de rație.

Aranja cu șeful de protocol al hotelului să obțină bilete la reprezentația specială a Teatrului Balșoi din seara aceea, la Opera de Stat care se afla chiar la ieșirea de pe Unter den Linden. În timp ce despacheta în camera sa de hotel, sună telefonul. Era un oficial de la Reichsbank care îl contacta exact așa cum spusese Chip Nolan că va face.

Se întâlniră în holul hotelului. Era un bărbat obez între două vârste, cu sprâncenele pensate și un cap chel strălucitor. Se numea Emst Gerlach. Purta un costum gri bine croit; pe rever avea o insignă mare, albă, pe care era gravată o svastică roșie. Era un ofițer de nivel mediu din Reichsbank, deși se purta cu o anumită aroganță care părea să sugereze că îl considera pe Metcalfe – William Quilligan – un lacheu care îi fusese pus în cârcă și căruia trebuia să-i ofere distracții.

— Ați mai fost în Berlin, domnule Quilligan? întrebă Gerlach în timp ce ședeau pe scaunele de la bar.

Metcalfe trebui să se gândească puțin.

— Nu, e prima dată când vin aici.

— Ei bine, nu e cea mai potrivită perioadă pentru o vizită. E o perioadă de mari greutăți pentru poporul german, așa cum poate ați remarcat. Dar sub conducerea Fuhrerului nostru și cu ajutorul instituțiilor financiare, cum ar fi banca dumneavoastră, vom trece peste greutăți. Deci, bem ceva?

— Eu vreau doar o ceașcă de cafea.

— Nu vă recomand asta, domnule Quilligan. În vremurile astea cafeaua este *ersatz*. Bobul național-socialist de cafea, așa cum i se spune – ei bine, sloganul folosit în reclame, știți, ne spune că e „sănătos, îți dă putere, e gustos și nu-l poți deosebi de cel adevărat”. Ceea ce nu spun reclamele e că e o porcărie de nebăut. Ce ziceți de un păhărel bun de coniac german de calitate?

— Ar fi plăcut. Metcalfe împinse un plic mare de hârtie de Manila peste masă, către bancher.

Voia să termine treaba cât mai repede cu putință ca să poată porni spre Opera de Stat. Erau lucruri mult mai importante de făcut decât să stea acolo și să-l asculte pe acest nazist de doi bani bătând câmpii.

— Toate instrumentele financiare sunt acolo, zise Metcalfe, împreună cu instrucțiuni complexe. Trebuie validate și să mi le înapoiți cât de curând

puteți dumneavoastră.

Gerlach păru ușor surprins de impertinența lui Metcalfe. Se presupunea că afacerile trebuie făcute numai după ce se trece peste politețurile de rigoare. A intra în probleme de afaceri atât de repede era oarecum o bădărănie. Dar neamțul își reveni repede. Schimbă abil discuția, începând să peroreze stufos și cu un oarecare sentiment de superioritate despre dificultățile de a face afaceri în vremurile de război.

— Numai banca dumneavoastră și Banca Națională a Elveției, zise, au rămas prieteni statornici ai Germaniei. Și vă asigur că nu vom uita acest lucru atunci când războiul se va termina.

Metcalfe știa despre ce vorbea Gerlach: de fiecare dată când Germania nazistă invadase o țară – de la Polonia și Cehoslovacia la Norvegia, Danemarca și Țările de Jos – îi prădase trezoreria, rechiziționase rezerva de aur. Singurele bănci străine care au vrut să ia parte la această hoție au fost Bank International Settlements și Banca Națională a Elveției. Drept urmare, germanii aveau mii de tone de aur furat depozitate în Berna și Basel. BIS plătea chiar dividende Germaniei pentru aurul furat și vindea o parte din aurul rechiziționat pentru a cumpăra valută străină cu care să subvenționeze mașinăria de război nazistă. Valoarea pe care o reprezenta BIS pentru Germania era că instituția cu sediul în Basel nu putea fi închisă nicicum. Prada naziștilor era în siguranță în Elveția. Nu putea fi confiscată.

Era scandalos și Metcalfe asculta cu o enervare crescândă cum oficialul grăbit și palavragiu vorbea despre reprogramarea plății dobânzilor la termene mai favorabile pentru Reichsbank, despre scrisori de credit și chitanțe de depozit și aur stanțat din Londra care să fie transferate la Basel, despre tranzacții în mărci de aur elvețiene. Dar Metcalfe își jucă rolul, ascultă răbdător, notă instrucțiunile domnului Gerlach și promise să le comunice imediat la Basel.

— Lăsați-mă să vă invit la cină în seara asta, zise Gerlach. Deși trebuie să vă avertizez că azi e *Eintopftag*, zi cu un singur fel de mâncare. Din nefericire, asta înseamnă că toate restaurantele, chiar Horcher, cel mai bun restaurant din Berlin, trebuie să servească o friptură îngrozitoare. Dar dacă vreți să vă confrunțați cu această insultă culinară...

— Sună încântător, spuse Metcalfe, dar îmi pare rău să vă spun că am alte planuri în această seară. Mă duc la balet.

— A, la Balșoi. Da, într-adevăr. Rușii își trimit fetele drăguțe să danseze pentru noi, sperând să ne câștige simpatia. Zâmbi fioros. Lasă-i pe ruși să

ne distreze. Va veni și timpul lor. Prin urmare, e în regulă. Într-o altă seară va fi mai bine. Dacă nu aveți nici un aranjament pentru prânz sau cină mâine, vă voi duce la Horcher sau Savarin, unde putem lua o cină cu homari și alte delicatese neraționalizate.

— Minunat, răspunse Metcalfe. De-abia aștept.

Treizeci de minute mai târziu, după ce scăpase de odiosul bancher nazist, Metcalfe intra în Opera de Stat. Una dintre marile opere ale lumii, fusese construită în secolul XVIII, în timpul lui Frederic cel Mare, în stil clasic prusac, deși se dorise să semene cu un templu corintic. Era una dintre capodoperele de arhitectură dintr-un șir de minuni printre care se numărau muzeele Pergamon, Altes și Biblioteca de Stat, terminând cu Poarta Brandenburg.

Interiorul era în stil rococo timpuriu, cu intrarea strălucitoare placată cu marmură albă și neagră. Spectatorii erau nu mai puțin strălucitori și vizibil diferiți de berlinezii de pe stradă. Deși ținuta de seară era descurajată oficial, amatorii de operă erau totuși îmbrăcați în finețuri, bărbații în costume sau uniforme, femeile în rochii de bal și ciorapi de mătase, cu fețe și bijuterii radioase. În jur plutea parfum franțuzesc, *Je Reviens* și *L'air du Temps*. Tot ce era franțuzesc și se găsea atât de rar în Paris, aici era din abundență: răsfăturile războiului.

Metcalfe trebuia să reușească să o contacteze pe Lana în seara asta. Nu știa nimic despre condițiile de securitate de aici, despre cât de păzită urma să fie trupa de la Balșoi. Trebuia cumva să-i dea de știre Lanei. Kundrov, supraveghetorul ei, era posibil să se afle aici; el ar putea fi cel mai bun intermediar. Poate Kundrov era în public; era de presupus, de fapt. Trebuia să cerceteze publicul, să-l caute pe Kundrov – dacă nu-l găsea Kundrov pe el mai întâi.

— Domnule Quilligan!

O voce impunătoare, pe care o recunoscuse imediat. Se întoarse și îl văzu pe Ernst Gerlach, oficialul de la Reichsbank și Metcalfe înțelese imediat. Gerlach trebuie să fi fost însărcinat cu supravegherea lui „William Quilligan”. Naziștii erau exact la fel de suspicioși în privința vizitatorilor străini ca și rușii. O dată ce „Quilligan” refuzase invitația la cină a lui Gerlach, el alesese probabil – sau i se ordonase – să se ducă la Opera de Stat pentru a continua supravegherea. Era fățișă, ca orice supraveghere

făcută de polițiile de stat, iar Metcalfe nu intenționa să-i facă viața ușoară bancherului.

Gerlach se apropiase atât de tare de el că îi putea simți aroma ca de săpun a digestivului Underberg din respirație.

— Ce surpriză, domnule Gerlach! Nu mi-ați spus că aveți bilete la balet!

Gerlach păru mai puțin impozant când se chinui să găsească o explicație plauzibilă.

— Ah, ei bine, plăcerea de a privi trupă de la Balșoi este, mă tem, o slabă consolare în schimbul companiei dumneavoastră mult mai plăcute, zise Gerlach, părând stânjenit.

— Sunteți prea drăguț, dar totuși, nu aveam nici cea mai vagă idee...

— Daniel! Daniel Eigen! o voce feminină.

Brusc, Metcalfe simți o împunsătură. Daniel Eigen – numele lui de acoperire din Paris. Oh, Doamne, n-ar fi trebuit să fie surprins, dacă ținea seama de aflulul de naziști dintre Berlin și Paris, că cineva care îl cunoștea drept playboy-ul argentinian din Paris se afla acolo!

Metcalfe nu se întoarse să se uite, deși vocea era prea puternică și exuberantă ca să o ignore. Și i se adresa lui direct.

— Așa cum spune Fuhrerul nostru, uneori chiar și cele mai complicate planuri trebuie adaptate realităților curente, zise Gerlach țeapăn, încercând să-și recapete demnitatea.

Acum Metcalfe trebuia să se despartă de bancher cât mai repede cu putință. Femeia care îl cunoștea sub numele de Daniel Eigen se apropia mișcându-se uimitor de agil prin mulțime și era la doar câțiva pași distanță. Nu mai putea fi ignorată; nu se *lăsa* ignorată. O văzu cu coada ochiului și o recunoscuse imediat. O frumusețe ușor trecută, drapată în hermină, sora soției unui oficial nazist. Își aminti numele. Eva Hauptmann. O femeie cu care se împrietenise și se culcase în timp ce ea se afla la Paris cu sora ei și cu importantul său cumnat. Cumnatul fusese rechemat în Berlin, luându-și menajeria cu el, inclusiv pe Eva Hauptmann. Metcalfe presupusese că nu o va mai vedea niciodată.

Oh, *Doamne!* Femeia parfumată din abundență întinse i mână încărcată de bijuterii și îl băni pe umăr. Nu mai putea să o ignore. Se întoarse și îi aruncă o privire goală. Era cu o prietenă, o altă nemțoaică cu care fusese la Paris. Prietena zâmbea timid, dar ochii îi străluceau lacom și Metcalfe nu putu decât să presupună că Eva Hauptmann îi șoptise excitata totul despre

omul de afaceri argentinian cu care se împrietenise în Paris și ce să vezi, iată-l!

Metcalf se holba perplex și se întoarse către Gerlach.

— Ei bine, ce plăcut să dau din nou de dumneavoastră, zise el. Trebuie să ne ocupăm locurile.

— Daniel Eigen! Se încruntă femeia drapată în hermină, tăindu-i calea. Cum... cum îndrăznești?

Gerlach se holba perplex, dar și ușor amuzat.

— Femeia aceasta vorbește cu *dumneavoastră*, domnule... Quilligan.

Nu putea să o ignore pe femeie; era prea insistentă, prea directă. Se uită la ea mijind ochii și cu o expresie flegmatică.

— Nu, mă tem că mă confundați cu altcineva.

— Ce? Bâigui femeia. Vă *confund*? Poate vă confund cu un domn bine crescut, nu? Domnule Eigen, *nimeni* nu o tratează pe Eva Hauptmann ca pe o *târfă* de rând!

— Doamnă, spuse Metcalf cu fermitate, vă înșelați. Acum, dacă-mi permiteți, vă rog să mă scuzați.

Dădu din cap și se întoarse către bancherul care privea stupefiat scena.

— Cred că de vină e fața asta comună a mea, spuse. Mi se întâmplă asta alarmant de des. Ei bine, vă rog să mă scuzați, cred că ar trebui să folosesc toaleta. Primul act e destul de lung.

Metcalf se întoarse sprinten și își făcu loc prin mulțime ca și cum s-ar fi grăbit spre toaleta bărbaților. Din spatele său o auzi pe femeia furioasă țipând:

— Și îți mai spui *bărbați*.

De fapt, ochise o ieșire apropiată ce dădea în stradă; trebuia să părăsească pe dată locul acela. Gerlach nu dăduse crezare protestelor lui Metcalf și, cu siguranță, nici Eva Hauptmann. Bineînțeles, problema era Gerlach; va raporta suspiciunea că William Quilligan nu era cine afirma că este. Cu o singură întâlnire neașteptată, acoperirea lui Metcalf fusese dezvăluită.

Trebuia să plece imediat. Se va întoarce mai târziu, după începerea spectacolului și-l va căuta pe Kundrov. Ușa se deschidea în afară, probabil o intrare lăaturalnică a teatrului. O împinse și păși afară, în aerul rece al nopții, cuprins de un sentiment de ușurare.

Auzi zgomotul doar cu o jumătate de secundă înainte de a simți oțelul rece și dur apăsător pe tâmpla stânga.

— *Stoi!*

Un rus. *Stai. Auzi, simți* trăgaciul mișcându-se, gata să tragă.

— Nu te mișca, continuă rusul. Privește drept înainte, nu te uita într-o parte.

— Ce-i asta? Întrebă Metcalfe.

— *Nu* vorbi, Metcalfe! Șuieră rusul. Sau Eigen. Oricare ți-e numele, *spion*. Drept în fața ta e o mașină. Vei coborî ușurel aceste trepte până la mașină. Înțelegi?

Metcalfe nu replică. Privi drept înainte. Rusul îi știa numele. Era de la NKVD, măcar de asta era convins.

— *Răspunde!* ordonă rusul. Nu da din cap.

— Da, înțeleg.

— Bine. Mișcă-te încet. Voi ține pistolul lipit de tâmplă. Cea mai ușoară presiune asupra trăgaciului și se va descărca. O mișcare bruscă și creierii tăi se vor împrăștia pe jos. Mă înțelegi?

— Da, spuse Metcalfe. Adrenalina îi inundă corpul; privi fix înainte la sedanul negru parcat la colț, poate la douăzeci și cinci de pași distanță. Își cântări opțiunile; părea să nu existe nici o soluție, nici o ieșire. Rusul nu făcea amenințări gratuite: o presiune cât de mică asupra degetului său de pe trăgaci putea face ca arma să se descarce.

— Pune-ți mâinile în față. Pe burtă. Ține-le unite! *Acum!* Metcalfe se conformă. Coborî ușurel treptele Operei de Stat, privind tot timpul drept înainte. Nu putea vedea mai nimic lateral, cu excepția unei umbre întunecate, o mână ținând un pistol.

Poate că, atunci când va ajunge la mașină, va putea să apuce mâna rusului și să-i smulgă arma. Sau poate când rusul se va urca la volan, dacă nu insista ca Metcalfe să conducă mașina, ceea ce i-ar fi putut oferi alte ocazii. Poate. Trebuia să se supună și să spere că mai târziu i se va ivi o altă șansă de a scăpa... sau de a-și negocia eliberarea. Ce voiau? Să-l chestioneze, să-l interogheze?

Sau să-l răpească, să-l ducă înapoi la Moscova? Înapoi la Lubianka, de data asta pentru totdeauna? Continuă să meargă, simțind țeava pistolului apăsându-i dureros tâmpla. Auzea târșăitul pantofilor rusului. De data asta nu mai exista scăpare. O scrâșnet pe pavaj.

Un pantof. Deodată se auzi un alt sunet: zgomotul unui pistol căzut pe trotuar. Nu mai avea pistolul la tâmplă! Îndrăzni să se uite înapoi și îl văzu pe răpitorul său prăvălit la pământ, cu capul dat pe spate și spume la gură.

Rusul, cu ochii dați peste cap scoase un sunet ciudat, între gargară și înec, în timp ce spuma i se scurgea de pe buze.

Agresorul său murea în fața ochilor lui, dar cum?

Metcalf se întoarse brusc, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Iar ceea ce văzu explica totul.

Chip Nolan.

Omul de la FBI stătea acolo, cu o seringă în mâna dreaptă. Ținea în sus acul hipodermic.

— Salutare, bătrâne Mickey Finn, zise el. Hidrat de clor. Injectat în gât, lucrează repede – și e mortal. Nenorocitul ăsta de comunist nu se va mai trezi. Niciodată.

— Dumnezeu! răsuflă Metcalf ușurat. Slavă Domnului că ai fost aici! Doamne, ce e cu tine în Berlin?

Nolan zâmbi subțire.

— Compartimentarea, îți amintești? Nu ți-am spus eu să ai grijă de tine?

— M-ai avertizat despre Gestapo. Dar n-ai spus nimic despre NKVD.

— N-am crezut că ai nevoie de avertisment în ceea ce-i privește pe ticăloșii ăștia. Deși ai văzut cu ochii tăi de ce sunt în stare. Sunt niște ticăloși bolnavi. Nu mă deranjează să vărs sânge rusesc pe sol german. Lovi trupul neînsuflețit al NKVD-istului. Omul era mort, țeapăn, cu fața cenușie.

— Îți rămân dator, omule, spuse Metcalf. Eram terminat. Chip înclină modest din cap.

— Ferește-te doar de necazuri, James, zise el, băgând seringă în buzunar și luând-o din loc. Vocea de-abia i se auzi, acoperită de hurea puternică a camioanelor militare ce cărau armament și materiale în josul străzii Unter den Linden către Poarta Brandenburg.

Metcalf se uită o clipă în jurul său pentru a se orienta, încă uimit și amețit de ușurare. Se grăbi către o latură a clădirii Operei de Stat, hotărât să lase o distanță cât mai mare cu putință între el și cadavrul rusului.

O siluetă stătea în picioare pe trepte, exact în locul în care rusul se strecurase în spatele lui și-i pusese arma la cap. Metcalf scoase propria armă.

Apoi îl recunosc pe bărbat. Era Kundrov, cu un zâmbet misterios zugrăvit pe față. Când Metcalf se apropie, Kundrov spuse:

— Cine era?

— Tipul cu arma? Mi-am închipuit că știi – era unul din conaționalii tăi.

— Nu, nu *spărgătorul de nuci*.

— E unul dintre ai mei.

— Mi se pare cunoscut. Am mai văzut fața asta undeva. Ei bine, dacă nu ajungea el acolo, ar fi trebuit să ucid al doilea *spărgătorul de nuci* pe săptămâna asta. Nu e bine pentru reputația mea. NKVD preferă să-și reducă singur lista de angajați.

— Preferă să facă ei înșiși execuțiile.

— Corect. Ești aici pentru a o revedea pe Lana. Nu ai putut să stai departe de ea. Chiar dacă asta o pune în pericol.

— Nu e vorba de asta. Am nevoie de ajutorul tău. Rusul își aprinse o țigară – o marcă germană, observă Metcalfe.

— Ai avea destulă încredere în mine pentru a-mi cere ajutorul? zise Kundrov, exalând două fuioare de fum pe nările dilatate.

— Mi-ai salvat viața. Și pe a Lanei.

— Domnișoara Baranova e un caz complet aparte.

— Sunt destul de conștient de asta. Mă întreb dacă îți dai seama că de fapt ești îndrăgostit de ea.

— Știi proverbul rus, sunt sigur: dragostea e afurisită. Te poți îndrăgosti de un țap.

— Lana nu e țap.

Rusul se eschiva; lasă-l să o facă, se gândi Metcalfe. Sinceritatea nu era întotdeauna cea mai bună politică.

— Fără îndoială că nu. E o femeie remarcabilă.

— O expresie pe care eu am folosit-o de mai multe ori în legătură cu ea.

— Sunt supraveghetorul ei, Metcalfe. Nimic mai mult. Nu a. M ce face dacă apropierea mea de ea mi-a îngreunat misiunea, dar nu am nici un fel de iluzii în privința ei. Întotdeauna a văzut în mine temnicerul ei – mai decent, mai civilizat poate decât era normal – cu toate acestea un temnicer.

— Nu e o femeie pe care să o poți ține în colivie.

— Sau care să-ți aparțină, contră Kundrov. Ajutorul de care ai nevoie... trebuie să fie pentru domnișoara Baranova.

— Așa este.

— Voi face orice ca s-o ajut, cred că știi.

— De asta mă aflu aici.

Kundrov încuviință din cap și mai trase adânc un fum din țigară.

— E un obicei prost, dar cu atât mai plăcut când țigara e germană și nu rusească. Până și fasciștii fac țigări mai bune ca ale noastre.

— Poți judeca o țară după lucruri mai importante decât țigările pe care le face.

— Adevărat. Cu siguranță, în ziua de azi între Germania și Rusia sunt mai multe asemănări decât deosebiri.

Metcalfe ridică o sprinceană.

— Sunt surprins să te aud spunând asta.

— Ți-am spus în Moscova. Cunoști sistemul pe dinafară. Eu îi cunosc relele pe care tu nici măcar nu le bănuiești. De ceea nu mă surprinde că vrei s-o ajut pe domnișoara Baranova să treacă în cealaltă tabără.

Metcalfe nu putu să-și ascundă uimirea.

— Dar nu cred că vrea să facă asta, spuse Kundrov. O leagă prea multe de Rusia. În anumite feluri, femeia *poate fi* ținută în colivie.

— Ți-a vorbit despre asta?

— Niciodată. Nu e nevoie.

— O înțelegi.

— Înțeleg forța care trage în ambele direcții.

— Înțelegi dorința de a scăpa din Uniunea Sovietică?

— Dacă o înțeleg? Simt această dorință eu însumi. Ar fi chiar o condiție.

— O *condiție*? Pentru *ce*?

— Pentru a te ajuta, pentru a o ajuta pe domnișoara Baranova. Ar fi prețul meu.

— *Tu* vrei să trădezi? *Asta* vrei să spui?

— Dețin informații, o grămadă de informații despre GRU, despre spionajul sovietic, informații care ar fi extrem de prețioase pentru guvernul american. Pentru oricine ar fi cei pentru care lucrezi. Vă pot fi extraordinar de folositor.

Metcalfe era înmărmurit. Dar nu era nimic în expresia lui Kundrov care să sugereze o înșelătorie, o încercare de a-l testa pe Metcalfe. Kundrov vorbea foarte serios.

— De ce? De ce ai *vrea*?

— Mă întrebi serios? Kundrov aruncă chiștocul pe jos și scoase o altă țigară, aprinzând-o cu o mică brichetă de alamă. Mâna îi era nesigură; bărbatul nu se simțea la largul lui. Tu, care ai văzut ce a făcut marele nostru tiran uneia dintre cele mai minunate țări din lume, tu mă întrebi de ce vreau să plec? Tu, care ai fost martor nemijlocit al terorii, al paranoiei, al necinstei, al cruzimii? Îți întorc întrebarea: de ce nu înțelegi nevoia de a scăpa dintr-o asemenea închisoare?

— Dar tu ești unul dintre temniceri!

— Uneori nici chiar temnicerii nu se află acolo de bunăvoie, zise Kundrov blând, aproape în șoaptă. Când aveam douăzeci și ceva de ani, tata a fost ridicat. A fost încarcerat. Nu mă întreba de ce; ar trebui să știi deja că adeseori nu există nici un motiv. Dar m-am dus să-l caut, am întrebat la fiecare birou din Moscova până am ajuns la sediul GRU din Piața Arbatskia. Iar acolo eu însumi am fost încarcerat, bătut și torturat. Arată către o cicatrice albă aproape ștearsă care-i trecea pe lângă colțul gurii. Expresia de dispreț pe care Metcalfe o observase pe fața lui Kundrov nu era dispreț, ci o deformare a gurii, o cicatrice îngustă. În final am fost eliberat cu condiția ca eu însumi să mă duc să lucrez pentru GRU. Încuviință dând din cap văzând expresia de neîncredere a lui Metcalfe. Da, destul de mulți dintre noi am fost „recrutați” în felul ăsta.

— Și tatăl tău?

— A murit în închisoare, zise Kundrov scurt. Ei spun că a suferit un atac de cord. Nu am aflat niciodată adevărul.

— Doamne, șopti Metcalfe. Presupusese multă vreme că slujitorii privilegiați ai sistemului sovietic erau scutiți de cruzimile lui. Dar, firește, nimeni nu scăpa nescărmănat.

— Nu e nevoie să-ți spun povești despre prieteni și colegi de-ai mei din GRU și ce s-a întâmplat cu ei. E numit un nou președinte GRU; își aduce în serviciu propriii lachei, își promovează propriii oameni, iar ei la rândul lor azvârl cu acuzații împotriva dușmanilor lor, care sunt apoi epurați. E un ciclu nesfârșit de cruditate arbitrară, o boală. Știi vechiul simbol gnostic al șarpelui care își înghite propria coadă – care în același timp își dă viață sieși, deși se autodevorează? Aceasta este tirania statului. Revoluția se devorează pe sine însăși. Revoluția rusă i-a dat naștere lui Lenin, monstrul pe care toată lumea îl consideră un salvator, iar el a creat gulagul, lagărele-închisori – și la rândul lui a dat naștere unui alt fel de monstru, Stalin. Iar acesta la rândul lui va da naștere unui alt fel de monstru și ciclul va continua *ad infinitum*. Iar mașinăria terorii de care se slujește Stalin pentru a rămâne la putere se autodevorează, devorează poporul rus în timp ce dă naștere unui ciclu infinit de teroare. Mașinăria se hrănește cu oamenii pe care îi devorează; e canibală cu semenii ei. Spui că eu sunt unul dintre temniceri. Eu îți spun acum ca și în Moscova, nu sunt decât un șurub al ghilotinei.

— Dar m-ai ajutat să scap. Cunoști rețeaua subterană de partizani care scot oameni pe ascuns din Uniunea Sovietică – ai fi putut să fugi oricând ai fi vrut!

— O, așa crezi tu? Din nefericire, nu. Când scapă un rus obișnuit, conducătorii ridică din umeri; nu le pasă. Când scapă unul dintre temnicipi, nimic nu-i poate opri să-l prindă. Există plutoane NKVD care au misiunea de a asasina pe oricine dintre ai lor încearcă să fugă. Fără un angajator – fără protecție din partea unui guvern vestic – aș fi mort în câteva zile. Așa cum tocmai spuneam, le pot fi de mare ajutor celor în slujba cărora lucrezi.

Metcalfe tăcu îndelung. Nu era o înșelătorie; Kundrov vorbea extrem de serios. Ura lui față de Rusia stalinistă era veritabilă; era ceva la care cu siguranță se gândise mult și cu grijă timp de ani de zile. În final, vorbi:

— La Moscova poți fi de mare ajutor poporului tău.

— Numai dacă supraviețuiesc, răspunse Kundrov cu un zâmbet sardonic. Dar în cazul meu e doar o chestiune de timp până când îmi primesc și eu glonțul în ceafă.

— Uită-te cât timp ai rezistat, cum te-ai ridicat prin sistem.

— Am abilitatea cameleonică de a le părea loial tiranilor pentru care lucrez. E un mecanism de supraviețuire.

— E o însușire care te va ajuta.

— E o însușire care distruge sufletul, Metcalfe.

— Poate, dacă servește numai scopului de a supraviețui. Dar dacă urmărește un alt scop, poate că nu.

— Acum e rândul meu să te întreb *ce vrei să spui*.

— Nu înțelegi? Ce se întâmplă cu Rusia dacă toți cei ca tine pleacă? Ce se întâmplă cu *lumea*? Oamenii ca tine pot schimba sistemul din interior – pot împiedica Rusia lui Stalin să distrugă planeta!

— Ți-am spus, Metcalfe, eu sunt doar un șurub din ghilotină.

— Poate că acum ești un funcționar minor, dar în cinci, zece ani s-ar putea să fii unul dintre conducători. Unul dintre oamenii care modelează direcția statului.

— Dacă supraviețuiesc. Dacă nu sunt împușcat.

— Nimeni nu știe mai bine ca tine cum să supraviețuiască în interiorul sistemului. Iar Iosif Stalin nu poate dura la infinit, deși uneori se pare că așa va fi. La un moment dat, va muri...

— Și un alt Stalin îi va lua locul.

— Un alt conducător îi va lua locul. Că va fi un alt Stalin sau un reformator – cine poate spune? Poate cineva ca tine. Poate tu! Ceea ce vreau să spun e că, dacă fugi – dacă vii în America, sau în Marea Britanie, sau în oricare zonă a lumii libere care va rămâne liberă când se va termina nenorocitul ăsta de război – vei fi încă un emigrant rus printre sutele de mii. Dar dacă rămâi în Moscova – dacă-ți păstrezi părerile personale pentru tine, dacă lucrezi în interiorul sistemului – există o șansă! O șansă ca tu să faci diferența, o șansă ca tu să schimbi istoria! O posibilitate ca tu să împiedici angrenajul terorii să distrugă planeta. Lumea are nevoie de oameni ca tine în Moscova – oameni buni, onorabili, *întregi la cap*, la naiba! Mai ții minte ce mi-ai spus la Moscova? Spuneai că eroii sunt rari – că e nevoie de mai mulți, nu de mai puțini!

Kundrov se întorsese și stătea cu fața la clădirea Operei de Stat. Tăcu mult timp, încât Metcalfe crezu că nu îl mai ascultă, dar în cele din urmă se întoarse și Metcalfe văzu că se schimbaseră ceva pe fața rusului. Expresia superioară, aproape disprețuitoare dispăruse, înlocuită de o nebanuită vulnerabilitate, de o privire hăituită.

— Am de ales? întrebă el. Metcalfe încuviință.

— Nu ți-aș refuza cererea.

— Nu asta vreau să spun. Mă tem că de fapt *nu am* de ales. A fugi ar fi, pentru mine, o fantezie prostească.

Metcalfe înțelese ce voia să spună rusul. Ascultase în tot acest răstimp; se hotărâse.

— Spune-mi ce vrei să fac pentru domnișoara Baranova, spuse Kundrov.

Emst Gerlach era un angajat loial și devotat al Reichsbank, dar nu avea încredere în polițiștii autoritari, *Schutzpolizei* și *Kripo* și Gestapo, cărora le plăcea să ridice oameni de aceeași orientare sexuală ca a lui și să-i trimită în lagăre de concentrare. Fusesse cruțat până în momentul acela poate fiindcă era un lucrător apreciat, chiar de neînlocuit, sau fiindcă avea protectori în poziții înalte, sau din ambele motive – sau poate era pur și simplu noroc chior. În orice caz, nu-i plăcea să-și forțeze norocul. Își încalcă obiceiurile pentru a evita să atragă atenția ticăloșilor scrupuloși.

Cu toate acestea, ceea ce se întâmplase nu era bine – și era genul de necaz care putea să se întoarcă și să-l muște de fund dacă nu era grijuliu. Femeia aceea, care părea o nemțoaică perfect respectabilă, chiar dacă oarecum cam strident îmbrăcată și excesiv de machiată, îl strigase pe domnul Quilligan pe un alt nume. Îi spusese „Daniel Eigen”. Quilligan negase, spusese că era o greșeală, dar după aceea o ștersese ca din pușcă. Comportamentul lui era suspect.

Gerlach își dădu seama că nu avusese încă șansa să examineze documentele pe care i le prezentase domnul Quilligan. Dacă asta era vreo fraudă bancară? Și mai exact – și ăsta putea fi un prilej de îngrijorare – dacă acest american care își spunea William Quilligan era de fapt un agent care lua parte la o operațiune împotriva Reichsbank? Americanii și britanicii încercau tot timpul să acapareze posesiunile externe ale Germaniei; dacă Quilligan încerca să obțină semnături, numere de cont, toate informațiile necesare pentru a-și însuși fonduri Reichsbank?

Erau nenumărați agenți Gestapo și *Schutzpolizei* la operă în seara aceea. Dar decise că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-l sune pe unul dintre superiorii săi din minister. Localiza o cabină telefonică lângă garderoba din josul scărilor. Evident, era o oră prea înaintată pentru a suna la birou; îl sună pe șeful său direct acasă, dar nu răspunse nimeni. Îl sună pe șeful șefului său, Klausener, care era cu doar un rang sub director și avea destul de mult de-a face cu Bank International Settlements. Îl găsi pe Klausener la o cină și întreruperea îl enervează teribil.

— N-am auzit niciodată de nici un neisprăvit pi numele Quilligan! strigă Klausener. De ce dracu' mă deranjezi pe mine? Sună la Basel, sună la

poliție, *Hosenscheisser*!

După ce Klausener închise, Gerlach bombăni în sinea lui: „*Ach! Verdammtes Schweinhund!*” Ce dobitoc! Nu putea suna la Basel, unde era prea târziu și pe lângă asta a da un telefon internațional era destul de complicat pe atunci.

În cele din urmă se duse la unul dintre ofițerii SS în uniformă neagră care se prefăcea că pierde vremea în fața intrării holului. I se strânse stomacul când se apropie, dar își aminti că, în costum gri și cravată, arăta absolut respectabil.

SS-istul era îmbrăcat în negru din cap până în picioare: tunică neagră, nasturi negri de piele, cravată neagră, pantaloni negri și cizme înalte negre de piele. Pe antebrațul drept erau literele SD, încastate într-un romb argintiu. Cele trei bare de argint cusute pe epoleți, ca și insigna de pe guler, indicau gradul de *Sturmbannfuhrer* SS.

— Scuzați deranjul, domnule *Sturmbannfuhrer*, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Doamna Eva Hauptmann observă că prietena ei cea mai bună, Mitzi-Molly Kruger, o trata cu o oarecare superioritate. Loja în care stăteau, care aparținea familiei Hauptmann, părea pustie fără soții lor. Poate de asta era mai atentă la Mitzi-Molly Kruger decât ar fi fost în mod normal. Superioritatea ei o irita, dar cel mai rău era că nu putea spune nimic. Știa ce credea Mitzi-Molly – o cunoștea pe femeie de destulă vreme, de când terminase școala la Hanovra. Lui Mitzi-Molly îi plăcuse că Eva fusese umilită. Era oricum geloasă pe Eva tot timpul – pe frumusețea Evei, până și pe soțul pe care și-l alesese – așa că nu puțin trebuie să-i fi plăcut să-și vadă prietena pusă într-o situație atât de stânjenitoare. Fustangiul aia se prefăcuse că nu o cunoaște! Nu avea cum să o fi uitat în Paris avuseseră o aventură scurtă, dar pătimașă, iar Eva Hauptmann era o vulpiță în pat; bărbații n-o uitau.

Nu, Daniel Eigen nu o uitase, desigur, dar de ce se prefăcuse că nu o cunoaște?

Poate că era aici cu o altă femeie – asta putea fi o explicație – deși nu-l văzuse vorbind cu vreuna. Vorbea cu un individ cu aspect plictisitor și nu era nici o femeie prin preajmă.

Eva începu să se gândească cum să-i spună lui Mitzi-Molly despre reputația îndoielnică a lui Daniel Eigen. Eigen, avea să-i explice lui Mitzi-

Molly, trebuie să se fi simțit jenat să o întâlnească având în vedere cât de înfocată fusese relația lor; cu siguranță era încă îndrăgostit de ea și fără nici o îndoială venise la spectacol cu o altă femeie. De aceea se purtase atât de ciudat!

Când era gata să se întoarcă spre Mitzi-Molly și întâmplător, atât de întâmplător, să-i spună câteva cuvinte despre Daniel Eigen, ușa lojei se deschise. Femeia se întoarse și văzu un ofițer SS în uniformă neagră stând în prag.

SS-iștii îi provocau întotdeauna o stare de disconfort, deși soțul ei avea o funcție înaltă în Reich. Erau aroganți, beți de putere și chiar nu-și cunoșteau lungul nasului. Auzise prea multe povești despre oameni din familii sus-puse, oameni de societate, cu relații, care fuseseră ridicați și duși la sediul SS din Prinz-Albrechtstrasse, fără să se mai întoarcă niciodată.

SS-istul arată nepoliticos spre ea și începu să vorbească fără măcar să se prezinte.

— Vreți să veniți cu mine, vă rog? zise el.

— Poftim! răspunse Eva cu cea mai demnă voce de care era în stare.

— Trebuie să clarificăm ceva.

— Baletul trebuie să înceapă, zise Eva. Orice doriți poate aștepta până mai târziu.

— E o problemă extrem de urgentă, spuse SS-istul. Ați salutat un bărbat în hol – un american.

— Nu e american, e argentinian. Ce e cu el?

Serviciul de securitate al Germaniei naziste, *Reichssicher-heitshauptamt*, era împărțit în șapte departamente distincte. Unul dintre ele, Departamentul VI – însărcinat cu spionajul străin și contraspionajul – era atât de mare, încât avea propriul său sediu, o clădire modernă cu patru etaje pe Berkaerstrasse 32, colț cu Hohenzollerndamm.

La mai puțin de o oră după ce *SS Sturmbannfuhrer* Rudolf Dietrich dădu un telefon urgent de la o cabină specială telefonică a SS-ului de pe Unter den Linten, în fața operei, un oficial din conducere bătău la ușa șefului Departamentului VI și intră în biroul de pe colț. Ambii bărbați munceau până târziu, dar șeful departamentului, *SS Oberfuhrer* Walter Rapp.

— La 32 de ani, cel mai tânăr șef de departament din tot SS-ul.

— Părea să nu-și părăsească niciodată biroul. Rapp se mândrea cu atenția pe care o acorda fie și celui mai mic detaliu. Citea fiecare raport de spionaj,

verifica orice cheltuială mai însemnată, își coordona propriii agenți. Se spunea despre el că are o ureche în fiecare perete.

Subordonatul, *SS Standartenfurer-ul* Herman Ehlers, vorbea repede, căci știa că superiorul său nu e prea răbdător cu întreruperile. Ehlers nu vorbise mai mult de un minut sau două, când Rapp îl întrerupse.

— Americanul ăsta – dacă a fost demascat de SD-ul din Paris, de ce se afla la Moscova?

— Am verificat dosarele cu fișe eu însumi și nu știu mai mult decât niște fărâme de informații, domnule. Știu că a ucis câțiva oameni de-ai noștri în Paris după ce rețeaua lui a fost eliminată.

— Numele lui adevărat?

— Stephen Metcalfe. Lucrează pentru o rețea americană de spionaj înființată de un maestru de spionaj pe nume Corcoran.

— Numele lui Corcoran îmi e cunoscut. Rapp se ridică, atent la subordonat. Am propriile mele fire în rețeaua lui Corcoran. Ce *știi* despre ce făcea la Moscova?

— Foarte puține. Dar am aici rezumatul raportului de agent trimis de omul nostru din Lubianka. Metcalfe a fost reținut de NKVD și supus unei îndelungate serii de interogatorii.

— Și?

— Interogatoriile nu au fost încununate de succes. Metcalfe a fost eliberat.

— De ce?

— Nu pot citi decât printre rânduri. Se pare că l-a manipulat pe anchetatorul său, făcându-l să creadă că lucrează pentru Beria.

— E adevărat? Era adevărat?

— Mai mult ca sigur e o minciună coaptă de el, deși Beria nu a fost întrebat personal. Nimeni nu îndrăznește. Problema e că acest caz e unul care îl interesează personal pe generalul Heydrich, o problemă de maximă prioritate.

— *Heydrich*? De unde știi asta?

— Agentul SD care a fost însărcinat să-l elimine pe Metcalfe este un favorit de-al generalului, coleg violonist și un ticălos fără milă...

— Kleist, cu siguranță. Nu poate fi altcineva. Și Metcalfe e încă în viață?

— Heydrich a vrut ca americanul să fie cercetat, urmărit, să i se investigheze afacerile din Moscova. Dar acum, cu siguranță, Heydrich vrea ca americanul să fie înlăturat.

Oberfuhrer Rapp se gândi un moment.

— Cheamă-l aici. Dacă ceea ce aud despre Kleist e corect, va fi mai mult decât fericit să-și ducă la îndeplinire misiunea. Are Metcalfe vreo legătură cunoscută aici, vreo cunoștință?

— Există un bancher. Un poponar pe nume Gerlach.

— O legătură sexuală?

— Nu. Gerlach e cel care a raportat bănuielile lui în legătură cu Metcalfe. Americanul a sosit în Berlin mai devreme în cursul zilei de azi sub acoperirea unui bancher al BIS din Elveția. S-a întâlnit cu Gerlach acum câteva ore.

— Unde stă?

— La Adlon. I-am percheziționat deja camera. Au fost plasați agenți Gestapo sub acoperire la hotel, care-l așteaptă să se întoarcă.

Rapp mormăi, satisfăcut de munca rapidă a lui Ehlers.

— Se va mai întâlni cu Gerlach?

— Probabil. Gerlach va coopera, desigur.

— Alte contacte cunoscute? Ehlers ezită un moment.

— Am efectuat o verificare dublă, detaliată, spuse el cu mândrie abia ascunsă și numele lui Metcalfe a ieșit la iveală în alt dosar. Se pare că un diplomat neînsemnat al Ministerului de Externe stabilit în Moscova, pe nume von Schlusser, a înaintat un raport de rutină de contact cu un străin. S-a întâlnit și a avut o scurtă conversație cu Metcalfe. Von Schlusser a fost de asemenea interogat de Kleist la Moscova.

— Da? Știu de von Schussler – cel puțin, de castelul von Schussler.

— Așadar e un om bogat.

— Extrem de bogat. E în Moscova, spui?

— De fapt, e în vacanță pentru câteva zile aici, în Berlin.

— O coincidență *foarte* interesantă. Poate că nu are nici o legătură, dar e un fir care trebuie explorat. Aș vrea să-l contactezi pe Kleist ăsta și să-l trimiți la reședința lui von Schussler imediat.

— Da, domnule.

— Trebuie să acoperim toate posibilitățile. E de la sine înțeles că o problemă de maximă importanță pentru generalul Heydrich e de maximă importanță și pentru noi. Americanul nu va părăsi Berlinul. Pur și simplu nu îl va părăsi.

Castelul von Schussler era cuibărit în pădurile dese și întunecate de pini aflate la treizeci de kilometri nord-vest de Berlin. Avea o panoramă largă de pe un vârf de munte; cu fortificațiile sale și cu turnurile conice de piatră veche, acoperișul abrupt de piatră roșie și zidurile vechi din piatră albă, își păstra înfățișarea de castel-fortăreață din secolul XIV. Cu secole în urmă, bărbații din familia von Schussler fuseseră Cavaleri Liberi ai Imperiului, un statut mai înalt decât orice alt titlu nobiliar, deși titlul de *Graf* conte, îi fusese acordat unuia dintre iluștrii predecesori ai lui Rudolf von Schussler la începutul secolului XIX. Proprietatea aparținea familiei de secole și, deși nu mai servise drept veritabilă fortăreață din vremea evului mediu, avea fortificațiile intacte.

Kundrov îi spusese lui Metcalfe unde se afla proprietatea familiei von Schussler. În timp ce rusul făcea aranjamentele preliminare, Metcalfe cumpărase mașina unui german cu înfățișare jerpelită, la câteva străzi de Unter den Linden. Neamțul își parca rablagitul Opel Olympia când Metcalfe se apropiase și, în cea mai bună germană de care era în stare, îi oferise aproape o mie de mărci germane, mult mai mult decât valoarea vehiculului. În zilele acelea banii erau puțini în Berlin; omul păruse surprins de generozitatea ofertei și se grăbise să predea cheile. Numai pe când urca pe versantul muntos către castelul von Schussler își dădu Metcalfe seama de ce se grăbise să-și vândă Opelul. Nu numai că mașina era subalimentată, dar avea și tot soiul de probleme la transmisie; tremura și se zgâlțâia în așa hal încât Metcalfe se temu că nu va ajunge la castel.

Pe drum reuși să cumpere un binoclu Zeiss, precum și niște haine tiroleze, din lână vopsită în verde și gri. Când ajunse la castel – parcând Opelul în pădure, ca să nu fie văzut – avea înfățișarea unui individ căruia îi place să observe păsările. Era seară deja, oricum o oră nepotrivită pentru o asemenea îndeletnicire. Dar acoperirea asta era mai bună decât nimic și dacă nu va zăbovi prea mult va avea timp să facă o scurtă recunoaștere. Dacă reușea să intre în castel fără să fie observat ar putea să găsească un loc în care să se ascundă și apoi s-ar întâlni cu Lana mai târziu, în cursul serii.

Dar după ce încercui proprietatea își dădu seama că obstacolele erau cu adevărat formidabile. Zidurile de piatră erau înalte și netede, iar înăuntru

cutreierau câini ciobănești germani antrenați pentru pază. A trăi într-o fortăreață era probabil mai mult o chestiune de stil decât de necesitate. Era modul germanilor bogați, o etalare simbolică, dar practică în vremuri de război. La un moment dat, Metcalfe încercă să escaladeze zidul, ceea ce întărită câinii care îl mirosiseră probabil. Decât să-i alerteze pe cei ce aveau grijă de castel – von Schussler era încă la operă, dar avea desigur angajați care locuiau acolo – Metcalfe se lăsă înapoi pe pământ și se întoarse repede la mașină. Dar văzuse destul cât să-și dea seama că era aproape imposibil să pătrundă în curte. Porțile intrării principale erau masive, înalte, de fier și alți ciobănești germani și chiar dobermani mârâiseră amenințător la apropierea lui. Nu puteau intra decât vehiculele autorizate. Nu departe de clădirea principală a reședinței, într-un adăpost pentru mașini, era parcat un splendid Daimler saloon. Evident îi aparținea stăpânului casei. Privind de după un stejar gros, văzu un bărbat ieșind pe o laterală a castelului, îmbrăcat în livrea de șofer. Omul se opri un moment, părând să observe mârâitul câinilor.

Tensiunea lui Metcalfe spori. Șoferul își dăduse seama că ceva nu era în regulă. Dacă se apropia să cerceteze, Metcalfe avea să fie nevoit să alerge prin pădure ca să nu îl vadă. Dar așteptă să vadă ce va face șoferul.

Omul în uniformă scoase un mic fluier de argint și suflă. Imediat, câinii se opriră din mârâit. Metcalfe oftă de ușurare. Șoferul bănuise probabil că mârâitul câinilor fusese provocat de vreun animal.

Câteva minute mai târziu, Metcalfe se întorcea la Berlin, conducând pe Unter den Linden către operă și parcă în spatele clădirii. Nu trebui să aștepte mult până când Daimler-ul lui von Schussler – alb cu ornamente negre, cu radiatorul proeminent, cu interiorul în piele crem și lemn de nuc – trase lângă intrarea actorilor. După câteva minute, șoferul în livrea – același pe care îl văzuse potolind câinii de la castel – coborî din mașină. Își aprinse o țigară. Rezemându-se de clădire, fuma placid în așteptarea patronului său și a prietenei lui.

Kundrov, a cărui ocupație era să știe unde se afla Lana în orice moment, îi spusese lui Metcalfe că șoferul dusese mai devreme bagajele lui von Schussler și ale Lanei la castel. Kundrov mai spusese că von Schussler era în interiorul clădirii operei, lângă culise, în brațe cu câțiva cățeluși. Auzindu-l, Metcalfe fu jenat să simtă o împunsătură de gelozie. Era ridicol, firește; ea îl detesta pe bărbat. Totuși...

Se uită la ceas. Reprezentația trebuia să se apropie de sfârșit. Lana va ieși, probabil împreună cu von Schussler și amândoi vor urca în Daimler. Ar fi fost bine dacă Metcalfe ar fi reușit să-i prindă privirea, să-i permită să-l vadă fără să fie văzut și de von Schussler. Trebuia să-i trimită un bilet, să aranjeze cumva o întâlnire. Luase în calcul, apoi respinsese ideea de a-i da șoferului un bilet pentru ea – șoferul lucra pentru von Schussler și, loial neamțului, i-ar da biletul patronului său. Nu, singurul mod de a-i transmite un mesaj Lanei, în siguranță, era să i-l înmâneze chiar el când ea va ieși din teatru.

Numai dacă nu... Numai dacă nu existau alte căi. Un mesager putea să fugă spre ea și să-i dea un buchet de flori cu un bilet înăuntru. Da. Asta putea să funcționeze. Se uită înjur și observă că șoferul se îndrepta către intrarea actorilor. De ce? Pentru a-l întâmpina pe von Schussler acolo? Metcalfe nu văzuse pe nimeni ieșind; văzuse șoferul ceva ce îi scăpase lui Metcalfe? Apoi îl auzi pe șofer vorbind cu paznicul de la intrarea actorilor. O frântură de germană pluti către el; „die Toilette”.

Metcalfe se uită la Daimler-ul nepăzit și luă o decizie rapidă.

Era o idee, poate una nebunească... dar, dacă funcționa, va rezolva problema întâlnirii lui cu Lana.

Se repezi către partea din spate a Daimler-ului, deschise încuietoarea portbagajului și trase capacul în sus. Portbagajul spațios era gol, mochetat și deosebit de curat. Nu erau bagaje de vreme ce Lana și von Schussler le trimiseseră înainte. Mai era doar o pătură.

Se uită înjur... nu se vedea nimeni.

Dacă voia să o facă, trebuia să se miște repede... acum!

Intră în portbagaj și închise capacul. Încuietoarea pocni și Metcalfe rămase în întuneric. Se rostogoli către o latură a compartimentului, dibui după pătură și o trase peste el.

Dacă totul mergea bine... dacă... *portbagajul* nu va fi deschis, vor ajunge la castel unde von Schussler, Lana și șoferul vor coborî, iar el va putea ieși din portbagaj după ce se va asigura că nu este nimeni prin preajmă. Era o manevră îndrăzneată și riscantă și totuși era cel mai bun mijloc de a ajunge la ea.

Dacă totul va merge bine. *Dacă* portbagajul nu va fi deschis.

Și dacă ar fi deschis? Avea o armă, pe care i-o dăduse Chip și o va folosi dacă va fi nevoit.

Pipăi prin bezna din interiorul portbagajului, se târî până ajunse la partea de sus și căută dispozitivul de deschidere.

Dar nu găsi nimic.

Numai oțel emailat neted.

Îl cuprinse panica. Cum dracu' va ieși de acolo? *Era încuiat înăuntru!*

Începu să simtă mirosul de gaze de eșapament care umpleau spațiul în care era înghesuit. Putea leșina sau chiar muri inhalând aceste gaze.

Trecu furios mâinile peste interiorul portbagajului, căutând disperat un levier, o clanță, orice. Dar nu era nimic – nimic în afară de oțel neted.

Fir-ar să fie!

Era prins în capcană!

Violonistul parcă mașina pe aleea circulară și merse încet către castel, observând arhitectura medievală cu o privire scrutătoare. Era impresionantă, asta era sigur, dar văzuse lucruri mai frumoase.

Știrea că prada lui se afla în Berlin – orașul de reședință al lui Kleist!

— Era o invitație, o provocare irezistibilă. Violonistului nu-i plăcea să lase lucrurile neterminate.

Apăsă soneria și ușa uriașă de lemn fu deschisă de un servitor cadaveric, cu părul cărunt.

— *Herr Kleist? Darf ich Sie bitten, nährer zu treten?* Majordomul șef, căruia i se spusese deja să-l aștepte pe SD-ist, îl invită să intre cu formula folosită pentru a te adresa unui comerciant. Era o jignire deliberată, dar Kleist o ignoră.

— Stăpânul tău e aici? Întrebă el.

— Nu, domnule, așa cum i-am spus șefului dumneavoastră...

— Nu e șeful meu. Când se întoarce von Schussler?

— *Graf* von Schussler nu se va întoarce în următoarele două ore. E în Berlin, la operă.

— Ați primit vreun musafir?

— Nu.

— Soția și copiii lui von Schussler sunt în reședință?

— Nu, răspunse majordomul ofensat. Sunt în vacanță în munți.

Violonistul făcu o mică pauză, inspiră mirosul rânced, mucegăit al vechiului castel, mirosul pietrei vechi combinat cu putregaiul materiei organice în descompunere. Peste toate astea, plutea mirosul lichidelor de curățat, al soluției de lustruit argintăria și al lacului de mobilă, dar și o vagă

undă de parfum feminin. Singurele mirosuri masculine erau cel de *hausdiener* și cel de amoniac și transpirație caracteristic unui muncitor, nu lui von Schussler. Mirosurile feminine nu erau puternice, deci familia într-adevăr nu se afla în castel și nu fusese acolo de câteva zile.

Câteva minute mai târziu se întoarse descurajat la mașina lui. Era o pistă oarbă. Poate că americanul va încerca să-l contacteze pe von Schussler mai târziu, sau mâine. Era posibil, desigur.

Apoi, în timp ce deschidea ușa de la mașină, o pală de vânt aduse o urmă de miros care-i atrase atenția. Foarte vag.

Nările îi fremătară. Cineva fusese aici în decursul ultimelor câteva ore. Cineva care purta haine de lână și încălțăminte din piele, proaspăt cumpărate dintr-un magazin. Nu prea mulți berlinezi aveau haine noi. Fiecare purta ce avea. Întoarse capul să prindă o altă adiere a aromei. Masculină, de asta era sigur. Și nu provenea de la un neamț; nu era acel miros de bere, orz și cartof pe care îl emanau majoritatea bărbaților germani. Detecta o notă secundară de săpun – nu un săpun aromat, nu exact săpun deodorant, dar ceva curat, străin.

Da, acum era sigur de asta. Era un american. Care purta haine de lână – de lână pâslită, mai exact – noi-nouțe și cizme de piele noi-nouțe. Mirosul de îmbrăcăminte alpină, poate tiroleză. Purtată de un american.

Închise cu grijă ușa mașinii și se întoarse la castel.

Servitorul nu fu mulțumit să-l revadă.

— Nu ați avut musafiri, zise Kleist cu subînțeles.

— M-ați mai întrebat și v-am spus: nici unul.

Kleist încuviință din cap.

— Văd că aveți câini de pază. A existat vreo neregulă în decursul acestei serii?

— Nu... ei bine, da, cred că a existat, dar asta nu înseamnă neapărat că...

— Ați avut un musafir. Cineva care a vizitat cel puțin zona curții. Destul de recent. Și se va întoarce.

Oberfuhrer Walter Rapp, șeful Departamentului VI din *Reichssicherheitshauptamt*, se uita fix la Hermann Ehlers.

— Kleist e sigur că Metcalfe a fost acolo? îl întreabă pe bărbatul mai tânăr.

— Așa zice el.

— Servitorii zic tot așa?

— Se pare că nu.
— Atunci el pe ce se bazează?
— „Dovezi de urmă”, cum zice el. Dar spune că e absolut sigur.
— „Dovezi de urmă”, îngână Rapp, întinzând mâna după telefon. Ei bine, un lucru sigur e că nu ducem lipsă de agenți Gestapo, spuse el. Vreau să fie trimisă o echipă la castel imediat.

Daimler-ul se mișcă.

Cu două minute în urmă auzise voci în apropiere, una dintre ele fiind a Lanei. Tresărise când o auzise; îi reducea oarecum panica pe care o simțea fiind închis în portbagaj.

Pe urmă se auzi zgomotul unei portiere deschizându-se, apoi închizându-se; se îmbărbăta pentru ceea ce putea să urmeze: portbagajul. Era aproape amuzant să se întrebe care dintre situații ar fi fost mai rea: să rămână închis o bucată de vreme sau să fie descoperit de șofer. În cazul celei de-a doua variante, nu avea de ales: trebuia să sară la șofer și să-l țintească la pământ; dar asta însemna necazuri.

Vehiculul accelerează cu un tors mecanic prelung. Lana și von Schussler sedeau la distanță, în compartimentul pentru pasageri. Vorbeau, dar nu putea desluși decât un murmur. Se gândi la ceea ce avea să-i spună, la ceea ce avea să-i *ceară* și se întreabă cum va reacționa. Era o femeie curajoasă și pragmatică, dar putea fi imprevizibilă. Ceea ce era pe cale să-i sugereze era o schemă atât de îndrăzneată încât părea ridicolă.

Ca și periculoasă.

Dar era singurul mod de a salva atât operațiunea WOLFSFALLE, cât și pe Lana.

Motorul Daimler-ului trecu într-o treaptă de viteză mai mică, semn că urca un deal. Se apropiau de castel; trebuie să fi ajuns la bucata abruptă de șosea dinaintea porților domeniului. Apoi mașina încetini: probabil ajunsese la intrare și aștepta să i se deschidă. Acum auzi alte voci, strigăte venind din apropiere. Păreau să fie niște oameni la poartă; Metcalfe se întreabă ce se petrecea. Dar după un moment mașina își relua drumul, mai încet. Imediat se opri și se deschise o ușă. Auzi vocea neplăcută a lui von Schussler, apoi vocea melodioasă, senzuală a Lanei. Le auzi pașii pe prag, apoi ușa trântindu-se.

Dar motorul nu fu oprit. Mașina continuă să meargă într-un ritm lent, parcurse o scurtă distanță înainte de a se opri, de data asta definitiv. Intrase

mașina într-un garaj?

Așteptă în tăcere, în întuneric. Se auzi un fluierat slab, fără linie melodică, apoi portierele se deschiseră și se închiseră la loc. Se făcea curățenie? Câteva minute mai târziu, auzi târșăitul pantofilor șoferului pe pavaj, auzi clinchetul cheilor mașinii care erau agățate într-un cârlig, apoi se făcu liniște.

Așteptă.

Cinci, zece minute – nu putea ține socoteala timpului. Voia să se asigure că șoferul nu a rămas prin apropiere înainte de a se mișca și a încerca să descopere cum să iasă din carcera de oțel.

În sfârșit, trecuse destul timp. Pipăi capacul portbagajului, cu răbdare, dar tot nu găsi nici un mâner sau vreo clanță cu care să deschidă pe dinăuntru. Erau cabluri și fire îndesate în colțuri, dar nici unul din ele nu deschidea portbagajul.

Sentimental de panică reveni în forță. Bătăile inimii îi bubuiau în piept; respira greu; avea gura uscată.

Trebuia să existe o ieșire de acolo, la dracu'!

Se gândi la Lana, care stătuse la doar un metru distanță, atât de aproape că ar fi putut s-o atingă. Și apoi îi veni o idee.

Atât de aproape că ar fi, putut s-o atingă.

Pipăi în jurul lui până găsi un mic compartiment în care se găsea o cutie de scule pentru urgențe. O deschise. Înăuntru erau șurubelnițe, un manometru pentru măsurarea presiunii cauciucurilor, patente și cricuri. Folosind șurubelnița curbată, ridică mocheta răsucind-o înapoi până dezveli placa de oțel. Așa cum se aștepta, simți câteva șuruburi care fixau un panou detașabil; lucrând repede, reuși în cele din urmă să dea la o parte dreptunghiul de oțel și ajunsese la mecanismul banchetei din spate. Întinzând mâna printre arcuri și traverse, reuși să slăbească destul șuruburile pentru a împinge bancheta înainte.

La douăzeci de minute după ce începuse operațiunea era pe bancheta din spate a Daimler-ului, în sfârșit eliberat din portbagaj.

Mașina fusese parcată într-un fel de remiză, nu într-un garaj închis. Era o structură rudimentară de cărămidă, deschisă la un capăt, lăsând să intre lumina lunii. Ieși repede pe portiera din spate. Lumina interioară de control sclipi scurt, apoi se stinse, dar numai timp de o secundă sau două. Era cineva prin preajmă care ar fi putut să vadă lumina aprinzându-se? Își aminti de vocile care întâmpinaseră mașina când intra pe proprietate.

Privind afară prin capătul deschis al remizei, putea să vadă gardul înalt de fier la vreo șaizeci de metri distanță, în josul dealului. Chiar după gard se vedeau niște siluete de bărbați care se mișcau. Paznici? Auzi trosnet de cizme pe pietriș, schelălăitul nerăbdător al câinilor ce se zbăteau în lese și lătratul gutural al altor câini – ciobăneștii germani și dobermanii Pincheri pe care îi văzuse mai devreme, cutreierând fără odihnă dincoace de gard.

Un chibrit scăpărat pentru a aprinde o țigară îi dezvălui că nu era vorba de paznici. După uniformele lor își dădu seama imediat că erau de la Gestapo. Un detașament de paznici de la Gestapo patrula în fața porților principale.

De ce?

Nu fuseseră aici mai devreme. Von Schussler, un funcționar minor din Ministerul Afacerilor Externe, nu merita genul de protecție acordat unui oficial de rang înalt al Reichului. De ce erau aici? Gândurile lui Metcalfe se învâртеbeau. Von Schussler abia sosise în oraș, însoțit de Lana. Știa *Sicherheitsdienst* că și Metcalfe era acolo? Știa de legătura lui cu Lana – și bănuiau că el ar putea veni aici ca să o întâlnească?

Era posibil – totul era posibil – dar nu părea verosimil. Gestapoul era aici să urmărească pe cineva care fie intra în castel, fie ieșea. Care dintre ele?

Își dădu seama însă că nu percheziționau proprietatea; asta însemna că așteptau să sosească cineva.

Eu, se gândi. Ar fi posibil?

Trebuia să intre în castel fără să fie văzut de oamenii Gestapoului. Clădirea principală era la vreo treizeci de metri distanță, iar cărarea care ducea la ea era mai mult sau mai puțin expusă. Se vedeau lumini în câteva camere de la etajul superior. O cameră era scăldată într-o lumină roz și știu că aceea trebuia să fie a Lanei: uneori îi plăcea să acopere lampa din dormitor cu o eșarfă de mătase roșie, își aminti el.

Agenții Gestapo căutau pe cineva care sosea, nu pe cineva din interior; dacă se mișca tăcut prin întuneric...

Dar câinii? Păreau să fie adunați în preajma porților, arătându-și colții spre câinii Gestapoului. Probabil fuseseră dresați să păzească proprietatea de intruși *din afara*, nu *din interiorul* porților.

Păși în afara remizei. Urmărind un gard pitic de tisă care mărginea aleea circulară, se lăsă la pământ și se târî pe mâini și pe genunchi de-a lungul pajiștii. Când gardul se termină, se târî pe burtă prin iarbă. În scurt timp

ajunse la castel. Se îndreptă către spatele clădirii, căutând o intrare de serviciu.

O găsi fără probleme: o uşă îngustă din placaj, care nu era încuiată. Castelul era bine păzit, înconjurat cum era de ziduri şi porţi, apărat de câini în căutare de pradă, încât nu era necesar să fie încuiată uşa servitorilor. O deschise uşor, cu grijă, atent la orice scârţâit.

Nu auzi duduital labelor pe pământ decât prea târziu. Se auzi un lătrat brusc, îngrozitor, adânc şi gutural. Într-o secundă, corpul unui doberman se prăvăli peste el, înfigând colţii în haina lui de lână, sfâşiind sălbatic materialul într-o încercare furioasă de a-l muşca de partea de sus a braţului. Un fior de durere îi zvâcni prin braţ când colţii câinelui ajunseră la piele.

Metcalfे lovi bestia cu piciorul, arcuindu-şi corpul pentru a slăbi strânsoarea fălcilor monstruoase. Uşa era pe jumătate deschisă; sări în hol şi trânti repetat uşa în botul câinelui până când, cu un schelălăit furios, animalul îi dădu drumul la mână.

Se avântă în holul întunecat. Departе, o dără de lumină apăru pe sub o uşă. Trebuia să plece de acolo înainte ca un servitor, trezit de atacul câinelui, să iasă pe coridor. Erau mai multe uşi, dar nu avea idee unde duc. Încercă prima clanţă, apoi pe a doua. A treia se deschise. Se pomeni într-o casă a scărilor îngustă. Închise uşa după el şi coborî scările către un subsol umed.

În ciuda întunericului văzu că era înconjurat de sute de sticle de vin, Rhinehessen şi Mosel. Era în pivniţa de vinuri a lui von Schussler. Se ascunse într-un întrând şi aşteptă.

Cum nimeni nu coborî în următoarele câteva minute, îşi spuse că era în siguranţă. Se uită la ceas: era ora douăsprezece şi douăzeci de minute după miezul nopţii. Va mai aştepta încă o oră acolo, până când atât Lana şi von Schussler, ca şi servitorii se vor fi culcat. Era prea riscant să se ducă să caute printr-o casă necunoscută.

Dar timpul trecea. Dacă Kundrov reuşise să pună la punct partea lui, nu rămâneau mai mult de şase ore.

Pentru tot ce trebuia făcut, nu era timp suficient.

O oră mai târziu, Metcalfe se furișă fără zgomot prin culoarele întunecate de la ultimul etaj al castelului.

Planul clădirii era tipic castelelor medievale germane. Parterul era pentru servitori; la primul etaj era o capelă și un hol mare cu o uriașă sală de mese; la etajul al doilea se aflau apartamentele. Totuși, fiecare etaj era împărțit în mai multe aripi. Era evident că una dintre aripi, cea cu piei de urs pe jos și cu trofee de vânătoare pe pereți, îi aparținea lui Robert von Schussler. Metcalfe o parcurse încet, trecu pe lângă ceea ce părea a fi dormitorul stăpânului. La capătul holului era biroul său: aruncă o privire în camera plină de cărți și mobilă grea.

O altă aripă aparținea copiilor. Și mai exista totuși una, ce părea evident mai puțin folosită, cea pentru oaspeți.

Aici trebuia să fie Lana.

Tot ceea ce Metcalfe știa sau notase despre von Schussler îi spunea că el și Lana vor dormi separat aici, pe domeniul familiei. De fapt, era posibil ca Lana să insiste asupra acestui fapt.

O fărâmă de lumină se putea zări pe sub o ușă de nuc foarte frumos lăcuită. Nuanța roșiatică a luminii îl făcu să creadă că aceasta era camera Lanei. Era înăuntru, cu veioza, acoperită cu eșarfă, aprinsă; poate că citea.

Dar oare chiar era singură?

În fața ușii se afla tava lăsată de valet, cu un șervet de pânză mototolit, un pahar de cristal, o cană de argint cu apă și doar un pahar de șampanie, gol. Câte unul din fiecare, observă el.

Era aici și singură.

Răsuci minerul și deschise ușa încet.

Îi auzi vocea:

— Rudi? Tu ești?

Metcalfe nu-i răspunse până nu intră în cameră și închise ușa în urma lui. Încăperea era lambrisată cu lemn somptuos sculptat, un tavan casetat, draperii grele brodate. Lana stătea în mijlocul unui pat imens cu baldachin, înconjurată de perne, arătând la fel de strălucitoare ca atunci când o văzuse prima dată pe scenă. În neglijoul ei de mătase de culoarea caisei, cu părul negru ca smoala căzându-i în cascade în jurul gâtului ca de lebedă, era

minunată. Chipul i se luminează; gâfâi, deschise larg brațele când ce el alergă spre ea.

— Stiva, *zolotoi!* strigă ea. Credeam că n-o să te mai văd vreodată!

— Nu scapi așa ușor de mine, îi replică Metcalfe, apoi o sărută, îndelung, cu pasiune.

Când se retrase, ea continuă:

— Cum ai intrat aici? Cum ai ajuns la Berlin? Coborî vocea și șopti: *De ce ești aici?*

— Am auzit că în seara asta dansezi. Știi că nu ratez nici un spectacol de-al tău când sunt în oraș.

— Nu, spuse ea, scuturând din cap. Are legătură cu documentele. E grav – văd asta în ochii tăi, Stiva. Insistă, speriată: Ce s-a întâmplat? E vreo *problemă*?

Metcalfe nu voia să o mintă; o mințise deja prea mult.

— *Dai rucenku*, spuse el, luându-i mâna moale, parfumată între ale sale. Se așază pe pat lângă ea și începu să vorbească încet: Nu ești în siguranță în Moscova. Vreau să pleci de acolo.

— Să fug! Ochii i se măriseră, scânteietori.

— Poate că asta e ultima ta șansă. E foarte puțin probabil să-ți mai dea vreodată drumul din țară.

— Stiva, *golubcik*, ți-am mai spus. Rusia este *rodina* mea. Este țara mea. Este ceea ce *sunt*.

— A fost *întotdeauna rodina* ta. A făcut *întotdeauna* parte din ceea ce ești. Asta nu se va schimba. Dar cel puțin vei fi în viață și liberă!

— Libertate..., rosti ea cu amărăciune. Metcalfe o întrerupse brusc:

— Nu, Lana. Ascultă-mă. Nu știi ce-i aia libertate. Nimeni care s-a născut și a crescut în închisoare nu poate înțelege ce este închisoarea.

— „Pereții de piatră nu fac o închisoare”, cită ea. „Nici barele de fier o cușcă, dacă am libertatea de a iubi.”

— Dar *nu* ai libertatea de a iubi, Lana. Nici măcar atât!

— Tatăl meu...

— Și asta-i o minciună, Lana.

— Despre ce vorbești?

— Nu a existat nici un complot. Erau numai „probe” fabricate, plantate de naziști pentru a distruge armata sovietică. SS știa cât de obsedat e Stalin de trădători, așa că au falsificat corespondențele ce implicau conducătorii de vârf ai Armatei Roșii.

— Imposibil!

— Nimic nu-i imposibil, Lana; nimic dincolo de imaginația bolnavă. Poate că tatăl tău îl urăște pe Stalin, asemeni oricărui om normal, dar n-a complotat niciodată împotriva lui.

— Știi asta?

— Știu. Zâmbi trist.

— Ar fi plăcut să mă gândesc că acum e în siguranță.

— Nu, zise Metcalfe. Timpul lui e limitat.

— Își amintești pistoalele de duel ale tatălui meu?

— Cele care i-au aparținut cândva lui Pușkin.

— Da. Ei bine, odată mi-a spus că în perioada în care se practica duelul, erau probabil vreo sută de mii de oameni care dețineau astfel de pistoale. Și totuși, câte dueluri s-au purtat în toți acești ani? Poate o mie. A deține o pereche de pistoale de duel și a le etala ostentativ, spunea el, avea scopul de a-i preveni pe potențialii tăi dușmani să nu te atace pentru că ești pregătit să lupți.

— Tatăl tău este pregătit să lupte?

— Da, este pregătit – dar să moară, șopti ea. Metcalfe încuviință.

— Mașinăria terorii stârnește un om nevinovat împotriva altuia, nu-i așa? Plasează un informator în orice clădire, nimeni nu știe cine informează, cine raportează „lipsa de loialitate”, așa că nimeni nu are încredere în nimeni. Nimeni nu are încredere în vecinul lui, în prietenul lui și nici chiar în iubitul său.

— Dar eu am încredere în tine, șopti ea. Lacrimi îi șiroiau pe obraji.

Metcalfe nu știa ce să-i răspundă. El, care o mințise, o manipulasă, nu-i merita încrederea și asta îl durea îngrozitor. *Încrederea* ei îl durea acum. Generozitatea ei. Îi dădură lacrimile: lacrimi fierbinți, arzătoare, de frustrare, furie, compasiune.

— N-ar trebui să ai încredere nici în mine, spuse el, cu ochii închiși.

— Asta ai ajuns să crezi? Asta ți-a făcut lumea? Lumea ta liberă... te-a făcut și pe tine să nu ai încredere în nimeni! Atunci cu ce e lumea ta „liberă” mai bună decât închisoarea mea, cu gratiile ei de aur?

— Lana, *milaia*, ascultă-mă. Ascultă-mă cu atenție. Vreau să știi adevărul. Nu-mi pasă ce o să crezi despre mine după aceea... nu, nu e adevărat! Îmi pasă *ce* crezi despre mine! Dar ar trebui să știi adevărul, chiar dacă distrug totul, chiar dacă nu vei mai dori să mă vezi. Nu mai pot trăi cu această minciună pe conștiință. Meriți mai mult, mult mai mult.

Nu îl mai privea. Ședea lângă el pe pat, părând să se cufunde în sine. Încă o mai ținea de mână. Metcalfe simți înlăuntrul lui o răceală de gheață. Era pustiul din interiorul unui bărbat care se simțea singur și speriat, un copil rătăcit.

— Vreau să-ți povestesc despre operațiunea în care te-am implicat, spuse el. *De ce oare spun asta?* se întrebă el. *De ce fac asta?* Venise aici doar cu intenția de a o convinge să plece din Rusia, să participe la o ultimă operațiune de o îndrăzneală ce-ți tăia răsuflarea, care ar fi salvat-o atât pe ea, cât și operațiunea WOLFSFALLE. Dar acum... ceva din sinea lui îi impunea: nevoia acută, obligația de a-i spune adevărul femeii fără de care nu ar fi vrut să trăiască. Documentele pe care ți le-am dat. Cele despre care ți-am spus că-l vor convinge pe Hitler și pe oamenii săi că intențiile Rusiei sunt pașnice...

— Știu, spuse ea. Deschisese ochii, dar privea fix în podea. Părea foarte obosită. Știu adevărul, *dorogoi* Stiva. Știu ce conțineau acele hârtii.

— Le-ai citit!

— Bineînțeles că le-am citit. Mă subestimezi, *milenki*. O Rusie care nu constituie nici o amenințare ar fi o invitație special tipărită pentru Hitler să o invadeze. Bărbații asemeni lui Hitler – și lui Stalin – disprețuiesc slăbiciunea. Nu-i liniștește. Îi provoacă. Dacă Hitler ar fi considerat că Rusia e slabă și-ar fi trimis armatele spre Moscova și Leningrad, ne-ar fi cucerit cu mult timp în urmă. Nu, singurul lucru care îl determină pe Hitler să nu declare război Rusiei este teama sa că Rusia e un adversar prea puternic, știu asta.

Era șocat. Voia să o privească în ochi, dar ea continuă să privească fix, reluând:

— Dar vrei ca Hitler și Stalin să intre în război. Acesta-i adevăratul obiectiv. Documentele tale îi vorbesc lui Hitler despre planurile lui Stalin de a ataca *mai întâi* Germania. Oamenii lui Hitler, dacă au încredere în aceste documente, nu vor avea de ales și vor lansa un atac. Se întoarce, îi luă fața în ambele mâini.

— Doamne sfinte, răsuflă el. Ai știut tot timpul.

— Și sunt de acord, Stivușka. Cred că e periculos și îndrăzneț, dar și genial. Este singura speranță. Dacă Hitler ne atacă, crezându-ne slabi, își sapă singur groapa. Da, Stiva, am știut de la început.

— Ești o femeie frumoasă, cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar ești și cea mai remarcabilă femeie pe care-am

cunoscut-o.

— Atunci spune-mi ceva, zise ea solemn. Și trebuie să-mi spui adevărul: NKVD crede că vând secretele armatei sovietice? De asta ai venit aici, să mă previi?

— Nu. Încă nu. Dar e doar o chestiune de timp până ce NKVD va începe să te suspecteze. Abwehr serviciul secret de informații german, are un pion la Lubianka. Există scurgeri în ambele direcții.

— Un pion?

— Un spion. Cineva care lucrează pentru ei, îi informează, le raportează.

— Un spion printre spioni! Încuviință.

— Germanii au început să bănuiască faptul că documentele le-au parvenit prea ușor. Se întreabă dacă nu e o momeală sovietică.

— Și crezi că omul lor din Lubianka va pune întrebări în legătură cu mine.

— Posibil. Există întotdeauna riscul unei scurgeri, în orice operațiune care implică mai mult de două persoane.

— Dar nu asta e principala ta grijă. Ești îngrijorat că operațiunea va pica.

— Cât de nemilos trebuie să crezi că sunt!

— Nu sunt un copil, îl șfichiui ea, întorcându-se brusc spre el cu ochii larg deschiși. Avea o expresie sălbatică. Credeam că ți-ai dat seama de asta până acum; amândoi știm ce e important. Amândoi știm că destinul lumii libere este mai important decât viața unei balerine.

Cuvintele ei îi dădeau fiori.

— Poate că vreau prea multe, replică el blând, dar vreau să te protejez și să salvez operațiunea asta.

— Cum e posibil?

— Kundrov.

— Kundrov? Ce vrei să spui?

— Dacă avem aprobarea ta, Lana, Kundrov va raporta despre tine superiorilor săi.

— Să *raporteze*? spuse ea. Nu înțeleg.

— Va raporta suspiciunea că tu, fiica unui general sovietic, ai înmănat documente militare diplomatului german de care ești îndrăgostită. Va pica în Moscova ca un trăsnet; va isca proteste la cele mai înalte niveluri. GRU va face apel la NKVD în această problemă și se vor da pe dată ordine.

Încuviință, înțelegând și chipul i se umbri.

— Când voi fi arestată, nemții vor afla asta prin intermediul spionului lor din Lubianka. Atunci oamenii lui Hitler își vor da seama că nu este vorba de nici o momeală sovietică. Se vor convinge că documentele sunt autentice. Se cutremură; tonul ei era obișnuit, dar nu-și putea ascunde tensiunea, frica. Incontestabil, merită, să execuți o balerină dacă asta înseamnă sfârșitul lui Hitler.

Metcalfe o apucă cu ambele mâini și îi trase capul spre el.

— Nu! Nu vreau să te sacrific!

— M-aș sacrifica singură, replică Lana sec.

— Ascultă-mă! Nu vei fi arestată. Știi cum funcționează treburile astea. NKVD nu te va aresta pe teritoriu german, îți vor spune că trebuie să te întorci imediat acasă. O urgență, îți vor spune ei. Probabil ceva în legătură cu tatăl tău. Vor folosi un pretext, un vicleșug. Te vor sui în primul tren ce pleacă din Berlin și de îndată ce vei ajunge în Moscova, *acolo* te vor aresta.

— Da, da, aprobă ea. Într-adevăr, așa vor proceda.

— Dar nu te vei sui în acel tren! Vei fugi! Vor crede că ți s-a șoptit, că ți-ai dat seama singură și că ai ales fuga. Ai ales viața nu execuția – e cât se poate de plauzibil.

— Și cum se va petrece asta?

— Nu trebuie decât să-mi spui, Lana și voi suna în Elveția.

Serviciul britanic de Operațiuni Speciale și RAF operează cu o serie de avioane mici, ușoare – Lysander – care sunt utilizate pentru a parașuta agenți în teritoriul ocupat de naziști. Și, ocazional, să ridice oameni.

— Zboară în spațiul aerian german!

— Cunosc potențialul și programul nazist de apărare împotriva avioanelor. Zboară destul de jos pentru ca apărarea nazistă să n-aibă timp să reacționeze. Avioanele au mai făcut alte zeci de zboruri asemănătoare. Dar întreaga operațiune necesită o foarte bună coordonare. De îndată ce cerem un avion, trebuie să fim gata să-l așteptăm, semnalizând la un punct de întâlnire în afara Berlinului. Dacă nu se derulează totul conform coordonatelor, avionul nici măcar nu va ateriza. Va survola terenul și se va întoarce la baza aeriană Tempford din Bedfordshire. Și atunci fereastra se va închide.

— Fereastra!

— De îndată ce Kundrov va trimite raportul despre tine la Moscova, vom avea doar o șansă de a te sui în avion. Dacă o ratăm, NKVD-ul va pune mâna pe tine. Și nu vreau să se întâmple așa ceva!

— Și Kundrov?

— Am discutat deja despre asta. El își pregătește finalul. Eu nu trebuie decât să-l sun pe Beria și, de îndată ce avionul va fi gata de plecare, Kundrov va raporta la Moscova. Autoritățile din Moscova vor coordona arestarea ta prin agenții NKVD prezenți aici. Mașinăria va fi pusă în mișcare. De neoprit. Atunci nu va mai fi cale de întoarcere.

— Ai încredere în el?

— Aceeași întrebare mi-a pus-o și el mie. Ți-a salvat viața și pe a mea. Metcalfe își aminti cererea lui Kundrov de a trece de partea lui. Am și alte motive să am încredere în el. Dar, Lana... depinde de tine.

— Da.

— Vreau să te gândești bine la asta. Este teribil de riscant, dar cred că este și mai riscant pentru tine să te întorci la Moscova, unde e doar o chestiune de timp până te vor aresta.

— Stiva, am spus da.

— Ți dai seama că e posibil ca lucrurile să meargă prost?

— Ți-am spus: nu sunt un copil. Nimic nu e garantat în viață. Nimic din viața *noastră* nu e sigur. Nu mai e. A-l părăsi pe tata este ceva sfâșietor, dragul meu. Dar i-am spus la revedere pentru ultima oară, așa cum fac în fiecare dimineață. Așa că sunt de acord.

Amândoi tăcură vreme de un minut, două.

— Trebuie să dau două telefoane. Unul lui Kundrov. Scoase o bucată de hârtie pe care mângălise numărul unei cabine telefonice din centrul Berlinului. Celălalt în Elveția. Von Schussler este diplomat, ceea ce înseamnă că Ministerul de Externe îi oferă tipul de linie telefonică cu acces internațional pe care puțini nemți o au.

— Există un telefon în biroul lui. A dat un telefon la ambasada din Moscova la scurt timp de la sosirea noastră aici.

Se uită la ceas și își dădu seama că făcuse gestul foarte des în seara aceea.

— E în regulă. Avem cinci ore, chiar mai puțin. Dacă totul se derulează conform planului, de îndată ce-l voi suna pe Kundrov, el va suna la Moscova. Apoi totul se va desfășura foarte repede. Kundrov va avea grijă să se întâmple așa. Vei fi sunată, foarte probabil într-o oră, de cineva de la NKVD, numai că va pretinde a fi cineva bine plasat în administrația teatrului Balșoi, cineva de care n-ai auzit vreodată. Ți se va spune că tatăl tău s-a îmbolnăvit grav, că e nevoie urgentă de tine la Moscova, ca protector

legal al tatălui tău. Ți se vor da instrucțiuni să te duci la Ostbahnhof Berlin ca să te sui în trenul Bruxelles – Moscova, care pleacă din Bruxelles la 9.30 și face o scurtă oprire la Berlin la 4.02 dimineața.

— Și apoi?

— Apoi Kundrov va sosi la palat și te va conduce la locul e întâlnire. Este vorba de un studio cinematografic abandonat în afara Berlinului, folosit ca oraș fals pentru a păcăli forțele aliate și a îndepărta raidurilor aeriene asupra Berlinului, acolo există un teren destul de întins pentru a permite aterizarea unui avion mic. Se pare că este cea mai sigură locație, la șaizeci de kilometri distanță de Berlin. Acum, pentru ca acest plan să aibă o șansă de reușită, avionul nu poate intra în spațiul german decât *după* ce vei primit telefonul de la NKVD, dar cu mult înainte de a fi așteptată la Ostbahnhof. Dosarele vor fi cercetate amănunțit mai târziu, după aceea. Torul trebuie să pară plauzibil. Trebuie să dai impresia că ai primit un telefon, că erai bănuitoare și că ai discutat cu manipulatorii tăi...

— „Manipulatorii” mei?

— Oamenii pentru care lucrezi. Scuze. Acestea sunt cuvintele folosite în lumea mea, nu a ta.

— Dar de unde știi că vei putea face aranjamentele atât de repede?

— Cei pe care-i cunosc au o enormă influență. Dacă se dovedește că nu poate fi aranjat un zbor rapid, îl vom amâna până când se va găsi unul. Kundrov nu va face raportul către Moscova până ce nu va fi sigur că putem găsi un avion.

Ea făcu o pauză, părând să se gândească la ceva.

— Dar dacă avionul este doborât de forțele aeriene germane – sau vânat, iar NKVD-ul își face deja planuri să pună mâna pe mine?

— Nu vreau să gândesc așa, Lana, spuse Metcalfe după o scurtă pauză.

— Întotdeauna trebuie să fii pregătit pentru ce-i mai rău.

— Uneori nu ai de ales. Nu poți decât să speri.

— Asta-i o atitudine obișnuită când vorbești despre soarta vieții altcuiva. Sau chiar despre soarta lumii.

— Nu e nimic neobișnuit aici – sunt american, sunt optimist.

— Iar eu sunt rusoaică și prin urmare pesimistă. Numai unul dintre noi poate avea dreptate.

— Dar în curând, draga mea și tu vei fi americană. Ascultă, timpul se scurge repede și noi stăm la discuții. Trebuie să ne mișcăm rapid. Trebuie să

fugim. Dacă totul merge bine, mâine, pe vremea asta, draga mea, amândoi vom fi undeva unde ne vom putea opri din fugă.

Metcalfe stătea lângă ușa, aceeași prin care intrase în castel, pândind să vadă dacă nu era vreun câine prin preajmă.

Nu era nici unul; probabil se întorseseră la posturile lor obișnuite de-a lungul porților și gardurilor de piatră ale proprietății. De asemenea, patrula Gestapoului, nereușind să-l prindă pe Metcalfe, plecase, probabil trimisă într-o altă misiune. Se zori spre remiză unde, fără să fie nevoit să aprindă lumina, găsi cheia Daimler-ului în cârligul ei.

Mașina porni silențios. Ieși din remiză, apoi o luă pe alee către porțile principale de fier care erau încuiate. Opri. Câțiva ciobănești germani și dobermanii bântuiau prin întuneric, privind spre Daimler cu ochii lor galbeni. Unii mârâiră slab, în chip de avertisment. Evident, nu erau siguri ce trebuia să facă de vreme ce recunoșteau automobilul, dar nu și șoferul. Dar de îndată ce Metcalfe ar fi ieșit din mașină să deschidă sau să descuie porțile, chiar presupunând că ar putea să o facă, animalele l-ar fi mirosit, l-ar fi identificat ca intrus și s-ar fi năpustit asupra lui. Dacă s-ar apăra cu arma, zgomotul i-ar trezi pe servitori și poate și pe von Schussler.

Câinii începură să dea târcoale mașinii, scheunând încet, mârâind. Păreau curioși, intrigati de acest șofer ciudat în mașina cunoscută. Acum erau cincisprezece, toți atenți, toți holbându-se cu o intensitate feroce.

Era ca la zaruri. În orice moment, un câine putea începe să latre, apoi s-ar porni toți și i-ar trezi pe servitorii lui von Schussler. Pentru a deschide poarta *trebuia* să iasă din mașină. Se părea că nu există alternativă, iar timpul trecea. Programul era fixat – irevocabil. Nu avea timp de irosit!

O strălucire argintie îi atrase privirea.

Într-un mic compartiment al bordului era un tub subțire, metalic – un fluier.

Un fluier pentru câini.

Își aminti că îl văzuse pe șofer folosindu-l pentru a potoli câinii. Ducându-l la buze, suflă tare. Produse un sunet slab, pe o frecvență pe care doar câinii o puteau percepe.

Mârâiturile încetară brusc. Câinii se retraseră la o distanță bună de mașină, apoi se așezară supuși.

Deschise portiera, strângând fluierul într-o mână în caz că ar avea nevoie de el. Coborî, merse până la poartă și constată ușurat să vadă cheia mare de fier în broască. Nu ar fi fost complicat să descuie cu șperaclul, dar așa câștigase cinci minute.

Și avea nevoie de fiecare minut.

Ghidându-se după harta Berlinului pe care i-o dăduse Chip Nolan, conducea cât de rapid putea fără să atragă atenția celor de la Orpo – *Ordnungspolizei*.

În timp ce conducea, repetă în minte aranjamentele pe care le făcuse cu Corky și Kundrov. Imperturbabilul Corky fusese surprins să audă vocea lui Metcalfe pe o linie de legătură directă din Berlin.

— Dumnezeu, băiete, de unde suni, din biroul privat al Fuhrerului? zisese el.

Întâmpină cererea lui Metcalfe cu o lungă tăcere. Metcalfe se așteptase ca el să ridice o grămadă de obiecții, dar, spre surprinderea lui, bătrânul nu o făcu. Nici măcar nu se plânse că fusese trezit în mijlocul nopții. Avu o singură obiecție:

— Nu e ca și cum ai chema un taxi, Stephen. Nu am nici o idee care sunt condițiile de zbor, vizibilitatea.

Bătrânul maestru de spionaj închise telefonul pentru câteva minute și când reveni spuse:

— Un Lysander va pleca din clipă în clipă de la baza de avioane de vânătoare a RAF de la Tangmere, pe coasta Canalului Mânecii și va ajunge la ora 3.00 a.m. N-ai idee cât m-am îndatorat ca să pun treaba asta pe roate. Îi preciza locația și îi dădu repede o serie de instrucțiuni.

Imediat ce închise, Metcalfe îl sună pe Kundrov la numărul telefonului cu plată pe care i-l dăduse rusul. Nu vorbiră mai mult de un minut; ambii bărbați știau ce trebuia făcut.

— Voi suna la Moscova acum, spuse Kundrov. Dar după ce voi da acest telefon, e irevocabil. Nu va mai exista drum de întoarcere.

Acum, în timp ce Metcalfe se apropia de locul stabilit, nu își putea stăpâni uimirea. Corky îl pregătise, cu toate acestea era copleșitor.

Părea să fie un vast complex de clădiri dispuse în potcoavă în jurul unui enorm câmp acoperit cu iarbă. În centru era o clădire imensă de beton, asemănătoare unui hangar, cu un acoperiș ondulat de oțel; pe ambele părți erau clădiri de cărămidă mai mici. Din multele lor coșuri ieșea fum. În jurul

clădirilor erau împrăștiate rezervoare de combustibil și butoaie goale. Părea un fel de amenajare industrială, probabil o uriașă fabrică de muniții.

De fapt, era un decor. Deși clădirea din centru era reală, structurile de pe ambele părți erau false, ca și, probabil, butoaiele, rezervoarele și camioanele.

Era un fost studio de film, un teren imens care fusese expropriat de naziști și transformat într-un loc de țință care servea ca momeală. În ultimele câteva luni oamenii lui Hitler construiseră rapid zeci de astfel de locuri în Germania – cincisprezece numai în Berlin. Unii susțineau că fuseseră inspirați de britanici care, în timpul recentei Bătălii a Angliei, construiseră în zone pustii cinci sute de orașe fantomă – aeroporturi, baze navale și militare, ridicate din fier ondulat și placaj – menite să-i momească pe naziști să bombardeze aceste instalații false mai degrabă decât orașele reale, înșelătoria strategică fusese un mare succes, făcându-i pe naziști să irosească timp și resurse valoroase și reducând astfel pagubele produse asupra centrelor populate.

Vechiul tactician chinez Sun Tzu spusese: „Toată tehnica războiului se bazează pe diversiune”, iar naziștii luaseră principiul în serios. În Berlin, Lietzensee, lacul dintre barajele Kurfursten și Kaiser, era un reper folosit pentru bombardierele ce vizau centrul orașului, așa că Luftwaffe înșelase radarul inamic acoperind lacul cu enorme plute împădurite care, de sus, aduceau a clădiri rezidențiale, împodobiseră stâlpii de iluminat pentru a-i face să pară brazieri, întinseseră plasă de camuflaj deasupra șoselei Charlottenberger de la Tiergarten la Poarta Brandenburg, acoperită cu bucăți de material verde pentru a arăta ca o pădure. Plantaseră clădiri guvernamentale false lângă gara Ostkreuz pentru ca avioanele de recunoaștere inamice să creadă că era Wilhelmstrasse.

Dar nici un loc-momeală din toată Germania nu era la fel de complicat ca acesta.

Studiourile Brandenburg fuseseră fondate în 1921, când industria de film germană se afla la apogeul său și rivaliza cu Hollywoodul. Staruri legendare ca Marlene Dietrich și Pola Negri, ca și producători de film talentați ca Fritz Lang și Ernst Lubitsch lucraseră cu toții aici. La scurt timp după ce al Treilea Reich venise la putere și preluase controlul asupra industriei filmului, izgonindu-i pe toți „nonarienii”, studiourile Brandenburg dăduseră faliment. Naziștii și-au însușit terenul gigantic care fusese folosit pentru a se turna westernuri și povești biblice. Clădirea de beton din centru era plină

cu decoruri și recuzită care se strânseseră în cele aproape două decenii cât funcționaseră studiourile Brandenburg. Toate fuseseră părăsite; decorurile în care fuseseră turnate atâtea filme clasice germane se prăfuiau.

Dar experții în diversiune din Luftwaffe creaseră o serie de clădiri false din cărămidă, transformând întreg perimetrul într-o uimitoare replică a unui complex de fabricat armament. Până și fumul artificial ce se înălța din coșuri – fum care era menit să atragă aviația inamică – era convingător. Iluzia optică era pur și simplu nemaipomenită.

Acest perimetru aflat în imediata vecinătate a Berlinului, spre vest, fusese bine ales pentru a induce în eroare avioanele de luptă britanice, întrucât era aproape de locul în care se aflau atât de multe dintre instalațiile militar-industriale ale Germaniei: uzina Kraftwerk West a companiei Siemens, uzinele AEG, fabricile de echipament pentru radiocomunicații Telefunken, dispozitivele de producere a tancurilor Alkett și fabrica de motoare Maybach. Berlinul era înconjurat de un inel de uzine care fabricau febril componentele mașinii de război naziste.

Firește, locul era pustiu, așa cum erau toate cele care serveau drept momeală. Asta îl făcea să fie unul dintre cele mai sigure din Berlin pentru ca Lana, Kundrov și Metcalfe să se poată întâlni. Mult mai important, totuși, era terenul larg, acoperit de zăpadă, cu o suprafață de câteva sute de metri pătrați, care fusese curtea din spate a vechiului studio. Era o suprafață destul de mare pentru ca Lysander-ul să poată ateriza și decola confortabil; micul avion avea nevoie de doar două sute de metri.

Luna în ultimul pătrar strălucea pe cer, ceea ce era un noroc; avea să-i ofere pilotului o iluminare adecvată, gândi Metcalfe. Serviciul de recunoaștere al RAF avea deja fotografii aeriene detaliate ale Berlinului; acest loc-momeală era de fapt bine cunoscut spionajului britanic. La urma urmelor, începând din luna august, RAF efectuase peste patruzeci de raiduri aeriene asupra Berlinului și cu fiecare raid își îmbunătățise precizia.

Cu toate acestea, trebuia respectate anumite proceduri pentru a fi siguri că operațiunea se va desfășura fără probleme. Corky îl trimisese pe Chip Nolan să-l ajute pe Metcalfe cu aterizarea. Omul de la FBI avea să aducă o mulțime de lucruri necesare, inclusiv lanterne pentru a-i trimite pilotului semnalul prestabilit în cod Morse. Dacă pilotul de pe Lysander. Nu va vedea semnalul codificat, indicându-i că totul era în regulă pentru a ateriza, va trece pur și simplu pe acolo fără să atingă pământul și se va întoarce la Londra. Nolan urma să aducă și trasoare, probabil de la un depozit al

rezistenței antinaziste din Berlin. Corky îi instruisese să plaseze pe teren trei trasoare, în formă de L, pentru a marca traseul de aterizare. Pilotul va așeza monoplanul în dreptul primului trasor, apoi se va întoarce aproximativ o sută cincizeci de metri printre celelalte două. Va ține motorul pornit – șansele ca Lysander-ul să se înece și să nu mai poată fi pornit erau prea mari. Avionul nu va staționa la sol mai mult de trei minute, presupunând că totul va merge bine.

Dar această presupunere tindea să devină din ce în ce mai neverosimilă. Pur și simplu prea multe lucruri puteau merge prost, prea multe variabile umane.

Întregul dispozitiv fals de producere a armamentului era închis cu un gard scund din lanțuri de fier, nu de dragul securității, ci pentru aspectul pe care îl oferea privit din aer. Metcalfe conduse Daimler-ul printr-una dintre porțile deschise și parcă pe un teren cu macadam în fața clădirii de beton a studioului de sunet.

Trecând în revistă zona pentru a se asigura că nu erau vizitatori neașteptați, coborî din mașină și se apropie de studio, în interiorul căruia trebuia să se întâlnească cu Chip. Trecu pe lângă una din clădirile false de cărămidă. Chiar și de la vreo zece metri distanță, cărămizile vopsite păreau reale. Pe fațada de placaj fuseseră pictate șiruri de ferestre care întăreau iluzia. Structurile fuseseră construite cu pereți și acoperișuri, uși și ferestre goale, efectul fiind extraordinar de realist.

Se uită la ceas. Chip ar fi trebuit să fie acolo.

Ocoli studioul către intrarea principală, care dădea în terenul deschis. O voce – Nolan, o recunosc – îl strigă din interiorul clădirii.

Omul de la FBI ținea în mână un cadru de lemn, stând în fața unei replici incredibil de realiste a unei străzi din Berlin, un șir lung de clădiri de cărămidă din secolul XIX, aliniate pe o falsă stradă pavată pe care se aflau stâlpi de iluminat, o cutie poștală și o cafenea cu măsuțele pe caldarâm. Metcalfe recunosc pe dată decorul unui film cu Marlene Dietrich.

— Hei, ești acolo? strigă Metcalfe. Exact la timp. Mă bucur că ești aici. N-o să fie ușor.

Se uită prin interiorul clădirii, minunându-se. Era la fel de spațioasă ca o gară europeană, dar împânzită cu decoruri, unele prăbușite și stocate de-a valma, multe pur și simplu abandonate acolo unde se aflaseră, ca și cum filmarea a zece producții fusese brusc întreruptă. Un șir de clădiri alcătuia un tablou expresionist, nebunesc – înclinate care încotro, cu ferestrele

pictate în unghiuri întâmplătoare, ca acelea ce ar fi putut fi folosite pentru clasicul film mut *Cabinetul doctorului Caligari*. Interiorul unui apartament sofisticat din Manhattan. Un decor miniatural al unei cabane elvețiene pe fundalul unei pante a Alpilor. Vitrina unei brutării, plină cu produse de patiserie din ipsos, cu inscripția *Konditorei* pictată pe geam cu litere aurite, gotice. Acoperișurile Londrei, aproape în mărime naturală.

Chip zâmbi modest.

— Ei bine, știi ce spun cei de la Birou. Nici zăpadă, nici ploaie, nici căldură, nici întunecimea nopții... Nu, așteaptă puțin – aia e poșta. Privirea lui Nolan era caldă, dar atentă când puse la loc cadrul de lemn.

— Oricum, mă bucur că ești aici.

— Da? Nolan zâmbi. Principiul ăla al compartimentării și toate celelalte trebuie respectate. Dar uneori a-ți ține colegii în întuneric e cel mai periculos lucru dintre toate.

Metcalfе ridică din umeri.

— S-ar putea.

— Știi, Biroul mi-a comunicat despre această întâlnire doar acum o oră. Și problema e că îmi fac mari griji în legătură cu securitatea operațională a acestui loc. Securitatea noastră pare să fi fost compromisă la un nivel înalt.

— Vrei să spui că abia acum ți-ai dat seama de asta? După ce Corky a pierdut deja... Metcalfе își înghiți cuvintele. Bătrânul maestru de spionaj era întotdeauna obsedat de împărțirea informațiilor, chiar și în interiorul Registrului Social. Ascultă, e ceva ce vrei să-mi spui? Dacă da, spune-mi acum. Se uită la ceas și încercă să-și dea seama peste ce bucată de țară zbura Lysander-ul chiar în momentul acela. Nervii lui erau întinși la maximum.

— Mă înțelegi greșit. Cred că tu ai ceva să-mi spui *mie*.

— Adică?

— Cred că sunt o grămadă de lucruri pe care le putem pune cap la cap noi doi dacă ne comparăm notițele. Dar trebuie ca tu să dai cărțile pe față. Pentru început, ce faci în Berlin?

— Cred că știi. Arată în jurul lor. O exfiltrare.

— Da, dar *de ce*?

— E complicat și chiar nu cred că e timp să ne ocupăm de aista acum. Să spunem doar că e vorba despre o achiziție rusească.

— O achiziție rusească, bine. Nolan se apropie cu un pas, cu o expresie concentrată. Și tu te ocupi de această achiziție rusească.

Metcalfe ridică jenat din umeri.

— Într-un fel.

— Sau rușii se ocupă *de tine*?

— Ce dracu' vrei să spui?

— Vreau să știu ce ți-au spus, prietene. Nolan vorbea pe un ton neutru.

— Nu te înțeleg. Metcalfe nu se obosi să-și ascundă uimirea.

Omul de la FBI îl privea fix; Metcalfe cunoștea această privire. Era a unui anchetator profesionist care cunoștea puterea unei tăceri atente.

— Uite care-i treaba, te-am văzut împreună cu prietenul tău din GRU. Kundrov, nu? În față la operă. Crezi că nu știu că lucrezi cu el?

— *Lucrez* cu el, ai zis? Băiete, da' prost ai priceput-o pe asta! El lucrează cu *noi* – *ne* ajută, riscându-și pielea destul de tare!

Nolan râse scurt, ironic.

— Știi povestea cu tipul care găsește un șarpe cu clopoței pe un vârf de munte înzăpezit. Șarpele zice: „îngheț aici, mor de foame aici. Du-mă jos în vale și promit că n-o să-ți fac niciodată rău. Eu nu sunt ca ceilalți.” Tipul face întocmai. Cum ajung în vale, șarpele îl mușcă de fund. Tipul zice: „Dar mi-ai promis!” Șarpele îi răspunde „Hei, știai ce sunt când m-ai luat de acolo”.

— Ei da, mulțumesc pentru legătura cu animalele. Dar dacă nu punem trasoarele exact în poziția în care trebuie și zic să facem asta chiar acum...

Vocea lui Nolan îi acoperi protestele.

— Ziceam că nu poți avea încredere în nimic din ceea ce-ți spun ei. Totul are un scop, iar scopul e exact manipularea. Semănarea discordiei. Întoarcerea oamenilor împotriva prietenilor lor adevărați. Nolan făcu o pauză. Deci ce ți-a spus el despre mine?

— Ce? uimirea lui Metcalfe fu înlocuită de un val de nerăbdare. Se uită din nou la ceas. N-am vorbit despre tine. De ce am fi făcut-o? O secundă după aceea, își aminti că, de fapt, Kundrov îl întrebase de Nolan. *Am văzut fața asta undeva. Poate într-una din broșurile noastre cu chipuri.*

— Fără nici un motiv, zise Nolan sec. Hei, eu sunt doar tipu' cu cererea și stampila – „Cere și ți se va da”, nu?

— Dacă îți închipui că *eu* sunt fisura în securitate – asta e curată *nebunie*!

— Calmează-te, băiete. Nolan continuă să scruteze fața lui Metcalfe și, după câteva secunde lungi, îi făcu cu ochiul și îi zâmbi tânărului, ca și cum bănuielile i-ar fi trecut. Trebuia doar să știu sigur.

— Ascultă, mă ajuți sau nu? zise Metcalfe răspicat.

— Și apoi, întreaga artă a spionajului e să-i pui pe oameni să facă treburile murdare în locul tău fără să-și dea seama. Rușii sunt maeștri la asta. Uite care e chestia. În ultimele câteva săptămâni am aflat de cercul ăsta de spionaj. Foarte eficient, foarte ascuns. Operează în toată Europa și chiar în SUA și compromite total integritatea politicii externe americane. Un bombardier Stuka în picaj deasupra Washingtonului nu ar putea produce mai multe pagube.

— *Dumnezeule*, Chip, ești sigur de asta?

— Sigur ca un foc de pistol, prietene. Dar facem progrese împotriva lui. Îl destrămăm. Decapităm ticăloșii unul după altul. Cum aflăm un alt nume, acționăm. E pur și simplu prea mult în joc pentru a umbla pe vârfuri. Vorbesc despre o rețea bazată pe celule de americani sus-puși și europeni, mulți dintre ei aparținând unor familii vechi, cu renume, alții unor cercuri ale puterii. E o adunătură incredibilă, vorbesc serios.

— Dar dacă sovieticii au înființat acest cerc...

— N-am spus că au făcut-o ei. Nu trebuia să o facă. Ți amintești întrebarea preferată a tovarășului Lenin: *Cine profită?* Când ești beneficiarul unui asemenea cerc de spioni, nu contează cine-l conduce.

— Cum se face că nu a adus Corky niciodată vorba despre asta?

— Poate fiindcă face parte din el. Nolan făcu cu ochiul și se apropie cu un pas de Metcalfe. La fel ca și tine. Lui Metcalfe îi zvâcni sângele în urechi.

— Ai vreo idee cât de *nebunește* sună ceea ce spui? Nu avem *timp* pentru închipuirile tale paranoice. Și data viitoare când ai chef să acuzi, îți sugerez să...

— Ceea ce trebuie să apreciezi e că sunt atent la traficul de semnale. Cunoscut modelul. Spionajul rus sparge un cod despre care prietenii mei din *Sicherheitsdienst* credeau că nu poate spart și deodată GRU își trimite omul la Berlin să mă curețe, următorul lucru pe care îl știu e ca tu îl suni pe Corky, care mă contactează sub un pretext de doi bani, cum că să apar la locul-momeală de la Brandenburg cu lanterne și trasoare. Clătină încet din cap, cu un zâmbet de dezgust. Îmi pare rău, dar nu cred. Nu mai vreau să aud nimic din rahaturile lui Corky. Să fie limpede, *James* – sau ar trebui să-ți spun *Stephen*?

Metcalfe fu trăsniț. *Prietenii mei din Sicherheitsdienst*. Realiză îngrozitor de repede.

Nolan era trădătorul.

Nolan fusese tot timpul.

— Iisuse Hristoase, ți-a Metcalfe. Tu ești – tu ești cel care i-a „ars” pe toți. Mentea lui era un vârtej.

Arma – un Colt 45 – apăruse cumva în mâna lui Nolan înainte ca Metcalfe să observe. Era îndreptată direct spre fruntea lui.

Telefonul sună strident, supărător.

Lana Baranova, întinsă pe pat, îl privea temându-se de apel, *faptul că știa* făcându-l și mai îngrozitor.

După ce sună de trei ori, telefonul fu probabil ridicat de un servitor și se făcu tăcere. Tremură, continuând să rămână întinsă. Își făcuse bagajele și era pregătită.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în ușa ei.

— Da?

Ușa se deschise încet. Eckbert, unul dintre servitorii lui Rudi, stătea în ușă într-un halat de baie, cu părul nepieptănat. Cu o plecăciune ciudată, zise:

— Doamnă, îmi pare rău să vă deranjez, dar vă caută cineva la telefon.

— Tipii de la baza din Paris... Naziștii nu puteau să ajungă acolo fără tine... Roger Martin... Amos Hilliard... tu ai fost! Metcalfe își simțea inima bătând să-i sară din piept.

Fața roșie a lui Chip strălucea de transpirație. Ochii lui cenușii, apoși păreau morți.

— Îmi acorzi mai mult credit decât merit, amice. Eu doar îndrum SD în direcția potrivită. Le dau nume și locații. Au oameni care fac... curățenia.

— Curățenia, repetă Metcalfe. Îi revăzu în minte pe Roger Martin cu gâtul tăiat, pe Amos Hilliard, apoi pe Derek Compton-Jones din Paris și pe Johnny Betts... Îl cuprinse un val de mânie. Se uită la țeava armei care era îndreptată spre el. Era ca un ochi negru holbat, înspăimântător. Ridică privirea către ochii lui Chip Nolan, care păreau o altă pereche de găuri goale.

— Lasă arma jos, Chip, spuse el.

— Câteodată, patrioții trebuie să facă alegeri urâte, zise Nolan. Arma nu se clinti. Lumea nu e un loc frumos. Trebuie să alegi de care parte ești.

— Să alegi... de care parte ești? explodează Metcalfe. Și tu... de care parte ești? De partea fasciștilor? A naziștilor? A lui Adolf Hitler?

— Sunt de partea realismului, colega. Sunt de partea unei Americi mai puternice. Nu a socialismului moale al statului prosper în care au încercat să transforme America Roosevelt și noii administratori prosovietici din jurul lui. Vezi tu, Metcalfe, dacă nu ai fi atât de orb la cele ce se întâmplă în jurul tău, ai putea privi în față realitățile dure. Sunt mii de comuniști pe statul de plată la Washington și Roosevelt știe asta. Ce zice el? El zice: „Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt comuniști”. Cine e consilierul lui cel mai apropiat?

— Harry Hopkins. Pune arma jos, Nolan.

— Corect. Harry Hopkins. Un cunoscut agent sovietic de influență. În momentul ăsta *locuiește* la Casa Albă. Cei mai mulți dintre consilierii lui Roosevelt sunt membri cu carnet ai Partidului Comunist. Partizani ai lui „Tătuca Iosif al lor”. E bine să-l cunoști pe Tătuca Iosif, zic tovarășii. Care a fost primul lucru pe care l-a făcut Roosevelt când s-a instalat în funcție? A recunoscut Uniunea Sovietică – i-a legitimat pe bandiții care au furat Rusia, pe bolșevicii care au declarat deschis că vor să răspândească comunismul în toată blestemata asta de lume. Roosevelt și acoliții lui iubitori de Roșii vor să dea lumea pe mâna Imperiului Slav Sovietic. Să stabilească un guvern unic al lumii, condus de la Moscova. Nu înțelegi, nu-i așa, Metcalfe?

— Înțeleg că tu ești un *fascist* blestemat, zise Metcalfe încet.

— ăsta e doar un cuvânt, i-o întoarce Chip. Național-socialiștii, naziștii, fasciștii – spune-le cum vrei, nu-mi pasă – mai bine te-ai ruga ca ei să fie valul viitorului. Că ești sau nu de acord cu Hitler, ar trebui să fii tâmpit să nu vezi cum a luat o țară putrezită, decăzută, condusă de evrei și comuniști și a curățat-o, a transformat-o într-un blestemat *centru de putere*, cea mai viguroasă și mai puternică națiune a Europei.

— Nu este decât o tiranie.

— Nu, amice. O „tiranie” este ceea ce perpetuează hoardele sovietice în Rusia, cu genocidul lor împotriva rasei albe. Spune-mi ceva, Metcalfe: te-au educat părinții tăi bogați din Registrul Social să fii de stânga sau ai fost convertit la Yale?

Metcalfe zâmbi.

— Deci asta e – crezi că sunt comunist.

— Nu, nu ești comunist, Metcalfe, Știi ce ești? Ești ceea ce Lenin numea un „idiot folositor”. Așa-i numea pe toți prosovieticii plini de laude și lipsiți de minte și lingăi de scuipat din democrațiile vestice care par întotdeauna să apere Internaționala Comunistă, indiferent cât de brutală e ea. Acum voi,

idiotii folositori, încercați să ne împingeți în război cu o națiune care nu ne amenință. Astfel încât milioane de băieți americani pot muri în străinătate pentru a face Europa un loc sigur pentru Tătuca Iosif.

— „Națiunea care nu ne amenință nicicum” – vorbești despre Germania nazistă? Al Treilea Reich? Ale cărei tancuri au trecut deja prin Franța și Polonia, prin Norvegia și Danemarca și Olanda...

— *Lebensraum*. Spune-i spațiu vital. Cred că nu ai observat când Tătuca Iosif al tău a înșfăcat proprietăți în stânga și în dreapta în timp ce noi ne holbam la Hitler, hm? A invadat deja Finlanda și Lituania, Letonia și Estonia, bucăți mari din România, din Polonia... Și războiul abia a început. Roosevelt și stăpânii lui bolșevici nu sunt mulțumiți de felul în care Hitler a învins comunismul în Germania. Germania nazistă e singura frână împotriva bolșevismului pe care o avem. Nu e de mirare că Roosevelt vrea să ne bage în război. Țasta e un conflict global titanic, prietene și America e împinsă de partea rea. Casa Albă și băieții cu pantaloni în dungi din Departamentul de Stat, ăștia toți sunt târfele lui Tătuca Iosif și după-ai Roosevelt l-a pus pe curu' lui de prieten Alfred Corcoran să trimită agenți în toată lumea ca să lupte împotriva lui Hitler, singurul prieten adevărat pe care îl avem. Tu și agenții ca tine, Metcalfe, sunteți în teren, participând la operațiuni și asta vă face să fiți o amenințare reală. Pentru că dacă oamenii ca voi nu sunt opriți, prietenii voștri din Moscova vor circula curând prin Europa ca muștele pe rahat. Metcalfe doar încuviință.

— Acum înțeleg totul. De asta m-ai întrebat despre Kundrov. Nu erai sigur dacă spionajul sovietic e pe urmele tale. Te temei că poate să-ți distrugă acoperirea.

Nolan ridică din umeri.

— Era un singur fel de a mă asigura. Trebuia să te întâlnesc personal și să mă uit în ochii ăia de cățeluș cuminte.

— Ceea ce înseamnă că trebuia să fim singuri, continuă Metcalfe, gândind cu voce tare. Nu ți-ai da niciodată pe față gradul și dosarul. Nu tu. Tu s-ar putea să fii cel mai bine plasat pion al Reichului în serviciul de spionaj al Statelor Unite. Nu trebuia să te expui prea mult.

— Ai dreptate că nu mi-aș permite niciodată să fiu văzut așa. Nu, dacă aș avea vreo întărire, ar trebui să fie cineva în care am deplină încredere. Cineva cu care am lucrat personal. Discreția e cea mai importantă, normal. Dar tu ne cunoști pe noi, oamenii-G. Suntem foarte credincioși prieteniei.

Nu ca bășinosul ăla de Corcoran al tău, cu împruțita lui *compartimentare*. Doamne, ce pământău a fost! Un blestemat de pământău și o amenințare.

— A fost? spuse Metcalfe abia auzit.

— Ah, timpul trecut. Da. Mă tem că prietenii mei i-au făcut o vizită acum câteva ore. Mă tem că nu mai e printre noi. Aud că moșu' a făcut în pantaloni. Păcat de menajeră, doamna Schibli, dar pur și simplu stătea în drum.

— *Ticălos nenorocit!* urlă Metcalfe.

Nolan luă mâna dreaptă de pe pistol și făcu un mic semn. Metcalfe auzi o mișcare în spate, ceva ca șuierul unui șarpe care atacă și ceva tare se strânse brusc în jurul girului său. *Nu putea respira!* Un fel de sârmă i se înfipsea în gât.

— Vă mulțumesc, domnule Kleist, spuse Nolan. Făcu un alt gest cu mâna și sârma slăbi brusc strânsoarea.

Metcalfe tuși. Simțea o durere intensă în locul în care sârma îi tăiasse gâtul, ca o dungă de foc.

— Prietenii mei germani mai au câteva întrebări pentru tine, spuse Nolan. Va trebui pur și simplu să le parcurgem. Acum, să reluăm: ce făceai în Berlin?

— Să te ia dracu', ticălosule! vocea lui Metcalfe era hârâită; sârma îi zgâriase deja laringele.

— După tine, băiete, zise Nolan, făcându-i din nou grotesc cu ochiul. După tine. Ascultă, poți să uiți de tot jocul. Nobila sfidare nu dă bine. Evoluezi într-un spectacol care nu se desfășoară aici. Ai văzut vreodată un vițel care și-a prins capul într-un gard și s-a pomenit că se strangulează încet? Cred că nu, nu acolo de unde vii tu. Dar e o priveliște oribilă. E ceva primar în ea – e ca și cum te-ai îneca puțin câte puțin și intri în panică și asta e cel mai rău. E oribil să mori așa.

La un semn al lui Nolan, sârma din jurul gâtului său se strânse din ce în ce mai tare. Metcalfe simți că tot sângele i se urcase în cap iar fața îi deveni stacojie. Dar nu putea scăpa de acolo. Părea că grenade de durere îi erau detonate în craniu.

Eu doar îndrum SD în direcția potrivită... Au oameni care fac curățenia.

Era asasinul de la Paris, de la Moscova! Cel care-i omorâse pe Roger Martin și pe Amos Hilliard, pe bărbații de la baza mobilă din Paris...

Vocea lui Nolan era acum îndepărtată, fără inflexiuni.

— Pur și simplu uită totul, Stephen, zise el aproape tandru. Tot ce ai făcut vreodată și tot ce n-ai apucat niciodată să faci. Toate femeile cu care te-ai culcat și toate femeile cu care n-ai apucat să te culci – trebuie pur și simplu să te desparți de toate.

Un alt semn cu mâna; brusc, lațul slăbi și durerea începu să dispară.

— Începi să înțelegi despre ce vorbesc? Crede-mă, urăsc să fac asta. Chiar urăsc. Dar cum zic eu, trebuie să alegi de care parte ești și *tu* ai ales-o pe cea greșită. Ne înțelegem acum? Nu? O privire încărcată de supărare. Domnule Kleist, reia încet.

— Așteaptă! icni Metcalfe.

— Îmi pare rău, Metcalfe. Nu îmi face plăcere treaba asta. Dar trebuie să ne gândim la binele mai mare.

— Ai absolută dreptate, gâfâi Metcalfe. Am *fost* folosit Am fost o *unealtă*.

Chip îl privi fix, suspicios.

— Iartă-mă, dar nu înghit convertirea asta *pe patul* de moarte.

— Adevărul e că mi-a trecut prin minte de ceva timp, spuse Metcalfe. Îl durea gâtul când vorbea, dar se sili să continue. Cred că nu te poți minți pe tine însuși la nesfârșit. Pur și simplu n-am știut în ce m-a băgat Corky. M-a trimis în Rusia pentru a înrola anumiți oficiali influenți din guvern într-un plan de a ataca Germania. Dar știai deja asta, nu?

Nolan se uită îndeaproape la fața lui Metcalfe, părând să încuviințeze parțial.

— Continuă.

— La asta lucrez aici. Eu... Doamne, Chip, ce dracu' știam eu? Eram doar un copil proaspăt ieșit din colegiu, un idealist, voiam să salvez lumea, iar acest bătrân mentor înțelept mă ia sub aripa lui. Iisuse! Am fost *orb*!

Acum Chip păru să ezite. Nu coborî arma, dar Metcalfe văzu cum tensiunea din degetul de pe trăgaci al omului de la FBI slăbea puțin. Momeala era irezistibilă pentru Chip; nu putea să rateze ocazia.

— Spune-mi despre plan, zise Chip.

— Doamne, e strălucit. Vreau să spun, cu adevărat uimitor, zise Metcalfe sincer.

Privi într-o parte, apoi în alta, ca și cum s-ar fi asigurat că nu e auzit. *Acțiunea e întotdeauna de două ori mai rapidă decât reacția*, gândea Metcalfe. *Momentul brusc, neașteptat. E singura cale.* Și totuși, unde era asasinul din spatele lui? Unghiul strânsorii din jurul gâtului său sugera că

era aproximativ de înălțimea lui; iar faptul că nu simțea căldura respirației bărbatului dădea de înțeles că era la cel puțin o jumătate de metru distanță de el – și, dat fiind mecanismul garoului, probabil la nu *mai mult* de o jumătate de metru distanță. Metcalfe continuă:

— Tipul ăsta, Kundrov, cu care m-am întâlnit, astăzi mai devreme... Evident că știi că e de la GRU, nu?

Chip încuviință.

Nu țintește acum, gânde Metcalfe. Ascultă lacom, fiind atent la ceea ce spun; nu se poate concentra bine asupra a două lucruri.

— Ei bine, uite care e partea inteligentă. Se aplecă spre Chip cu mișcarea naturală a unui om care destăinuie un secret, dar simți o strânsoare de avertisment în jurul gâtului. Brusc, cu viteza fulgerului, întinse mâna dreaptă și apucă țeava armei aproape de pavăza trăgaciului, răsucind-o brusc în sus. În același moment își proiectă cotul stâng înapoi, spre plexul solar al celui care îl strangula. O expirație puternică din spatele lui îi confirmă reușita loviturii. Acum se trase din bătaia focului și se aruncă înainte și pe diagonală către Chip. Colt-ul explodează asurzitor, răsunând în spațiul vast, iar glonțul ricoșa din tavanul de oțel ondulat exact când Nolan cădea la podea sub greutatea corpului lui Metcalfe.

Chircit pe podea, la câțiva pași distanță, se afla un om cu înfățișare plăcută, aristocratică, cu trăsături fine.

— *Ticălosule!* urlă Nolan luptându-se cu Metcalfe. Cu o ultimă zvâcnire a mâinii, Metcalfe reuși să smulgă Colt-ul din mâna lui Chip, dar acesta zbură prin aer și căzu de podeaua de ciment la vreo douăzeci de metri distanță. Chip se întoarse să vadă încotro o luase arma și în momentul acela Metcalfe își înfipse genunchiul în ventrele lui.

— *Nazist blestemat!* strigă Metcalfe și îl lovi încă o dată pe Chip cu genunchiul.

Chip țipă de durere și se ghemui.

Metcalfe se întoarse către al doilea bărbat – „domnul Kleist” al lui Nolan – care sărise în picioare și acum fugea ca un șacal după Colt. Metcalfe trebuia să ajungă acolo înaintea lui. Își scoase propria armă și se precipită după el, căutând cu privirea sugestivă sclipire a metalului. *Unde era?* Arma nu se vedea nicăieri. Și unde era neamțul? Păreau să fi dispărut amândoi.

Metcalfe privi în jurul lui. Erau prea multe ascunzători, prea multe mașinării grele care puteau masca un asasin înarmat. Iar arma din mâna lui nu îl avantaja cu nimic. Trebuia să iasă de acolo. *Acum.*

Metcalfe o luă la goană spre cel mai apropiat coridor și ieși în altă zonă a terenului. Alergă pe o distanță cam cât jumătate dintr-un teren de fotbal înainte de a nimeri într-un alt studio de sunet închis. Trebuia să-și facă un plan, să se transforme din pradă în prădător.

Consecințele eșecului erau prea însemnate. Punctul de întâlnire s-ar transforma într-o ambuscadă, făcând sigură nu doar moartea lui, ci și a Lanei.

Alunecă la podea lângă un pisc muntos din butaforie, respirând greu. Probabil cei doi îl căutau, fiecare dintre ei acoperind jumătate din perimetru. Dar îl văzuse vreunul intrând?

Un zgomot slab, apoi unul mai puternic îi oferiră un răspuns. Auzi pași și recunoscuse imediat mersul șchiopătat al lui Chip.

Trebuia să iasă de acolo neobservat. În semiîntuneric, zări o ușă de lemn la treizeci de metri distanță. Încet, încet, ajunse până acolo și răsuci clanța.

Care se desprinsese.

Ușa era un fals! Nu era decât un panou pictat, tocul ușii și ușa fiind un panou de lemn subțire de un centimetru lipit pe o bucată de cherestea de doi metri și jumătate pe un metru și douăzeci de centimetri.

Metcalfe o forță, dar probabil că era întărită din spate.

Apoi auzi pași apropiindu-se, îl văzu pe Chip alergând pe coridor spre el, cu Colt-ul în mână. Treizeci de metri, zece metri...

Metcalfe era prins în capcană.

La stânga lui era un coș metalic mare de gunoi de un metru și jumătate înălțime și doi metri lungime. Era găurit și ruginit, dar cele câteva straturi de metal aveau să servească drept scut împotriva gloanțelor Coltului. Chiar în momentul în care Chip se opri și luă poziția de tragere, Metcalfe se ascunse în spatele coșului. Se făcu liniște; probabil că Chip își schimba poziția pentru a încerca să țintească pe lângă obstacolul de oțel.

Metcalfe profită de întârziere pentru a-și arma pistolul Smith and Wesson și a se pregăti să tragă.

Deodată se auzi o salvă de focuri de armă și Metcalfe simți o mușcătură ca de gheață în umărul drept. Un glonț i se înfipsese chiar sub claviculă. Gâfâi; durerea era grozavă. Cum de se întâmplase asta? Cu sângele cald îmbibându-se în haine, realizează cu groază: adăpostul lui nu era un container de gunoi de metal. Era o pânză întinsă pe un cadru de lemn! Glonțul

străpunsese cu ușurință câteva straturi de material înainte de a intra în umărul lui.

Se rostogoli pe podeaua de ciment, sperând ca măcar o schimbare a poziției să-l apere de o altă salvă. Un alt foc, apoi încă unul pătrunseră prin decor, dar nu îl nimeriră. Metcalfe se târî în genunchi pe podea, servindu-se de decor ca de o cortină care să-l scoată din linia de ochire a lui Chip.

O altă pauză. Chip se apropia, venea mai aproape? De ce nu mai trăgea? La urma urmelor, nu putea fi la mai mult de trei-patru metri distanță.

Apoi Metcalfe auzi un clinchet metalic pe podea și recunoscuse zgomotul unui încărcător scos din lăcaș. Chip reîncărca arma! Metcalfe sări în picioare și o luă la fugă pe coridorul alăturat, fără a îndrăzni să se uite înapoi. Ajunse ușor la o distanță de zece-cincisprezece metri; știa că putea conta pe lipsa de precizie a armei lui Chip la o distanță mai mare de șapte metri. Începu să fugă haotic, dintr-o parte în alta, clătinându-se ca un bețiv, dar exista o logică: știa că o țintă care se mișcă imprevizibil este dificil de lovit, mai ales că distanța dintre ei creștea. Privi înapoi și văzu că Chip își reluasese poziția de tragere cu două mâini și mișca arma înainte și înapoi, încercând să fixeze ținta.

Dar dându-și seama ce făcea Metcalfe, lăsă arma jos și o luă la goană după el. Metcalfe văzu macheta de trei metri a unui castel o secundă prea târziu – era faimosul castel Neuschwanstein, al lui Ludwing – Regele Nebun. Era prea aproape; nu se putu opri la timp ca să nu se lovească de el. Placajul se sparse în bucăți, fărâme de tencuială căzură puzderie, iar o turlă zbură. Cu un scârțâit prelung, castelul se aplecă înainte, zdrobindu-se de podea exact în calea lui Chip.

Epava de placaj îl dezechilibra pe Chip, drept care Metcalfe mai câștigă câteva secunde prețioase. Se întoarse el și trase un foc țintit cu grijă. Zgomotul ca o tuse metalică fu urmat de un țipăt gutural. Îl lovise pe Chip!

Mai apăsă o dată pe trăgaci, dar nimic.

Arma era goală.

Duse mâna la buzunar să ia un pumn de gloanțe, dar nu nai erau. Probabil căzuseră la un moment dat. *Nu mai avea muniție!*

Acum nu mai avea de ales; trebuia să continue să fugă. Metcalfe caută o ieșire și văzu una la câteva coridoare în fața lui. O ușă de oțel: era convins că e reală, deși nu putea să jure.

Un șir lung de cutii de lemn separa acel coridor de următorul. Cutiile erau prea înalte ca să sară peste ele, dar în ița lor era o masă de lucru

suficient de joasă pentru a fi folosită ca punct intermediar de sprijin. Sări pe masă... și masa se prăbuși. La dracu'! Era o masă șubredă de plută, alt decor, rămas probabil de la vreo comedie.

Se lovi dureros cu genunchii de podeaua de ciment. Acum durerea îi cuprinsese tot corpul, de la picioare până la claviculă. Respira greu, abia reușind să-și regleze suflul. Își simți cămașa îmbibată: pierduse mult de sânge.

Un strigăt: vocea lui Chip.

— Am auzit, zise el, respirând de asemenea greu. Fără muniție. Ghinion, băiete. Ar trebui să fii pregătit întotdeauna. Unele lecții le înveți un pic cam târziu, nu?

Metcalf nu răspunse.

— O să mori azi, Metcalfe. Ai face mai bine să admiți sta. Dar ia partea bună. Va fi cel mai valoros lucru pe care-l ei face vreodată. Planeta va fi mult mai sigură fără tine.

Când Metcalfe se ridică în picioare, privirea îi fu atrasă de cutie aflată la câțiva centimetri de capul lui. Era plină de arme.

Erau mitraliere antice, unele dintre ele ridicol de depășite. Câteva MG-34, câteva puști de asalt MP-34, pistoale automate dP-38, vechi grenade cu mâner, câteva mai mici în formă de u. Erau arme de colecție false din primul război mondial, folosite în multele filme de război ale studiourilor Brandenburg.

Încet, Metcalfe băgă mâna în cutie și scoase o armă semiautomată Luger Parabellum de 9 mm, un P-38. Nu putea fi folosită... dar arăta ca una adevărată. Uitându-se la stânga, văzu picioarele lui Chip zbatându-se în timp ce încerca să iasă dintre resturile de placaj. Puse Luger-ul în buzunarul de la haină, apoi fugi pe coridor până ajunse la replica apartamentului din Manhattan în care se afla chiar și un pian ivoriu și un candelabru uriaș. Candelabrul era atârnat la mică înălțime deasupra apartamentului, probabil cu intenția de a fi prins în cadrul camerei de filmat, dar se hâțâna de o frânghie împletită, legată de ceva ce părea să fie un catarg de vas înalt, de fier, iar o altă secțiune a vergelei fiind îndoită înainte, perpendicular. Părea un suport de microfon îndreptat către fundal. Metcalfe împinse catargul de fier și îl repezi spre Chip care tocmai se ridica în picioare. Îl rată, dar îi tăie calea.

Se aruncă în bariera de cutii de lemn și câteva dintre ele se desprinseră. Reuși să se prăvălească prin coridorul următor, apoi fugi către ușa de oțel.

Era *adevărată*, observă cu ușurare.

O deschise, dar nu dădea afară, ci spre o casă a scărilor întunecată care se răsucea în jos, probabil către un subsol, sau în sus... Unde sus? Un acoperiș?

Acoperișul părea o soluție mai bună decât subsolul, unde putea să se pomenească prins în capcană. Fugi în sus pe scări, făcând tot posibilul pentru a ignora durerea din umăr care creștea întruna și pe cea surdă din rotule. Curând ajunse la o altă ușă de oțel, o deschise și se pomeni pe acoperișul clădirii, plat, din smoală și pietriș. Lumina lunii era puternică, permițându-i să fugă pe întinderea lui. Când se apropie de margine, își dădu seama că distanța până la pământ trebuia să fie de vreo treizeci de metri: suficient ca să moară sau să se rănească așa de rău încât să nu mai fie în stare să se miște. Una dintre clădirile false de cărămidă era totuși aproape, nu la mai mult de doi metri distanță. Din cele patru coșuri ale sale se înălța fum. Dacă sărea din alergare, putea reuși. Sărise peste despărțituri mai largi între acoperișurile din Paris.

Un zgomot de pași îl anunță că Chip îl urmărise până sus și câteva secunde mai târziu îl văzu năvălind pe ușă.

— Dă-i drumul și sări, ticălosule! strigă el. Într-un fel sau altul, ești mort. Nu-mi pasă cum. Avansa deliberat încet, cu arma scoasă.

Metcalf se dădu înapoi câțiva pași, o luă la fugă, apoi sări strângând picioarele sub el pentru a amortiza căderea. Reuși să aterizeze pe acoperișul de piatră al clădirii de cărămidă chiar când Chip striga:

— Mori, nenorocitul!

O secundă mai târziu, Chip trase un foc. Metcalf văzu că omul de la FBI țintea atent, calm și știu că glonțul îl va nimeri.

Dar chiar când Chip urla la el, Metcalf simți că se prăbușește prin acoperișul de piatră de parcă trecea prin brânză. În cădere, auzi glonțul șuierând atât de aproape, încât simți mișcarea aerului.

În secunda următoare, Metcalf se lovi de ceva tare. Podeaua clădirii? Nu, era pământul, solul moale, recent arat. Gemu și se întrebă dacă nu cumva își rupsese un picior. Își pipăi ambele picioare și văzu că total era în regulă. Îl dureau – Doamne, *încă* o durere! – dar erau intacte.

Știuse că structura de cărămidă era falsă, dar nu știuse cât de fragilă era. Acoperișul trebuie să fi fost un fel de pânză pictată pentru a arăta ca piatra; îl străpunsese, pânza încetinindu-i coborârea atât cât aterizarea să nu-l schilodească.

Metcalfe se uită în jurul lui, minunându-se. „Clădirea” nu era nimic mai mult decât o cutie spațioasă, construită din traverse și grinzi de cherestea de doi metri pe patru, o armătură deasupra căreia era întinsă pânza pictată pe dinafară ca să arate a cărămidă. Cercetă interiorul și-l trecu un fior când văzu câțiva oameni stând lângă una dintre ferestrele de la nivelul solului. Apoi își dădu seama că erau manechine îmbrăcate în haine bărbătești, postate lângă ferestre pentru a întruchipa niște muncitori. Pe jos se aflau patru cutii dreptunghiulare de metal, fiecare conectată printr-o țeava scurtă la bidoane de ulei înalte, de două sute de litri. Din fiecare drăcie ieșea câte un furtun lung și gros care ducea la cele patru coșuri false generatoare de fum!

Se foloseau pe câmpul de luptă, în special pe tancuri, alcătuind un ecran de fum pentru a masca trupe, pentru a îngreuna recunoașterea și supravegherea. Britanicii foloseau asemenea versiuni rudimentare spre a ascunde uzinele Vauxhall Motors din Luton de bombardierele inamice pe timp de zi. Germanii foloseau mii astfel aparate, mai sofisticate, pentru a ascunde rafinăriile de petrol pe care le ocupaseră la Ploiești, în România.

Mașinăriile funcționau cu combustibil diesel care se scurgea din butoaiele de petrol atașate. Aici, diversiunea fusese dusă mai departe: creaseră iluzia unei fabrici în care se muncea.

Auzi pași, *două* persoane acum! Cu siguranță partenerul german al lui Nolan, asasinul SD, auzise zgomotul și se repezise într-acolo.

Privi înjur și văzu că era o singură intrare; nu putea ieși pe acolo de vreme ce urmăritorul – sau urmăritorii – săi o puteau folosi și ei. Fugi în spatele unui dulap de provizii, chiar când vocea lui Chip răsună:

— Ești un șobolan încolțit, Metcalfe. Nu ai cum să ieși de aici. Aruncă arma, ridică mâinile și putem vorbi.

Să vorbim despre aranjamentele funerare, poate, gândi Metcalfe. Unul dintre generatoarele de fum era la îndemână, conectat prin furtunuri atât la butoiul de combustibil, cât și la coșul de deasupra lui. Întinse mâna și desprinse brusc furtunul de eliberare a fumului. Imediat un nor de fum alb, uriaș, jos, începu să se scurgă în spațiul închis.

Dar Chip ajunsese deja de cealaltă parte a dulapului. Metcalfe îl vedea printr-o crăpătură. Omul de la FBI șchiopăta; Chip fusese împușcat în picior. Dar concentrarea lui nu părea afectată. Se uita în stânga și în dreapta, gândindu-se desigur în ce parte să o ia.

Metcalfe nu voia să-i lase avantajul alegerii.

Scoase Luger-ul fals și sări brusc afară, țintind fața lui Chip. Omul se trase înapoi și ridică și el arma.

Ceața umplea spațiul, fiind deja la înălțimea genunchilor celor doi bărbați.

— Ți-am spus, Stephen, o să mori azi, spuse Chip.

— După *tine*, ticălosule, răspunse Metcalfe. Mie mi se pare că suntem la egalitate.

Chip privi fix în ochii lui Metcalfe, dar pe fața lui trecu o umbră de incertitudine. Arma falsă funcționase. Nu trebuia să tragă cu ea ca să-și atingă scopul.

Metcalfe continuă să braveze de parcă arma ar fi fost încărcată cu cartușe de 9 mm.

— Așadar, care e mișcarea ta, Chip? Cine o să câștige?

— Depinde cine are boășele mai mari! trânti Chip.

Cu coada ochiului, Metcalfe îl văzu pe asasinul neamț strecurându-se înăuntru.

— Sau cui îi pasă mai puțin să moară, spuse Metcalfe. Sunt doar un peștișor, nu? Unul dintre mulții agenți de teren care încearcă să poarte bătălia. Pe când tu ești o rotiță importantă a mașinăriei. Unul dintre cameleonii preferați ai nemților. Dacă ești ucis, e o mare pierdere pentru fasciști, nu?

Violonistul pășea tăcut prin ceața albă și groasă. Nu vedea nimic. Cel mai rău era că nu putea mirosi nimic. Fumul înțepător îi ardea delicatele membrane nazale, reducându-i capacitatea olfactivă, arma lui cea mai redutabilă.

Fără ea, era pierdut. Simțea o stare ciudată de dezorientare, la limita panicii. Rătăcea prin ceață prudent, cu mâinile întinse în față, în mâna stânga strângând coarda de vioară.

I se păru că aude ceva.

Cu viteza unui șarpe cu clopoței, lovi. Apucând celălalt capăt al corzii de vioară pentru a forma o buclă, se năpusti înainte și o strânse tare în jurul girului victimei...

Apoi își dădu seama că strangula ceva tare, ceva de lemn.

Un manechin.

Violonistul știa că, lipsit de arma lui olfactivă, era infirm. Dar asta nu îl va opri, jură el, să-și îndeplinească misiunea.

Fumul le ajunsese deja la umeri. Era o senzație de plutire, de parcă ar fi fost scufundați într-un nor, doar cu capetele afară. Fumul, mai dens și mai opac decât orice ceață naturală, îl înțepa în ochi pe Metcalfe. Unde era cel de-al doilea bărbat, cel căruia Nolan îi spunea „domnule Kleist”? *Trebuie să fiu atent – nu trebuie să-l las pe celălalt să se strecoare spre mine cât timp sunt angajat în disputa cu Chip.*

— De fapt, nu plănuiesc să fiu ucis. Tu, pe de altă parte... Chip ezită, coborî privirea și fixă arma din mâna lui Metcalfe. Nu ți-am dat un Luger, zise.

Metcalfe ridică din umeri.

— Nu ești singura mea sursă de armament.

— O armă germană, ha?

— Ciudat lucru, zise Metcalfe. Șoarecii par să aibă doar arme șoricești.

— E o *vechitură*!

— Iei ceea ce ți se oferă. Lipsurile din timpul războiului.

— Țasta e... Iisuse, ăsta e... ăsta e un fals *nenorocit*! Blestemata de țeava e astupată!

Metcalfe nu mai așteaptă ca Chip să reacționeze. Se aruncă, prăvălindu-se asupra lui cu toată greutatea și îl trânti pe spate în noroi, amândoi învăluiți de fumul dens. Pe Metcalfe îl ardeau ochii în timp ce se lupta cu Chip pentru armă.

Chinuit de durere, forța lui era considerabil redusă. Chip părea la fel de slăbit, totuși se opunea cu o forță redutabilă, urlând de furie. Nu renunță să strângă arma, chiar dacă Metcalfe o împingea în spate astfel încât era îndreptată spre fața lui.

— Hei, băiat de la Yale, se va lăsa cu o țeastă și oase zdrobite! Gâfâi Chip Nolan cu un zâmbet subțire pe buze, deși brațul drept îi tremura de efort, iar Metcalfe i-l împingea înapoi. Era un fel de variantă amară de skandenberg.

— Țeasta și oasele *tale*!

Arma, strânsă ferm de agentul FBI, se îndreptă mai întâi spre Metcalfe, apoi îndărăt spre Chip, apoi iar înainte și înapoi, ca o jucărie. Cu o izbucnire de furie, adunându-și forțele, Chip răsuci arma spre Metcalfe și începu să apese pe trăgaci. Mâinile îi tremurau spasmodic; arma se zgâlțâia violent. Chip se supraestimase însă, așa că nu putu să reziste forței exercitate de Metcalfe. În chiar clipa în care degetul lui Chip apăsă trăgaciul, încheietura

agentului FBI cedă, răsucindu-se înapoi; arma se îndreaptă către ochii lui Chip care se lărgiră de groază când el începu să-și dea seama ce se va întâmpla.

Explozia îl asurzi pe Metcalfe. Imaginea oribilă a părții craniului sfârtecat îl făcu să leșine. Se prăbuși epuizat. Era înconjurat complet de ceață albă, înecăcioasă; era orbit, imobilizat de durerea din rană și abia mai respira.

Auzi un zgomot ca târâșul unui șarpe pe nisip.

Instinctiv, întinse o mână la spate. Simți ceva rece și metalic care se încolăci brusc în jurul gâtului său, strângându-l cu forță. Era strangulat – și cu o ferocitate de zece ori mai mare decât înainte! Se arcui în sus, zvâcnind din corp într-o parte și în cealaltă, adunând rezerve de forță pe care nu știa că le mai are. Urlă, dar nu reuși să scoată decât un gălgâit.

Nu se putea folosi de mâna dreaptă, câteva degete fiindu-i blocate între gât și sârmă sau ce o fi fost. Roti mâna stânga, cu pumnul strâns, până dădu de agresor.

Au oameni care fac curățenia.

Ăsta era omul care făcea curățenia.

Asasinul de la *Sicherheitsdienst* era pe cale să-și îndeplinească misiunea. Ucigașul dement care-i strangulase pe oamenii din Paris, pe Amos Hilliard și pe bunul său prieten Roger Martin...

Și care intenționa să-l stranguleze pe Metcalfe.

Imagini ale bărbaților morți îi treceau prin fața ochilor în timp ce sârma de metal îi intra în gât, doar degetele mâinii drepte împiedicând lațul să-i taie carotida și să străbată țesuturile delicate. Nu putea vedea nimic, ochii îl înțepau, înecați de fumul dens, totul în jurul lui era neclar. Fumul opac îl împiedica să vadă la mai mult de câțiva centimetri în fața lui! Își arcui spatele, rostogolindu-se cu putere, dând cu piciorul în cel ce voia să-l ucidă, lovind cu pumnul în corpul celui alt bărbat. Dar de data asta omul stătea prea aproape pentru ca loviturile lui să aibă forță. Sârma se strângea din ce în ce mai tare în jurul gâtului său, oprind circulația sângelui, până când Metcalfe se simți amețit și punctulețe de lumină începură să strălucească în ceața albă și opacă. *Nu putea respira!*

Nu, nu *putea* ceda; nu *putea* îngădui omului de la *Sicherheitsdienst* să-l lichideze. Exista Lana, întotdeauna Lana. Va sosi din clipă în clipă, într-o mașină condusă de Kundrov și la câteva minute după aceea va ateriza un avion Lysander britanic, iar el și Lana se vor urca în el și vor zbura la

Londra și de acolo acasă, acasă, în siguranță. Lana va fi salvată; ea va fi liberă, iar toată munca lor, documentele pe care ea i le dăduse lui von Schussler, vor avea acoperire, vor fi luate în considerare de oficialii naziști de rang înalt.

Lana va fi în siguranță, iar mașina de război germană, implicată într-un război pe care nu putea spera să-l câștige, va fi învinsă. Trebuia să se întâmple; se va întâmplă! Totul atârna de sosirea Lanei, de urcarea lor în acel Lysander și călătoria lor rapidă spre un loc sigur. Soarta a doi oameni atârna de asta; soarta a *milioane* de oameni atârna de asta.

Nu putea fi ucis acum!

Metcalfе își arcui din nou spatele, luptându-se cu disperare, apucă cu mâna liberă câteva degete ale criminalului, separând două dintre ele, despărțindu-le de coarda de fier și trăgând, *trăgându-le* în sens invers. Acum criminalul strângea incredibil de tare sârma în jurul gâtului său și Metcalfе fu pe punctul de a-și pierde cunoștința. Mâna lui dreaptă, blocată și golită de sânge, nu-i era de folos – deși în același timp îl salva, căci, de n-ar fi fost degetele lui acolo, sârma i-ar fi tăiat deja gâtul.

Metcalfе tremura din tot corpul, zvâcnea de extenuare. Nu voia să dea drumul strânsorii în care ținea degetele criminalului; în cele din urmă reuși să le tragă înapoi până simți, *auzi* o trosnitură. Rupsesе degetele! Ucigașul urlă de durere și furie, iar strânsoarea care îl sufoca slăbi. Metcalfе își umplu lacom plămânii cu aer. Picioarele sale se răsuciră, lovind ceva, un obiect tare pe care nu-l putea vedea dar își dădu seama că era unul din butoaiele de combustibil de două sute de litri.

Da! *Combustibilul!* Petrolul... petrolul alunecos!

De-ar fi putut să răstoarne butoiul, să verse conținutul uleios.

Își forfecă picioarele înainte, eliberă degetele rupte ale asasinului, se întinse într-o parte chiar dacă lațul îl strângea în continuare... și apoi lovi cu forță butoiul. Acesta se înclină, duza se desprinse din deschizătură și lichidul începu să se scurgă.

Dar nu era ulei de motor, era *benzină*! Prin urmare nici uleioasă; manevra *nu* va funcționa.

Apoi, deodată, sârma din jurul gâtului se desprinse.

Asasinul țipă când benzina îi sări în ochi, orbindu-l temporar; ud learcă, neamțul făcu un salt înapoi. Metcalfе se eliberă și se aruncă înainte. Se împiedică de un obiect tare, ascuns în ceață. Unul dintre generatoarele de fum; văzu flacăra albastră de la baza lui încă arzând de la benzina rămasă.

Metcalfe răsturnă mașinăria înspre neamț. Bărbatul se prăbuși cu zgomot peste picioarele lui.

După care scapără o lumină.

O scăpărare portocalie care, o fracțiune de secundă mai târziu, se transformă într-o minge de foc imensă, strălucitoare. Auzi un muget ca de animal rănit și văzu sfera de flăcări mișcându-se spre el.

Durerea era îngrozitoare, nemăsurată. Violonistul știa că va arde de viu. Urla cu fiecare fibră a ființei sale, ca și cum așa ar fi micșorat insuportabila agonie.

Totuși, nu era la fel de insuportabilă precum conștiința faptului că nu își va îndeplini misiunea – că americanul nu va fi ucis.

Țipă până când corzile vocale cedară, iar flăcările îi devorau trupul. Nu putea să înăbușe flăcările tăvălindu-se prin noroi. Focul era prea mare, prea nimicitor și oricum nu se mai putea mișca.

Dar apoi fu mulțumit să constate că îi revenise simțul mirosului. O duhoare copleșitoare, distinctă îi umplu nările. O identifică imediat: era mirosul de carne arsă.

Al propriei sale cărnii arzând.

Prin mingea de foc, Metcalfe văzu membrele bărbatului agitându-se. Țipătul era ascuțit, ciudat de subțire, o chițăitură penibilă, un zgomot animalic. În următoarele două secunde, mingea de foc încetase să se miște; mugea, aruncând flăcări, prelingându-se pe cadrul de lemn al structurii momeală care imediat se aprinse și ea. Metcalfe se întoarse și o luă la fugă exact în clipa în care întreaga clădire izbucnea în flăcări.

Nu se opri până nu ajunse la pavaj, apoi se prăvăli la pământ. Structura de placaj și pânză era acum un foc imens care mugea. Simțea căldura chiar la treizeci de metri distanță.

Ucigașul era mort.

Ambii ucigași erau morți. Dar unde era *Lana*? Unde era *Kundrov*? Se uită la ceas. Avionul urma să atingă solul din clipă în clipă, iar el nici măcar nu așezase trasoarele. Dacă pilotul nu vedea nici un trasor, va presupune că întâlnirea fusese ratată și nu va ateriza.

Când se îndrepta către câmp, scăldat acum în lumina portocalie a structurii în flăcări, auzi scârțâitul de frâne. Se întoarse și îl văzu pe Kundrov la volanul unui automobil. Ușa se deschise și Kundrov sări afară.

— *Boje moi!* strigă rusul. Pojar – focul! Alergă mai aproape. Ai... ai fost împușcat! Ce s-a întâmplat?

— Ea unde e? întrebă Metcalfe.

Kundrov, cu o expresie amărâtă, clătină din cap. Metcalfe îl apucă de umeri.

— Unde e? repetă el. Ochii lui Kundrov erau roși. Trebuia să o iei de la castel – ce s-a întâmplat? Ce ai *făcut* cu ea?

Kundrov clătină din nou din cap..

— Nu era acolo.

— Cum adică nu era acolo?

— Von Schussler era acolo. Ea plecase.

— *Plecase?* Ce dracu' vrei să spui, cum *plecase?* NKVD a venit mai devreme, *asta* s-a întâmplat? Să te ia *dracu'*, au venit după ea mai *devreme?* Cum s-a putut întâmplă asta?

— Nu! țipă Kundrov. Ea i-a spus lui von Schussler că trebuie să se întoarcă de urgență la Moscova. A cerut să fie dusă fără întârziere la gară.

— Dar asta era *înșelătoria*, a înțeles asta! Kundrov vorbea monoton, ca hipnotizat:

— Von Schussler era foarte agitat, dar a zis că ea a insistat să fie dusă la gară imediat. El a acceptat să-l trimită pe șoferul lui să o ducă la Ostbahnhof. Șoferul a descoperit că Daimler-ul dispăruse – văd unde a ajuns – și a dus-o cu o altă mașină.

— Au răpit-o?

— Am îndoieli serioase. S-a dus de bunăvoie.

— Dar de ce? țipă Metcalfe. De ce *a făcut* asta?

— Dă-mi voie să-ți spun ceva. Am probabil un dosar de două mii de file despre această femeie. Observațiile mele asupra ei au fost mai extinse decât orice supraveghere efectuată vreodată asupra unui cetățean sovietic. Am urmărit-o îndeaproape timp de ani de zile. Și cu toate astea nu pot spune că o înțeleg.

Metcalfe privi în sus la cerul luminat de lună. Un vaier slab și ascuțit, de care devenise vag conștient în ultimul minut, deveni bâzâitul de bondar specifici unui Lysander. Apăru chiar deasupra orizontului.

— Trasoarele! strigă Metcalfe.

— Pentru ce? strigă Kundrov. Fără ea, ce rost are?

— Iisuse Hristoase! Cei doi bărbați rămaseră acolo nemișcați, holbându-se către cer în timp ce Lysander-ul făcu un mic loop deasupra câmpului.

Apoi, într-o clipă, dispăru.

Metcalfe se uită din nou la ceas.

— În mai puțin de o jumătate de oră, trenul oprește la Obstahnhof. Dacă mergem cu viteză maximă, s-ar putea să ajungem la timp.

Ajunseră la gara construită în stil gotic, ca o catedrală, cu fațada mohorâtă; doar o lumină galbenă străbătea vag prin ferestrele înalte. Gara era pustie; pașii răsunau în timp ce alergau, oprindu-se doar pentru a se uita la orar spre a identifica numărul peronului.

Peronul era gol. Trenul aștepta; prin ferestrele întunecate se vedeau pasageri dormind. În timp ce ei fugeau de-a lungul peronului, răsună un ultim semnal de avertizare.

La capătul îndepărtat al peronului se vedea un mic grup de bărbați în costume negre, singurii pasageri care se îmbarcau în tren. Suferința îl făcu pe Metcalfe să alerge mai tare decât o făcuse vreodată, văzând doar chipul Lanei dinaintea lui. Dar bărbații se urcaseră în tren când ajunse el acolo și nu văzu nici o femeie printre ei. *Era ea cu adevărat acolo? Era deja în tren?*

Unde era? Inima îi bătea nebunește, frica îl paraliza.

Unde era ea?

Kundrov îl ajunse din urmă, sufocându-se.

— Bărbații ăia erau din NKVD. Recunosc prea bine stilul. Ea trebuie să fie în tren. Ei sunt escorte, supraveghetorii.

Metcalfe încuviință. Cercetă vagonul în care urcaseră bărbații, mergând încet pe lângă el, uitându-se în fiecare compartiment, disperat, îngrozit.

Lana! strigă încet. Apoi mai tare:

— Lana! Lana!

Cu un șuierat de frâne, trenul se puse în mișcare. Metcalfe fugea pe lângă tren, uitându-se pe fiecare fereastră, strigându-i numele.

— Te rog, Lana! Doamne! Apoi o văzu.

Ședea pe același rând cu bărbații în costume negre, așezați de o parte și de alta a ei. Privi în sus. Ochii li se întâlneau.

— Lana! strigă el și vocea lui răsună de-a lungul peronului. Purta un batic, singurul machiaj de pe fața ei fiind rujul.

Întoarse capul.

— Lana! țipă el din nou.

Ea se uită încă o dată în sus și Metcalfe văzu în ochii ei frumoși ceva ce-l îngheță până-n adâncul sufletului. Era o privire pătrunzătoare care spunea: *Știu ce fac.*

M-am hotărât. Retrage-te.

E viața mea, îi spunea expresia ei. Și moartea va fi a mea. Nu voi fi oprită.

El strigă din nou, de data asta o întrebare:

— Lana?

Văzu resemnarea și hotărârea de pe fața ei. Clătină din cap puțin, apoi se întoarce.

— *Nu!* strigă el, copleșit de durere.

Acum ea privea fix în față, cu o expresie de hotărâre amară, oțelită. Pe fața ei luminoasă se puteau citi groaza, sfidarea și, curios, liniștea adâncă a unui om care în sfârșit se hotărâse.

38. Moscova, Lubianka.

Omulețul cu păr cărunt, cu paloare de fantomă, se întoarse și ieși din camera de execuții. Deși fusese martor la toate execuțiile în numele șefului său, anchetatorul șef Rubașov, tot le găsea oribile. Și apoi, tot ce făcea NKVD-ul îi repugna, de aceea a fost bucuros când în urmă cu un an sau doi i s-a oferit ocazia să lucreze un an-doi pentru nemți. Ar face orice să nimicească mașinăria terorii sovietice. Știa prea puțin despre naziști, doar strictul necesar și nu îl interesa decât că Hitler părea hotărât să învingă statul sovietic demn de dispreț. Dacă informațiile pe care le oferise naziștilor în secret ar putea grăbi ziua căderii lui Stalin, se considera chiar un om norocos.

Palidul aghiotant calculă în minte ora exactă a morții. *Abwehr-ul* va dori să știe toate detaliile. Vor dori și toate înregistrările de la interogatoriul femeii. Era o femeie extraordinar de frumoasă, una dintre cele mai talentate balerine din întreaga Rusie și totuși și ea era un agent al Berlinului! Fusese supusă la o tortură cumplită și în cele din urmă mărturisise că furase documente militare ultrascrete de la tatăl ei, un general și le înmânase iubitului ei, un diplomat german.

Pentru omulețul încăruntit, balerina era o eroină. Fusese un dușman secret al Kremlinului și un spion al Berlinului, ca și el. Dar rezistase multor ore de tortură înainte să mărturisească. Se întrebă dacă ar avea și el curajul de care dăduse dovadă această femeie înainte de a ceda și a spune tot, așa cum făcea toată lumea în cele din urmă.

Mușamaua care fusese întinsă pe podeaua camerei de execuție era pătată cu sângele frumoasei femei, imagine ce-i rămăsese în minte și avea să-i rămână mereu acolo. Curând corpul va fi luat, iar femeia de serviciu va veni să curețe. Toate detaliile executării Svetlanei Baranova vor fi îngropate de NKVD pentru ca moartea ei să rămână anonimă.

Dar va avea el grijă ca această femeie curajoasă să nu fi murit degeaba.

În seara aceea, când se va întoarce acasă își va întocmi raportul pentru a-l trimite *Abwehr-ului*, le va spune tot ce știa despre temerarul serviciu al femeii adus naziștilor.

Berlinul trebuia să știe adevărul. Nu numai că era de datoria lui să raporteze totul, dar simțea că măcar atât putea să facă pentru a onora curajul

balerinei.

Berlin.

Amiralul Canaris trebuia să recunoască cum că-i plăcea enorm ceea ce urma să spună. Adresă remarcile chiar lui Reinhard Heydrich, care pusese mereu întrebări despre autenticitatea sursei din Moscova.

— Pionii noștri din Lubianka ne-au confirmat: sursa, care ne-a dat atâtea documente prețioase despre operațiunea WOLFSFALLE a lui Stalin a fost executată.

— Așa că scurgerea a fost întreruptă, strigă mareșalul Wilhelm Keitel. E un dezastru!

Canaris privi în ochii de reptilă ai lui Heydrich. Heydrich era un om rău, dar și genial. Asemeni lui Canaris, înțelegea ce însemna asta. Dar Heydrich nu ar spune ceva. Campania sa de a-l submina pe Canaris și Abwehr-ului fusese învinsă în momentul ăsta.

— E regretabil, spuse calm Canaris. Un sfârșit foarte nefericit. Într-adevăr, e tragic că această femeie și-a dat viața pentru cauza noastră. Nu era nevoie să rostească ceea ce toată lumea gândea acum: faptul că sursa lor fusese executată dovedea autenticitatea informațiilor.

Se scurse un lung moment de tăcere după ce declarația lui Canaris luă sfârșit. Apoi Hitler se ridică.

— O tânără a plătit prețul suprem pentru ca noi să aflăm adevărul despre trădarea lui Stalin. Să-i onorăm curajul. Invazia Rusiei, pe care acum o numim Operațiunea Barbarossa, trebuie pusă în mișcare. Acum va începe și nu va mai fi cale de întoarcere. E cineva, la această masă, de altă părere?

Unii clătinară din cap, dar nimeni nu se opuse.

— Credeți-mă, continuă Fuhrerul, nu trebuie decât să dăm un picior în ușa și întreaga structură șubredă se va prăbuși.

— Ei, ei! spuse Keitel. Strigătul lui fu însoțit de al altor câtorva. Un rânet larg luminează chipul Fuhrerului.

— Campania noastră împotriva Rusiei va fi un joc de copii.

Ialta, Crimeea sovietică, februarie 1945.

Înfrângerea nazistă era iminentă. Oficial, Berlinul nu se predase, dar toată lumea știa că era o chestiune de timp, o lună sau două. Avionul președintelui Roosevelt ateriza pe o bază americană din Crimeea la câteva minute după căderea nopții. La bordul avionului se afla și un tânăr numit Stephen Metcalfe, asistentul președintelui.

O dată cu moartea lui Alfred Corcoran, Registrul fusese desființat. Tocmai bine, căci din momentul în care Metcalfe aflase că Lana Baranova fusese executată de NKVD, știuse că va trebui să demisioneze. Știa că îndeplinise ceva măreț, dar prețul fusese prea greu de suportat. O pusese pe singura femeie pe care o iubise vreodată în drumul răului, iar răul i-o luase.

Metcalfe se întorsese la Washington cu sufletul pustiit, împovărat de vinovăție. Câteva luni locuise la Hay-Adams și băuse mult, nu ieșise niciodată, nu se întâlnise cu nimeni niciodată. Viața sa luase sfârșit.

În cele din urmă, numeroșii săi prieteni interveniseră, spunându-i că trebuie să-și găsească o ocupație, că trebuie să muncească în continuare. Afacerea familiei mersese perfect și fără ajutorul lui, iar fratele său, Howard, îl asigurase că nu are nevoie de el. N-ar fi avut niciodată nevoie de bani, dar avea nevoie de un scop.

Într-o zi, Metcalfe primi un mesaj în camera sa de hotel de la un bărbat care fusese cel mai important membru al Registrului lui Corky: președintele Franklin Delano Roosevelt. Acesta voia ca Metcalfe să-i facă o vizită la Casa Albă pentru o scurtă discuție.

Până a doua zi, Roosevelt îl angajase pe Metcalfe ca tânăr asistent la Casa Albă, iar acesta avea din nou un scop în viață.

Coloana prezidențială merse optzeci de mile de la aeroportul din Saki până la palatul de la Livadia, din munți, care fusese cândva reședința de vară a țarului. Pe parcursul celor cinci ore de călătorie, drumul fusese înțesat de soldați sovietici, fiecare dintre aceștia salutând cu pocnetul specific din cizme în timp ce treceau mașinile.

Dezastrul produs de naziști pe pământul sovietic, clădirile devastate, dărâmurile, totul era înfiorător. Când ajunseră la palat era deja seară. Nemții jefuiseră palatul de tot ce putuseră lua, de la instalații sanitare până la mânere, dar rușii renovaseră clădirile la timp pentru conferința celor trei

– Stalin, Churchill și Roosevelt – care sperau să-și rezolve toate neînțelegerile și să facă un plan pentru lumea postbelică.

De-abia în a treia seară reuși Metcalfe să prindă un răgaz ca să se plimbe prin zonă. Era abătut din cauza mersului lucrurilor. Președintele era grav bolnav, iar atenția sa rățăcea, se abătea. Remarcile sale publice erau incoerente. Nu mai avea mult de trăit, deși puțini știau acest lucru. Principalul său consilier, Harry Hopkins, era și el destul de grav bolnav. Roosevelt avea doar două scopuri aici: să-l convingă pe Stalin să se alăture bătăliei finale a războiului, împotriva Japoniei și să creeze o organizație internațională pe care o numise Națiunile Unite.

Orice altceva pălea pe lângă aceste scopuri, ceea ce făcea ca președintele să cedeze prea ușor cererilor lui Stalin. Roosevelt îl tratase cu răceală pe Churchill, refuzând să asculte argumentele conducătorului britanic.

Roosevelt insista să se refere la Stalin ca la „Tătuca Iosif”, ceea ce indica naivitatea sa în legătură cu caracterul diabolic al lui Stalin. Metcalfe încerca să-i expună părerile, dar era prea tânăr. Rolul său aici era abia ceva mai mult decât a lua notițe la toate sesiunile plenare. Nimeni nu l-ar fi ascultat; frustrarea sa creștea văzând cu ochii.

Cel puțin când eram spion, gândi el, realizam ceva. Aici nu sunt decât un birocrat.

O siluetă subțire șontăcăia în umbră spre el. Vechile lui instincte se declanșară și îngheță, simțind că-i crește adrenalina. Dar se relaxa când văzu că era un bărbat șchiop, sau mai degrabă un bărbat cu un picior de lemn; nici un motiv de alarmă.

— Metcalfe, îi strigă șchiopul, apropiindu-se.

Fu șocat când recunoscă părul roșcat, strălucitor, gura arogantă și aproape mândră.

— Locotenent Kundrov!

— Acum colonel Kundrov.

— Doamne! Metcalfe îi strânse mâna lui Kundrov. *Și tu ești aici? Ce s-a întâmplat...?*

— Stalingrad. Bătălia de la Stalingrad. Sunt un om norocos – am pierdut doar un picior. Majoritatea colegilor mei și-au pierdut viața. Dar am reușit. Invadarea Uniunii Sovietice a fost cea mai mare eroare de calcul a lui Hitler.

— De aceea a pierdut războiul, spuse Metcalfe încuviințând.

— Aveai dreptate. Era, se pare, o sclipire în ochii lui Kundrov.

— Sigur nu știu despre ce vorbești.

— Într-adevăr, aceste lucruri nu trebuie rostite. Istoria secretă a războiului nu trebuie niciodată rostită.

Metcalfe ignoră remarca lui Kundrov.

— Am auzit că Rudolf von Schussler a fost executat ca trădător, din ordinul lui Hitler, după bătălia de la Stalingrad.

— Din nefericire.

— Dar ceea ce am considerat întotdeauna o enigmă e de ce Armata Roșie a fost atât de nepregătită. Trebuie că Stalin fusese prevenit că Hitler plănuia să atace.

Expresia lui Kundrov deveni solemnă.

— Mulți au încercat să-l prevină pe Stalin. Churchill l-a prevenit. Până și eu am trimis câteva avertismente la Kremlin, chiar lui Stalin, deși mă îndoiesc că le-a primit vreodată. Dar avertismentele au rămas fără răspuns. Ca și cum Stalin nu putea să creadă că Hitler l-ar trăda.

— Sau că Hitler ar face ceva atât de neînchipuit de prostesc.

— Nu vom afla niciodată, dar e chiar păcat. Făcu o pauză, înțeleg că acum lucrezi la Casa Albă.

— Trebuie să muncesc.

— Poți vorbi cu președintele?

— Doar de la distanță. Sunt tânăr, iar președintele îi ascultă doar pe consilierii săi cei mai vechi, așa cum e normal.

— Din nefericire. Înțelegi Rusia mai bine decât bătrânii lui.

— Ești prea amabil!

— Sunt corect. Ai văzut Moscova așa cum nici unul dintre ei nu a văzut-o vreodată.

— Poate. Știi că urăsc guvernul vostru, dar iubesc poporul rus. Kundrov nu replică, dar Metcalfe crezu că știe ce gândește rusul. Nici unul dintre ei nu ar fi menționa vreodată încercarea lui Kundrov de a trece în cealaltă tabără. Și era mai bine ca secretul să rămână îngropat.

— Ce coincidență, s-a întâmplat ca amândoi să ieșim astă-seară la plimbare, spuse Metcalfe cu o expresie impasibilă.

— Președintele tău este pe moarte, spuse Kundrov. Și Hopkins este pe moarte. Poate de aceea vând afacerea, cum spuneți voi, americanii.

— În ce sens? întrebă Metcalfe, alarmat.

— Îl lăsați pe Stalin să ia tot ce-și dorește din Berlin. Ne dați Polonia. Kremlinul va controla întreaga Europă de Est ca rezultat al nepăsării voastre

de acum, crede-mă pe cuvânt. Iar președintele tău nu colaborează cu Churchill, ceea ce-l nemulțumește pe englez foarte tare. Și nu face decât să-l ațâțe pe Stalin.

— De unde știi de conversațiile secrete dintre Churchill și Roosevelt?

— De ce crezi că mă aflu aici? Agenții noștri secreți lucrează noaptea pentru a înregistra conversațiile secrete ale lui Roosevelt, le traduc în rusă și i le înmânează la micul dejun lui Stalin.

— Ați pus microfoane în apartamentul lui Roosevelt?

— Nu poți fi atât de naiv, Metcalfe! Știi cum lucrăm. Fiecare cuvânt pe care îl pronunță președintele tău este transmis unei stații de ascultare din apropiere. Știu asta pentru că eu conduc această stație.

Metcalfe zâmbi.

— Ironia e că nu am puterea să fac ceva în legătură cu cele ce-mi spui. Chiar dacă l-aș avertiza pe Roosevelt, n-aș fi crezut.

— Așa cum avertismentele mele către Stalin au fost ignorate. Suntem niște dințișori dintr-un angrenaj mare, amândoi. Poate că într-o bună zi vom avea puterea de a schimba mersul guvernelor noastre. Până atunci trebuie să facem tot ce ne stă în putință. Și întotdeauna trebuie să ne amintim binele pe care l-am făcut.

— Și răul!

Kundrov îi aruncă lui Metcalfe un zâmbet trist, dar nu spuse nimic. Scoase din buzunarul hainei o foaie grosolană de hârtie, împăturită.

— Chiar înainte ca domnișoara Baranova să fie executată de NKVD, i s-a permis să scrie o scrisoare. I-o dădu lui Metcalfe. Era acoperită de scrisul fin al Lanei, deși în mare parte cerneala făcuse pete.

Kundrov, văzând sprâncenele înălțate ale lui Metcalfe, spuse încet:

— Lacrimile ei au făcut cerneala să curgă. Metcalfe o citi în lumina palidă a lunii; mâinile îi tremurau și propriile lacrimi i se prelingeau pe obraji. Când termină, ridică privirea.

— Doamne, spuse el, ce femeie curajoasă!

— Știa că planul nostru era doar o jumătate de măsură. Era puțin probabil ca nemții să fie păcăliți. Era sigură că doar executarea ei i-ar convinge pe oamenii lui Hitler că este un spion autentic.

— Ar fi putut să trăiască! strigă Metcalfe. Ar fi putut să vină cu mine în America...

Nu mai puteau continua. Nu mai putea rosti cuvintele... Kundrov clătină din cap.

— Știa că Rusia e casa ei și voia să fie îngropată aici. Te-a iubit grozav, dar știa că doar dacă făcea acest sacrificiu imens putea să-ți salveze planul. N-a făcut-o doar pentru Rusia și pentru libertate, ci pentru tine.

Metcalfe simți că i se moaie picioarele. Avea senzația ca îl părăsesc toate puterile, că se va prăbuși.

— Trebuie să ne întoarcem la marea sală de festivități, spuse Kundrov.

Când intrară, fiecare i se dădu un pahar din cel mai fin coniac armenesc. Urma o altă rundă nesfârșită de toasturi.

Kundrov ridică paharul spre al lui Metcalfe și, apropiindu-se, spuse încet:

— Sacrificiul ei a fost mai mare decât am crezut vreodată. Metcalfe încuviință.

— Iar darul ei pentru tine – darul iubirii – a fost mai mare decât îți poți închipui vreodată.

— Nu-i adevărat, spuse Metcalfe. Dar Kundrov continuă:

— Poate că într-o bună zi vei afla mai multe despre asta. Dar până atunci, hai să bem pentru această femeie minunată pe care nici unul dintre noi nu o va putea uita vreodată.

Metcalfe ciocni paharul de al lui Kundrov.

— Pentru Lana, spuse el.

Cei doi rămaseră mult timp tăcuți, îngândurați, înainte de a bea.

— Pentru Lana, singura, unica mea iubire, spuse Metcalfe din nou, de data asta pentru sine. Pentru Lana.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe începu să-i spună povestea sa lui Stephen Menilov, povestea unui tânăr om de afaceri american care se îndrăgostise de o frumoasă balerină rusoaică în urmă cu cincizeci de ani.

Menilov îl ascultă cu o expresie de uimire și plictis, curând înlocuită de o atenție deosebită. Nu își luă ochii de la Metcalfe.

Înainte ca Metcalfe să fi sfârșit, Dirijorul izbucni:

— Ce înșelătorie e și asta! Niște tactici inventate de specialiștii tăi americani în operațiuni psihologice! Ei bine, nu funcționează.

Cu mâinile tremurânde, Metcalfe scoase pistolul din buzunarul de la piept.

Menilov se holbă la el ca lovit de trăsnet:

— *Boje moi!* șopti el.

Metcalfe simțea un val de tristețe de fiecare dată când privea pistolul de duel frumos împodobit.

Nu va uita niciodată ziua în care, în beția nefericită și cruntă de la hotelul Hay-Adams din Washington, după ce aflase de execuția Lanei, primise un pachet greu, trimis prin curier de la Ambasada sovietică, care fusese trimis, de la Moscova prin curierul diplomatic. În cutie, bine împachetat în hârtie fină, era un pistol vechi cu pat din lemn de nuc incrustat și cu un butoiăș pe care erau gravate flăcări. Îl recunoscuse imediat ca fiind unul dintre pistoalele de duel pe care i le arătase Lana. Îi aparținuseră tatălui ei, își aminti el. Un bilet nesemnăt – de la Kundrov, era sigur – îl informa că i-l lăsase prin testament printr-o ultimă scrisoare pe care i se permisesese să o scrie la Lubianka. Fusese mișcat de acest dar prețios. Știa că asta însenina că tatăl ei murise și se întreba de ce îi dăduse doar unul. Îl cuprinsese o suferință adâncă.

— Ia-l, ordonă Metcalfe.

În schimb, Menilov deschise un sertar de la biroul lui și scoase un pistol de duel identic, al cărui pat din lemn de nuc era incrustat cu frunze de acant și pe țeava avea gravate limbi de foc.

— Partea care lipsea pentru a fi o pereche, spuse rusul.

— Mama ta mi-a spus că i-au aparținut cândva lui Pușkin, spuse Metcalfe.

O roșeață se răspândi pe chipul lui Menilov. Vorbi încet, cu pauze:

— N-am știut niciodată cine ești, spuse el. Mama îți spunea Stiva – numai Stiva. Dar m-a botezat după tine. Părea în transă. *Babuška* mi-a spus că mama nu a fost surprinsă când au venit s-o ridice, știi. A plecat liniștită cu ei. Spunea că știe că Stiva al ei a iubit-o și că orice sacrificiu care fusese necesar o onorase.

— Nu puteai avea mai mult de șase ani, se hotărî în sfârșit Metcalfe să spună. În Rusia lui Stalin, un copil al cărui tată era american ar fi fost un cetățean disprețuit, sau mai rău. Întotdeauna ar fi fost suspect. Lana trebuie să fi știut asta, iar pentru a-și proteja copilul nu trebuia să-i vorbească vreodată despre el.

— Da. Am prea puține amintiri despre ea, bineînțeles. Dar existau poze – iar bunica ei, căreia îi ziceam *Babuška* mea – îmi povestea adeseori despre ea pentru a-i păstra vie amintirea. Știu că era o femeie foarte curajoasă.

Metcalfe încuviință.

— Mai curajoasă decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Și știu că ți-a transmis și ție curajul ei. Istoria țărilor noastre este încărcată de atât de mulți pași greșiți, atât de multe erori. Ai ocazia de a îndrepta lucrurile, de a proceda corect, de a face mișcarea potrivită. Și știu că așa vei face.

Limuzina ambasadorului Stephen Metcalfe parcă lângă aeroportul Șeremetievo, în afara Moscovei. Nu se afla acolo nici un fotograf, nici o cameră de televiziune, nici un jurnalist. Așa dorise. Intrase anonim în Moscova și voia să plece la fel. Lasă-i pe alții să acorde interviuri, să ceară credit.

Unul dintre cele mai cutremurătoare momente ale secolului XX – un secol presărat de evenimente cutremurătoare, luase sfârșit. Tentativa de lovitură de stat eșuase: fără sprijinul bărbatului cunoscut sub numele de Dirijorul, complotiștii n-au putut să continue; străzile debordau de bucurie.

Istoria fusese scrisă: nimeni nu trebuia să știe cine o scrisese. Lumea nu avea idee de rolul său în schimbarea istoriei cu o jumătate de veac în urmă și nici nu va ști vreodată care e rolul pe care îl jucase acum. Singurii care știaau erau fiul pe care nu-l cunoscuse până atunci și vechiul său prieten, locotenentul GRU pe nume Kundrov, generalul încărunțit de astăzi.

Ofițerul de Marină ce-i fusese trimis de ambasadorul SUA îl ajută la bagaje. Tânărul ofițer părea copleșit de admirație în prezența lui Metcalfe,

încântat să fi cunoscut pe cineva de o asemenea valoare. Metcalfe era destul de cordial, dar mintea lui era în altă parte.

Un *dar special*, spusese Lana. *Darul iubirii tale*.

Și pentru prima dată în cele opt decenii ale sale, Stephen Metcalfe înțelese că anumite daruri sunt cu adevărat neprețuite.

Sfârșit.

Table of Contents

ROBERT LUDLUM

TRĂDAREA LUI TRISTAN.

Moscova, august 1991.

1. Paris, noiembrie 1940.

2

3

4

5

6

7

8

9

10

Moscova, august 1991.

11. Moscova, noiembrie 1940.

12

Washington.

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

Moscova, august 1991.

25. Berchtesgaden, Alpii Bavarezi, noiembrie 1940.

26. Moscova, noiembrie 1940.

27

28

[29](#)

[30](#)

[Berlin.](#)

[31](#)

[Moscova, august 1991.](#)

[32. Berna, Elveția, noiembrie 1940.](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38. Moscova, Lubyanka.](#)

[Berlin.](#)

[Ialta, Crimeea sovietică, februarie 1945.](#)

[Moscova, august 1991.](#)

